

H O M E R I
I L I A S.

RECENSUIT ET BREVI ANNOTATIONE

I N S T R U X I T

FRANCISC. SPITZNER SAXO.

VOL. I. SECT. II.

C O N T I N E N S

L I B . VII — XII. ADIECTA POTIORE LECTIONIS VARIETATE
ET ANNOTATIONE CRITICA.

GOTHAE ET ERFORDIAE
S U M P T I B U S G U I L. H E N N I N G S.
M D C C C X X X I I I .

ERFORDIAE
TYPIS HENNINGS & HOPE.
1833.

EXCURSUS VIII.

AD

ILIADIS IV, LIBROS PRIORES.

PRAEMONITUM EDITORIS.

Ne quis plura et exquisitiora, quam praestare aut
volui aut potui, a me exspectet, quia factum sit, ut
quaestiones nonnullas ab annotatione critica disiunctas
seorsim pertractaverim, erit exponendum. Hic etsi de
me ipso pauca erunt dicenda, rem tamen ita instituam,
ut et legentum et meo parcam otio. Quum ad Iliadis
Homericæ librum secundum animadversiones quasdam
copiosiores et maioris ambitus, quam editionis huius fini
et modulo convenire videantur, attemperasse, Iacob sius
et Rostius VV. CC., quorum suasu et hortatu hoc
stadium eram ingressus, mihi auctores fuerunt, ut illas
repositas, Iliade profligata et ad finem perducta, sin-
gulari complectenter volumine. Praevidebam quidem et
quasi præsagiebam animo multos esse futuros, qui con-
silio isto improbato excursus una cum Iliade sibi essent
expediti. At quum et amicorum redemptorisque volun-
tati et aliorum desiderio nolle deesse, id certe impetravi,
ut quaestiones singulas singulis Iliados voluminibus comites
adiicere placearet. Resecui igitur ea, quae ad tres pri-
ores Iliados libros uberiori eram commentatus, et libros
sex sine illis additamentis operis tradidi exscribendos.
Quibus in vulgus emissis res ita eccecidit, ut putaveram.
Iam vero, sententia mutata, et sex proximi libri et ex-
cursus ad unum omnes a me flagitari coepi sunt. Qui
res meas penitus noverint, me tantum studii ac tempo-
ris, quantum muneris ardui pariter ac gravis rationes
ferant, omnibus aliis posthabitatis in literis bonis humani-

tatisque disciplinis collocare non ignorabunt. At, quae
meae fortunae iniqitas est, illis amicorum exspectatio-
nibus adhortationibusque plene et cumulate satisfacere
non licuit. Etenim difficultates variae et multiplices,
quae obiiciebantur, cursum quasi inhibuerunt et festinan-
tem me retardarunt. Quare quod intra breve novem de-
cemve mensium spatium absolvere potui, Iliados sex
libros et octo excursus, prioribus quattuor rhapsodiis
adiectos, lectores placido et benigno animo accipere ve-
lint, vehementer rogo. Reliqua ut, quam primum fieri
poterit, priora subsequantur, operam dabo sedulo.

Scribeb. Vitebergae Saxon. d. XIV. mens. Mart.
a. 1833.

EXCURSUS I. AD IL. B., 34.

De varia subiunctivorum forma Homerica.

Et Aristarchum et alios plerosque ἀνήγ τueri dixi in nota huic versui subiecta, cf. Heyn. ad Il. 5, 598. Iam de ista subiunctivi forma alios aliter tum priscis statuisse temporibus, tum nostra aetate iudicare nemo ignorat. Ut vero via ac rafione agamus, ab Homeri libris grammaticisque ordianur necesse est. Eos vero tertiae secundaeque istius personae ηγ tribuere, Aristarchi, ut videtur, auctoritate impulsos, apparet. Argumento est Venetus liber, qui in Il. 19, 27. σαπήγ ibi demque ter exhibet φανήγ, vid. 19, 375. 20, 64. 22, 73., semel tantummodo 24, 417. φανήγ, quo ex parte illud recte revocavit Wolfius. Neque ita multum discepunt Vindd., e quibus si minus omnes, certe praestantissimi quique adstipulari solent Veneto. Iis autem, quae conmemoravi, affinia sunt habenda in Il. 5, 598. στήγ, 16, 94. ἐμβήγ, ib. 861. φθήγ et Od. 11, 128. 23, 275. φηγ, etsi haec paullatum differunt. Grammatici quidem, utrum ηγ an γη sit scribendum, haerent incerti, at vocalem longam poetae fuisse usitatam affirmant: vid. schol. Ven. ad Il. 19, 27. 22, 73. Eust. ad Il. 168, 12. 1189, 25. 1356, 42. et ad Od. 1544, 64. Etym. M. 73, 46. 106, 52. 791, 31. E quibus Eustathius non semel fatetur plurimis in exemplaribus duplex η a se repertum esse. Haec si reputaveris, de iis, quae maiori dubitationi obnoxia esse videntur, aliter existimare vix licebit. Quare in Il. 6, 432. 16, 96. θήγες, quod Aristarchi fuisse et schol. Ven. et Eustath. testantur, Wolfius

bene ac scienter recepit. Quibus si quis obiicere vellet Od. 10, 341. 19, 403. θειγ, et Od. 15, 51. 19, 301. Hes. Op. 551. θειγ, is profecto falleretur. Nam Aristarchum, si Iliadi consentaneum fuerit visum, Odysseae etiam et Hesiodo aptum esse coniici poterit. Eadem de causa Aristarchum in Il. 3, 436. δαμήγς, nec quod scholiasta perlibet δαμειγς, voluisse consequens erit, praesertim si memineris Venet. δαμασθης, quod illius glossam redolet, proferre. Ad lites veterum componendas duplici potissimum via nostros video progressos. Bekkerns quidem in diar. lit. Ien. I. l. p. 150. propterea, quod η Aristarchi fuisse dicitur, id ubique admittendum censem. Probat igitur non modo ea, quorum supra fecimus mentionem, verum etiam ἑρήω, θῆω, καταβήσομεν eorumque similia recta et germana habet. A qua sententia multum abest Thiersch. in gr. Gr. §. 224. annot. et 223. e. f., quippe qui pro varia verborum singulorum origine nunc η nunc diplithongum η legitimam esse censeat. Etenim hanc iis convenire dicit verbis, qnibus vocalis η fuerit primitiva, ca vero, quae litera η fuerint instructa, η adsciscere tradit. Vere et recte sic existimari persuasit Buttmanno, vid. gr. Gr. ampl. §. 107. ann. 32. Itaque στήη, φθήη scribendum esse dicunt, falsa autem esse tum ἀρήη, φαρήη, tum στείομεν, ἐπιβέλομεν quaque alia eius generis reperiuntur. Neque negaverim hoc in Od. 6, 262. 10, 304. in disceptationem vocari posse — olim enim ἐπιβήσομαι ibi legebatur —; sed in Iliad. 10, 97. praeter Venetum, qui καταβηγομεν scribit, nemo profecto longam vocalem agnoscit; ut viciissim στείομεν Il. 15, 297. ubique legitur. At huic repugnant Il. 17, 95. περιστήωσ' ἔνα πυλλοι, atque Od. 18, 183. παρστήετον. Non crediderim. Ut enim taccam, id quod et ab Aristarchi, quem sequor, et a mea sententia alicuum existimaverim, priore in versu Herodianum apud Etym. M. 449, 35. περιστείωσ' ἔνα π. una cum Veneto dedisse, vocalis longa Aristarchi praecerto erit accommodata, unde eam ad illum aucterem merito referunt. Si quid enim video, iste, ut subiunctivum et optativum, qui alias facile confunderentur, certa distingueret nota, huic soli diplithongum reliquit, illius personae secundae ac tertiae, si longa opus esset syllaba, vocalem longam dedit, in prima vero persona, quae nihil offerat ambigui, εω in εω mutavit. Scripsit ergo θειην, θειης, θειη, quibus obstant θειω, θειης, θειη. Pluralis sequitur singularem, unde στείομεν, στηετε,

στήνωσιν habebunt quo defendantur. Ac de prima quidem persona nos recte iudicare nubes exemplorum Homericorum docere potest: vid. Il. 1, 567. 3, 414. 6, 113. 10, 425. 16, 83. 23, 47. 3, 441. 21, 128. 22, 111, 431. Od. 21, 264. alib. De tertia vero id solum tenendum est, metro permittente, vocalem brevem, e qua longa demum exorta est, non mutari, cuius exempla habes in Il. 16, 590, 852. His quidem limitibus coniunctivi optativique formas Aristarchum apud Homerum circumscriptissime admodum probabile putaverim, eique praestantissimos quosque veterum arbitros assensum praebusse appareret.

EXCURSUS II. AD IL. B., 73.

Num Homeri ἦ Θέμις ἐστίν, an ἦ Θέμις ἐστίν fuerit, quaeritur.

Venetus liber, cuius auctoritatem plurimi aestimandam esse inter omnes constat, ἦ Θέμις ἐστί sine vocali subscripta quatter quinqueve profert, vid. praeter versum nostrum Il. 9, 134, 276. 23, 581. 24, 652.; non nisi semel libr. 9, 33. et reperitur adiectum. Explicat ibi schol. poetae verba ὡς ρόνος ἐστίν; at et ipse et Apollon. in Lex. Hom. 344. ἦ Θέμις ἐστίν, ἀναγ nobis reliquerunt. Quorum omen, quum libri alii in eius generis minutis parum diligenter sint collati, accipio, quia viam certe ad verum inveniendum nobis praemonstrant ac quasi praecinunt. In eadem enim sententia ita quidem sunt grammatici doctissimi, ut vel ἦ Θέμις vel ἦ Θ. Homericum esse tradant, vid. Etym. M. 440, 7. Apollon. de adverb. p. 559. et Eustath. ad Il. 174, 1. et ad Od. 1754, 16., pauci admodum et infimi qui que adsint ei, quod Homeri aliorumque poetarum carmina hodie occupat. Quae quum ita sint, eruditissimos quosque nostrae et gentis et aetatis philologos illorum praeceptis consentientes videmus, e quibus nominasse sufficiat Bekker. l. l. p. 142. Buttmann. in Lexil. 1, 240. et Thiersch. in gr. Gr. §. 343. 7. At ab iis alii, quorum et doctrinam admiramur et studium lauda-

mus, dissentient, veluti Wolfius, Voss. in sched. crit. I. p. 237 sq. et Nitzsch. ad Od. 3, 45. Hi enim omnes ἡ Θέμις ἐστίν, hereditate velut traditum, Homeri fuisse tum ipsi censem, tum nobis persuadere conantur. Ac de Wolfio quidem et Nitzschio breviter dicere licebit. Alter enim causas vel nullas attulit, vel cum Vossio prorsus congruit, vid. eius paelection. ab Usterio edit. ad h. l., alter obscurius loquutus ea, quae posuerat, paene retractat ad Od. 4, 691. Vossius vero ἡ Θέμις ἐστίν explicat, quantum fas est sive licet. Id vero et a poetae sermone et a principum Homericorum indole alienum esse postea intelligetur. Nam si vel maxime concederemus talem sententiam nostro versui paucisque aliis aptam esse, certe longe pluribus incommoda erit. Quomodo enim aliquis, quantum fas est, aut diis libare aut processus fundere dici potest? vid. Od. 3, 45. 11, 451. Longe igitur accommodatus erit alterum ἡ Θέμις λοτίν. Quid autem illud sit, quod regi, oratori, supplici fas esse dicatur, ex iis, quae vel praemittuntur vel subiiciuntur, facile cognoscimus. Neque Agamemnon dicit aut dicere potest se militum animos pugnandique ardorem, quantum fas est, exploratum esse, nec Diomedes se, quantum licet, regi obliquutrum in Il. 9, 33. fatetur. Sed ut imperatoris est exercitus animos tentare, ita senatoris boni, siquidem communi expeditat saluti, vel regi adversari concionando, id quod nomen *ἀγορῆ* adiectum satis declarat. Haec mihi ita manifesta ac perspicua esse videntur, ut nulli iam dubitationi sint obnoxia. At obiiciat aliquis grammaticorum posteriorum auctoritatem, veluti Hesych. I, 1612, 1619. Suid. II, 49. aliorumque. His vero testibus parum profici vel ex eo appareat, quod et plerisque, veluti Hesychio, criticorum demum mala sedulitas falsum affinxerit, et antiquiores illis repugnant. Quare ne poetis quidem sive eorum librariis, ut Hesiod. Op. 136. Theog. 396., tantum tribuerim, ut ἡ Θέμις ἐστίν, testimoniis admodum incertis confusis, verum integrumque habeam. Alteri enim Od. 4, 691. ἡ τὸ στὸ δίκην θεῖων βασιλῆων eique finitima maiorem addere fidem et Beckerus scite observavit, et diu ante eum Apollonius l. l., cuius iudicium prudens ac sincerum plurimi facio.

EXCURSUS III. AD II. B., 93

De vocalis ambiguitate verbi στενάχω et ex eo deductorum propria.

Promiscue legi in codicibus στενάχιζω et στοναχίζω in annot. crit. ad l. all. dixi. Quod, quantum pateat, primum erit accuratius exponendum. Venetus sibi constans vocalem ε nunquam mutavit altera, vid. 2, 784. 7, 95. 19, 304. 23, 172, 225. et 10, 9. ἀντετενάχεις Αγαμένων, Vindobb. modo ὁ modo ε̄ suppeditant, candemque levitatem editionum priorum esse nemo mirabitur; ita Ald, 2. ter 2, 95, 784. 7, 95. στοναχίζετο scribit, alias semper, excepto 10, 9. στενάχιζετο in ea conspicitur. Wolfius Veneti, ut puto, consilio impulsus στενάχιζετο et στενάχιζω satius existimavit, puris autem inde ductis ὁ dedit. Legimus igitur apud eum in II. 18, 124. στοναχήσαι et 24, 19. ἐπεστονάχησε, quorum unum Veneto, alterum Eustathio refert acceptum, vid. ei. commentar. 1340, 24. Post Wolfium de ista sive usus sive librorum mobilitate studiose quaesivit Buttmann. in Lexil. I, 214 sqq. Ille quidem fuisse existimat στένω στενάχω, at στόνος, στοναχή, στοναχίζω. Utrum autem στοναχέω a nomine στοναχή, an στεναχέω a praesenti στενάχω sit repetendum, dirimere non audet. Sed minus animadvertisit στενάχω στενάχιζω aeque bene formari atque ἀλέγω ἀλεγίζω et eius similia, contra στοναχέω arctius complecti nomina στόνος, στοναχή. Accedit, quod στοναχή Aristarchi esse videtur, στεναχή enim schol. A. ad II. 24, 512. Zenodoto, schol. Harl. ad Od. 5, 83. Aristophani dat. E quibus ille prudenter et vere admonet: literam ε̄, quae verbis fuerit, in nominibus abire in ὁ, utι λέγω λόγος, μένω μονή, cf. Etym. M. 100, 34. Schol. ad Soph. El. 131. His igitur de causis στενάχω, στενάχιζω, στοναχή, στοναχέω analogiae magis consentanea esse putavem. Illam autem, quam Wolfius praescripsit, legem aliqua ex parte alii comprobant epici. Nam ut illi στοναχέω, ἀναστοναχέω sine ulla propemodum vicissitudine offerunt, vid. Mosch. Id. III, 1. Quint. Sm. I, 296, 573. II, 608. IV, 397., ita στενάχιζω ac στοναχίζω semper fere fluctuant. Iam apud Hesiod. in Theog. 843. ἐπεστενάχιζε, 858. στενάχιζε legimus, at ibid. 159.

στοραγίζετο et in Scut. Herc. 92. *μεταστοναχίζετ'* ὅπισσοι, 344. *περιστοναχίζω*. Parem vocalis inconstantiam deprehendimus apud Quintum, qui VII, 393. XIV, 28. *στόραγιζεν*, XI, 288. XII, 495, 539. *στενάχιζεν* habet, nec magis sibi constant in eius Posthomericis *ἀναστενάχιζω*, *ἐπιστενάχιζω*, *περιστενάχιζω*. Contra Nonnus, si Wernickio ad Tryphiod. p. 75. recte credimus, *στενάχιζεν* agnoscit. Quo nostram Wolfisque rationem magis etiam adinvari confirmarique intelligitur.

EXCURSUS IV. AD II. B, 447.

De adiectivo ἀγήραος, ἀγήρως et eius accusativo.

Praeter Aristarchum Aristophanem *ἀγήρων* trisyllabum vulgari anteferendum duxisse schol. ABL. memoriae produnt. Aristotelis enim nomen, quod haec insidet, corruptum esse ex illis colligo. Duumviris istis Ven., qui hoc versu *ἀγήραον* scribit, in Il. 8, 539. accedit. Par inconstantia Heynius hoc illuc vagatur, dum libro octavo *ἀγήραος*, nostro vero loco *ἀγήρων* recepit. Contraria forma si placuerit, alia certe erunt congrua, ut in eadem versus regione pluralem trisyllabum habes in Od. 7, 94. *ἀθέατονς ὄντας καὶ ἀγήρως ἥματα πάντα*, cui add. hymn. in Apoll. 151. At dissident alia singularis exempla: vid. Od. 5, 136. 7, 257. 23, 336. 9. *ἀθύρατον καὶ ἀγήρων ἥματα πάντα*, etsi Aristarcho *ἀγήρων* iterum melius esse visum schol. Harl. nos certiores facit. Itaque concedendum erit *ἀγήρων* ei, qui integrum Aristarchi manum restituendam putaverit, adoptandum esse. Sed *ἀγήραον* et *ἀγήραος* ἡμ. π. versu clausulam aptiorem et magis volubilem imponere non minus certum est. Quae si perpenderimus et similia alias oblata prioribus adiecerimus, velut hymn. Hom. in Ven. 215. in Cer. 261. Hesiод. in Theog. 302, 955., etsi loco primo *ἀγήρως* olim obtinuit, Aristarchi emendationem dubiam suspectamque esse mecum fateber. Quibus de causis nec mutavi quidquam, vec Vossium hymn. Homer. in Cer. v. 240. considerate satis et bene correxisse suspicor. Scribendum enim erit ad aliorum similitudinem *καὶ οὐ μη στήσετε ἀγήραον ἀθέατον τε*, a quo non ita multum absfuit Ruhnkenius. Accu-

sativum ἀγῆσαι et ἀγῆσω fuisse communis est virorum doctorum opinio, quorum prius plerumque inveniri, posterius longe rarius esse tradunt, vid. Matth. in gr. Gr. §. 117, 10. At epicos quosdam consona subsequentem ἀγῆσω frequentare in confessu est, vid. Hesiod. Th. 949. Quint. Sm. X, 312.; quin nostro quoque loco Vindobonensis ab Altero editus ἀγῆσω proponit. De Atticis scriptoribus, quae mea est inscritia, nihil ausim dirimere, sed si Polluci II, 14. fides est habenda, eadem forma, quam epicis potiorem finisse diximus, illos magis delectatos esse patet. Nam e Sophocle et Euripi fr. 106. κόσμου ἀγῆσω laudat, idemque Platonis fuisse commemorat, vid. interpp. Unde in Demosthen. orat. funebr. §. 23. p. 589. edit. Bekkeri πρῶτον μὲν ἀντὶ μικροῦ χρόνου πολὺν τοῦτον ἀπαντά εὑκλείειν ἀγῆσω καταλείποντι omnia sana esse statuerim, add. Plutarch. vit. Periel. c. 13. ψυχὴν ἀγῆσω. Quapropter ἀγῆσων tum deinceps recte dicetur, quum vel neutro est annexum, uti in Plat. Phileb. §. 16. τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάρατόν τι τοι τούτην ἀγῆσων παθος ἐν ίμεν, Thucyd. II, 44. τὸ γὰρ φιλότημον ἀγῆσων μόνον, vel si nomine aliis generis instante vocalis proxime sequitur, ut in Eurip. Suppl. 1184. χάριν τ' ἀγῆσων ἔξομεν, quae fortasse respxit Pollux, dum Euripi dat ἀρετὴν ἀγῆσων. Quod poetis fuit usitatum, id ad alios etiam transiisse verisimile est; quo concessu, nec Thucydidium II, 43. ἀγῆσων ἔπαινον improbabimus, nec grammatico in Bekker. aneed. Gr. 327, 32. sive Poppon. de elocut. Thucydid. p. 220. temere fidem habebimus.

EXCURSUS V. AD II. B., 525.

Quemadmodum formae Homericæ atque epicæ ἴστασαι, ἔστασαι et ἐστασαι sint distinguenda et exponiuntur.

Quanta et criticorum et librorum, qui Homeri carmina aut perpolierunt aut ad posteros transmisserunt, in singulis constitutis diadicandisque fuerit dissensio, inter alia eae verbi ἴστησαι docent formae, quarum causa hæc quaestio nobis erat suscipienda. De qua ut via

et ratione agamus, primum librorum respiciamus varietatem, eaque cogita grammaticorum pracepta brevi complectamus. Iam Venetus, ubi poeta steterunt significatum vult, semper fere ἔστασαν agnoscit, vid. Il. 2, 777. 10, 520, 569. 12, 55, 132. 13, 537. 14, 431. 17, 267, 369. 23, 360., in paucis sibi repugnans, ut in libr. 4, 331, 334. 5, 781. 13, 708., at Vindobon. Alteri non-nisi bis 4, 331. 13, 537. ἔστασαν praebet, in reliquis leni spiritu usus. Ceteros, quanquam plerique minus diligenter collati sunt, similiter discrepare probabile est. Heyuius, rem facili negotio expediendam esse opinatus, nos docet ἴστηται et ἔστηται statuo apud Homerum significare, στῆται autem et ἔστηται indicare sto, vid. ei. obserratt. ad. II, 777. XII, 55 sq., 132 et alib. Huic vero decreto composita velut ἀρέστασαν (recesserunt), ἐρέστασαν (adstiterunt) obloqui ad II. IV, 331. suspicatur. Nihilominus, quum serius ea cogitatio mentem pepulisset, ἔστασαν (steterunt) scripsit, ἔστασαν vero et ἴστασαν iis locis, quibus trausitiva subest vis, servanda duxit. Quo factum est, ut Etymologici magni auctorem imperitia accusare mallet, quam verborum aperite corruptorum medelan circumspicere. Id autem prorsus abhorrere a vero inde patebit, quod verbi istius praesenti, imperfecto et aoristo primo transitiva est potestas, reliquis intransitiva. Itaque cum veteribus, vid. schol. Ven. ad II. 2, 777. 12, 55., ἔστασαν, ubi steterunt declarat, semper exaratum voluit Bekkerus in cens. edit. Wolf I. l. p. 172, cui morem gessit Wolfius in novissima Iliados recensione. Quam si inspexisset Thierschius, quae contra Wolfium in gr. Gr. §. 323. h. disseruit, ut iniusta et inutilia reseculisset. Iam ea de re nihil dubii superesse epici alii efficiunt, velut Hesiod. in sc. Herc. 191, 195. Apoll. Rh. III, 238., quorum usui et normae accommodanda sunt apud Quint. II, 523. IV., 506. lecta. Verum enim vero aliud gravius ad haec accedit, quod, etsi proxime spectat ad II. 12, 56., non tamen alienum est ab hoc loco. Illic enim Aristarchum Homeri verba τοὺς ἔστασαν νίες Αγαθοὶ spiritu leui notasse eamque aoristi primi formam correptam habuisse schol. A. testatur. Cui Aristarchi sententiae subscrubunt Et. M. 382, 12. Eust. ad II. 892, 34. Bekker. I. l. et Buttmann. in gr. ampl. §. 114. p. 159, repngnat Thiersch. in gr. l. all. Nam quia ter in Iliade 2, 525. 18, 346. et in Od. 8, 435. ἴστασαν librorum pars exhibet, idem tribus aliis versibus, quibus ἔστασαν in-

est, vid. Od. 3, 182. 18, 307. Il. 12, 56., ἵστασαν restituendum esse censet. In duobus, quod silentio praeteriit, Wolfius adstipulatur ei, nostro autem loco tum Venet. tum Viudd. fere omnes assentiantur: unde ἵστασαν reponendum duxi. Nec valde obnitar, si quis idem Odysseae est redditurus, etsi Eustathius ἵστασαν ultimo loco tuctur; imperfectum enim, quum res praesens agatur, utrius bene convenit. Id vero in Iliados locum absonum est: unde ei Aristarchi ἵστασαν erit relinquendum.

EXCURSUS VI. AD IL. B., 713.

De nomine πάις nunc monosyllabo, nunc bisyllabo
apud Homerum.

Wolfius in praef. ed. nov. p. LXV sq. πάις, nisi in duos pedes dividatur vox, semper et ubique scribendum esse affirmat. Cui legi Hermann. ad Orph. Arg. 846. ita adstipulatur, ut πάις, syllaba utraque cor�pta, ab Homero auferendum censeat. Alii ad alios poetas Wolfii placita transtulerunt, ut Wellauerus ad Apollon. Rhod. Arg. I, 262., Brunckius succensus, quod libris invitis restituerit πάις, ubi olim esset monosyllabum. At cautiorem eum reddere debebant quae Hermann. in addit. ad Orph. p. XIV sq. disputavit, cf. Wernickium ad Tryphiod. p. 185. Heynum, qui supra v. 250. 319. Κρόνου πάις ἀγκιλομήτεω sine ulla suspicione dederat, editiones in contrarium abeuntes h. l. adverterunt. Ergo scribit φίλος πάις ἐνδέκα νῆσος, idemque in posterioribus Iliados libris tantum non ubique tinetur, vid. 8, 415. 10, 435. 12, 450. ill. 5, 392. 6, 139. 9, 37. 16, 491. Sed tantum abest, ut controversiam decreto pro arbitrio denuntiatio componere possimus, ut ea ad codicum fidem numerorumque suavitatem exigenda esse videatur. Primum igitur omnibus iis locis, quorum quinto pedi nomen ita illigatum reperitur, ut versus clausula spondiaca, auribus ingrata, terminetur, dactylus erit revocandus, velut in Il. 9, 57. ἐμὸς δέ τε καὶ πάις εἴης, add. 11, 389. 13, 54., neque unquam libri

Vindob. et Venet. resistunt. Idem deinde in eos quadrat versus, qui spondeo duplii, voce quadrisyllaba effecto, finiuntur, ut est in Il. 2, 819. *λαυδειών αὐτ' ηρόεντος πάῖς Ἀγγίσαο*, ubi me inscio et invito πάῖς remansit, add. 12, 98. 17, 491., de quibus iterum nobis concedunt libri, excepto Venet. loco primum all.; idem vero in Od. 6, 300. 16, 337. legatar oportet. Porro quum in tertia hexametri sede plerunque inveniatur πάῖς, cf. 2, 609. 3, 314. 5, 704. 8, 333, 377. 13, 422, 698. Od. 11, 448. 14, 200. cum utroque libro et Hermanno in Il. 8, 271. αὐτὰρ ὁ αὐτὶς ἡώρ, πάῖς ὡς ἵππο μητέρα δύσκεν scribere consentaneum est, add. 24, 259., ubi libri iterum a nostra stant parte. Sed eur e pede quarto πάῖς monosyllabum, quo numeris plus gravitatis conciliatur, dactylo et praecedente et subsequente, prorsus eiicere velimus, me nou assequi fateor, praesertim si reputaverim id ne fieri quidem posse in Il. 7, 44. 21, 216. 14, 346., quod consona sequitur proxime. Qua de causa in iis etiam versibus, qui nomen patris matrisve prius offerunt, etsi vocalis adiungitur, monosyllabum erit adoptandum, idque a libris suppeditatum videmus in Il. 2, 205, 319. 4, 75. 9, 37. 12, 450. 16, 431. 18, 293., quibuscum, si numeros spectaveris, congruunt Il. 6, 139. 8, 415. 4, 512. 16, 860., in quo solo Vindob. aberrat a recto. Verum si nomen sequitur aut pronomen ἐμὸς praemittitur, vocales semper disiungit Venetus, cf. 5, 392. 10, 435. 24, 408, 426., ubi bisyllabum a Wolsio sublatum communi suffragio tantum libri. Idem, etsi Venet. refragatur, in Il. 15, 362. ϕεῖα μάλ', ὡς ὅτι τις φίμωθος πάῖς ἀγγει θελασσῆς pueriliter ludenti aptissimum habuerim. At in Il. 14, 474. 24, 345. primo pedi cum libris servandis erit spondeus, quem Odyssea quaedam exempla, ut 4, 801. 20, 35., magis stabilunt. De Odyssea, in qua maiorem libertatem reperi re sibi visus est Hermannus, de hymnis Homericis atque Hesiodo non habeo quod hisce addam.

EXCURSUS VII. AD II. F. 439.

De vocali declinationis tertiae dativo sublata.

§. 1.

Difficultate longis virorum doctorum disquisitionibus aucta magis quam remota hic implicanur. Etenim iam veteres, quum tertiae declinationis dativo vocalem raro admodum subtractam vidissent, exemplis eius elisionis apud poetam obviis diffidere coepерunt. Quia de re ut ordine agamus, singulos Homeri locos praemittere consentaneum esse crediderim. Sunt autem Iliados hi: 3, 549. 17, 43. ἀσπιδ' ἐν χρατερῷ, 7, 272. ἀσπιδ' ἐνιχομφθεῖς, 4, 259. ἐν δαιδ', ὅτε περ, 5, 5. ἀστέρος ὄπωρινῷ ἐναλλγικος, 16, 385. ἥματ' ὄπωρινῷ, 10, 277. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὄδυσσεύς, 11, 544. Ζεὺς δὲ πατήρος Αἰανθ', ὑψίζυγος ἐν φόρον ὠρσεν, ib. 589. καὶ ἀμύνετε νηλεες ἥμαρος Αἰανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται, 12, 88. οἱ μὲν αὖτις "Ἐκτοος" ισσαν, 13, 289. οὐδὲ ἄν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδὲ ἐν νώτῳ, 23, 693. Θίν' ἐν φυκιόεντι, 24, 26. οὐ δὲ Ηοσειδάων', οὐδὲ Πλανκώπιδι κούρῃ, Odysseae quattuor 5, 62. χονσεῖη χερκίδ' ὑφαινεν, 15, 240. πολλοῖσιν ἀγάσσοντ' Αργελοισιν, ib. 364. ἄμα Κτιμένη εὐπέπλῳ, Θυγατέρος Ιηθίμη, 19, 480. χειρός ἐπιμασσάμενος γάρυγος λαβε δεξιτεοῆφιν, nam de quinto, qui in Od. 9, 302. legitur, et Wolfius aliter existimavit et dissentire licet. Iam vero ut ad hanc molestiam ex Atticorum tragoeidiis eximendam viri docti duplēm iuierunt viam, ita eandem veteranum vestigiis signatam videmus. Alii enim poetae perspicuitati emendaudo studuerunt consulere, quorum in numero Zenodotum fuisse suspicor, iis permotus, quae schol. Ven. ad Il. 11, 589. annotavit. Illum enim Αἰαντος βελέεσσι narrat edidisse additque: nec genitivum aptum esse, nec verba, si grammaticus Αἰαντος ex Αἰαντι ὃς in unum coaluisse statuerit ope synaloephae, Homeri dialecto concinere. Errat autem interpres, quia genitivus a Zenodoto, ut dativum elisum declinaret, substitutus Homero egregie quadrat, vid. Il. 4, 11. 15, 731., cl. 9, 531. 12, 155, 179. Eiusdem generis alia quaedam a Zenodoto, ut videtur, profecta Vindobonenses potissimum libri nobis prescripta reliquerunt, ut in

Il. 11, 544. ἐς φόβον ὠρσετ, ib. 16, 385. ἥματι γειμοτῷ.
 Alli vero, quum mutando parum procederet res, ad auxiliū efficacius adiecerunt animum. Itaque Aristarchus literam finalē rescindi vetuit, sed tam cum vocali brevi vel longa in unam syllabam colliquescere censuit, ita quidem, ut syllaba inde exorta pro metri commoditate nunc produceretur, nanc corriperetur. De quo praecepto grammatici et metrici veteres passim admonent, velut Eustath. ad Il. 12, 58. 514, 17. 805, 18 sqq., cuius ultima hic subiiciam: *Tὸ δὲ γαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσεύς, οἱ μὲν καὶ ἔπιθλιψιν γράφουσι, γαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσεύς, ποὺς ἀπαρτισμὸν ἀπαθῆ δακτύλου, οὐ δὲ παλαιοὶ ἐγελῶς ὡς προέκχειται γράψαντες παράγοντιν αὐτό, καθά που καὶ προεγράψη, εἰς ἔνδειξιν συνιζήσεως δύο βραχειῶν συλλαβῶν τῆς δι καὶ τῆς ὑπερμίαν βραχεῖσαν. οὐ δὴ σπάνιον μὲν φασιν, εἴρηται δὲ ὅμως. ὅποιον καὶ τὸ ἀλλὰ τοὺς οὐποτε θρυμὸν ἐν στιγμασσιν ἔπειθον*, add. Hephaestionem, Dracōnem, Isaacum monachum in Bachmanni anecd. Graec. II. 169 sqq. Eliam, aliosque, qui ad hūnum omnes in loco de synizesi idem tradunt. Quae si consideraveris, sententiam eam ad auctorem aliquem gravem et idoneum referendam esse divinare poterit. Unde, quod supra iam significavi, Aristarchum eum fuisse breviter demonstrabo. Neque absonam esse eam conjecturam schol. docet Ven. ad Il. 13, 407. κανόνεσσ' ἐκ πλήρους αἱ Ἀριστάρχου κανόνεσσι. Obscurius quidem, sed, ut puto, nou minus certum argumentum petere licet ex iis, quae idem schol. ad Il. 7, 272. habet: *Ἀριστάρχος ἀσπίδι ἐνιχριμφθείσ. Etenim Wolfius et Heynius dum illud tanquam Aristarcheum reducerent, nihil suspiciati sunt de levī, quae subest, corruptela. Vix enim dubium erit, quin Aristarchus pro suo more voluerit ἀσπίδι ἐνιχριμφθείσ. Cuius similia hic illic comparent: ita Eustath. 423, 2. cum edit. vulgaribus praebet ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῷ, 4, 259. δαΐτι, ὅτε est Veneti, denique, 5, 5. pro vulgarī ἀστέο ὄπωρινῳ, quod neque Eustath. neque aliis grammaticis improbat, ἀστέο ὄπωρινῳ Vindob. unus servavit.*

Sed ne hoc quidem artificium omnibus expedit locis; consilio igitur a synizesi ad alia verso, vocalem natura productam nonnunquam corripi posse iudicarunt, ut in Il. 17, 324. κίρουκι Ἡπατίδῃ, cf. schol. BV. Eust. 1108, 40. Et M. 511, 47. Drac. de metr. 56, 5. Id quidem ullo pacto fieri posse recentiores negant, sed vo-

callum coniunctione omnibus omnino medicinam paratam esse sperant. Scribi igitur iubent plenam dativorum formam, sive brevis sive longa subsequatur syllaba, eoque non modo Homeri, verum etiam Atticorum sauitati prospectum esse confidunt, vid. Herm. el. doctr. metr. p. 55. Vossium ad h. in Cer. 253. Thiersch. in gr. Gr. §. 164, 6. Quod qui in omnibus ac singulis Homeri locis tenendum putarit, is Aristarchi nomine fortasse sibi laudem, certe veniam possit quaerere. Sed tamen vereor, ne extra fines a principe Homericorum criticorum egressi licentius vagemur. Nam iidem, e quoram arbitrio rem ita constituendam esse existimaveris, longe saepius offensam istam, si qua fuit, aequo ferunt animo. Itaque in litera finali ciecta et libri non raro, imo plerumque conspirauit, et grammatici assentiuntur, quae madmodum schol. Vict. ad Il. 10, 277. ait: ὅρνιθ'· ἐξ πλήσιος ὅρνιθι, δοτική, ὡς θίν' ἐφ' ἄλος πολιῆς (Il. 1, 350). Quibus non modo brevem dativi formam ibi agnoscit, ubi vix adesse potest, sed alii quoque intulit loco, ex quo iure meritoque eam eximendam esse dixi. Postremo obiciat aliquis Eustathium pariter atque interpretes Graecos plenam dativi formam non ita raro nobis offerre, velut illius sint 861, 33. Αἰαρτὶ ὑψιχυγος, 1337, 8. Ποσειδῶνι οὐδέ, horum Ποσειδῶνι οὐδέ, vid. Il. 11, 544. 24, 26. At illi pro more satis usitato poetæ verba in sermonis quotidiani habitum transformarunt, neque in antiquis exemplaribus ita scripta repererunt. Nisi forte quis putat in Il. 3, 459. νίκη μὲν δὴ φαινεται Ἀρηφίλῳ Μενελάῳ ex edit. Vindobonensi recipieundum et synaloephae auxilio excusandum esse. Id vero falsum esse idem ille liber aliis testatur exemplis, quibus sine ulla mora diphthongum recidit, vid. 1, 117, 283. 21, 341. 22, 71. Quae quum ita sint, nemo, credo, mirabitur, si subtilitatem in oculorum potius quam in aurium gratiam a veteribus magistris excoxitatam, missam fecero, ac dativo declinationis tertiae vocali insequente literam finalem detraxero. Parum enim vel nihil interesse puto, utrum ἀσπιδὶ ἦν χρατερῆ, an ἀσπιδ' ἦν χρατερῆ scribamus, si constat haec ita pronuntianda esse, ac si ī abesset, vid. ad 5, 104. Ceterum nulla alia, cur poetæ Graeci ab hac vocalis elisione abstinerint, fingi poterit causa, nisi ea, quam a Buttmanno in gr. ampl. §. 30. annotat. allatam video Nimirum timuerunt, ne dativus una syllaba decurtatus cum accusativo, in quo haec libertas regnat, tenere confunderetur. Id autem in

xviii Exc. VII. De vocali 3. declin. dat. sublata.

nullum Homeri cadit locum, quod poeta nunc nomen nunc praepositionem adiiciudo effecit, ut omnem praecideret ambiguitatem. Qua ratione motus etiam in Il. 17, 324. *κῆρυξ Ἰλυτίδη*, ab Heyuio probatum, a Bekero in cens. ed. Wolf. 133. non spretum, locu erit concedendus. Eandem yemiam an Attici poetae sibi expetant, diiudicent me acutiores.

His dudum perscriptis Eduardum Geistium in disquisitionibus Homeris anno superiore Gissae in lucem missis eandem rem studiose ac feliciter expedivisse nuntiatum est. Cuius scriptio quoniam primum per Zimmermanni, viri amicissimi, humanitatem mihi copia esset facta, deinde annalium philologicorum Lipsiensium editores complementorum volumini primo p. 595 sqq. eam inseruissent, spem auctio conceptam falsam fuisse re ipsa cognovi. Tantum enī abest, ut Geistius veterum praecepta diligenter congesta iusta et aequa lance pensitaverit, ut iis leviter defunctus et Buttmanni quadam regula, cui et ipsi fidem denegaverim, permotus ea statuerit, quae vix cuiquam, Graecorum poetarum gnaro, persuadeat. Etenim putat syllaba brevi praemissa ī exterrendum, sin autem longa fuerit praegressa, idem refinendum esse et cum sequente vocali conflandum. Scribit ergo: *κῆρυξ Ἰλυτίδη, Αἰαντὶ υψίσυγος*, et vicissim *ἀσπιδ' ἐνιχριμφθείσ,* *ηματ' ὀπωρινῷ*, et similia similiter. A veterum sententia haec dissidere probabunt ea, quae copiosius supra disputavi. Causa vero, qua motus rem ita diiudicavit, haec fere est: Periculum esse ait, ne, si adoptaveris, *ηματι ὀπωρινῷ*, *οἱ μὲν ἄντες ἔχομεν τοις, οἱ δὲ* in literam consonam concrecente syllaba brevis producatur et proinde numeri depraventur. At illum timorem vanum et iuancem esse inde potest colligi, quod ī cum sequente potius vocali colliquescit, quam syllabam autecedentem producit. Nam istam producendi vim, quam Latini ī suo passim addiderunt, a Graeco ī prorsus abesse veteres censuerunt. Unde *πόλιος* in Il. 21, 567. Ven. Viudd. duo, Eust. 1251, 33. et optimi quique tuentur, vid. ad Il. 2, 811.

. §. 2.

Iis autem, quae de ī e declinationis tertiae dativo eximendo disserui, plus fidei accedit, si memineris poetas epicos in numero plurali eandem vocalis elisionem crebrius etiam admisisse. Quam si ex Il. 3, 367. eii-

ciendam putavi, id testium, qui contrarium suadent, gravitate impulsus feci, neque ideo, quod novi aut insoliti quiddam in ea re inesse indicaverim. Nam dativum poetum in ~~τοις~~ desinentem non ita raro vocalēm abiicere nemo ignorat, cf. Buttmann. in gr. §. 30. annot. 4. ac Thierschium in gr. §. 164, 7. Exempla ab hoc collecta augeri possunt nominibus hisce: Il. 1, 71. Od. 14, 238. νήεσσ' ἡγ., Il. 3, 240. νέεσσ' ἔνι π., 10, 171. γυλάχεσσ' ἴνα. 17, 668. Αἰάντεσσ' ἐπέτ., 19, 348. στῆθεσσ', ἴνα; adiectivorum sunt in Il. 12, 134. διηνεκέσσ' ἀραρ., 15, 114, 398. καταποίηνεσσ', ὄλοφ., Od. 6, 267. κατωρυχέσσ' ἀραρ., et Il. 23, 671. τὸν πάντεσσ' ἔργοισι. Par licentia num aliis dativi pluralis formis sit danda, sine causa dubitat Buttmannus. Certum eius exemplum ipse olim protuli, alia cumulavit Thierschius l. l., quibus nunc addo Hesiод. op. 34. χτήμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις, v. 537. βούσ', ἐπὶ, et v. 200. βασιλεῦσ', ἐρέω, etsi hoc Thiersch. in act. Monac. III. p. 404. et Carol. Grasshoffius in diar. scholast. Darmstadin. ann. 1831. sect. II. p. 514. poetae adimere conantur.

Denique de pronominiū dativis ἄμμι, ὑμμι, σφι, quorum vocalis extrema frequenter detrahitur ab Homero, recte statuit Buttmann. in gr. Gr. l. l. Thierschium enim, qui nonnisi duobus Homeri locis personae tertiae pronomen ita decurtatum adesse, eosque melius ad synizesim referri bis scripsit in gramm. §. 164, 7. et 204, 9., in eam fraudem ipse mihi videor pellexisse. Nam quum in libro de versu Graecorum heroico p. 172. ut in re satis nota haec duo exempla e multis sola delegisset, ille nihil simile usquam esse infeliciter admotum divinavit. Sed plurima vel Seberi Argus vel Damasci lexicon Homericum suppeditare poterunt, neque aliam Hesiodi fuisse consuetudinem ostendat scut. Hercul. 62, 325, 404.

EXCURSUS VIII. AD II. 4, 424.

De vi et usu particulae μὲν cum vocalis τὶ, τοι, ρᾶ, κτεν̄ coniunctae apud Homerum.

§. 1.

Particularum doctrinam, sine qua plena et accurata Graeci sermonis scientia nulla est, mancam adhuc et imperfectam esse nemo ignorat. Illarum enim dissimilitudo et varietas non modo Atticorum monumentis graves obstruxit difficultates, verum etiam Homeri et epicorum carminibus, quorum dialectus maiore tum copia tum diversitate particularum abundat, recte explicandis et prudenter intelligendis plurimum offecit. Nec raro admodum exempla, de quibus quid sit statuendum incertus haecreas, in Iliade reperiri ii loci, quos hanc ob causam e libro quarto mihi selegi, versus 424, 341, 318. possunt demonstrare. In quibus alii aperte falsum sequuntur, alii sola soni suavitate rem aestimandam esse censem. Atque hoc quidem eorum esse videtur, qui, quae ratione atque animo videre debebant, fallacissimo aurium sensu iudicant: illud minus etiam concedendum est iis, qui Homeri grammaticam plenam numerisque suis absoluunt pollicentur. At vero laudabile erit, si quis, sermonis Homericici fontes perscrutatus, quid sit illud quod poeta scripserit, non temere coniiciendo, sed studiose investigando aperire voluerit. Quod utrum nobis contingit, an errore ducti a via recta aberraverimus, age iam proprius videamus. Propriam vero coniunctionis μὲν vim ac potestate, quam in eo positam esse putant, quod singula orationis incisa, particula δὲ obiecta, arctius devinciat, uberius hic exponere paene supervacuum crediderim. Id enim in libris, qui in omnium sunt manibus, abunde factum esse nemo nescit. Attamen a proposito nostro non alienum est, statim ab initio de eius origine breviter disserere. Quam enim primam et praecipuam eius voculae esse volunt significationem, eam neque solam neque antiquissimam fuisse coniici potest. Nam quum apud Homerum, id quod in aliis etiam veluti δὴ et δὲ, ἀρά et ρὰ animadvertis, μὲν et μῆν natiali cognitione et necessitudine contineri videantur, μὲν pariter ac μῆν non tam distribuendi quam affirmandi

notationes fuisse appareat. Cuius rei vestigia exstant ἡ μῆν et ἡ μέν, οὐ μῆν et οὐ μέν, alia, quorum usus Homero esse solet promiscuus, neque ullis certis finibus discretus. Unde Bekkerus, Graecarum literarum egregie doctus, in diar. litt. Ieneus. a. 1809. Vol. IV. p. 125. longam vocalem in his et similibus, si numeri permittant, ubique reponendam esse statuit. Ista vero affirmandi vis, coniunctioni μὲν propria et quasi innata, multiplici Atticorum usu non minus probatur. Vix enim intelliges, quomodo μέντοι, οὐ μέντοι iisque cognata aliter sint explicanda. Opinio vero Thierschii, qui in gr. Gr. §. 312, 13. annos. μὲν a μένω, δὲ a δέω repetenda esse suspicatur, iis, quae dixi, labefactata iacebit. Sed missa particulae origine Homeri consuetudinem, quam sequutus μέν τε, μέν τοι, μέν ϕα, μέν τοι volucrit iunctas, strictim et breviter hic expouere satis habeo. Reliquos epicos, quippe qui ab Homero hic illie deflectant, non attingam, nisi idem prorsus, quod Homeri proprium cognovimus, tenuerint. Exordium vero eorum, quae sum perscripturus, ab eo suniam loco, cuius causa tota haec quaestio erat instituenda. Contendit igitur poeta in Il. IV, 424 sqq. Graecorum aciem denso agmine in pugnam procedentem cum undis Zephyri flatu agitatis hisce:

πόντῳ μὲν τὰ ποῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
χέρσῳ ἀγγίνουεν μέγαλα βόλμετ — — —

In priore antem versu etsi plerique libri, quod adscripti, offernut, recepi tamen π. μέν τε πο., Veneti et Vratisl. unius auctoritate adiutus. Primum igitur, quibus causis permotus id fecerim, ostendam, deinde ea atque am, quae de particulis hisce et aliis specie similibus, re disparibus, apud Homerum mihi video observasse. Num vero quod olim legebatur duplii de causa suspectum habeam, de utraque dicam. Articulum enim, si quid video, et adverbium ποῶτα et coniunctio μὲν deleri iubent. Ac de illo quidem dubitari potest, quod τὸ ποῶτον a τὰ ποῶτα, ποῶτον ac ποῶτα unum idemque esse scimus. Sed priora de tempore, posteriora de ordine ab Homero plerunque dici non minus certum est. Illa non moror, horum exempla habes μὲν ποῶτα — αὐτὰρ ἔπειτα in Il. 4, 442. 5, 458, 883. 12, 191., in Od. 4, 411. 12, 39. αὐτὰρ ἔπιν, et in Il. 10, 29. αὐτὰρ ἔπι. Eadem sunt sede singulorum mutata, ποῶτα μὲν — αὐτὰρ ἔπειτα in Il. 16, 495., et ib. 11, 628. ποῶτον μὲν — αὐτὰρ ἔπ' αὐτῆς, add. 23, 683; porro par-

XIII Exc. VIII. De part. μὲν vocal. τὲ, τοὶ, ϕὰ, κὲν coni.

tienla disiunctiva carent haec Il. 6, 260. 10, 244. 16, 229. 17, 64. πωῶτον sive πωῶτα — ἐπειτα δέ, a quibus non multum abest Od. 10, 519. πωῶτα — μετέπειτα δέ, alibi sibi obstant μὲν πωῶτα — δεύτερον αὐ, vid. Il. 3, 330. 11, 17. 16, 131. 19, 369. Neque solum ubi plura enumerantur deinceps his adverbii utitur Homerus, verum etiam de loco semel in Il. 4, 297. ἵππης μὲν πωῶτα scripsit, quibus versu sequente obstant haec: πεζοὺς δ' ἔξοπιθε στῆσεν. At legi a nobis latae contraria videri possunt τὸ τρίτον et τὸ τέταρτον aliquoties obvia, cf. Il. 3, 225. 6, 186. 23, 733, 842. Od. 10, 520. Il. 5, 438. 16, 705. 20, 447. 22, 208. Od. 21, 128. Tenendum vero est Homerum nunquam ea ponere, nisi duo vel tria iam praecesserint, quibus tertium quartumve et ultimum subiicitur. Sic Priamus ex Helena primum sciscitur de Agamemnoni, tum de Ulike, tertio et postremo loco (τὸ τρίτον, δας dritte Mal) de Aiace, neque ab hoc ullum eorum, quae commemoravimus, distat exemplum. Ac si quid diversi obvenire videtur, ut versus ille saepius repetitus: ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαιμονι ἴσος, forma et specie, nec re et veritate ab aliis differre perspicitur. Attici vero, qui τὸ μὲν πωῶτον — μετὰ δὲ ταῦτα illisque similia frequentant, minus definita certo cuidam aut tempori aut loco adstringunt articulo praeposito. Quare ab his quidem nihil praesidii verbis in Il. 4, 424, scriptis peti posse apparet. Homerum igitur nec πόντῳ μὲν τὰ πωῶτα nec πόντῳ τὰ μὲν πρ. agnoscere efficitur.

§. 2.

Superest, ut vulgare illud aliam etiam ob causam falsum esse demonstremus. Nam quemadmodum τὰ πωῶτα rebus enumerandis minus convenit, ita μὲν τε quum alibi, tum maxime in comparationibus Homeri sermo sibi reposit. Qua in re ut via et ordine procedamus, ea, quae alii, ut Passovius in lex. v. μὲν, et Nitschius ad Homer. Od. 1, 215. praeceperunt, nobis sunt respicieenda. Ac primum quidem dicamus de comparationibus, in quibus poeta hasce partenlas consociare amat. Olim putarunt grammatici τὰ abundare, id quod hodie parum verum habetur. Subest potius eadem diceudi sive negligentia sive confusio, qua partenlas simplices μὲν — τε, μὲν — ηδὲ sibi invicem oppositas deprehendimus. Recte enim, nisi animus me fallit, Hermannus scri-

bit ad Viger. p. 841, 335, 6. fieri in his a disfunctione, quae per μὲν exprimatur, transitum ad coniunctionem, quam τὸ vel καὶ significant, cf. Matth. gr. Gr. §. 622, 6. Quae si perpendiculariter, sciunctum aliquid μὲν τὸ in unum quasi conflare ideoque in antithesi δέ τε requiri patebit. Vere nos ita existimare Antilochus Homericus sit argumento. Is enim perfidiae et fallaciae postulatus Menelao se purgare studet in Il. 23, 589 sqq. hisce;

*οἵσθ', οἴται νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέσουσιν·
χραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις—.*

Ubi quum Antilochu duplice modo dicere permisum esset: χραιπνότερος μὲν νόος, λεπτὴ δέ μῆτις vel χραιπνότερος τε νόος, λεπτὴ τε μῆτις, utrumque in unum coniungere maluit, et prudentiam et consilium validum, quae sibi obiciuntur, adolescentibus deesse Menelao expositurus. Latine reddere possis: non modo animus iuvenum est levior, verum tenuer etiam consilium: nos ad Graeca propius accedentes ita fere vertamus: *Uebereilt ist sowol ihr Sinn, doch auch schwaecher der Rathschluss.* Eadem comparationum ratio esse solet, cf. Il. 5, 139. 13, 706. 15, 273. 21, 200. 23, 519. Od. 22, 304. In aliis vero particulis μὲν τὸ vel negandi vel adversandi coniunctio opponitur, velut οὐδέ, αὐτάρ, ἀλλά. Exemplo esto Il. 5, 138. *χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ.* Hic alterum τὸ suppressum et cogitando adiiciendum putare possis. At particula fortior quod utrique communis est potius aufert; unde alia egebimus explicandi via. Proinde statuerim μὲν solum praeparare antithesin, τὸ vero, ut saepe relativis idem additum videmus, incertam reddere narrationem. Itaque eo significatur id, quod quidem eventurum esse aliquis sperabat, sed alio interveniente res secus cecidit. Satis igitur fuit μὲν, adiuncta vero particula τὸ plus gravitatis affert opposito, cf. Il. 5, 141. 11, 416, 481. 13, 799. 17, 727. In fine autem sententiarum, quibus duo inter se conferuntur, μὲν τὸ ita adiici solent, ut prius rem confirmet, posterius eodem, quo diximus modo, subsequatur, velut in Il. 2, 145. — τὰ μὲν τ' *Εὐρός τε Νότος τε Ωροο'* ἐπαλξας, cf. Od. 22, 300, 388. et Il. 4, 485, 487., ubi bis eadem repetuntur. Denique in Od. 5, 169. τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἀλλυδις ἀληγ, vis coniunctioni μὲν insita angetur duplo partiula.

Quae comparationi consentanea vidi mus, eadem particulis μὲν τε extra comparationem dictis convenire pu-

taverim. Quanquam μέν τε raro admodum δέ τι obstant, ut loco, quem supra attuli, Il. 23, 590., iis tamen non dissimilia sunt in Od. 12, 62 sq.

τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέχεται, οὐδὲ πέλειαι — ἄλλα τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λίς πέτρη.

Multo saepius in rebus enarrandis, ubi poeta ad ea, quae instant, impetu magis citato fertur, μέν τε ab initio positis simplex δέ respondet, vid. Il. 13, 279. 16, 28. Od. 7, 129. 11, 220. 12, 93, 105. Ad haec accedit alius, cuius Passovius post Hermannum mentionem fecit, coniunctionum illarum usus. Sicut enim distribuendo et percensendo sunt aptae, ita adverbialis partitivis, quibus tempus describitur, solent adhaerere. Inveniuntur ergo ἄλλοτε μέν — ἄλλοτε δ' αὖτε, ἄλλοτε μέν τε — ἄλλοτε δέ, ὅτε μέν τε — ὅτε δ' αὖ, ὅτε μέν τε — ἄλλοτε δέ. Quarum testimonia omnes propemodum epicis suppeditant, cf. Hom. Il. 11, 64. 21, 464. Od. 4, 102. 5, 331. H. Hom. in Ap. 141. Hes. Op. 550. Apoll. Rh. III, 1022, 1300. Nicand. Th. 633. Variarunt autem hacc alii, uti μέν που usitata sunt Quint. Smyru. IX, 116, 418. X, 267. XII, 350. Adverbiorum locum numeralia tenent in Od. 8, 169, 174. ἄλλος μέν γάρ τ' εἶδος — ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος —.

Sed easdem particulas, ut in comparatoulibus sit, allae negandi aut adversandi voculae excipiunt. Quo facto respicit μὲν ad id, quod subiicitur, alterum autem dubii quiddam prius dicto addit. Necquidquam igitur haerent viri docti in Od. 1, 215., ubi Telemachus, a Ulixis sicut filius, interrogatus respondet hisce:

μητῆρ μέν τ' ἔκε φῆσι τοῦ ξύμεναι· αὐτῷρο ἔγωγε οὐκ οἴδι· οὐ γάρ πω τις ἔδω γόνον αὐτῷρος ἀνέγνω.

Ea autem duplice modo corrupta censem Nitzschius; vult enim, si bene intelligo, μητῆρ μέν γέ μέ φησι. At pronomen tenore erlegendum crit, quod in medio versu semet huic (Ulixi) opponit Telemachus: mater vero, quae puerum ex Ulike procreatum ferbat, iterum obstat Telemachio minus credulo. Bekkerus, cuius auctoritate confidit Nitzschius, perperam attulit Il. 9, 410., ubi μητῆρ γάρ τέ μέ φησι θέα — constanter legitur, μέν τε ne euotatum quidem a quoquam reperio, deinde illo loco ambiguum Achillis fatum a certo aliis cuiusdam non distinguitur. Praeterea μέν γέ vulgares quidem sunt nec vero Homericae, et easdem Reisingius in compi. crit. ad Soph. OC. v. 28. iure meritoque denegasse videtur tragicis. Itaque Telemachi re-

sponsum sic erit explicandum: mater quidem dixit me ab eo videlicet esse procreatum, ego vero ignoro, cf. Od. 20, 45 sqq. Il. 22, 495., ubi οὐκ obiectum est praecedenti μέν τε. Denique locis communibus μέν τε eodem infertur modo idque declarat, quod quis sperandum exspectandum esse putabat, convenit igitur Latinorum particulae videlicet. His autem vel nulla plane obstat antithesis, vel ea sub finem demum adiicitur; pertinet hoc Il. 4, 341. σφωῖν μέν τ' ἐπέστην, μετὰ πρώτους τόντας, Ἐσταμεν — cf. Il. 13, 47. 15, 203. 19, 92. Od. 5, 447. 22, 422. Quibus similis est Od. 19, 333., ubi tamen τε v. 334. πολλοὶ τέ μνις τσθλὸν ἔωπον invenit sui contrarium.

§. 3.

Si μέν τοι, ad quae iam progredior, non geminam particulam, sed coniunctionem prouominis dativo auctam apud Homerum esse statuero, nescio, an minus hoc aliis sim probaturus: equidem non dubitabo quod sentio dicere. At tum Atticorum usus longe lateque diffusus, tum communia eruditorum praecepta adversantur. Ita Passovius in lexic. v. μὲν e quattuor notionibus, quae apud Atticos coniunctioni μέρτοι fuerint, duas iam Homeri fuisse testatur, et id decem Iliados vel Odyssaeæ exemplis stabilire videtur. Quae cur improbauda sint, strictim et breviter explanabo. Ac primum quidem non magui admodum momenti est, quod Passovius iis, quibus suae opinioni fidem saceret, admiscuit quaedam aperte falsa, ut Il. 21, 370. Od. 2, 294. In quorum altero peculiaris et proprius nominis usus τοι ad Iuno-neum referendum esse luculentter docet, in altero vero idem pertinet ad Telemachum, cui Mierva pollicetur se optimam Ithaccusinum nave iter facieuti esse provisram. Sed magis adverteendum est, quod apud Homerum μέν τοι nonnisi in colloquiis legimus. Iam quum poeta res ipsas, quomodo agantur, legentibus ob oculos quasi ponere soleat, neque satis habeat eas narrare, non particulam dupliceum μέν τοι putabimus, sed τοι, utpote pronomen, ad alterum, quocum alter consubstantiat, erit referendum. Ad postremum mirum profecto esset, si Homerus, quum ad omnem dicendi ambiguitatem evitandam μέν δη in promptu essent, ab his abstinuisset, eo potius usus, quod quorsum spectet, saepe dubium et incertum sit. Conjecturae vero nostrae plus fidei pa-

ratur eo, quod μὲν idem sit ac μῆν. Quapropter credibile est μέν τοι et δὲ μέν τοι ab eo, qui revera ita aut secns esse alii cuidam testificatur, pro Homeri more dici. Plerumque quidem utrumque aliud, quod obstat, sequitur; habes igitur οὐ μέν τοι vel μέν τοι — ἀλλά, αὐτάρ, δέ. Duo si negantur οὐ μέν τοι — οὐδὲ sibi congruant. Praeterea tertium potest cogitari, si sententia opposita vel silentio premitur, vel cum prioribus alio iungitur modo. Iam de singulis sigillatim agamus. Primum igitur οὐ μέν τοι praegressa iusequuntur vel ἀλλά, vid. Il. 8, 294. 23, 795. Od. 1, 222. 16, 204, 267, vel δέ, nt in Od. 4, 836. 18, 233., vel οὐδέ, cf. Od. 7, 159. 23, 266. In nullo horum particulam geminatam esse quaerendam e paucis, quae Passovius sic interpretatur, aliis ostendere studebo. In Il. 8, 294 sqq. Teucer ab Agamemnon rege collaudatus et praemiis propositis ad rem strenue gerendam excitatus respondet ita:

*'Αγρειδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
ότρυνεις; οὐ μέν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
παύονται.'* — — — — —

Patet igitur dativum perquam aptum hisce esse, si memineris Tencrum Agameimoni ad virtutem cohortantem haec fere reponere: „Atrida, quid mea sponte alacrem hortaris? Profecto, quantum quidem vires valent, tibi non cessabo“. Neque aliter iudicasse grammaticos Venet. liber videtur comprobare; offert enim: οὐ μέν, μοι ὅση δ. γ. π., vid. Od. 2, 62. Cui varietati vix erat locus, si veteres cum Passovio sensissent, attamen vulgatum, iam suo praesidio tutum, defendit Il. 4, 266. Quae si vere et comode disputata esse videbuntur, multo minus dubitare licebit de aliis, ut de Od. 4, 836. Ubi Iphthime soror secundum quietem Penelopae visa sorori de Ulixis vita percunctante haec ait:

οὐ μέν τοι κεῖνόν γε διηγεκέας ἀγορεύσω,
ζώει ὅγ' ή τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμάλια βάζειν. —

Simili de causa Vossium fecerit Od. 18, 233 sq.
Telemachus enim matri Iri et mendici certamen impro-
banti sese pariter ac procos excusat. Eos quidem multa
proterve et contumeliose facere obiurganti dat, sed cer-
tamen istud in mendici senioris contumeliam institutum
esse negat: eum enim Iro superiorem abisse; id pruden-
ter et scite perspexit Eu stath. ad h. l. 1844, 55 sqq.

Exc. VIII. De part. μὲν vocal. τὲ, τοὶ, φά, κὲν coni. xxvii

Clariora etiam et magis manifesta sunt alia, velut Od. 7, 159.

'Ἀλκίνῳ', οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔουχεν —.

Nam et tota Echenei grandaevi oratio, et Il. 9, 70. ξοικε τοι, οὐ τοι ἀετέσ, ad Alcinoum regem τοι pertinere nobis persuadent.

Nec refragantur ea exempla, quae particula negandi carent, ut μέν τοι — ἄλλὰ habes in Il. 4, 266. 15, 222. Od. 4, 157. 21, 321., μέν τοι — αὐτὰρ in Od. 4, 411., μέν τοι — δὲ in Od. 2, 294. 6, 26. 16, 283. Hes. Op. 285. Passim vero quod coniunctioni μὲν respondeat pluribus interiectis ex Inferiore aliquo versu est petendum, ut Il. 15, 222. verba in v. 229. demum lecta ἄλλὰ σύγ' ἐν χειρεσσι λάβ' αἰγλα θυσσανόεσσαν obstant. Neque diversum esse Od. 24, 321. loci affines Od. 4, 157. 16, 204, 267. edocent, in quorum primo separatum erat scribendum: κελνον μέν τοι ὅδ' νιὸς ἐπίτυμον ὡς ἀγορεύεις. Hesiodus vero in Op. 285, quem versum laudare voluisse videtur Passovius (eternum in theogonia nihil eiusmodi exstat), Persen fratrem compellat, unde τοὶ facillime explicari potest. Obstant autem sibi eo loco μὲν — μὲν δὲ — δέ.

Reliquum est, ut percensemus locos, quibus nihil adiungitur contrarii. Hic quoque, sive negatio praemittatur, sive ea absit, particulae dativum prouominis esse subiunctum augurari possumus. Sic Priamus in Il. 24, 300. Ille cubae monitis se obtemperaturum esse pollicetur hisce: οὐ γύραι, οὐ μέν τοι τούδ' ἐφιειένη ἀπιθήσω, cf. Il. 21, 370. Hes. Sc. Herc. 357. Negatione omissa vis istarum nihilo mutatur, vid. Od. 14, 507. 18, 175. ηδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος —. Iam vero ex iis, quae adhuc disserui, cuivis planum et perspicuum esse crediderim, dativo nullum esse locum in Il. 4, 341. Nam Agamemnon Aiacem utrumque appellat, neque μέν τοι ullo alio modo in Homericis conspicitur. Ceterum Homeri usus, ex quo μέν τοι aut affirmantis aut suadentis est, Atticorum coniunctioni μέντοι, idem propemodum declaranti, originem dedisse non sine aliqua veri specie colligi poterit. Sed haec ulterius persequi ab hac nostra quaestione alienum duco.

§. 4.

Non ita difficiles explicatu sunt coniunctiones μὲν ἄρα et μὲν φά. Nullus enim est epicus, qui in ha-

rum vi et potestate cum aliis consentiat. Sed altera particularum ἀλλά, εἰτέρο, δέ, quae proxime instant, praeparare solet, altera ὃς sive ἄρτα ad id, quod inciso priore gestum factumve esse dicitur, pertinet solum, idque ita finisse declarat. Quibus de causis eas Latinis adverbii ergo, igitur, Germanico non rekte permutabimus. Argumentum sit Iliados rhapsodiae secundae exordium:

ἄλλοι μέν ὃς θεοί τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυνοταῖ
εὐδον παννύγχτοι, οὐδὲ δὲ οὐκ ἔχει τηδυμος ὑπνος.

Opponuntur ibi reliqui dii et homines totam per noctem stertentes Iovi somni dulcis experti ἄλλοι μὲν — οὐδὲ δέ. Particula vero ὃς priorem spectat enuntiationem. Alii igitur et dii et bellatores dormierunt, Iovem autem nullus oppressit sopor. Eandem particulae ἄρτα esse rationem discimus aliunde, velut ex Il. 21, 298.

τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς εἰπόντες μετ' αἴθανάτους ἀπεβήτην.

αὐταρτὸς ὁ βῆ — — — — —

His igitur dictis dii quidem in Olympum abierunt, is autem Troas est aggressus. Eorum autem, quae sibi obstant, cogitari potest dissimilitudo. Nam sermo est aut de duobus contraria facientibus, aut unus idemque duo agit diversa. Prioris generis sunt ea, quae protuli, iisque adlice Il. 6, 312. 8, 487. 24, 610. Od. 2, 434. 13, 185; posterius continetur iis, quae de Proeto, vitae quidem Bellerophontis parcente, sed eum in exsilium pellente, tradit Homerus in Il. 6, 167 sq., cf Il. 18, 412. 21, 51. Od. 1, 127. 2, 91., ill. 13, 380. 2, 148. A quibus specie quidem ac verborum singulorum ordine, nec vero re et natura dissident alia. Licet enim, quae sermonis poetici est libertas, factum praemittere, altero vero membro adinungere personam: et vice versa, persona principio collocata, quod alias fecit ei obstat. Illuc pertinet quae in Odissea de Ulyce invene ad parentes reverso libr. 19, 462 sqq. narrantur:

— — — τῷ μὲν ὃς πατὴρ καὶ πότνια μῆτηρ
χαῖρον νοστήσαντι, καὶ ἔξοδευτον ἔκαστα,

οὐκῆν ὁ τὰ πάθοις ὁ δὲ ἄρτα σφίσιν εὐ πατέλεξεν.

Eo igitur reverso pater et mater gaudebant, singula quaque et vulnus, quo esset laesus, percunctantes: ille vero iis accurate exposuit. Ubi poeta liberius scripsit; etenim si arte et tanquam emblemata vermiculato voces erant componendae, sic fere iunctas exspectabas: πατὴρ μὲν ὃς κ. πότνια μῆτηρ τῷδε νοστήσ. χαῖρον — — — ὁ δὲ κ. τ. λ. At simili varietate orationem licet ubique

distinguere, vid. Il. 8, 302. 17, 609. 21, 171. 18, 491. 514. Od. 17, 302. 20, 164. 21, 32. Res sequitur personam in Il. 11, 619 sq.

αὐτοὶ μέν ὁ ἀπίθησαν ἐπὶ γυνόντα πουλυβότεραν.

Ἐπποντος δὲ Εὐρυμέδων θεραπών λύε τοῦ γέροντος.
vid. 20, 153 sq., ubi ne poterat quidem aliter scribi.

Quae si animo reputaverimus, nihil obscuri aut dubii in harum particularum usu inesse cognoscemus, neque ab Homero multum absunt alii, vid. Hes. Th. 280, 526. Apoll. Rh. I, 1081. III, 448, 471, 819. Si quae monenda restant, ea fere sunt: primum, longiore sententia intermedia, in contrariis nonnunquam repeti ἄραι, vid. Il. 21, 53. Od. 19, 464.; tum coniunctiones temporales modo utrumque membrum ordiri, ut in Il. 20, 41. cf. Od. 2, 148 sq., modo personis in altera parte obici, ut apud Apoll. Rh. I. 260 sq. αἰ μὲν ἄρ — — οὐδη δὲ δημῶες. Apud eundem vero in libr. IV, 222. σκαῆ μέν ὁ ἐνι γειρὶ — τῇ δὲ ἐτέρῃ haud scio, an emendandum sit: σκ. μὲν τ' ἐνι γ. Nam ab editione principe abest ὅτι et nobis non desunt eiusdem poetae alia, cf. I, 327. II, 729. IV, 631, 1149. Neque silentio praeteream epicos posteriores τὸν μὲν ἄρ aliquoties admittere in narrationis vel descriptionis clausula, vid. Apoll. I, 193. IV, 895, 1468. Homerum τὰ μὲν ἄρ τα simili modo semel dixisse in Od. 5, 369. supra notavi.

§. 5.

De coniunctionibus μὲν καὶ vere existimant hanc ad verbum, quod instat, esse retrahendam, illam sententias coniungere. His autem, nunc optativo nunc subiunctivo sequente, vel in conditione, vel in relatione, vel denique in aliis poeta concessit locum. Nihil crebrius est primo apud Homerum, ut in Il. 3, 281.

εἰ μὲν καὶ Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφην,
cuius contrarium legitur v. 284.

εἰ δέ καὶ Ἀλέξανδρον κτείνη ἔκανθὸς Μενέλαος, —
vid. 7, 77. 9, 412. 10, 449. 17, 91. 21, 553. 22, 99.
et iisdem abundat Odyssea, quod docet Thiersch. gr. Gr. §. 329, 2. b. Pronomine relativo geminato, si id, quod futurum esse dicitur, ad aliquis mentem et cogitationem referatur, optativus adiungitur: sin autem conditione quadam posita effectus sequitur, postulatur subiunctivus. Itaque utrumque modum connecti posse apparet, vid. Od. 11, 147 sqq.

xxx Exc. VIII. De part. μὲν τοι, ϕὰ, κὲν coni.

ὅντινα μὲν κεν ἐψές νεκύων κατατεθνηώτων
αἴματος ἀσσον ἴμεν, ὃ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει.

ῳδέ κ' ἐπιφθονέοις, ὃ δέ τοι πάλιν εἰσιν ὄπισσω. Quibus similes puto Il. 24, 529 sqq., ubi Wolfius bis scripsit optativum. Duplex vero coniunctivus recte tenet locum in Il. 23, 855 sq. et in Od. 19, 564 sq.. etsi in antithesi κὲ desideratur, add. Hesiod. Op. 355. Horum ad normam, si quid video, emendari oportet Il. 23, 319.

ἄλλ' ὃς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθὼς
ἀγραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
ἵπποι δὲ πλαινόνται ἀνὰ δρόμου, οὐδὲ κατίσχετ.
ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῆ, θλαύνων ἥσσοντας ἵππους,
αἱεὶ τέομ' ὁρύων, στρέψει ἐγγύθεν, οὐδέ εἰ λήθει,
ὄππως τὸ πρῶτον τανυση̄ βοέοισιν ιμᾶσιν.
ἄλλ' ἔχει ἀσφαλέως καὶ τὸν προσύχοντα δοκεῖνε.

Etenim qua verborum compage priores versus continenter, nemo satis illustravit. Interpretes quidem, ut Eustath. 1303, 14 sqq. Heynius in observatt., extrinsecus advocant ἑστί, neque Vossius aliam viam inlisse videtur. Illud apodosi subiuncta non modo non aptum, sed ne Graecum quidem putarim. Quod sensit Autigonus grammaticus, ideoque in versus principio ἄλλως μὲν legendum proposuit, ei vero repugnare ὃς δέ κε Ptolemaeus iudicavit. Eustathius l. l. ἄλλ' ὃς μὲν ἵππ. profert et bis observat fuisse qui πέποιθε sive πέποιθεν, quo quidem modo iuncturae insolentia tollatur, scriberent. His perpensis et cum aliis comparatis paene in eam adducor suspicionem, ut levissima mutatione corrigendum esse censeam:

ἄλλ' ὃς μὲν χ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθη. Cui opinioni haud scio an nullum sit praesidium in iis, quae Nestor exemplorum copia collata antea suadet Antilochos. Utrum autem recte an perperam divinaverim, alii me acutiores dispiciant. Iisdem sententiis congruunt ὅφρος ἀν μὲν κεν, cuius e regione τόφρα solet poni, vid. Il. 11, 187, 202. Od. 4, 361, 6, 259; unam vero particulam ad tempus; alteram ad verbum pertinere crediderim. In aliis μὲν κεν — δέ κεν simillimo modo sibi contraria disiungendo copulant, ut Ulysses sibi Alcinoum, a quo redditum in patriam exspectat, opponit hisce Od. 7, 332.

— — — τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρὸν ἄρονραν
ἀσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατροὶδες ικοίμην.
Cognata huic vid. Il. 8, 25. 24, 664. Hes. Op. 12., ubi

Exc. VIII. De part. μὲν τοι. τὸ, τοὶ, δὰ, κὲν εοι. xxxi

poeta ab eo, quod ita esse sumitur, ad alterum in rerum natura situm, i. e. ab optativo ad indicativum transit. Reliquum est, ut commemoremus exempla, quae particula adversandi carent. Quod si sit, narrationi fidem facit μέν: ergo idem fere est ac μήν: κὲν autem, sicut in prioribus, cum verbo committitur. Passim ita temporis adverbii additur, ut Ajax in Il. 17, 629. socios de auxilio, quo Troianis praesto sit Iupiter, certiores facit hisce:

ὦ πότοι, ἥδη μέν κε καὶ ὅς μάλα νήπιος ἔστιν γνοῖη, ὅτι Τρώεσσι πατήσει Ζεὺς αὐτὸς ἀσῆγει.

cf. Od. 22, 262, 11, 104. Eadem de causa in Il. 4, 318.
Ἄτρειδη, μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς ᾧ θμευ, ᾧσι ὅτι δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκταν.

κὲν suo loco non moveri potest. Iis enim, quae optimus, particula praecipue convenit. Denique eadem coniunctiones negationi aptantur, si quis cogitat rem alias fieri non posse. Itaque Telemachus de duro et obstinato Penelopae animo in Od. 23, 100 sic loquitur:

οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ᾧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταιή,

cll. 168. Sed satis mihi fuit hisce de rebus disputanti ea probare, quae simillima veri videantur, causas et argumenta conferre, et quid in quamque sententiam dici possit expromere, nulla vero adhibita mea auctoritate iudicium legentium integrum ac liberum relinquam.

O M H P O Y
ΙΑΙΑΔΟΣ ΡΑΥ. Η-Μ.

ΙΑΙΑΔΟΣ Η.

Paris et Hector cum Glaueo acerius instant hostibus, donec Hector de Minervae et Apollinis sententia Helenique hortatu fortissimum quemque Achivorum ad certamen singularare evocat v. 1 — 91. Ceteris tergiversantibus, Menelaus surgit ab Agamemnone repressus. Nestor, de ignavia ista et desidia graviter conqueritus, rem eo adducit, ut ad dimicandum novem prodeant principes v. 92 — 170. Sors eveuit Aiaci, quem bonis verbis prosequitur exercitus v. 171 — 205. Hector et Ajax congressi pari fere animo rem gernat, nocte vero ingruente pugnantes dirimunt praecones, donisque iuvicem datis ad suos quisque discedit v. 206 — 312. Epuis in Aiacis honorem apud Agamemnonem institutis, Nestor auctor est, ut et caesos sepeliant et naues fossa valloque muniant v. 313 — 344. In Troum conelone Helenam reddendam censem Autenor, cui Paris respondet se opes quidem de suo auctas esse restitutorum Menelao, nee vero uxorem v. 345 — 364. Priamo iubente Idaeus, tum Paridis conditioem propositurus tum inducias ad mortuos sepelieudos petiturus, ad Achives postridie mittitur. Ilii de induciis concedunt, reliqua, Diomede dissuadente, reensant v. 365 — 412. Idaeo in urbem reverbo, utrique liguis congestis mortuos cremant v. 413 — 432. Proximo mane Argiri, tumulo exstrucio, uavinum adiificant opera, quorum iuvidia moverunt Neptunus v. 433 — 464. Mungimentis ad suam perductis, curpora curant, Iovis fuligine et tonitra subinde territi v. 465 — 482.

*Ἐκτορος καὶ Αἰαντος μονομαχία. Νεκρῶν
ἀναιρεσις.*

*Ως εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαιδρίος "Ἐκτωρ."
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κι' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα Θυμῷ
ἀμφότεροι μέμασαν πολεμῖσθεν ἡδὲ μάχεσθαι,
ώς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν*

*οὐρον, ἐπὴν κεκαμώσιν ἐψηστῆς ἐλάτησιν
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται.
Ἄρις ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.*

*"Ενδ' ἐλέτην, ὁ μὲν νιὸν Ἀρηιθόοιο ἄνακτος,
Ἀρηγη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης*

V. 3. πολεμῖσθεν un. Vind. —	all. — V. 6. ἰρέοσσοτες V. L.,
V. 5. ἐπει κε κάμ. Ar. Eust. 661,	ap. schol. A. — V. 7. τοῦ et
32. V. H. ἐπηγ κε κάμ. Dionys.	φάνηστες grammatic. pars, ut illud
Sidon. Ib. ἐψηστῆς ἔλ. V. H. et	Ammonii fuit. — V. 10. Φιλο-

V. 1. Bentleius genitivo bisyllabo offensus ὡς εἰπὼν φαν πυλῶν ἐξ. proposit, cui Heynus II. 12, 340. Wolfius in praef. ad ed. nov. p. 441. Apollouij Rhodij Arg. I, 634. 782. obiicit. Possunt huc advocari alii etiam epicci, vid. Quint. Posth. VIII, 237. IX, 287. Tryph. 238. 334. Eadem fidem faciunt grammatici, huius versus saepe memoris, ut Et. M. 40, 57. 824, 23. Drae. de metr. 141, 13. Gregor. Cor. de dial. p. 380. Moschopul, 46, 28.

V. 3. In fraudem pellexit Heyniūm, πολεμῖσθεν paene metius censem, liber Vindob. Nam poeta quo gravius pugnae labores bellique acerumnas depingat, eo libentius spondaico numero utitur, vid. Il. 2, 452. 3, 67, 435. 11, 12. 13, 74. 14, 152. Cum libris, qui vel nunquam vel raro admodum diversi quiddam praebent, eonvenit Apollon. de constr. I, 16. p. 45. Quae adiicienda putavi, quod Heynium aliquoties falsa tradere video, et ei obserui, ad Il. 3, 435.

V. 5. De his iam veteres discordes fuisse schol. Ven. et ad hunc versum et ad Il. 1, 168. docent. Aristarchus ut verbi ἀραιδηλασισμόν expelleret, particulam, qua poeta abundet, revocandam existimavit; alii duplice particula haec ac similia instruxerunt. Ab utroque recedit Eustath. ad Il. 1, 1. I. p. 73, 1 sqq. Verborumque reduplicationem Ionum propriam fuisse tradit. Cui quum Gregor. Cor. de dial. Ionic. §. XXXVII. assentiatur, nihil novavi. Nec profecto assequor, eur Aristarchus χαχάμω, quod Ven. in Il. 1, 168., hic Vindd. propemodum omnes perscriptum testantur, sprevit, praesertim quum alia ei finitima crebro of-

10 γείνατ' Ἀρηθόος καὶ Φυλομέδουσα βοῶπις·
 Ἐκτωρ δ' Ἡίονηα βάλ' ἔγχει ὀξύσεντι
 αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἰππολόχου πάις, Λυκίων ἄγος ἀνδρῶν,
 Ἰφίνον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 15 Δεξιάδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
 ὅμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τοὺς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῷ ὑσμίνῃ,
 βῆ ὁσα κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων ἀξισσα
 20 Ἰλιον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὥρνυτ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδών, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῷ.
 τὴν πρότερος προσέκειπεν ἄναξ, Διὸς νιὸς, Ἀπόλλων·

μέδουσα vulgo et W. — V. 11. "Ilior sīc ἱρὴν Vind. et ol. vulgo. ἔγχει ὁξ. H., vid. ad Il. 5, 50. — V. 21. Περγάμου δικαΐδων — V. 12. λύτο δὲ γυῖα Ar. — ol. vulg. et H. — V. 15. δεξιάδην all. — V. 20,	— V. 21. Περγάμου δικαΐδων — V. 12. λύτο δὲ γυῖα Ar. — ol. vulg. et H. — — V. 20,
---	---

ferantur, ut in Il. 23, 76. 24, 155, 184, 717. Quo factum est, ut *τὴν κεκάρι*. Aldus, Stephanus aliquae plures amplectentur. Apostrophum paenultimo verbo detrahit Eust. 661, 32., add. Od. 21, 137.

V. 6. E commentatoris schol. A. πόντον ἐργάσονται affert, quia nil nisi glossema interpretis aliquius contineri videtur.

V. 7. Dualem Aristarebi fuisse schol. A. memoriae prodit.

V. 12. Ven. Vind. XLIX. et trium aliorum consensu motus Φυλομέδουσα, cui ipsa significatio plus fidei conciliat, adquisi; praevit iam Heynus.

V. 15. Grammatici, num δεξιάδην adverbium an patronymicum sit, in incerto relinquunt, dicentes illud et sequentibus et antecedentibus iungi posse. Iphionum enim vel a dextra parte in currum ascendisse, vel vulnus indecum accepisse, vid. Apoll. in lex. H. p. 220 Δεξιάδης δεξιὸν ὅρτα ἢ Δεξιὸν υἱόν, schol. Ven. Eust. 62, 1. E. M. 266, 38. Eam vero opinionem falsam esse hodie nemo dubitat.

V. 20. Errorem late diffusum repetit Drac. de metr. 54, 16, Iure Wlf. e Veneto reroeavit Ἰλ. sīc ἱρὴν.

V. 21. Verba prudenter separata exhibent Wolf, et ed. Rom.; tenorem in meo adieci.

V. 22 Eust. 662, 27. ανατίθητην, a futuro ανατίθησον dicitum, scribi posse auctor est, cui perperam dat Heynus ανα- τίθητην. At poetarum sunt ἀπόραι, ἀντίον et ἀποτίθημ. Itaque usitatus erit easet ανατίθητην, quod vides in Od. 16, 333. ubi- vium.

Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμανῖα, Λιὸς Θύγατερ μεγάλοιο,
 25 ἥλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε Θυμὸς ἀνῆκεν;
 ἦ ἵνα δὴ Λαναοῖσι μάχης ἐτεραλκέα νίκην
 δῶς; ἐπεὶ οὕτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαιόρεις.
 ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 τῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
 30 σίμερον· ὑστερον αὗτε μαχήσοντ', εἰςόκε τέκμαρ
 Ἰλίου εὑρώσιν· ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο Θυμῷ
 ὑμῖν ἀθανάτησι, διαπραθέειν τόδε ἄστυ.

Τὸν δ' αὗτε προσέειπε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 ἥλθον ἀπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
 ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν,
 Τὴν δ' αὗτε προσέειπεν ἄναξ, Λιὸς γιὸς, Ἀπόλλων:
 "Ἐκτορος ὁρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο,
 ἦν τινά πον Λαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἷος
 40 ἀντίθιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 οἱ δὲ καὶ ἀγασσάμενοι χαλκονήμιδες Ἀχαιοὶ
 οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν "Ἐκτορὶ δίω.
 "Ως ἔφατ· οὐδὲ ἀπίθησε Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τῶν δὲ Ἐλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο Θυμῷ

V. 26. ἦ ἵνα Eust. 662, 41. St. all. — V. 27. σῦτοι ol. vulg. — V. 32. ἀθανάτοισι Z. ἀμφοτέροισι Aristoph. — V. 33. αὐθίς ol. vulg. ib. τὸν δ' ἥμερος ἔπειτα

V. I. ap. schol. A. — V. 50. προκάλεσσον Vind. XLIX. — V. 56. μέσσον δ. Εἰὼν Vind. ed. — Ib. οἱ δ' ἴδρυθ. V. et prou all. — V. 62. βεβριθυῖας V. L. ap.

V. 26. Quod melius iudicavimus ad Il. I, 203. ἦ ἵνα, ei opem ferunt Vindd. Ald. 2. cum plurimis.

V. 27. Mendum ex Eustath. 662, 41. per plures editiones propagatum sustulerunt Ven. aliorumque auctoritate impuls.

V. 30 sq. Aretissimo necessitudinis vinculo constringuntur; tremori igitur interpunctum, obsequiū testibus idoneis, ut Ven. Vindd. et Etym. M. 618, 44.

V. 41. Aristarchus si revera praetulit ἀγασσάμενος, quid Schol. A. eum dicit praetulisse, id futurum habuisse videtur, quid, quem de τε futura sit sermo, non ineptum crediderim. Aoristi vero libri optimi suffragantur.

V. 48. Ultimam partem, a reliquis separandam lique quasi interiectam esse bene vidit Thiersch. in gr. Gr. §. 352. 5. et diu ante eum Lederlinus in ed. Amstelodamens. a. 177. p. 159.

V. 56. Mendosius etiam Vindob. XLIX. ὑδριθησα. Vulgari et numerorum integritas et librorum consensio adsunt una cum

45 βουλήν, ἡ δα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν·
στῇ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἵων, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐκτορ, νὺν Πριάμοιο, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντε,
ἡ δα νῦν μοὶ τι πιθοῖο; καστηγητος δέ τοι εἰμι —
ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς,
50 αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
ἀντίθιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δημοτῇ.
οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θεανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἀκούσα θεῶν αἰειγενετάων.
“Ως ἔφαθ”. Ἐκτωρ δ' αὐτ' ἐγάρη μέγα μῦθον ἀκούσας,
55 καὶ δ' ἐς μέσσον ἵων Τρῶων ἀνέεργε φάλαγγας,
μέσσον δονρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἰδούνθησαν ἀπαντες.
καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν ἔυκνήμιδας Ἀχαιούς.
καὶ δ' αὐτὸς Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
ἔζεσθην, ὁρνισιν ἐοικότες αἰγυπτιοῖσιν,
60 φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχῳ,
ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἴσατο πυκναί,
ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρυκταί.
οἵη δὲ Ζεφύρῳ ἐχενάτο πόντον ἐπι φρίξῃ
ὅρνυμένοι τέον, μελάνει δέ τε πόντον ὑπ' αὐτῆς!
65 τοῖας ἄρα στίχες εἴσατο Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε

schol. A. — V. 63. ἐπιφρίξῃ grammatis. plures. — V. 64. μελάνει λάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς vulgo, μελανεῖ Schneider. In	lex. v. μελανέω, πόντον Ald. 2. πόντον ὑπ' αὐτῇ Αγ. πόντος ὑπ' αὐτοῦ ali, ap. schol. A. —
--	---

Eust. 664, 17. Librarii autem quoque in hisce minutis sint lapii, neminem fugit, vid. Wellauer. ad Apoll. Arg. III, 1269., et de Atticis, in quorum libris asepissime remansit Ionicum, Lobeck. ad Phryna. p. 37. Insidet haec labes etiamuum Paull. Silen. Ambon. V, 131. κίνος ἴδρη θέρτος ἕπεστρο ἐπὶ βωμῷ.

V. 63. Tenoris inclinati impaticutes ἐπιφρίξῃ iunctum exarasse schol. Ven. et Kt. M. 800, 28. pluribus referunt. Intelligentiores, in quorum numero Ptolemaeus Ascalunita fuit, anastropham veram habuerunt, vid. schol. A. et Eust. 665, 1., quibus sua debet Phavor. 731, 21. Nusquam autem ἐπὶ φρίξῃ, cuius mentionem Heynus facit, inveni, nisi forte est apud Porphyrium. Numen ipsum πεφρυκταί, quod in versu superiore legitur, egregie confirmat, vid. ad 4, 282.

V. 64. De hue verso quum et vesperas et recentiores nūrūm in modum dissideant, in Excursu XIV. pluribus disputemus et accuratius exponamus causas, quibus moti Aristarchi praecepta veritati congrua iudicaverimus. Nam, si quid sapio, vel cum eo con-

ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν κειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἔυκνήμιδες Ἀχαιοί,
ὅφερ' εἶπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
ὅρκα μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,

70 ἄλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
εἰσόκεν ἡ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἔλητε,
ἡ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.

ὑμῖν μὲν γὰρ κασιν ἀριστῆς Παναγαιῶν·

τῶν νῦν ὅντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,

75 δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων πρόμοις ἔμεναι Ἐκτορὶ διφ.
ἀδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἀμπ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
εἰ μὲν κεν ἐμὲ κεῖνος ἔλη τανάχκει χαλκῷ,
τεύχεα συλήσας φερέτω κοῖλας ἐπὶ νῆας,

V. 71. Μλοτα Vind. XLIX. — V. | V. 77. τανάχκει χ. vulgo et H.
73. ὑπὸ δ' ἐν γὰρ κασιν Ar. — | — V. 82. ποιὲι Vind. ed. — V.

sentiamus, vel Schneideri conjectaram (vid. Buttmann. ad Arat. 836.) recipiamus oportet.

* V. 71. Optativum, ut nulla modorum esset dissimilitudo, substituit librarius Vindob., eundemque adscivit auctor Et M. 305, 53., etsi perverse editur ibi Μλοτα. Sed Hectorem in oratione coram hostibus habita de Troiae salute prorsus desperantem vix inducere potuit poeta. Alter rem dirimere studuerunt Clarkius et Heynius, quorum alter δαμείτε coniunctivum ex longiore δαμείτε ductum hic sibi visus est reperire, alter diversum modum imperfectae Homeri grammaticae munifice concedit. Scilicet doctius de ista modi utriusque coniunctione disserit Hermannus in Opuse. II. p. 31 sq.

V. 73. Aristarchus perinde atque alias locis simplex composite posthabendum censuit. Quodsi v. 73. oppositum putaveris versi 69. δοκια μὴ Κρ., eius ratio placere possit. Nam quum ista parum concinere viderentur, Heynius in eam venit suspicionem, ut vers. 69, cum tribus sequentibus obelo notaret. Nec vero Aristarchi conjectura, particula quum adsit causalis, istam tollit difficultatem. Omnia plana esse crediderim, siquidem priori μὴ respondere v. 70. ἄλλὰ κακὰ φρ. tenuerimus. Nostro autem loco particula una transitum parat ad ea, quae sequuntur, altera causam subiicit, qua Hector motus Argivis jam proponet certamen singulare.

V. 77. Homeri editores non minus quam lexicographi mira inconstans τανάχκης et τανάχκης plerumque scribunt, cf. Il. 23, 118. 24, 754. cl. 14, 385. 16, 473. Ea res nemini fuit molestia, nisi Henr. Stephano in thes. Gr. ling. I. p. 1713, Barnesio et Wolfio, qui utrumque barytonum habent. Heynius enim, pro more suo hoc et illuc iactatus, non venit in numerum. Triumviro istos aspiceret et considerate egisse librorum dissensio

σῦμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρός με
80 Τυῶες καὶ Τρώων ἄλογοι λελάγωσι Θανόντα.
 εἰ δέ κ' ἔγώ τὸν ἔλω, δῶγ δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας αἷσσα προτὶ Ἰλιον ἰόην,
 καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἔυσσελμους ἀποδώσω,
85 ὅφρα ἐ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ·
 καὶ ποτὲ τις εἶπει τοις ὁψιγόνων ἀνθρώπων
 νηὶ πολυκλήδι πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνητος,
90 ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδημος Ἐκταρ.
 ᾧς ποτὲ τις ἔρει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οῦποτ' ὀλεῖται.

83. ἐπὶ νηὸς Vind. ed. — V. 86. πλατεῖ V. — V. 89. κατατεθνεύ-
 χευσασιν vulg. et H. — Ib. ἐπι- | ἀρος V. et all. —

et grammaticorum decreta comprobant. Etenim illi, quanquam
 vitii, cuius ratio quaedam subsit, minime sunt expertes, offerunt
 tamen quibus contrarium possis munire, velut Vindd. omnes in Il.
 24, 754. et 23, 118. Iidem βαρυτόνησι confirmant, uno excepto
 quinto. Eorum fidem augent schol. ad Od. 4, 257. Eust. 666, 4.
 ell. 18. et Alexio apud schol. Ven. ad Il. 13, 391. Is enim se-
 eus ac Ptolemaeo videtur ταραχῆς et ταράχης rata habet, eique
 componit εὐμήκης, μεγακήτης et alia, add. Aelium Dionysium ap.
 Eust. 939, 9 sqq. et Arcadium de acc. 117, 24., cuius verbis
 leviter corruptis medelam offerunt reliqui. Diacimus autem inde
 fuisse quidem qui ταραχῆς, ταραχῆς et cognata, quod a nomine ἄρη
 essent orta, iudicaverint oxytona, iis vero obstare communem
 Graecorum consuetudinem et usum. Depravata ergo sunt ab ac-
 centu Homeri verba, quae exstant in Et. M. 745, 42. Ex quo
 et Eustathio sine delectu et iudicio sua consarcinavit Phavor.
 1730, 57.

V. 81. Apoll. in lex. H. p. 71. αἱ κεν πᾶς μνὴ Ελω κ. τ. λ.
 profert, sed confundit grammaticus hunc versum cum Il. 16, 725.

V. 82 sqq. Praepositio repetita turbavit librarios, alia εἰ
 alijs serentes vitia. In Ven. est προτὶ — ποιτὶ, in Vindd. προτὶ — πτι, apud Stephan. et alios ποιτὶ — ποτὶ. Cum versu 83, quem-
 admodum valgo fertur, alia congruent exempla, vid. Il. 23, 510,
 862. 22. 112. et Herodt. V, 95, 6. καὶ οὕτω ἀτεκρέμασσαν πρὸς τὸ
 Αθῆναι τὸ τε Στρίψιο.

V. 86. Sibilam tempora a verbo γέω deducta non admittere
 notum est. Hic quidem assentuntur Ven., Vindd. et plures ali.,
 in Il. 23, 45. Ven. iterum, cf. Thiersch. gr. Cr. §. 213, 38.
 In fine nomina separanda esse Ven. ipse admonet 17, 432. Od.
 24, 82. add. Et. M. 331, 45.

V. 89. Nostro iudicio, de quo exposui ad Il. 6, 71, subscri-
 bit Et. M. 711, 12.

"Ως ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ· αἰδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δὲ ὑποδέχθαι.

όψε δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν

95 νείκει ὄνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·

"Ω μοι, ἀστειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·

ἡ μὲν δὴ λώβῃ τάδε γένεται αἰνόθεν αἰνῶς,

εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἐκτορος ἀντίος εἶσιν.

ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὑδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,

100 ἥμενοι αὖθι ἔκαστοι ἀκήροι, ἀκλεῖς αὔτως·

τῷδε δὲ ἐγών αὐτὸς θωρῆξομαι· αὐτὰρ ὑπερθεν
νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

"Ως ἄρα φωνήσας κατεδύσετο τεύχεα καλά.

V. 93. ἀγήρασθας volgo, emend.
W. — V. 95. νείκει ὄν. Vind. ed.
et V. L. ap. schol. A. — Ib.

V. 100. ἀκλεῖς Vind. ed. ἀκλεῖς
H. — V. 103. κατεδύσατο vulg.
— V. 104. θανάτοιο τελευτῇ V.
στοραχ. Ald. 2, H. et all., vid.
Exeurs. III. ad II. 2, 95. —

λάμπαι. Επειὴ π. Gerhard. in

V. 93. Literam subscriptiam, quam libri servant, recte de-
trahit Et. M. 107, 26.

V. 95. Cum Veneto schol. conspirat Vind. ed.; verbum autem,
duobus aliis praecedentibus, ab hoc loco alienissimum relievunt
Ven. Vind. XLIX. Eust. 667, 54., cf. Il. 23, 483.

V. 100. Quam temere crediderit Heynius grammaticis, et
alias saepe et hoc maxime loco animadvertisimus. Etenim illi vel
ἀκλεῖς, vel ἀκλεῖς, quod eodem pertineat, scribendum existimarentur,
vid. Etym. M. 198, 12, Eust. 67, 38. et 669, 1. Melior et
aptior Ruttmanni est sententia in Lex. I. p. 42., qui neutrum
adverbii vicem gerere dueit, eique assentitur Thiersch. in gr.
Gr. §. 193. 40. Simili, et si non eodem modo Il. 17, 415 ὁ φίλοι,
οὐ μά τιν τούκλεις ἀπονέσθας. Neque alias tenor esse potest vo-
cative, et si libros tum scriptos tum editos discordes videmus Il.
17, 716, cll. 21, 379. Quod hie verum et genoinum esse diximus,
id Quinto Smyrnaeo restituatur oportet in Posth. X, 17.

V. 103. Vocalis ε, quae hoc uno loco exsulat e Veneto, iam
in antiquioribus legitur editionibus, ut in Ald. 2. Rom. et Ste-
phani, quamquam hie σσ male admisit, vid. ad Il. 1, 496.

V. 104. Schol. A. alios θανάτοιο τελευτήν, i. e. θανάσθμον
τέλος, legisse perhibet. Nee negandum est utrumque θανάτοιο et
θιόστοιο τέλος promiscue dici a poetis. Sed aliquo et eo tenui
discrimine τέλος θανάτου et τέλος βίου distinxerunt. Nam prius ip-
sorum significare mortem, utpote ultimam rerum humanarum metam,
vel ex iis patet, in quibus similem dicendi usum animadvertisimus.
Ut enim τέλος γαμού, καμάτου, νόσου, nuptias, labores, redditum
declarant, ita θανάτοιο τέλος mortem significat. Quo sit, ut θα-
νάτοιο τέλος hisdem annexatur verbis, quibuscum alias θάνατοι,
moiχαι hisque similia iunguntur. Exemplo suntio Il. 16, 502, 555.

ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ
 105 Ἐκτορος ἐν παλάμησιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀναιξαντες ἔλον βασιλῆς Ἀχαιῶν·
 αὐτὸς τ' Ἀτρείδης, εὐρυχρείων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς, ἕπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

'Αφραίνεις, Μενέλαε λιοτρεψές· οὐδὲ τί σε χρὴ
 110 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἵσχεο, κηδόμενός περ·
 μηδὲν ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 'Ἐκτορι Πριαμίδη, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 καὶ δ' Ἀχιλλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἔνι κυδιανείη
 ἔρδιγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.

lect. Apoll. p. 192. suspicatur. — V. 109. χρεώ un. Vind. et Harl. — V. 110. ἀνὰ δὲ σχέο V. H. ἀνὰ δὲ ἀναχρεο Ar. — V. 112. τόργη V. L. ap. schol. A. —	V. 113. τοῦτον γε V. L. ap. schol. A. — V. 114. ἀντιβολῆ σαι id. schol. affert. — Ib. ἀμεί- νω Z., vid. ad Il. 1, 180. —
---	---

22, 361, a quibus non ita multum distat Od. 5, 326 *ἴν μέσην δὲ*
καθίζει τέλος θανάτου ἀκείσων, add. Il. 3, 309. Quint. Sm. I,
 104, 111, 615. Hesiod. Op. 165. Scut. Herc. 357 — οὐ μὲν γάρ
 τοι Ἀρης θανάτοιο τελευτὴν Ἀρχέσει. — Contra βίου τελευτὴν sive
 τέλος per euphemismum in θανάτοιο sive mortis locum invasit, cf.
 Il. 16, 787. Quo dicendi genere, ut minus audaci, delectatnr Her-
 rodotus, vid. I, 30. 9. 31, 5. Denique si vitae spatium sive
 breve sive diutariorum est describendum, hoc utamur necesse est,
 vid. Qulut. Sm. VII, 613. XI, 141.

V. 105. Mutari quidquam vetant Il. 6, 158. 24, 541, 737.
 etiā hic locus et Il. 1, 381. conieeturam, quam supra commemo-
 ravi, non recusat.

V. 110. Ex editionum discrepantia vix licet eruere verum.
 Schol. enim Ven. A. tribuit Aristarcho ἀνὰ δὲ ἀναχρεο, Victorii au-
 tem eidem et Herodiano ἀνὰ δὲ ἵσχεο. Porro vulgo forebatur ἀνὰ
 δὲ σχέο, idque et Veueti est et a scholinista probatur subiectando:
σχέο paroxytonum esse, praepositione vero adiecta scribi ἀναχρεο. Alterum, cui Wolfius permisit locum, ἀνὰ δὲ ἵσχεο praeter Vi-
 torianum agnoscent Vindd. omnes et Eustath. 668, 6. priore
 supposito. E quibus ἀνὰ δὲ ἵσχεο et ἀνὰ δὲ σχέο olim obtinuisse
 augurari possumus, ἀνὰ δὲ ἀναχρεο corruptelae debere originem;
 priori favet simplex aliquoties ita obvium, cf. Il. 2, 247.

V. 112. Vulgatum et alia tuerunt exempla, vid. Il. 15, 167,
 283. 20, 65. et schol. ad Apoll. Arg. II, 628.

V. 113. Accusativus, eum verbo ἴσχεις εορτάντος, merito
 edidat dativo, qui pertinet ad verbum ἀντιβολῆσαι.

V. 114. Villoisonius quum falso edidisset in schol.: τὸ δὲ
 ἀντιβολῆσαι γράφεται καὶ διὰ τοῦ τὸν ἀντιβολῆσει, Heynus,
 quid inde extunderet nescius, Zenodotum ita fere locum consti-

- 115 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τὸν ίῶν μετὰ ἔθνος ἐταίρων·
τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοῖ.
εἶπερ ἀδειῆς τ' ἔστι, καὶ εἰ μόθον ἔστ' ἀκόρητος,
φημὶ μιν ἀσπασίως γόνυν κάμψειν, αἱ τε φύγοιν
διήσον ἐκ πολέμου καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
- 120 "Ως εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
αἴσμα παρειπών· ὃ δ' ἐπειθετο· τοῦ μὲν ἐπειτα
γηθόσσυνοι θεράποντες ἀπ' ὕμων τεύχε' Ελοντο.
Νίστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο καὶ μετέπειν·
"Σ πόποι, ἡ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἤκανεν."

V. 115. νῦν abeat ab editt. antiqu. | A. Ald. 2. et W. — V. 127.
— V. 117. ἀδειῆς γ' τοι schol. | μειρόμενος et μέγα δ' ἵστερ Z.

tuisse opinatus est: Ἑρόη', ἀντιβόλησεν ὅπερ σύ πολλὸν ἀμελεῖται. At verborum structurae et impeditae et a simplici poetae sermone alienissimae vel illud obstat, quod ἀντιβόλησαι multo aptius haberi potest. Quodsi cum Bekkerio ἀντιμολῆσαι e codice, ut videtur, profectum scholiastae reddideris, omni molestia te liberatum sentias. Sed ei obstat Homeri usus, e quo ἀντιβόλησαι quum occurrere, tam hosti obviām ire significat: vide Il. 11, 809. 13, 210, 246. 24, 375 coll. 11, 365. 16, 847. 20, 452.; ἀντιμολῆσαι vero apud poetas insimiae aetatis demum reperitur, vid. Jacobs ad Anthol. Pal. p. 27, 69.

V. 115. Particulam, numerorum integratam necessariam, inde ab H. Stephano adseiverunt omnes; est ea enim Eustathii 669, 26. et Veneti.

V. 117. Varietatem a schol. Ven. oblatam et in Ald. 2. lectionem Wolfius admisit. In reliquis, quantum video, non inventur. Consentient potius in eo, quod olim ferebatur, Ven. Vind. omnes praeter unum, qui coniunctione caret, et editt. longe plurimae. Qua de causa, sive numerandi sive ponderandi sint testes, cum Heynio statuamus necesse est. Sententia satis perspicua est, et Eustathius 669, 37 sqq. cur poeta ita dixerit, causam profert eam, quod non omnis timoris expers pugnandi sit avidissimus. Aliam insuper moverunt dubitationem disceptantes, num haec verba ad Hectorem, an ad eum, quem Argivū illi sint obiecturi, proxime spectent. Hoc autem et rei magis convenire et ab Eustathio probari certum est. Itaque brevius dicere licebat: εἶπερ ἀδειῆς τ' ἑταῖροι καὶ μόθον ἀκόρητος, vid. schol. Ven. A. Similem particulae conditionalis ἐπαναφοράν habes Il. 20, 371. et τε — καὶ praecedenti isti submittantur in Il. 4, 56.

V. 127. Zenodotum vocibus conflatis μειρόμενος, i. e. στροφόμενος, voluisse ex eo schol. A. suspicatur, quod μέγα δ' ἵστερ illę habuerit. Potiorem ipse existimat lectionem Aristarchi μέγ' ἦγε, Zenodoti autem scripturam banc fere fuisse crediderim: ὃς ποτε μειρόμενος μέγακ' ἵστερ, i. e. qui tot fortibus auditis ab expeditione exclusus doluit vehementer.

V. 130. Aristarcho, qui de manibus, annorum multitudine

- 125 ἡ κε μέγ' οἰμώξει γέρων ἵππηλάτα Πηλεύς,
ἔσθλὸς Μυρμιδόνων βούληφόρος ἡδ' ἀγορητής;
ὅς ποτέ μ' εἰρύμενος μέγ' ἐγήθεεν φῶ τὴν οἰκῳ,
πάντων Ἀργείων ἔριων γενεήν τε τόκον τε.
τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἐκτορὶ πάντας ἀκούσαι,
130 πολλά κεν ἀθανάτοισι φῆλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι,
θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμουν Ἄιδος εἶσαι.
αὐτὸς γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναῖη καὶ Ἀπολλονί^η
ἡρῷον, ὃς ὅτ' ἐπ' ὀκνούφῳ Κελάδοντι μάχοντο
ἀγρόμενοι Πύλοι τε καὶ Ἀργάθες ἐγχεσμώροι.

— V. 129. ἀκούσαι Vind. Alt. | ac x. Ar. — V. 133. Μαλδονί^η
et pars edit. — V. 130. βραχεῖα Strab. VIII, 348. b.

gravatis, cogitavit, adversari videtur scholiasta docendo χεῖρας
βαρεῖας manus esse fortes cll. II, I, 89.

V. 133 sqq. Leunepius ad Coluth. p. 24. Celadonti fluvio
Ladonem Arcadiae amnum magnum et latum substituit, ratus poe-
tam deditisse: — ἐπ' ὀκνούφῳ Λάδων μάχοντο. Ladon vero nequο
pugnae loco congruit, neque ullum huius amnis vestigium apud
Homeri interpres ad h. l. appareat. Praeterea obscura et am-
bigua Nestoris sedes huic loco offundit tenebras. Etenim quuma
tres urbes Pyli numine insiguitae, quarum una Elidi, altera Tri-
phyiae, ultima denique Messeniae accensetur, olim fuerint in
Peloponneso, earum quaeque Nestoris et patria et regia fuisse
dicitur. Mitto hic antiquiores, qui et ipsi ea de re anxie se sol-
licito quæsiverunt, cf. Eustath. 296, 27 sq.: hodie plerique
Pylum in Triphylia sitam Nestori subiectam fuisse existimant, vid.
Car. Odofr. Müllerum in hist. Graec. gent. et urb. Vol. I. p.
363 sqq. et Nitzschium ad Od. 3, 4, quanquam alii Messeniac
urbi, cui coniecturæ Odyssea, ut Nitzschius recte aensit, pa-
trocinari videtur, hunc arrogant honorem. Nam si patet Pylum
Nestoris regionem et provinciam dubiam iucertamque esse, de lo-
cis illi finitimis in utramque partem disputari licet. Müllerus
quidem in I. l. p. 372. omnem istam controversiam facillimo di-
rimit negotio, dum dicit: Pheæ nomen ab Eleis, qui Nestoren
sibi patriæque vindicare studuerint, esse suppositum et ex Stra-
bione ea restituenda, quæ supra adduxi; pugnam enim Pylios in-
ter et Arcadas ne fieri quidem potuisse ad Pheam Elidis castellum
ac promontorium. Quo invenientius autem istam sive scribendi va-
rietalatem sive emendationem probaret, Anigrum, Acidonta et Iar-
danum fluvios, in Chaae confiniis aquas commiscentes, appinxit
in mappa geographicæ operi illi adiecta. Vera haec esse credi-
derim, si in alio aliquæ Homeri Iliaze versaremur poemate, prae-
sertim quum Iligenio ad hymn. Hom. in Apoll. Pyth. v. 244.
eadem fere in mentem venerint. Sed prius unij lati Strabonis
loco adversatur alius, ubi geographus Pheam commemorat VIII. p.
343. D., adversatur Stephanus Byzantinus p. 694 et 696, ad-
versantur porro non modo libri, sed etiam Strabo loco prius

- 135** Φυᾶς πὰρ τείχεσσιν, Ἱαρδάνου ἀμφὶ φένθρῳ.
 τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμοις ἴστατο, λεόντεος φῶς,
 τεύχε' ἔχων ὕμοισιν Ἀρηΐθόοιο ἄνακτος,
 δίουν Ἀρηΐθόου, τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην
 ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωντες γυναικες,
- 140** οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξουσι μαχέσκετο δονοὶ τε μακῷ,
 ἀλλὰ σιδηρείη κορύνῃ φέγγυνοσκε φάλαιγγας.
 τὸν Λυκόδοργος ἐπεφνε δόλῳ, οὐτὶ κράτεῖ γε,
 στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὄλεθρον
 χραῖσμε σιδηρείη· πρὸν γὰρ Λυκόδοργος ὑποφθάσ-
- 145** δονοὶ μέσον περόνησεν· ὃ δ' ὑπτιος οὔδει ἐρείσθη·
 τεύχεα δ' ἔξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἀρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἀρηος.

V. 135. Χαῖς πὰρ τ. Strab. ibid. | V. 142 et 148. Λυκόδοργος un. |
 Φῆρις καὶ Σπάρτη καὶ Διορδάνου | Vind. — Ib. οὐ τι κρ. H. — V. |
 d. p. Didymus ap. schol. A. — 143. ὅτε ἄρ' οὐ St. — V. 144.

allato, qui non ex exemplarium fide, verum, ut ipse profitetur, ex aliorum, qui lucum ita sanatum expeditumque putarent, haec enotavit suspicione. Hic iam subsistere possem. Saepe enim in lucro ponendum est, si demonstraveris nos hisce de rebus nihil certi explorative aut scire aut scire posse. At conjecturam conjecturae opponere licebit, qua si nihil proficiamus, iussisse putemur. Pausanias quidem V, 18, 2, eiusdem pugnae mentione injecta, eam in Phigaliae, Arcadiae urbis, vicinia commissari testatur. Quare statuere possimus urbem istam Homeri tempore Pheam fuisse appellatam. Nam ab ea, si recte augoror, et Celadus sive Celdon amnis et lardanus, rivulus potius quam fluvius, non ita multum absuerunt. Chaa urbs a Celado certe aliquanto longius distat, neque eius situs huic pugnae admodum convenire videtur. Quanquam non ignoro fuisse qui Chaam et Pheam unam eandemque urbem esse existimarent. Didymi emendatio non meliorem terrarum et locorum prodit scientiam: eum vero Φάρε sive Φάρρον luisse crediderim. Intellexit eum Pharin, antiquum Laconiae oppidum, de quo vid. II. 2, 582. Strab. VIII, 363. 6. Paus. III, 20. 3. Steph. Byz. 690. et Eustath. ad II. 294, 20, ubi de varia huius nominis forma pluribus disceptatur.

V. 143. Nec libri dissident luci adverbium neque aliorum exemplorum copia, vid. II. 2, 572. 17, 54. 20, 320. Od. 6, 210. Apoll. Rh. IV, 1235. Itaque Stephano invito causalem partculam, a Lederlino repetitam, obrepississe duco.

V. 144. In Aristarcheli utrumque ἵπποφάς et ἀραστρὰς fuisse videtur. Hoc de certamine aperte frequentatur, vid. Od. 4, 343. 17, 134. II. 23, 635, 886.; illud insidiis merito censabitur aptius, unde libris pariter atque Eustathio 631, 30. inest. Aliud eius testimonium extat apud schol. ad Apoll. Arg. I, 164. et apud Apolloium, Archibii filium, in Lex. Hom. p. 677.

αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόδοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἔγήρα,
δῶκε δὲ Ἐρευθαλίωνι, φίλῳ Θεράποντι, φορῆναι·
150 τοῦ διη τεύχε' ἔχων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν
θάρσει ὁ γενεῖ δὲ νεωτάτος ἐσκον ἀπάντων·
καὶ μαχόμην οἱ ἦγώ, δῶκεν δέ μοι εὔχος Ἀθήνη·
155 τὸν δὴ μῆκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα·
εἴθ' ὡς ἡβώσιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἶη·
· τῷ κε τάχ' ἀντίσειε μάχης κορυθαιόλος Ἐκτωρ.
ὑμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆτες Παναχαιῶν,
160 οὐδὲ οἱ προφρονέως μέμαθ'. Ἐκτορος ἀντίον ἐλθεῖν·

ἀναστὰς Ar. — V. 146. τεύχε' | — V. 149. δῶκεν Ἐρ. V. L. ap.
τ' ἐξ Vindd. W. et al. vulg. — schol. A. — V. 153. θάρσει ἐμῇ
V. 147. ἐπειτ' ἐφ. Ald. 2. St. H. Z. — V. 156. παρήγορος Vind. H.

V. 146. Ηεύνιο τεύχεα δ' ἐξ restituenti accedunt Ven. Vind.
XLIX et Rom., Aristarchus denique, si scholia A. fides est
habenda. Tot tamque idoneis sponsoribus obtemperavi, neque in-
luria, vid. II. 15, 524. 17, 205, 472. cll. libr. 13, 619. 16, 560.
21, 183. A contraria tamen parte stat Eustath. 671, 30.

V. 147. Augmentum utrum adieceris an substraxeris, parvum
est momenti. Illud tamen de sola scribæ alicuius suspicione ad-
haesisse videtur; carent enim eo libri omnes praeter unum Vin-
dob. Nec versus sibi flagitat hoc additamentum, vid. II. I, 121,
172, 387, 413, 449, 544. 2, 322. 3, 335, 422. 4, 50, 148 alib.

V. 149. Utroque posito Schol. A. δῶκε δὲ Ἐρ. magis Home-
ricum vere existimat. Aldina 2., quod in libris olim fuit, in
unum conflando δῶκε δὲ Ἐρ. imperite adscivit.

V. 151. Subiiciunt Vind. ed. et all. ἀντίθετον — θάρσηται, ver-
sum eundem, qui bis supra legebatur v. 40 et 51. Scilicet certe
nostro erat praemittendus; optime vero excluditur, et abeat a libris
praestantioribus, velut Ven. Vind. V et XLIX, aliis. Legitur iam
supra in II. 3, 20.

V. 153. Zenodoti mutationem et ineptam aliorum explicatio-
nem scienter reicit Apoll. de synt. II, 21. p. 155 sq., adde
eundem de pron. p. 320. c. Nihil discrepant libri et Eust. 671,
35. Scholia Ven. verba, quibus Zenodotum exagitat, vitiosius
a Villaisonio prolati. Heynio fraudem fecerunt. Bekkerum
si inspexeris, omnia bene procedere intelliges: ἀδιαρότος δὲ γέτε-
ται, η ψηφή με ἀρέπεισε τῷ θάρσει τῷ ἐμῷ.

V. 156. Fulerum inutile verbo παρήγορος Ven. et Vind. exi-
munt, cf. 16, 471, 474. 23, 603., et consentiunt in nomine, cf.
8, 86. 16, 152. Idem abest ab editionibus longe plurimis, ab Et.
M. 653, 42. et Apoll. Lex. H. p. 534 sq., in quorum priore II.
V. falso laudatur: nostrum enim locum ob oculos habuit gramma-

“Ως νείκεσσ’ ὁ γέρων· οἱ δὲ έννέα πάντες ἀνέσταν·
ώρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμένων·

τῷ δὲ ἐπὶ Τυδείδης ὠρτο κρατερὸς Διομήδης·

τοῖσι δὲ ἐπ’ Αἴαντες θοῦρον ἐπιεμένοι ἀλκίνη·

165 τοῖσι δὲ ἐπ’ Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆς,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρεμφόντῃ·

τοῖσι δὲ ἐπ’ Εὐρύπυλος, Εύαιμονος ἀγλαὸς νιός·

ἄν δὲ Θόας Ἀνδραιμονίδης καὶ δῖος Ὁδυσσεύς·

πάντες ἀρ’ οἴγ’ ἔθελον πολεμίζειν “Ἐκτορὶ δίω.

170 τοῖς δὲ αὐτις μετέειπε Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὃς κε λάχησιν·

οὗτος γὰρ δὴ ὄνήσει ἐύκνημιδας Ἀχαιούς·

καὶ δὲ αὐτὸς ὃν θυμὸν ὄνήσεται, αἰ κε φύγησιν

V. 166. ἀνδρεμφ. Eust. 677, 56. V. et Ar. apud schol. V. —
— V. 170. τοῖσι δὲ αὐτες ritiose Ib. ὃς κε λάχ. V. I. ap. schol.
Ald. 2. — V. 171. πεπάλασθε A. — V. 172. ὄνήσει ἐύκν. un.

ticus. Quae cum ita sint, Eustathium 632, 55. et schol. ad Eurip. Hippol. I. πεπάλασθος scribentes nihil moror.

V. 163 sqq. Alii primo versu, alii duobus etiam sequentibus praepositionis tenorem inclinant, neutrum concedit schol. A, quem conspirat Drac. de metr. 54, 10.

V. 171. Fuere inter veteres, qui ut parum utiliter, ita fortasse ne vere quidem πεπάλασθε et πεπάλαχθε eo differre statuerent, quod alterum sortimini, alterum maculamini censerent indicare. Nam Aristarehi et Herodiani opinionem fuisse schol. A. narrat, add. scholl. BLV, quibus si crediderimus, πεπάλασθε in omnibus olim legebatur. Neque multum abhorrent aliorum decreta, ut schol. ad Od. 9, 331. Apoll. in Lex. II. p. 525., etsi apud utrumque germanum πεπάλασθαι scripturæ pravitas loco depulit. Quorum si memineris, Tittmannum inutili conjectura Zonaram p. 1539. obruisse appetet. Prioribus adiungo Etym. M. 661, 4. et Phavor. 1470, 25, quorū verba, levi corruptili inquinata, hic sanabo. Fertur enim sic: πεπάλασθε κληρώσασθε, λάχετε· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος παρὰ τὸ πάλλον ὅμητα, τὸ κινό κ. οελω, παλῶ παλάσσω. ἐπειδὴ, ἡγία ἀν κληρώσαντες οἱ κλῆρος πάλλοτα. Corraes, Graecorum doctissimorum, in animadversa ad Plut. Vol. II. p. 113. proponit βληθώσαντες, quo quid commodi percipiamus, non intelligo. Scribe igitur mecum: ἐπειδὴ, ἡγία ἀν κληρώσαντες, οἱ κλῆρος πάλλοτα, et certissimam huius loco paratam videbis medicinam. Iam ut eo, uide oratio deflexif, revertamur, hi omnes, quos dixi, πάλλοι, παλῶ, παλάσσω, πεπάλασμα, πεπάλασθε et πεπάλασθαι Homericis habent πεπάλαχθε et πεπάλαχθαι ab alia et ea diversa stirpe παλάσσω. Σω ducunt. Alii vero πάλλοι ac παλάσσω nun tam forma quam significacione dignosci iudicant; ecent igitur παλάσσετε quoniam adsperrgere (μολυνεῖ), tum sortiri (κληρώσασθαι) declarare. Cuius sententiae spusores sunt Eust. 674,

διήτου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δημοτῆτος.

- 175 Ως ἔγαθ· οὐ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἔκαστος,
ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαιο.
λαοὶ δ' ἡρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ῶδε δέ τις εἴπεσκεν ίδων εἰς οὐρανὸν εὐρὺν·
Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαζεῖν, ἦ Τυδέος νιόν,
180 ἦ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρούσοιο Μυκήνης.
Ως ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἵππότα Νεστωρ;
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἥθελον αὐτοὶ,
Αἴαντος κήρους δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἀπάντη
δεῖξ· ἐνδέξαι πᾶσιν ἀριστησούσιν Ἀχαιῶν.
185 οὐ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἔκαστος.
ἀλλ' ὅτε δή φ' ἔκανε φέρων ἀν' ὅμιλον ἀπάντη

Vratisl. — V. 174. πολέμου καὶ | 186. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἕκατ.
δ. perperam editt. antiqu. — V. vulgo.
177. Θεοῖς, id est V. et H. — V.

10. 1631, 28. Phavor. 1430, 28. In quo iudicio quum et libri omnes propemodum acquiescant, et scriptores alii literis nihilo mutatis πεπάλαγθε ut Homericum laudent, vid. Dion. Chrysost. Or. 64. p. 340 ed. Reisk. et Ammonium de differ. voc. p. 97, postremo sequiores etiam poetae, velut Apollon. Rhod. in Arg. I, 358, communem teneant usum, satius duxi πεπάλαγθε relinquare. Nam nisi animus fallit, alterum nimiae euidam Aristarchi sive subtilitati sive diligentia accepimus referimus. Quem ducem et antesiquanum aliorum catervam subsequi minime miramur. In ultima versus parte schol. Ven. vulgari fidein addit ill. II. 21, 127. Finalem inferentes particulam ὡς κέ τις λάγγας duram sane ellipsis advoquant. Incerti etiam fuerunt de interpolatione, alii διαμερεῖς a prioribus separando coniunxerunt δ. δς κε λάγ., alii ad versum proxime instantem peius etiam adverbium retraxerunt. Neque sententiam neque Homeri usum de mutatione concedere facile intelligitur.

V. 172. Futurum, Nestoris spem et fiduciam testatum, aliis etiam spem et audaciam praebet.

V. 174. Labes editionibus veteribus inusta e Vindob. quinta vel similibus propagata est; expulit eam Ald. ex secunda.

V. 177. De diserepatuit iterum obvia, vid. ad II. 3, 318.

V. 185. Schol. A. duplice scribendi varietatem, quantum video, nemini commemoratam affert. Alii enim οὐ δ' οὐ γιγ. τολuerunt, idque ad Aiacem ita pertinere putarunt, ut easus tertius secundi loco esset positus. Hiis vero sortem ignorantes eam singuli quique renuerunt. Sed nemini placebit. Deinde obse vat γονίφεται καὶ ἀπηγγέλλεται, quo literam subscriptam verbo de rahi iussisse scholiastam Heynias concilicet. Neque igit, quidnam aliud eo latere possit, expulo.

V. 186. Vel ἀλλ' ὅτε δή φ' θύροι τε ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἕκατ.

- δος μιν ἵπιγράψας κυνέη βάλε, φαιδιμος Άιας,
 ήτοι ὑπέσχεθε χεῖρ· ὁ δ' αὐρ' ἔμβαλεν ἄγγι παναστάς·
 γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ίδων, γήθησε δὲ θυμῷ.
190 τὸν μὲν πάρ πόδ' ἐὸν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
 "Ω φίλοι, ήτοι κλῆρος ἴμος· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν "Εκτορα δίον.
 ἀλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἀν ἕγω πολεμήα τεύχεα δύω,
 πόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε λιγ Κρονίωντι ἄνακτι,
195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶες γε πύθωται·
 ἡὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὕτινα δειδιμεν ἔμπης.
 οὐ γάρ τις με βίη γε ἔκων ἀέκοντα δίηται,
 οὐδὲ τι ιδρείη· ἐπεὶ οὐδὲ ἔμε νήιδά γ' οὕτως
 ἔπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

V. 191. ^η τοι H. et Et. M. 519, | V. 197. ίλων Ar. et all. — V.
 13. — V. 193. δύρω Ar. — V. 198. οὐδὲ τ' αἰδρ. vulgo οὐδὲ
 195. πεπύθ. Ald. 2. et antiq. — μὴ ίδρει Aristoph. W. — V.

In libris ferri testis est schol. A. Priora paullulum vitiata duxerim; dedit enim, quum pluralis sit ineptus, ἀλλ' ὅτε δὴ ^η ίλων, idque ipsum Venet. offert. Exquisita et familiaris poetae est haec ratio, quippe qui locum, quo quis pervenerit, relativo adiecto demum indicare solet, vid. Il. 4, 210. 5, 780. Od. 15, 101. Scio quidem opponi posse alia, uti Od. 5, 55. 9, 181, 543. add. 12, 201, 403, sed ne haec quidem nostris satis accommodata sunt. Qua de causa Venet. auctoritati parui.

V. 190. Corruptus profertur in Et. M. 187, 3.

V. 193. Aristarchum δύρω, alios δύω habuisse sohol. Ven. tradit. Heynus nihil vel parum interesse opinatur. Verum quidem est illius praesentis indicativum atque imperfectum sine ullis adesse controversia in Il. 17, 194, 202, at, si coniunctivo opus est, hoc obtinere sulet, cf. Il. 6, 340. 17, 186. 18, 192. 22, 125. Nostro de versu consentit cum libris Tzetz. exeges. ad Il. p. 7. I, quanquam sequenti Θεῷ χρατεόντι αὐτ. foedo scribit lapsu.

V. 195. Pro firmato stare videtur particula, quae in Ven. Vindd. Eust. 676, 1. et plurimis editionibus reperitur, πεπύθωται tamen in Vind. XLIX.

V. 197. Mirari licet Aristarchi de his iudicium, si quidem revera praetulerit ίλων, quod quum libris multis tum illi dat schol. A. Primum enim ίλων ἀλων ab Homero iude Graecis tam mīrifice placuit, ut id uno ex loco eūcere paene nefas duxerim, deinde ultima ἀλων δίηται pariter respuant Aristarcheum. Victor certo prostratusque non erit repellendus invititus, cf. Il. 16, 246. 22, 456. 18, 162. et Od. 17, 398. 20, 343. Ad extremum nec libri nec grammatici ab isto dissentient, vid. Et. M. 42, 44.

V. 198. De hoc loco ut vere et sincere pronuntiemus, a

200 "Ως ἔφαθ'· οἱ δὲ εὑχοντο Λὺ Κρονίωνι ἄνακτι·
ώδε δέ τις εἰπεῖσκεν ίδων εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, "Ιδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
δός νίκην Αἰαντὶ καὶ ἀγλαὸν εὐχος ἀρέσθαι·

εἰ δὲ καὶ "Εκτορά περ φιλεῖς, καὶ κῆδεαι αὐτοῦ,
205 ίσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὥπασσον.

"Ως ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νάροπι χαλκῷ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροὶ ἔσσατο τεύχη,
σεύσατ' ἐπειθ', οἴός τε πελάρωριος ἔρχεται "Ἄρης,
ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὐστε Κρονίων

210 θυμοβόρουν ἔριδος μένει ἔντελη μάχεσθαι.

τοῖος ἄρ' Αἴας ὡρτο πελάρωριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν

* 199. *τετραπλήμεν* Ald. 2. Rom. | π. H., libris invit. — V. 212.
Eust. 676, 7. — V. 209. *εἰσ* | προσώποις Vind. ed. —

schol. Venet. *verbis erit ordiendum.* Scribit ille; διὰ τοῦ ἵ εἶχον
αἱ Ἀριστάρχου· ἢ δὲ Ἀριστοφάροις οὐδὲ μὴ ἰδεῖν. Scholiasta B.
de communi, ut videtur, grammaticorum sententia διδρῆτη τῇ πο-
λυποίᾳ, ἐπιτάσσει τοῦ ἀ. Postrema eorum, quae supra comme-
moravimus, desunt Villoisonio, unde in errorem inductos vide-
mus Wolfium et Heynium, vulgare pro Aristarcheo habentes.
Quo factum est, ut Wolfus in proleg. p. 225 Aristophanis
emendationi principatum concederet. Nec tamquam dubito, quin al-
ter indicaturus fuisset, Aristarchi lectione cognita. Illum enim
οὐδὲ τι ἰδεῖν vnluisse et ea, quae supra posui, demonstrare pos-
sunt, et clarius etiam patet e schol. A. observatione: γράφεται
οὐδὲ τι ἰδεῖται. Si quis autem δύο τὸ διδρό, tueundum putarit, si
cum Apoll. in Lex. Hom. p. 66. Kt. M. 42, 45. et Eost. 676,
14. utrumque ad Aliacem referat necesse est. Qund quam princi-
bus parum compode adiungatur, longe melius esso alterum utrum
οὐδὲ μὴ ἰδεῖται vel οὐδὲ τι ἰδεῖται patet, ut Alax dicat; nemo me
invitum repellat neο νι νέκεια illa belli scientia. Aristarchi vero
ratio planior et magis perspicua est, unde Zenodoti et Ariato-
phanis emendatione carere possumus. Significare autem διδρῆτη
inseitiam, ἰδεῖται, scientiam certo certius est, vid. II, 16, 319.
Apoll. Rhod. II, 72. Quint. Sm. IV, 226. ell. Od. 10, 231, 257.
II, 272. 12, 41. Apoll. Rh. I, 1283. Pronomini tenorem adie-
cisse dicitur Herodianus.

V. 199. Reduplicationem verbī cum schol. A. repudiant Ven.
Viudd. all.

V. 212. Formae insolentia permoti alli προσώποις, alii vitio-
sius etiam προσώποις restitunnt. Poeticum et magis reconditum
praestantissimi quique defondunt, vid. schol. Ven. et Eust.
677, 1.

- ἥπε μακρὰ βιβάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες
- 215 Τῷδες δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυναῖκας ἔκαστον,
Ἐκτορὶ τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν·
ἄλλ' οὖπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέψας, οὐδὲ ἀναδῦναι
ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλεῖσθατο χάρημη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἥλθε φέρων σάκος, ἡύτε πυργον,
220 χάλκεον, ἐπταβόειον, δοι οἱ Τυχίος κάμε τεῦχαν,
σκυτοτόμων ὅχ' ἄριστος, "Υἱη ἐνι οἰκίᾳ ναιών·
ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἐπταβόειον,
ταύρων ξατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἥλασε χαλκόν.
τὸ ποόσθε στέροιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας
225 στῆ φα μάλ' "Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσῆντα·
"Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφεια εἰσεσαι οἰόθεν οἶος,

V. 214. τὸν δὲ μὴν H. — Ib. | Vind. XLIX. — V. 221. "Ὕδη
μὲν ἐγήθ. Ar. — V. 216. "Ἐκτορις
δ' αὐτῷ Vind. XLIX. et Athen. | all., vid. Strab. IX. p. 625. c.
XV, 687. f. — V. 217. οὐπω γ' | Eust. 678, 12. — V. 224. πρό-
Ἐτ. Vind. ed. — Ib. χάρημη | οθεν̄ οτέρην. Vindd. Ald. 2 et
aliae quaed. — V. 230. ἐπιρρή-

V. 213. Schol. A. quum Aristarchum βαθὺς habuisse dicat,
alius βαθὺ legisse Heynius sagaciter coniicuit, vid. schol. ad 13,
371. Ex quibus efficitur depravata esse ea, quae ad II. 15, 307.
in iisdem scholis inveniuntur: βαθὺς Ἀρισταρχος βιβῶν. Haec ut
cum superioribus congruant, posterioribus adiunctis, ita emendo:
Βιβᾶς Ἀρισταρχος, βιβῶν αἱ πάσαι, βων Ζηρύδοτος. De hoc no-
stro loco consentient cum Aristarcho Apoll. in Lex. Nom. 566.
Et. Orion. 37, 7. Et. M. 185, 46.

V. 214. Heynius, Aristarchi manum se restituuisse opinatus,
fallitur. Neque enim versus initio, sed medio μὴν infulit ille:
Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθεον. Quod si alia in comparationem commiseris
exempla, velut II. 4, 283, 311, placere possit. Libris vero reni-
tentibus, nihil erit mutandum.

V. 217. E scribendi compendio id, quod in Vind. Alteri
inest, natum esse suspicor; reiiciunt autem reliqui Vindd. magno
consensu.

V. 218. Male adhaesisse uni Vindob. χάρημη et vers. 285, et
sermonibus leges comprobant. Aliud enim est προκαλεῖσθαι χάρημη,
aliud προκ. χάρημη.

V. 221. Numerorum causa "Ὕδη Ετ. οἷξ. ναῖον prolatum est,
vid. Eust. et Strab. II. II. Coniecturam istam schol. Ven. Eust.
678, 12. et Apoll. in Lex. Hom. 667. sibi sumunt refutandam, an-
cipitem primae mensuram eo excusantes, quod et vocalis sit δι-
χορος et numini proprio maior parata sit libertas. Aptius vero
Boeotiae oppidulum quam Lydiae nominari iudicant. Quanquam
posteriores, cuius famae Eustath. ipse recordatur, Tycheum coria-
rium, Homero hospitio iunctum, his versibus praedicari singuat,

οῖοι καὶ λαναοῖσιν ἀριστῆς μετέασιν,
καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ὥησθνορα, θυμόλεοντα.
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
230 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιέει λαῶν·
ἡμεῖς δ' εἰμεν τοῖοι, οἱ ἀνδεθν ἀντασπάμεν,
καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὐτε προσεπει μέγας κορυφαῖοιος Ἐκταρ·

Αἰαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίσαντε λαῶν,
235 μῆτι μεν, ἡντε παιδὸς ἀφανοῦ, πειρήτιε,
ἢ γυναικὸς, ἢ οὐκ οἴδεν πολεμῆτα ἔργα.
αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
οἵδ' ἐπὶ δεξιά, οἵδ' ἐπὶ ἀριστερά ταμῆσαι βῶν
ἀζαλέην, τό μοι ἔστι ταλαιψινού πολεμίζειν.
240 οἶδα δ' ἐπαίξαι μόθον ἵππων ὠκειάων·

σας Ar. ap. schol. A. — V. 236.
οἴδα π. Ald. 2. et H. — V. 238.
ἢδ' ἐπὶ δεξ. — ἢδ' ἐπ. ἀρ. Eust. 678, 52. — Ib. *pour Aristoph.*

βῶ Herod. — V. 240 sq. in alia
transponuntur. — Ib. ἐπαίξει
St. Rom. ἐπαίσσων V. L. ap.
schol. A. —

vid. praefer Eustath. schol. Victor. et auctorem vitae Homeri,
Herodoti nomine inscriptae, C: IX et XXVI. In quo libello Τί-
χος, ab accentu depravatus, edī solet. Syllabae correptae impa-
tientis facile refungere possit: σκυτοτήμων ὅχ ἀριστος ἐτ Υκη οίκια
ρατωρ.

V. 226. Etym. M. 296, 20. laudat, apud quem Ἐκταρ male
cessit particulae κατ.

V. 230. Dubitaveris paene de Aristarchi mutatione, de qua
neque a Venet. scholiasta neque apud Eustath. quidquam memo-
ratur ad Il. 2, 772. Fuisse autem quibus ἀποτρέπειαι et ἐπιμηρτίαι
displiceret, e schol. ad Il. 19, 62. dicimus. Ubi alii tenorem in-
cluando rem explanatam voluerunt, alii, ut Chamaeleo, ἐπιμηρ-
τίαι invexernant. Ascalonita vero, cum plurimis vulgari contentus,
ἀποτρέπειαι et ἐπιμηρτίαι promiscue dici affirmavit, coll. Il. 13, 460.
Quam sententiam alii stabiluerint grammatici, ut Etym. M. 583, 27.
Eust. 343, 23. 760, 45. Neque alia verbi potestas est in Od.
16, 378, de quo loco perperam existimant Apoll. in Lex. Hom.
150. et Hesych. I. 473.

V. 238. Iure Eustathius vim quandam et gravitatem in verbo
οἴδα, quinques repetito, insitam ratus importunam aliorum enien-
dationem arcit. Memorabilis est schol. Vict. observatio, qua con-
tendit fuisse in exemplaribus antiquis βῶ et Criticos (διαρθωτάς)
eo deceptos locum corrupisse. Et οἴδα et Aristarchi βῶ et Criticos (διαρθωτάς)
in Lex. H. 200. servat, eique de postremo accedunt idem p. 45.
Eust. 678, 49. 679, 19. Et. M. 608, 21. Forma communis βῶν
existat in eodem 204, 5. et ap. Moschopul. 77, 19.

V. 240 sq. Quac causa fuerit, ut hi versus sedem mutarent,

οῖδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δῆτό μέλπεσθαι "Ἄρην.
ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλλειν, τοιοῦτον ἔοντα,
λάθοη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἱ τε τύχωμι.

"Η ὁσ, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,

245 καὶ βάλεν Αἰαγτὸς δευτὸν σάκος ἑπταβόειον,
ἀκρότατὸν κατὰ χαλκὸν, ὃς ὅγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.

Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἥλθε δατζῶν χαλκὸς ἀτειρής.

ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ὄντῳ σχέτοι. δεύτερος αὗτε
Αἴας Διογενῆς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,

250 καὶ βάλε Πριαμίδας κατ' ἀσπίδα πάντος ἐισην.
διὰ μὲν ἀσπίδος ἥλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ Θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρῆρειστο.

ἀντικρὺ δὲ παροι λαπάρην διαμησει χιτῶνα
ἔγχος· οὐ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.

255 τῷ δ' ἐκσπασθεὶώ δολίχ' ἔγχεια χερσὶν ἀμ' ἄμφω
σύν ὁ ἐπεσον, λειουσιν ἑοικότες ὀμοφάγοισιν
ἡ συσὶ κάπροισιν, τῶντε οὐδένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

Πριαμίδης μὲν ἐπειτα μέσον σάκος οὐτασθ δονοί,
οὐδὲ ἔφρόξεν χαλκὸν· ἀνεγγάμφη δέ οἱ αἰχμὴ.

260 Άιας δ' ἀσπίδα τύχεν ἐπάλμενος· ἥ δὲ διαπρὸ
ἥλυθεν ἔγχειη, στυφέλιξ δέ μιν μεμαῶτα·

V. 241. σταδίῳ Ald. 2. — Ib. 88, 35. — V. 255. ἐκσπασθεὶ-
δῆτων Ar. — V. 242. τοιότην περ νο ol. vulg. — V. 257. κάπροι-
σιν Vind. quint. — V. 243. στ., τ. H. e. all. — V. 259. χαλ-
τύχοιμι ol. vulg. τύχωμι Eust. κός Ar., cf. ad II. 3, 348. —
678, 50. et H. τύχωμα Et. M. | V. 267. μέσον εἰς ὅμηρ. Vind.

ignoro. Ordinem a Wolfio reductum sequuntur Ven. Vindd.
cum plurimis et edit. antiqu. Heynii assentitur Eust. 678, 49.

V. 241. Aristarchus δῆτων "Ἄρην" melius existimavit, similiter de
causa in Ald. 2. ἵντι σταδίῳ δῆτό scriptum videtur. Sed ut in II.
5, 117 δῆτων περ πολέμων adfuit, sic δῆτων μελπ. Άρ. non minus apte
dici poterit. Accedunt huc librorum et grammaticorum testimoniia, tvid. Apoll. in Lex. Hom. 451. Et. M. 578, 10. schol. ad Od.
6, 101.

V. 243. E Veneto revocavi τύχωμι cum aliis, cf. ad II.
1, 549.

V. 255. Consonam a Barnesio geminatam agnoscunt Ven.
Vindd. all.

V. 257. Ut alibi, sic hic quoque Ven. discrepat ab Heynio,
qui literam finalē detrahendo numerorum volubilitati parum con-
sensuit.

V. 267. Ἐπομφάλιον, una voce comprehensum, pluribus illu-

τηγήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα.
ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος "Ἐκτωρ·
ἄλλ' ἀναγασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχεῖῃ·

265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τοῖχον τε μέγαν τε
τῷ βάλεν Αἰαντὸς δεινὸν σάκος ἐπταβόειον
μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
δεύτερος αὖτ' Λίας πολὺ μείζονα λᾶν αἰείρας
ἥκ' ἐπιδιηγήσας, ἐπέρεισε δὲ ἵν' ἀπέλευθρον·

270 εἶσω δ' ασπίδ' ἔκξει βαλὼν μιλοειδέη πέτρῳ·
βλάψει δέ οἱ φίλαι γούνεαθ· ὁ δ' ὑπτιος ἔξετανύσθη,
άσπιδ' ἐνίχουμιφθείς· τὸν δ' αἷψ' ἀρθωσεν Ἀπόλλων.
καὶ νῦν κε δὴ ξύμεσσος' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
εἰ μὴ κήρουκες, Διὸς ἄγγελοι· ἥδε καὶ ἀνδρῶν,

275 ἥλθον, οὐ μὲν Τρώων, οὐ δὲ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω·
μέσσωρ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρῳ σχέθον· εἴπε τε μῆθον
κήρους Ἰδαῖος, πεπνυμένα μήδεα εἰδώς·

Μημέτε, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
280 ἀμφοτέρω γὰρ οφεῖ φίλει τεφελλῆρεστα Ζεύς·
ἄμφω δ' αἰχμητά· τοχε δὴ καὶ ἴδμεν ἀπαντες.
νῦξ· δ' ἥδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νητὶ πιθίσθαι.

edd. et all. — V. 269. ἐπίρροε
V. — V. 270. Ισσω male Vind.
ed. — V. 272. ἄψ ὠψ. gramm.
— V. 277. μέσσω Ald. 2. St.

H. — V. 279. μάχεσθαι Vindd.
aliquot. — V. 280. σφέω un.
Vind. et Ixion ap. Apoll. de
pron. p. 374. a. —

strat Eust. 680, 31, idemque Venet. et meliorum codd. est. Si millimum κατομφάλιος ἔχεstat apud Nicandr. in Ther. 290.

V. 269. Ven. scriba paullo negligentior a vero aberravit, vid. Il. 5, 856. Od. 9, 538; schol. Ven. et Eust. 680, 35. Medium inde ductum Apoll. Arg. IV, 204 habet: ἡμετέρη δ' ἐπερεβετας Ἐλλὰς ἐφορμῇ.

V. 272. Aristarchum αἷψ' ἀψ. dedisse schol. A. narrat, quod docet alios ἄψ ὠψ. praetulisse.

V. 277. Eustathius quidem 680, 40. μέσσω probare vide-
tur, sed rem parum exploratam incertiorem redditunt alii fere
omnes, dativo contenti, ut Ven. Vindd. edit. plurimae et ipsa
Rom., add. Il. 3, 416. Od. 8, 66, 473.

V. 280. De pronomine tertiae personae uberioris agit Apoll.
de const. II, 18. p. 134. Illud hoc loco reliendum esse optimi
quique fatentur.

Tὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας:
Ίδει, "Εκτορα ταῦτα κέλεντε μυθήσασθαι."

285 αὐτὸς γὰρ γάρμη προσαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσουμαι, ὥπερ ἂν οὗτος.

Tὸν δὲ αὐτεπειπτε μέγας κορυφαῖολος Εκτορ:
Αἴαν· ἔπει τοι δῶκε θεός μέγεθος τε βίην τα
 καὶ πινυτην, περὶ δὲ ἔγχει Αχαιῶν φέρτατος ἐσει.

290 νῦν μὲν πανσώμεσθα μάχης καὶ δημοτῆτος
 σήμερον· ὑστέρον αὐτεπειπτε μαχησόμεθ', εἰςόκε δαιμῶν
 ἄμμει διακολυη, δῶρη δὲ ἐπέδοισι γε νίκην·
 νῦν δὲ ἡδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθεύθαι·
 ὡς σύ τ' ἐνφρόνηγε πάντας παρὰ νηυσὶν Αχαιοὺς,
 295 σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἔταιρους, οἵ τοι λασιν·
 αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτός

V. 284. *Έκτορι W.* — *Ib. xii.* 2. c. all. — V. 290. *πανσώμεν*
λενέ τε editt. antiqu. — V. 285. 2. c. all. — V. L. ap.
 οὗτος γὰρ Vindd. duo et. V. L. ap. school. A. αὐτὸς δὴ Vind. ed. — V. 286. *εἶπεν ἀν* οὗτος H. — V. 287. *Τρωίδας* H. et vulgo. *Τρωίδας* Ald. 2. St. — V. 298. *Θέονται* Herodian. et ol. vulg. — V. 289. *πέρις* Ald. ap. school. A. — V. 299. *δῶρα*

V. 284. *Utrum tertius an quartus hic recipiatur casus, in*
incerto est. Ille legitur in Vindd., uno excepto, in school. BLV,
Ald. 2. et apud Eust. 680, 62.; huic praesidium ferunt Ven. A.
Roma. Steph. et aliae. Neque exempla rem satis dirigunt, vid. II.
2, 11, 10, 242, 19, 306. cl. 6, 491. At et librorum multitudine et
usus frequentior maiorem fidem conciliant accusativo. Quare Wol-
fianum, Heynlio obsequutus, missum feci.

V. 285. *αὐτὸς γὰρ*, in Ven. Vind. XLIX. et editt. prope
 omnibus repertum, satis bonum iudico.

V. 286. *Testium non tam numero quam pondere fretus Wol-*
fio sum adstipulatus. Est enim πέρις ἀν οὐρος nonnisi in Ven.
Vind. un. et Eust. 681, 21. Id autem egregie conveuit modestiae,
qua Aiacem hic excellentem videmus, cf. interpretes Ven. ad
v. 282.

V. 290. *Quod supra apposuimus ex school. A. in plurimis*
libris adfuisse Heynlius tradit. At originem debet emendatione
alloudus, qui, quod Hector et Aias soli faciunt, ad reliquos et
Troianos et Achivos transferendam putabat. Praecones quum nihil
aliud agunt, nisi ut Hectoris et Telamonii pugnae finem imponant,
eo carere possumus. De summa vero belli postea demum paci-
scuntur. Melius igitur totidem verbis haec adsunt supra v. 29.

V. 297. *Libri parum concordes sunt, Τρωίδας Ven. et*
Vindd. hic iacentur. Sed omisso et Ven. 6, 442 Τρωίδας scribit,
tertio denique exemplo, in II. 24, 704. obvio, Ven. Τρωίδας
Vind. Τρωίδας. Eadem editorum inconsistans est. Quia Eu-
stath. 1260, 54. Τρωίδας ratum habeat, discedere molui ab eo,

Τρῶας ἔϋφρανέω καὶ Τρώαδας ἐλκεσιπέπλους,
αἵτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

δῶρα δ' αὐγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώμεν ἄμφω,
300 ὅγρα τις ὡδ' εἴπησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
ἡ μὲν ἐμάρανάσθην ἕριδος πέρι θυμοβόροιο,
ηδ' αὐτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.

Ως ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον
σὺν κολεῷ τε γέρων καὶ ἐντιμήτῳ τελαμῶνι.

305 Άλας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.
τὸ δὲ διακρινθέντε, οὐ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ητί, οὐ δὲ ἐς Τρώων ὅμαδον κίε. τοὶ δὲ ἐχάρησαν,
ώς εἰδον ζωὸν τε καὶ ἀθεμέα προσιόντα,
Αἰαντος προσγυγόντα μένος καὶ χερας ἀσπτονς.

310 καὶ ρ' ἥγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεοντες δοον εἶναι.

δὲ γ' ἀλλ. Eust. 682, 10. δ' ἄρετε
ἀλλ. Vind. ed. — V. 302. ἦδε
καὶ αὐτὸς οὐ. Et. magn. 141, 22.
— Ib. ἀρθμήσαντες Eust. 682,
30. et all. ἀρμοσθέντες Vind. ed.
— V. 304. ἑδμήτῳ Vind. ed.

St. Rom. ἐνκρήτῳ Αγ. — V. 310.
ποτὲ Vindd. duo. — Ib. ἀελπίεον-
τες Eust. 682, 22. αἱ ἀλποντες
Ald. 2. St. Rom. — Ib. σῶον οἱ
volg. —

quod plurimorum consensu hodie probatur.

V. 298. Heynius θύονται Herodiani esse negat, δύονται
eum voluisse suspicatus. In quo non assentior. Praeterea θεῖον
δύονται ἀγῶνα de matronis Troianis, pro Hectoris salute circa
Deorum pulvinaria vota nuncupaturis, erit intelligendum, vid.
Eust. 682, 9. Hector enim de iis, quae posthac sunt futura
apud utrumque exercitum, verba facit.

V. 301. Schol. Viet. si vere praecepint: τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ καὶ,
ἥμετε ληάρν. cum Bekker I. l. p. 143. erit renovandum. At
Thiersch. in gr. Gr. §. 312. 29. et Nitzsch. ad Od. 8, 383.
dissideunt, neque ipse illud prorsus necessarium iudicaverim, vid.
ad II. l. 453. Minus vero de posteriore Nitzschio erit conceden-
dum; imo Odyssaea e nostris et similibus emendanda videtur.

V. 302. Duali adsunt Ven., Vindd. quattuor et all. Cuius ex
depravatione Vindd. XLIX. ἀριθμήσαντε illatum est, Vind. vero
Alteri ἀρμοσθέντε glossam redolet.

V. 304. Balteo ἑτητῆς profectio congruit optime, in quo
concinunt Ven. et Vindd. quinque, et si Eustath. 682, 43. cum
vulgaribus ἑδμήτῳ τελ. tuerit. Infra autem 23, 825. Eustath.
1331, 26. nihil discrepat a reliquis. Quodsi gladii, ut credibile
est, loro suspensi ferebantur, de illius veritate nos non ambigere
sinunt alia, cf. II. 10, 567, 21, 30. Quare vereor, ut Aristarchi
ἐνκρήτος commodum et aptum haberi possit, quanquam id respi-
cere videtur schol. R. ad II. 23, 825. hisce; οὐκ ἡσαν δὲ παρὰ πα-
λαιοῖς δεσμάτιον (οἱ τελαμῶνες).

V. 310. Legimus de Aenea, Latona et Diana ope sanato

· Άλαντ' αὐθ' ἔτέρωθεν ἐύκνήμιδες Ἀχαιοὶ^{τοῖς}
εἰς Ἀγαμέμνονα δίον ἄγον κεχαρηότα νίκη.

Οἱ δὲ δὴ κλισίδαιν ἐν Ἀτρείδαι γένοντο,
τοῖς δὲ βοῦν ιέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

315 ἄρσενα, πεντατήρον, ὑπερμενέῃ Κρονίωνι.

τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἐπον, καὶ μιν διέγενεν ἀπαντα,
μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὄβελοισιν,
ῶπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

· αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαιτα,

320 δαίνυντ', οὐδὲ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔσης:

νάτοισιν δὲ Δίαντα διηνεκέσσοι γέραιρεν
ἥρως Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ξυτο,

325 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἥρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή.

V. 316. διέχενον V. — V. 324. — V. 333. κατακείμεν plures
ὑφ. ἥρχετο μύθους Et. M. 785, et ol. W. — V. 334. ἀπὸ πρὸ^{32.} 32. — V. 326 et 367. ὃς σοιν Y. Vindd. H. ἀπόπρο editt. vulg.
H., ut solet. — V. 331. ἦστιν V. — V. 335. ὅταν Ald. 2. St. H.

et in pugnam reverso, in Il. 5, 516., ex quo loco alterum, qui
istum excipit, versum hoc inepte transtulit Vind. XLIX. scriba.

Ibid. Certatim probant grammatici ἀελπτέοντες, cf. schol. A.
Etym. M. 20, 22. 236, 19. Quorum monitis aurem praebuit
Valekenaer. ad Herodot. VII, 168., eique accedunt Hey-
nius et Wolfius. Iis nuper adversatus est Lobeck. ad Phryn.
p. 570, ἀελπτέω et ἀελπτέω aequa bene dici posse ratus, quum al-
terum proficiscatur a nomine ἀελπτός, alterum a forma ἀελπής.
De quo non intercedo, sed ἀελπτέοντες sive ἀελπτεῦντες, ut Val-
ekkenaer. voluit, librorum praestantiorum fide nititur.

V. 312. Quod Et. M. auctor 482, Τ. κεκαρηότα νίκη uberior
persequitur, ei ipse obstat 15, 24.

V. 324. Melius proferunt hunc versum Tzetz. Exeg. in Il.
66, 24. et Athen. V, 387, 1, unde vitium Etym. M. verbis ad-
mixtum corrigi potest.

V. 331. Trisyllabum ἦστι e Venet. defendere nolim, quippe
qui reliquit illud 11, 685. 13, 794. 24, 600. alib.

V. 333. Veteres pro duplice stirpe κέω κελώ et κατώ dupli-
ciorum temporum formae sine molestia locum relinquunt. Scri-
bunt igitur infinitivum κατέψευται et κετεψύται, impf. ἔκειται et ἔκατον,
aorist. pr. ἔκειται, ἔκειται et ἔκειται. Qua de re viri docti admodum
dissident, efr. Bekker. l. l. p. 150. Thiersch. in gr. Gr. §.
213. 38. et Buitmann. in gr. ampl. Vol. II. l. p. 161. Evidem
omnibus perpensis Wolfio assentior uberiorque, cur ita statuum,
declarabo in Excursu XV.

V. 334. Praepositioni connexae alii alium tenorem imponunt.

ο σφιν̄ ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέπειν·

Ἄτρειδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆς Ηαναχαιῶν,

πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκούμωντες Ἀχαιοί,

τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐνόρθουν ἀμφὶ Σκάμανδρον

330 ἐσκέδασ' ὁξὺς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Ἀιδόσδε κατῆλθον.

τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἵοι παῦσαι Ἀχαιῶν,

αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς

βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτύρ κατακήμεν αὐτοὺς

τυτθὸν ἀποπρὸν νεῶν, ὡς κ' ὀστέα παιδὶν ἔκαστος

335 οἰκαδ' ἄγγ, ὅτ' ἀν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·

τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἔνα χεύομεν, ἔξαγαγόντες,

ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ἀκε-

πέργοντος ὑψηλούς, εἴλαρ τηῶν τε καὶ αὐτῶν,

ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρνίας,

340 ἔφρα δι' αὐτάων ἴππηλασίη ὄδὸς εἴη·

all. — V. 336, τύμβον τὸν ἀμφ. — Ib. προτὶ H. c. all. περὶ Arist. Ar. ἀμφίπολον V. L. ap. schol. stoph. et semel V. — V. 340 et Vict. — V. 337 et 436, ἄκριτον 439. ἴππηλασίη schol. brev. — ἐκ πεδίῳ Aristoph. et ol. vulgo.

Aristarchus quidem ac Ptolemaeus, vid. schol. Ven. ad Il. 16, 669, ἀπὸ πρὸ τεῶν ut scribatur, praecipiunt, quum prior ἀποθέτη (procul) significet, posterior vel abonet vel cum nomine subsequente sit committenda. Herodianus ἀπὸ τεῶν sociando alteram abundare dixit, ergo dedit ἀπότροπο τεῶν. Porro fuere, qui idem tanquam apocora ex adverbio ἀπότροπῳ factum, παροξύτωρες offerrent. Cum Herodiano et Eustath. 683, 31. et alii sentiunt grammatici. Mihi non est dubium, quin utraque praepositione iuncta, quarum altera alteram distinctius describat, ultimae tenor sit addendus. Quem morem aliis etiam probatum scio, vid. Schaefer. ad Eur. Or. 1452.

V. 336 sq. Duo hic nos remorantur. Primum enim disceptantur de verborum significacione, quum ἔξαγαγότες subobsecutius dictum videatur. Recite autem, credo, tum schol. A., tum Eustath. id exponunt ἔποιηθέρτες, προελθότες: „Tumulum autem unum circa rogum struans egressi communem omnibus ex sive in campo.“ Quod ut magis sit perspicuum, cum schol. A. post ξύδοντες et ἔξαγαγότες distingoendo ea, quae socianda sunt, arctius copulavi. Ita autem nemo hacerebit neque in participio ἔξαγαγότες perverse intellecto ab Heynio, vid. Passov. in Lex. h. v., neque in proximis ἄρχοτον ἐκ πεδίου, et si multis arrisit Aristophaneum ἐκ πεδίῳ. Nam in defunctorum honorem tumulum terrae congestae exstruere solent Homeri principes, vid. Il. 23, 245 sq. 14, 666. Od. 4, 584. 12, 14. 24, 32, 80. add. Apoll. I. Hom. 77. Deinde brevi admouendum est de Graecorum operibus, quorum brachium tumulo fuit iniunctum, unde hæbet περὶ, et si Ven. infra tueretur, reliiciendum esse.

ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὁρύξομεν ἔγγυθι τάφον,
ἢ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἱοῦσα,
μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.

"Ως ἔραθ'· οὐ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες. —

345 Τρώων αὐτὸν ἀγορὴ γένεται Πλίου τὸν πόλει ἀρῷ
δεινή, τετογχυτα, παρὰ Πριάμενο θύρησιν.
τοῖσιν δὲ Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἥρος ἀγορεύειν.

Κέκλυτέ μεν, Τρώες καὶ Λάοδανοι ἡδὲ ἐπίκουροι,
ὅρος εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

350 δεῦτον ἄγεται Αργείην Ἐλένην καὶ κτήμαθ' ἄμφι αὐτῇ
δῶμομεν Ατρεΐδησιν ἄγειν· νῦν δὲ ὅρκια πιστὰ
ψευσάμενοι μαζόμεσθα· τῷ οὖν νῦν τι κέρδιον ἡμῖν
[ἔλπομαι ἐκτελέσθαι, ἵνα μὴ ὁρέξομεν ὁδεῖς].

"Ἔτοι δογάς εἰπὼν κατέστη ἄρος ἔζετο. τοῖσιν δὲ ἀνέστη

* V. 342. Ἱππον V. et ol. vulgo. | Vindd. — V. 345. Τρώων δέ
— Ib. ἀμφὶς ἰχούσα V. L. ap. | αὐτὸν ἄρος. V. Vindd. H. — V.
schol. A. — V. 344. ἐπήνησαν | 347. αὐτὸς ηύδα Vind. XLIX.

V. 342. Pertinaciter tendunt ad singularem, ab Homeri actate alienum, libri propemodum omnes, ut V. Vindd. et Heynli plurimi una cum editt. vetustis. Nec tamen omni praesidio destituitur Ἱππον, quo utuntur Vind. ed. Steph. Rom.

V. 344. Vindob. perinde atque h. l. consona gemina producit vocalem Il. 9, 110. Contrarium servat ipse cum reliquis libris alibi, vid. 23, 540. 2, 335. 21, 290; id autem epicorum proprium est, cf. Eust. 684, 36. Matth. Gr. §. 179. b. et Buttm. gr. ampl. §. 95. ann. 6.

V. 345. Heynlius, ducibus V. et Vindd., particulam ingeminavit, quod Homero melius congruere negaverim. Adversativa tametsi non prorsus sit inaudita, ea tamen hie facile carebimus. In universum enim coniunctionibus δέ αὐτεῖ poeta uti solet primum, ubi numerus utraque eget ad syllabam producendam cf. Il. 2, 407. 5, 217, 229. 13, 221, 311. 17, 474, 706. 20, 3, 86. 23, 586.; deinde hoc adminicculo evitat hiatum, ut in Il. 5, 418. 9, 289. 11, 130. 13, 178. 18, 146. 19, 38. 23, 278; denique exempla inveniuntur, quibus duplex particula indicat orationem ad id, unde degressa erat, reverti. Quorum ex numero sunt Il. 3, 76. 7, 54. 17, 244, 304. Horum omnium nihil cadit in nostrum versum. Proinde δέ cum editt. vulgaribus, Wolfio et Vind. quint. facessere iussi.

V. 351. Correctoris est prohibitiva unde Vindob. adscripta.

V. 353. Parum dilucide hoc de verso disserit Heynlius. Obeloi notatum spuriac originis arguunt grammatici et scholiast. Ven., suspiciati cum adsutum esse ab aliquo; qui orationē mancae quaereret complementum et τινα partienlam vel lucum vel finem indicantem conditionali τινει τεμενει subiiceret. Herodianus enim ut verba illustraret, τινει q. τεμενει declarare censuit, Aristarcho, ut vi-

355 διος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡγεμόνιο.

ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπει πτερόεντα προσηγύδα·

*'Αντῆνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις.
οἰσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε γοησαί.*

εἰ δ' ἐτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,

360 οὐκ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὠλεσαν αὐτοῖς.

αὐτάρ ἐγώ Τούεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύω.

ἀντικού δ' ἀπόφημι, γυναικα μὲν οὐκ ἀποδώσω·

κτήματα δ', οσσ' ἀγόμην ἐξ Ἀργεως ἡμέτερον δῶ,
πάντ' ἀθέλω δόμεναι, καὶ τις ὀλοφερεῖς ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

365 Ἡτοί οὖτε ὡς εἰπὼν κατ' αὐτὸν ζέτει. τοῖσι δὲ ἀνέστη
Αροδανίδης Πρίαμος. Θιόφεν μάρτυρος ἀγάλακτος.

Διαρραιοῦσες Ήφαιμός, οὐδεὶς μάλιστας αἴσιος
ὅστιν λύσσαρχόν τον σύνοράσσεται καὶ μετέπειτα.

Κελυφέ μὲν. Τοῖς καὶ λάρδανοι πόδ' ἐπίζουσι

et V. L. ap. schol. A. — V. 351. $\mu\eta\theta^{\circ}$ οὐκαν. V. L. un. Vind. — V. 353. \bar{v}° ἀν μὴ δέ. Ar. — V. 357. οὐκ ἐτίμη. V. Vind. ed. St. H. — V. 359. εἰ τρέπει V. L. ap. schol. A. —

detur, obsequutus, qui, eti versum improbaret, idem planius indicavit refutando *τὸν μὴ φ. ὁδόν*, vid. schol. AV. Quibusabus Heynius Aristarcho tenere dat: Ἀπ. Αἰκαλέσθ³, ἡρ μὴ φένεις περ ἄν ωδή. Prava coniectura abunde refutatur illis, quae legantur et in scholis et apud Eustath. 684, 51., cuius verba apponam: τῶ, inquit, ἣντον διὸ οὐ νῦ τι κέρδιον ἤτις η ἡμέρα Πλοατικῆς θεάτρου, εἰ καὶ μη φένεις ωδή· σύνδεσμος γὰρ ἀντί συνδέσμου εἴληται, οὐ που καὶ προσδέσθωται. Eodem perinet Vindob. unius emendatio: εἰ καὶ μὴ φ. ωδή, quo quidem modo succurrere valuerunt loco male affecto. Quare si vere sunt disputata, cum veteribus haec sic fere explicabimus: quare nihil nobis salutare eventurum spero, nisi fecerimus ita, i. e. nisi Helena reddita in fide persisterimus. Itaque nra eademque versum ultrumque continerit sententia intelligitur. Aliam horum interpretationem, qua ἡρ μὴ idem quod ὄντος μὴ sonare putarent, Eust. 685, 23. exagitat. Quemadmodum haec vulgo feruntur, ita laudata vides in Etym. M. 471, 11. et apud Dracon. 8, 24. Sed profecto emblemata inutili et molesto vix opus est, vid. simillimum exemplum II. 19, 63. Ae nescio, an hoc iudicium confirmetur eo, quod isti dicendi formeae plenimque iungitur aut infinitivns, vid. II. 6, 410. 22, 108. Od. 14, 355. 19, 280 sqq., aut demonstrativum ὅτι, velut in II. 15, 226, aut hypotheticalum εἰ, cf. II. 17, 417. Od. 20, 331.

V. 359. Bene egit Aristarchus, quod dicit tuebatur, vid. schol.
A. Quo expulso ll. 13, 153, 379. Od. 19, 216. nostrum similem
reddere voluerunt. Sed illie anteedentibus comprehenduntur de-
nnitiata: hic consilium ab Antenore nunc propositum resplicit ad
aliud sapientius, quod ab eo exspectabat Paris, vid. 12, 233. 18,
305. Od. 23, 107. Prudenter igitur doivideretos huic loco iueptum
censem schol. A.

ὅφρον εἶπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

- 370 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὡς τὸ πάρος περ,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἔκαστος·
ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἵτω κοῖλας ἐπὶ νῆας
εἰπέμεν Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
μῆνθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἴνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
375 καὶ δὲ τόδε εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αὐτὸν καὶ ἐθέλωσιν
παύσασθαι πολέμοιο δυσγχέος, εἰςόκε νεκροὺς
κίγομεν· ὑστερον αὐτεῖ μαχησόμεθ', εἰςόκε δαίμων
ἄμμει διακρίνῃ, δώῃ δὲ ἐτέροισι γε νίκην.

"Ως ἔφαθ'" οἱ δὲ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἥδε επίθοντο·

- 380 [δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέσσιν·] ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοῖλας ἐπὶ νῆας.
τοὺς δὲ εὗρον ἀγορῆς Δαναούς, θεράποντας Ἀρηός,
νιῇ πάρα πρύμνη Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν
στὰς ἐν μέσσοισιν μετερώνεεν ἡπύτας κήρυξ·
385 Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆς Παναχαιῶν,
ἡνώγει Ποίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοὶ
εἰπεῖν, αὐτὸν περὶ ὕμιν φίλον καὶ ἥδυ γένοιτο,
μῆνθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἴνεκα νεῖκος ὄρωρεν·

V. 370. κατὰ στρατὸν Eust. 685, 37. Rom. H. all. — Ib. τοπόρος περ Vind. ed. H. et W. — V. 372. ἐπὶ νῆας Ἀχ. un. Vind. — V. 380. deest in V. πα-ρὰ στρ. un. Vind. — V. 382. ἐ- — V. 383. ἀγορῆς Ald. 2. vitione. — V. 383. νῆα πάρα πρ. ol. vulg. — V. 385. Ἀρηίδης Vind. ed. et ol. vulg. — Ib. ἄλλοι διπλήμιδες Ἀχ. V. L. ap. schol. A. et duo Vindd. — V. 387. αἴθε Thiersch. in

V. 369 sq. Absunt a Ven. et Vind. XLIX.

V. 370. Heynius, sententia mutata, κατὰ πτόλιν, eul fidem faciunt V. Vindd. et alii, in observatt. antiferendum esse dicit alteri. Neque ambigi potest, quin res in Troianorum urbe agatur. Ceterum redeunt idem versus in Il. 18, 298 sq.

V. 380. Suppositicius habetur, tanquam ex Iliad. 11, 730. et 18, 298. inconsiderate hue translatus, nee legitur in Ven. et Vind. quinto. Eustathii animum nullam penetrasse suspicionem ex eo intelligitur, quod verba pluribus persecutur 686, 14. Neque ignoro alibi semper fere adiici, quid regis principisve dicto audientes fecerint, vid. Il. 9, 79. 14, 133, 378. 23, 738. Od. 3, 487. 15, 220. 22, 178. Sed quoniam haec ipsa in contrarium partem accipere possit, neque facilis opera alias difficultates discutias, uncos a Wolfio appertos detrahere nolui. Accedit etiam, quod in hac rhapsodia plura vel ab Homeri consilio aliena, vel poetae virtute indigna sibi deprehendere videntur viri doeti; cf. Hermanni dissertatione interpolat. Homer. p. 8. et ad vers. 443.

- κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξανδρος κοιλῆς ἐνὶ νησίν.
390 ἡγάγετο Τροίηνδ', — ὡς ποὺν ὥμελλ' ἀπολέσθαι —
 πάντ' ἔθέλει δόμεται, καὶ ἔτ' οὐκούσεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελίου κυδαλίμιοι
 οὐ φησιν δώσειν· ἡ μὴν Τρῶες γε πέλονται.
 καὶ δὲ τόδ' ἡρώγειν εἰπεῖν ἔπος, αἱ κ' ἔθέλητε
395 παύσασθαι πολέμοιο δυνηχίος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήρομεν· ὑστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίγη, δώῃ δ' ἐτέροισι γε τίκην.
 "Ως ἔφαθ'" οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκήντη ἐγένοντο σιωπῆ.
 ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε βυὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
400 Μήτ' ἄρ τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροι δεχέσθω,
 μήθ' Ἐλένην· γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιος ἐστιν,
 ὡς ἡδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 "Ως ἔφαθ'" οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαζον νίες Ἀχαιῶν,
 μῆθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
405 καὶ τότ' ἄσ' Ἰδαιὸν προεέρη κρείων Ἀγαμέμνων·
 "Ίδαι", ἦτοι μῆθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἀμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακατέμεν οὔτι μεγαῖον·

gr. Gr. §. 330. b. a. — Ib. ἕτη-
 μι V. et Ald. 2. vid. ad 6, 17.
 — V. 393. ἡ μεν ol. vulgo, ἡ
 μιν Ald. 2. — V. 394. ἡμώνεον
 vulg. ἡρώγην Mori liber. — V.
 400. μη γάρ τις un. Vind. male.

— V. 401 γάρτω Vind. ed., cf.
 Et. M. 239, 7. Kost. 687, 30.
 — V. 408. κατακημέν W. κατα-
 κημέν Vind. ed. κατακημέν V.
 H. et all. —

V. 383. Tenoris pravitatem Wolfius primus sustulit.

V. 385. Consentaneum est Ilaeum Agamemnonem et reliquos
 Danaorum principes, qui ad illius navem convenerunt, appellare.
 Alterum hue migravit ex Il. I. 17.

V. 393. Ven. un. Vind. et all., quorum fidem auget schol.
 A. comparando Il. 2, 291. add. 9, 57. Il. in Apoll. 87. ἡ μήτ,
 Kost. 686, 35. secundum aliorum arbitrium ἡ μιν. Utrumque per
 se bonum est, illud vero legali personae dignius.

V. 394. Vulgatum ut explicent, novum praesens ἀρωγός com-
 miniscuntur, cf. Heyn. et Passov. in Lex. v. ἀρωγά. Illud
 quum certo destituantur testimonio, alii aliam excoigitarunt medi-
 eum. Bentleius ἡρών, Buttm. in gr. ampl. Il. I. p. 79,
 ἡρώης, Thiersch. in gr. Gr. §. 211. 32. ἡρώεις. Elus vestigia
 agnoscet in Mori libro: proinde ut Aristarcheum reeipi, vid. ad
 3, 388. et schol. ad. Od. 5, 112., ubi eadem Aristarchi forma
 poetae erit reddenda.

V. 408. Ex eorum opinione, qui praesens κιλός et κιλός fuisse

οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθητῶν

410 γίγνεται, ἐπειὶ καὶ θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὡκα.
ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις "Ηρῆς.

"Ως εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
ἄψωδόν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἰλιον ιρήν.

οἱ δὲ ξατὸς εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Λαρδανίωνες,

415 πάντες ὄμηγερες, ποτιδέγμενοι, ὅππότε ἄρδεται
Ἰδαῖος· οὐδὲ δὲ ἄρδεται καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν
στὰς ἐν μέσοισιν. τοὶ δὲ ὠπλίζουντο μάλ' ὡκα,
ἀμφότερον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
Λαργεῖοι δὲ ἐτέρωθεν ἐϋσσέλμων ἀπὸ νηῶν
420 ὡτρονον νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἔτεροι δὲ μεθ' ὕλην.

'Ηέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,

V. 409. κατατεθητῶν opera-
rum meudum ap. H. — V. 413.
noti St. — V. 415. προτιδέγμ. —
H. — Ib. ὅππότε ἄρδεται Vind.
ed. Eust. 688, 25. St. H. W. —
V. 416. ἀπέειπε edit. antiqq. —

V. 418. ἀμφότερος Vindd. XLIX.
— V. 420. ὠτρύνοντο νέκυς ἄρη.
H. ex Aristarchi praecepto. —
V. 421. προσέβαλεν V. perperam.
— Ib. ἀρούρας Strab. I, 2, b.
vid. Friedemann. ad Strab.

statuerent, vid. Eust. 687, 39., remansit κατακαιμέν, nee magis excusari potest aoristus κατέκαιμεν. Duplici isti errori obviam eunt Buttm. in gr. ampl. II, 1. 161. et Thiersch. in gr. §. 213. 38. Quorum alter praesens κατακαιμέν, alter aoristum κατακάιμεν reductum existimat. Praesens mihi cum Eustathio aplius videtur cf. Il. 14, 397. Od. 2, 235. et Excurs. ad v. 333. Versum qui sequitur Et. M. 791, 20. tanquam in libr. 13. lectum falso laudat.

V. 411. Libri tum hic tum alibi, ut 10, 320, ἐρίγδουπος Ιονὶ^ν adiungunt. Neque negari potest deorum patrem hoc nomine insignem esse Il. 5, 672. 12, 235. 15, 293. Sed exempla, qualia leguntur Il. 13, 154. 16, 88. avertunt mentem ab ista veterum distinctione.

V. 415. Coniunctio ἄρ, optativo sequente, quantum scio, hoc solo loco adhaeret particulae temporis ὅππότε. Neque sermonis leges permittere crediderim, ut aliquid factum nondum praeterisse dicatur. Itaque ubi δέγμενος et ποτιδέγμενος adsunt, ὅππότε sine ullo additamento positum regit optativum, cf. Il. 2, 794. 9, 191. 18, 524, quibus affinia sunt Il. 4, 334. 10, 189. 13, 711. Apoll. Rhod. I, 1242. IV, 755. Quae si consideraveris, ὅππότε ἄρ non modo poetae, sed ne sententiae quidem concinere fateberis. Utique autem prospectum erit restituendo ὅππότε ἄρ Πλοος, idque in Ven. Vind. XLIX. et aliis melioris notae reperitur. Quare mirum est, quod Wolfius in novissima demum receptione ab eo desciverit. Simillimus est Quint. in Posth. I, 302.

V. 416. Ven. eum aliis bouis ἀπέειπε, vid. 9, 431, 675. Od. 16, 340. add. Eust. 688, 26.

ἔξ ἀκαλαρρέεται βαθυψόον Ωκεανοῖο
οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δὲ ἥντεον ἀλλήλοισιν.
ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἔκαστον·
425 ἀλλ' ὑδάτι νίζοντες ἅπο βρότον αἰματόεντα,
δάκρυνται θερμὰ χέοντες ἀμαξάν τηραν.
οὐδὲ εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῆ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρον·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν προτὶ "Πλιον Ιρήν.
430 ὡς δὲ αὕτως ἐτέρωθεν ἔυκνήμιδες Ἀχαιοὶ¹
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρον·
ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
"Ημος δὲ οὗτος ἄρο πα ήώς, ἔτι δὲ ἀμφιλύκη νῦν,
τῆμος ἄρο πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·

VII. p. 175. — V. 422. ἀκαλαρρέεται
vitiōse Et. M. 44, 36.
vid. Strab. I. l. et Apoll. Lex.
H. 269. — V. 423. εἰς ἀν V. —
V. 424. χαλεπὸν ἦν un. Vind.
— V. 426. ἀμαξάντινον vulg. —

V. 427. ἀλλὰ σιωπῆ V. L. ap.
schol. A. — V. 428. πυρκαϊῆς Z.
— lb. ἐπενήνεον V. L. ap. schol.
A. — V. 434. τῆμος δὲ ἀμφ.
Vind. ed. —

V. 419. Eadem clausula in causa fuit, ut librarii quidam duo
versus rescinderent, quos Vind. XLIX. margini allevit manus
recentior.

V. 420. Aristarchus ὀπρύσαντο rectius habuit, num autem
copulam abiecerit, dubito. Quare diffisus Ηεύνιο a mutatione
abstinet. Primum ὀπρύσαντο raro admodum legitur, vid. Il. 14,
369. Od. 7, 221. 10, 425. 17, 183.; tum ὀπρύσαντο sic potest accipi,
ut dicitur in Il. 23, 49. ἦνθεν δὲ ὀπρύνοντο, ἀντὶ ἀνδρῶν Ἀγάμε-
μνον, "Ἄλητος τοι ἀξέμεναι —, quo nihil est frequentius, vid. 2, 589.
17, 383. 19, 205. Od. 15, 306. Postremo in fine quidem verbo-
rum structuram iterum mutavit poeta, sed cur rem ita instituerit,
dilucide exponit Eust. 688, 37.: τοῦτο δὲ καὶ κατωτίσω, εὐθὺς
ἐπὶ Λρυγελον λέγει, ταντολογῶ ὡς Ίθος αὐτῷ, καὶ μὴ ίθέλω ποιη-
λαν φράσεως ἐν οὐ δέοντι παρεργάτεσθαι.

V. 421. Versus in Od. 19, 433 sq. iterum lectos afferunt
etiam schol. ad Od. 12, 3. Indicio vero est ille Odysseae locus
eodem die, quo Idaeus ex Archivorum concione Troiam redierat,
ligno convecto rōgoque exstructio, caesos flammis esse assumptos.

V. 424. Vind. XLIX. aliis inductus exemplis χαλεπὸν adsci-
vit, quod improbat Il. 20, 186.

V. 426. Spiritus asper male adhaeret tum Veuento tum Eust.
688, 54., alias ab utroque spretus, vid. Il. 12, 448. 18, 487. 24,
179. et Eust. 913, 47.

V. 428. Suavius ad aures accedit scholiastae A. Zenodoteum,
ell. Il. 23, 165. Quo quum nihil efficiatur, genitivum, ab Aristar-
cho probatum, et librorum et Eustathii (cf. 688, 55.) testimonio
satis defendi crediderim.

435 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἔνα ποίεον, ἔξαγαγόντες,
ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειψαν
πύργους θ' ὑψηλούς, εἴλαρην τηνῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραινίας,
ὅφει δὲ αὐτάων ἵππηλασίη ὁδὸς εἶη.

440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφον ὅρυξαν,
εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

"Ως οἱ μὲν πονέοντο καρηκομώντες Ἀχαιοι, —
οἱ δὲ θεοὶ πάρη Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῆ
θηεῦντο μέγα τέργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

445 τοῖσι δὲ μύθων ἥρη Ποσειδάων ἐνοσίγθων·

Ζεῦ πάτερ, ἡ φά τις ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
δῆστις τε' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
οὐχ ὄράμας, ὅτι δ' αὐτε καρηκομώντες Ἀχαιοὶ
τεῖχος ἐτεχίσσαντο τεῖν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφον

450 ἥλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας;
τοῦ δ' ἥτοι κλέος ἐσται, ὅσον τ' ἐπικιδναται ἡώς·
τοῦ δ' ἐπιλήσσονται, τό τ' ἦώ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
ἥρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλίσσαντες.

Τὸν δὲ μέγ' ὄχθησας προσέφηται νεφεληγερέτα Ζεύς·

455 ὦ πόποι, Ἐννοσίγατε εὐρυσθενές, οίον ἔπειτε;

V. 436. προτὶ H., vid. ad 335. | all. δὲ οἵτε St. et vulgo: —
— V. 437. πύργοντο ὑψ. V. Vind. | V. 451 et 458. δοσῆ τ' ἔπικ. Ar.
quint. et ol. vulg. — V. 441. το | — V. 452. δὲ τ' ἔπ. W. et vulg.
δὲ οἰκ. vulg. — δὲ οἰκ. un. Vind. | τὸ ἔπ. Ar. τὸ δὲ ἔπ. comment.
— V. 448. οἵτε δὲ οἴτε V. H. | ap. schol. A. — V. 453. ἀθλή-

V. 437. Copulam plurimis e libris deletam vindicant Vind. ed. et Eust. 689, 32.

V. 441. Tenorem adverbio necessarium apposul.

V. 443. Versus viginti duo, Neptuni et Iovis colloquium enarrantes, Alexandrii critici proseribunt. Quibus calculum addunt Heynus et Dugas - Montbelius in historia poesis Homericæ, Gallico idiomate scriptae p. 64. Evidem propositi memor quæstiones istas in præseus non attingam.

V. 448. Praeterquam quod demonstrativum sententia sibi poscit, Wolfio adstipulantur Vind. ed. Eust. 690, 35. et edit. antiqu. Heynus eidem desert principatum in observatt. Memendum hypothese e Stephaniana permixtavit ad atia.

V. 449. Obiter admoneo sibilam geminam, "quarum alteram multorum inseitiam praeteriit, iam conspici in Ven. Idem liber v. 453. πολλοσσαγέτ, apud Et. M. 688, 10. simili labe affectum, cum aliis profert.

ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσει τάνημα,
ὅς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε·
σὸν δ' ἡτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡώς.
ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
τεῖχος ἀναῳδήξας, τὸ μὲν εἰς ἄλλα πᾶν καταχεῦατ,
αὐτὶς δ' ἡιόνα μεγάλην φαμάθοισι καλύψαι,
ῶς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

“Ως οὖ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἄλληλους ἀγόρευον. —

465 δύσετο δ' ἡέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
νῆες δ' ἐκ Λήμνου παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι,
πολλαὶ, τὰς προέκην Ἰησονίδης Εὔηνος,

τόν ὁ ἔτεχ 'Υψηπύλη ὑπ' Ἰήσονι, ποιμένι λαῶν.

470 χωρὶς δ' Ἀτρείδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ,
ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθανι σιδήρῳ,
ἄλλοι δὲ όμοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσιν,

475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ

οαντε vulg. — V. 458. δῆτος
Ald. 2. ex errore saepius ad-
missio. — V. 460. οἴχωνται codd.
pars. — V. 465. δύσετο τὸ ἡέλιον
V. — V. 467. παρέσταν οὖν, ἦγ.

un. Vind. — V. 472. Ἕρθεν οἴνον.
Thiersch. in gr. Gr. §. 159. 2.
— V. 474. ἀνθοῖσι β. εἰ. vulg.
— V. 475. ἀνδραπόδεσσι Ar. —

V. 451. Inusitatam et duram Aristarchi ellipsis adspennatur Wolf. in praeſt. ed. nov. p. 37., cui idonei sunt sponsores Vindd. omnes, Zenodotus, Eust. 690, 34., Aldus, Steph. all.

V. 452. Ven. et Vind. V. accepitum refero τό τὸ ἡέλιον, quod huic loco et aptissimum habeo et schul. A. auctoritate comprobari potest.

V. 453. Verbi numerus aequa atque Eust. 691, 8. plus fidei afferunt Vindd. duobus, e quibus ἀθλησαντες assumpsi. Ki, qui nuper ἡέλιον media brevi efferendum putaret, uti licet auctoritate schol. ad Od. 13, 35. 15, 157. At iusta de causa ab eo dissidere videntur et libri et grammatici, vid. schol. AV. et Eust. 691, 8.

V. 474. Femininum, poetæ sollempne, Ven. Vind. V. et Eust. 692, 19. commendant. Vitium per libros sparsum alios invasit scriptores, ut Philemonem ap. Osann. p. 233, 20.

V. 476. Propter nonnen ἀνδραπόδον, Homericæ aetate inferius, improbarunt totum versum. Aristarchus ἀνδραπόδοισι maluit, vid.

δαινυντο, Τρῶες δὲ κακὰ πτόλιν ἡδ' ἐπίκουροι.
παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητίεται Ζεὺς
σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἥρει·
480 οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
πρὶν πίειν, πρὶν λεῖγαι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
κοιμήσαντ' ἄρ' ἐπειτα καὶ ὑπνου δῶρον ἔλοντο.

V. 477. *δαίνουστο* vitium opera- | Vind. quint. H., corrigunt alii.
rum in V. — V. 478. *σφε* x. — V. 481. *πιέμεναι* Ar.

Thiersch. in gr. Gr. §. 197. 60. Ei fortasse paruit Et. M. 146, 45., ubi ἀνδραπόδοις fertur, sed libris assentitur Et. Or. 4, 11. Extremām versus particulam legimus in eodem Et. M. 441, 57. libro octavo annumeratam.

V. 481. Aristarcho cur πολὺ repetitum fuerit offensioni, non
assequor, vid. exempla a Passov. in Lex. et Thiersch. in gr.
Gr. §. 348. 6. b. collata.

ΙΑΙΑΔΩΣ Θ.

Jupiter deos mane ad concionem vocatos pugnae interesse vetat,
curruque veetus Idam petit v. 1 — 52. Utique exereitus in aeiem
progressus aneipiti Marte rem gerit, douce Iupiter, fortuna Troum
et Achivorum lancea pensata, tonitru et fulmine terret Dauaos
v. 53 — 78. His in fugam versis, Nestor, equi vulnere retardat-
tus, mortis perieulo eripitur a Diomede, qui Iovis mihi et He-
ctoris fortitudini cedit invitus v. 79 — 172. Achivis iutra navium
munimenta compulsa, Neptuni auxilium frustra implorat Iuno.
Eiusdem vero consilio Agamemnon Iovem preceatus et fausto augu-
rio confirmatus tum fugam sistit, tum novum suis addit ardorem
v. 173 — 252. Inde Achivi strenue invadunt Troas et plures
caedunt: sed, Teuero saxo pereusso, Hectoris virtus hostibus per-
niciosa denuo enitet v. 253 — 349. Iuno et Minerva misericordia
taetac subsidio proficisciuntur Achaeis, Iupiter autem deas per-
tin in Olympum remittit v. 350 — 437. Eodem reversus et deas
immorigeras verbis easfigat et maiorem Achivorum stragem prae-
dictit Iunoni v. 438 — 484. Noete orta proelioque fuito, Hector
Troianis conveatis sua aperit consilia. Illi victoria laeti in Sca-
mandri campo excubias agunt et, ut hostes fuga intercludant
sibique ab iusidiliis caveant, crebros per castra et urbem acce-
duunt ignes v. 485 — 585.

Κόλος μάχη.

*Ἡώς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἰαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
ἀκροτάτη πορφῆ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.
αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·*

5 *Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ πᾶσαι τε θέανται,
ὅφελος τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.*

*μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε μῆτε τις ἄρσην
πειράτω διακέρδαι ἡμὸν ἔπος· ἀλλ' ἀμα πάντες
αἰνεῖτ', ὅφεια τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.*

10 *οὐ δ' ἄν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν, ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·
ἢ μιν ἐλῶν φίψῳ ἐξ, Τάρταρον ἡρόεντα,
τῆλε μάλ', ἵψι βάθυστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.*

15 *Ἐνθα σιδήρειαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
τόσσον ἐνερθ' Αἴδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.*

V. 4. Θεοὶ δ' ἀμα π. Vind. et ol. vulg. of δ' ὑπὸ π. Eust. 694, 11; Rom., perperam. — V. 6. abest a Ven. — V. 7. θῶν Ar. et Apoll. de synt. I, 5, 27. — V. 10. μετόπισθε Φ. Z. ἀπάνευ-

θε Aristoph. — V. 14. ἥχε V. Et. M. 188, 7. H. et ol. vulg. — V. 18. εἰδέτε Thiersch. in gr. Gr. §. 168. 11. cum Pamphilo. — V. 19. χρυσὴν Et. M. 72, 3. et all., viiiōse. — V. 21. οὐκ ἀ-

V. 4. Libris praestantioribus, quos sequimur, grammatici congraunt, vid. schol. Ven. et Eust. 694, 11., qui ὑπήκοον iungendo de diis Iulis imperio subiectis eique parentibus cogitant, quamquam Iuno et Minerva postea sunt immorigerne. Sensit id Heynius; et praestabit haec intelligere de Iove sententiam diis assidentibus denuntiante, cui illi auscultant, cf. Od. 14, 485. hymn. in Ven. 181.

— V. 7. Genitivi ab Aristacho substituti vestigium nusquam apparet in libris; et obstat poeme usus, ex quo neque ἄρθρα nec ὅπλα nominis loco ponuntur.

V. 14. Aristarchi rationem probant Eust. 694, 42. Ald. 2. et all. plures, vid. ad I, 607.

V. 21. Pronomen, quo syllabae brevitati consulerent, plures interposuisse praeter Apollonium Aristides in declamat. vol. II. p. 506. edit. Lips. indicat. At enim vero, si adiectum legeretur, exspectandum erat ὄρθοτοντόμενον: οὐκ ἀρ̄ Ιψὲ — Ζῆν' ὑπατος μ. vid. infra v. 406. et Od. 7, 293.

γνώσετ' ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
εἰ δὲ ἄγε πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·

σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες

20 πάντες δὲ ἔξαπτεσθε θεοί πᾶσαι τε θέανται·

ἄλλ' οὐκ ἄν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε

Ζῆν, ὑπατὸν μῆστωρ, οὐδὲ εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.

ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόσφων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,

αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, αὐτῇ τε θαλάσση.

25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίου Οὐλύμπου

δησαίμην· τὰ δὲ χ' αὐτε μετήροα πάντα γένοιτο.

τόσσον ἐγὼ περὶ τὸν εἰμὶ θεῶν, περὶ τὸν εἷμ' ἀνθρώπων.

"Ως ἔραθ· οἱ δὲ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ,
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κράτερῶς ἀγόρευσεν.

30 ὄψὲ δὲ δὴ μετέπειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

"Ω πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπατε κρειόντων,

εὖ νν καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὁ τοι σθένος οὐκ ἔπεικτόν·

ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὄλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,

οἵ κεν δὴ κακὸν οἴτον ἀναπλίσαντες ὄλωνται.

35 ἄλλ' ἡτοι πολέμου μὲν ἀγεέσομεθ', ως σὺ κελεύεις·

βουλὴν δὲ Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὄνησει,

^{μ²} ἐρ. Apoll. de pron. 291. b.
— V. 22. κάμητε Vindd. duo,
πάθοιτε V. L. ap. schol. A. —
V. 23. πρόσσων Ptolemaeus, Or-
naudi filius, ἐθίστητο Ar. — Ib.
ἐργίων libr. vulg. — V. 26.

γένηται Vind. XLIX. — V. 27.
πάθι — πέρι Ald. et all. — V.
29. φρασσόμενος V. L. ap. schol.
A. — Ib. ἀγόρευεν Vind. quint. Eust.
669, 2. St. — V. 32. ὅτι σθέ-
νος Ald. 2. — V. 35. εἰ σὺ καλ.

V. 22. Iupiter quum non dicat, quid sit futurum, sed quid, conditione a diis accepta, eventurum esse putet, optativo erit opus, vid. Hermann. de partic. ἀπ. III, 2, 12. Ad rem vero ipsam magis quadrat κάμητε, quo inanem deorum operam et contentionem perspicue deseribit poeta; πάθοιτε ex loco simillimo II. 22, 220. hue traductum videtur.

V. 24 cum extrema v. 26. parte vitiis inquinatum profert Tzetza exeges. in II. 81, 6.

V. 27. De tenore praepositionis vid. quaestio. meam de ac-
censu iuclinat. partic. πέρι p. 5.

V. 29. Schol. A. discrepantiam, quam exhibet, ab his alienam ipse judicat.

V. 32. Aldo consentit unus Vindoh. Sed recte explicat Eust.
696, 4. ὁ τοι ἡγονι ὅτι σοι, nee quidquam diversi praebent libri
et schol. ad Od. 2, 315.

V. 35. Aristarcheo ὡς σὺ κελεύεις praeter schol. A. fidem
addunt V. Vindd. V. et XLIX., quorum consensu impulsus cum

ώς μὴ πάντες ὅλωνται, ὁδυσσαμένοιο τεοῖο.

Τὴν δὲ ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Θάρσει, Τοιτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νῦ τι θυμῷ
40 πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.

“Ως εἰπὼν ὑπὸ ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ’ ἵππω,
ἀκυπέτα, χρυσέσιν ἐθείρησιν κομόωντε·
χρυσὸν δὲ αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δὲ ιμάσθλην
χρυσείην, εὗτυκτον, ἐσῦ δὲ ἐπεβήσετο δίφρον.
45 μάστιξεν δὲ ἐλάαν· τῷ δὲ οὐκ ἄκοντε πετέσθην
μεσσηγῆς γαίης· τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
‘Ιδην δὲ ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
Γάργαρον, ἔνθα τέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·

vulgo et W. — V. 39. οὐ νῦ τοι φ. Vind. XLIX. Enst. 696, 31. Rom. οὐ τρε Vind. ed. — V. 42. κομόωντες Vindd. duo Eust. 696, 61. — V. 44. ἐπιβή-	στο οἱ vulgo. — V. 45. ἀέκοντε H., vid. ad Il. 5, 366. — V. 48. ἵκανα δέ οἱ vulgo. — V. 50. περὶ δὲ ἡρα Vindd. — V. 52.
---	---

Heynus recepi. Utrumque Homeri sermoni aptum est, vid. Il. 21, 223. 23, 96. 24, 669. Od. 4, 485. 8, 347, 401. 11, 507. b. in Merc. 169. ill. Il. 21, 372. Od. 10, 443. Si quid vero discriminis intercedit, in eo erit positum, quod illud promptum obtimerandi animum indicat, hoc obsequium iubentis voluntati vel parum perspectiae vel nobis molestae adstriogit. Minervam vero in Iovis arbitrio se futuram esse fateri et consequaneum est et ex iis intelligitur, quae consolandi causa pater subiecit.

V. 39. Sordes, quoibus poetae manus inquinatur, diluunt Ven. Vindd. quint. et alii plures, vid. Il. 22, 183. Eust. 1265, 12. Drac. de metr. 89, 10.

V. 42. Dualem librorum praesidio firmatum habent Eust. 696, 49. et Apoll. in L. H. 726.

V. 44. Vindd. ἐπιβήσατο nihilo melius. Heynus et propter editionum consensum et ob lados proprietatem augmento diffidit. Ki vero Venet. tum hic tum aliis locis plurimis subsidio venit, cf. 10, 513, 529. 11, 517. 13, 26. 24, 322. Plns quidem levitatis in Vindd. aliisque reperitur, sed haec ipsa nostram rationem veram esse ostendit.

V. 48. Tametsi libri omnes in vitio communi ἵκανα δέ οἱ τέμενος β. τε θυήεις conspirant, poetæ tamen ἵκανα τέ οἱ τ. β. τ. φ. reddendum esse Hermannus docuit ad h. in Ven. 59., nec dissident Bekker. l. l. p. 370. et Nitzsch. ad Od. 8, 363. Ex his autem et similibus, cf. Il. 23, 148. h. in Ap. 87. Callim. in Pall. lav. 61 seq., medicina erat petenda Apoll. Rh. IV, 1715. ἀλλοι ἵκανοι τέμενος σκόνεται τα βωμὸν Πολεον. Legendum enim est θυόντα τε β., cuius coniecturae olim propositae ne nunc quidem me poenitet.

V. 50. Praepositio περὶ in versu finitimo Il. 5, 776. legitur, scita et Ven. et exempla, quae in dissert. de usu praeposit. ἀν-

ἐνθ' ἵπποντι ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
50 λύσας ἐξ ὄχέων, κατὰ δ' ἡραὶ πουλὺν ἔχεντεν.

αὐτὸς δὲ ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδει γαίων,
εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀγαῖων.

Οἱ δὲ ἄραι δεῖπνον ἔλοντο καρηκούμοντες Ἀχαιοὶ
χίμαρα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ θωρήσσοντο.

55 Τρῷες δὲ αὐθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλιζοντο,
πανυροτεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὡς ὑσμῆνι μάχεσθαι,
χρειοῖ ἀναγκαῖη, πρό τε παιδῶν καὶ πρὸ γυναικῶν:
πᾶσαι δὲ ὠτήγνυντο πύλαι, ἐκ δὲ ἔσσυτο Λαός,
πεζοὶ δὲ ἵππης τε πολὺς δὲ ὁρμαγδὸς ὀρώρει.

60 Οἱ δὲ ὅτε δὴ ἦσαν χῶρον ἔνα ξυνιόντες ἴκοντο,

Τρῷαν πόλιν Ald. 2. Rom. — | et Vind. XLIX. — V. 57. χρειῆ
V. 54. αὐτόθι Θ. V. L. ap. schol. | ἀν. schol. ad II. 22, 188. — V.
A. — V. 55. Τρῷες δὲ αὐθ' | 60. ὅτε δὴ ἦσαν Vind. ed. male, et
οἱ. vulgo. — Ib. ὄπλοντο Ar. | ξυνιόντες Vind. quint. —

et κατὰ congesse, tueruntur, vid. praeterea 14, 435 sq. 20, 202.

V. 52. Versum una syllaba breviorem libri emendant et Eust.
697, 46., add. II. 11, 82.

V. 53. Ante hunc versum Zenodotus intulerat versum huius
rhapsodie primum, notatus ideo a schol. A., quod deorum con-
cionem nocturno tempore minus opportune lovem fecerit indicen-
tem. Cuius ex verbis appareret Zenodotum pro suo hic egisse ar-
bitrio. Itaque vana est Heynii suspicio, opinantis versum pri-
mum ab illius exemplaribus absuisse, vid. schol. Ven. ad I et 53.

V. 54. Postrema Eust. 697, 52. commode explicat de tem-
pore: ientaculo sumpto arma induerunt, vid. Athen. I. p. 11.
E. F. Raro quidem epieci sic utuntur praepositione ὥρο: plura
vero exempla habet Herodotus, cf. I, 126. II, 78. V, 18. VI,
129. IX, 16.

V. 55. Sapienter prohibent vocalium concursum V. Vind.
quint. all. Aristarchus ut augmento fuit infestus, ita καὶ hic repu-
diavit. Ex eius praecepto ὄπλοντο bis remansit in Vindob., hic
et 417. Eadem dissimilitudo in Harlei. reprehenditur ad Od. 16,
453. Minus igitur vere et sincere de his statuit Thiersch. gr.
Gr. §. 209. 21., nec melius cessit res Passovio, quippe qui
scribat augmentum huic verbo semper et ubique praefigi, nec vero
aoristo medii et passivi, ὄπλοντο et ὄπλοθεν, cll. Od. 4, 429,
574. 23, 143. Evidem Aristarcho haec deberi suspicor; ad cuius
auctoritatem, si Illadē resurgere placuerit, ὄπλοντο et ὄπλοσσα
seribantur oportebit. Sed libris obnitembus id, quod usus sanxit,
diuturna possessione depellere nolui.

V. 57. Ionium χρεοῖ ἀραινάτι tum librorum praestantia tum
grammaticorum suffragia commendant, vid. Et. M. 814, 36. Eust.
698, 11. Apoll. Lex. Hom. 717.

V. 60. Omnia sana esse demonstrat II. 4, 446.; ibi enim
iidem versus adsunt.

σύν ὁ ἔβαλον φίνους, σὺν δ' ἔγχεια καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὄμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὄφυμαγδὸς ὄρώφει.
Ἐνθα δ' ἀμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν
65 ὄλλοντων τε καὶ ὄλλονμένων· ρέε δ' αἴματι γαῖα.

"Οφρα μὲν ἡώς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἥμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βίλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός.
ἥμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβίκει,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατήσῃ ἐτίταινε τάλαντα·

70 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τρώων δ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἐλκε δὲ μέσσα λαβών, ρέπε δ' αἴσιμον ἥμαρ Ἀχαιῶν.
[αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρηγ
ἔζεσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὔροντες ἀεροθεν.]

V. 64. Ινθ' ἀμα οἷμ. Vind. ed. | Εὔσθετον V. L. ap. schol. A. —
ἀρρα Vind. quint. Ινθάδ' ἀμ' | V. 77. ἔργετο V. L. apud eundem
οἷμ. H. — V. 68. ἀμφιβεβίκειν | et in Vind. quint. — V. 78. οὐδ' |
V. L. ap. schol. A. — V. 74. Αγ. St. — V. 79. οὐδ' Αἴαντες μὴν

V. 64. De varietate, quam ad 4, 450. notavimus, licet breviter dicere. Adversativa particula prioribus adiungit sequentia; quare bene conveuiunt in ea Ven. Ald. St. Rom. Apoll. in Lex. 313. et alii.

V. 68. Duo versus, qui hunc antecedunt, in Il. II, 84 sq. et in Od. 9, 56 sq. inveniuntur, maior nostri pars in Il. 16, 777, totidem autem verbis in Od. 4, 400. exstat. Alios, Aristarchum credo, ἀμφιβεβίκειν legisse schol. Ven. memoriae prudit, de quo egimus ad 3, 388. et 7, 394. Eo vero nihil opus est; etenim, si recte iudico, ῥ terminacioni Ιστι adhaeret vocali instante. Neque in Od. 4, 400. subiunctivum cum Bekkerio et Nitzschio necessario restituendum crediderim. Dicit enim Protei filia: sole in medium coelum progresso, senex e mari emergetur, quorum alterum praeteritum, alterum futurum ponit.

V. 69 et 71 de Iove Hectoris et Achillis sortem lancibus imponente in Il. 22, 209 sq. offeruntur, medium autem ter repetitum habes in Iliade 3. v. 127, 131, 257.

V. 73 sq. Pruptera, quod I. L una Achillis, altera Hectoris sors fatalis commemoratur, hic vero plures Troium et Achivorum lancibus iniectas videmus, spuriū habentur a grammaticis, qui eos a diisceuasta, moris Homericī ignaro, adsutos putant. Quorum rationē quid obīci possit, et inventu faciliūnum est, et attulerunt tum alii interpretes tum Rost. 699, 29 sqq. Quorum alii pluralem dualia locum occupasse tradunt, alii sortium multitudinem Troianorum et Achivorum exercitum respicere vulunt, alii denique duplē utriusque exercitus sortem ὅμινι librae lancibus impositam statuant. Horum studia debetur scribendi varietas Εὔσθετον et

75 αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαίμονον δὲ
ἥκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ιδόντες
θάμφησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

"Ἐνθ' οὖτ' Ἰδομενεὺς τὴν μίμυειν, οὐτ' Ἀγαμέμων,
οῦτε δύ' Αἴαντες μεντέην, Θεράποντες Ἀργος."

80 Νέστωρ οἰος ἔμιμε Γερήνιος, οὐρας Ἀχαιῶν,
οὐτὶ ἐπών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ίψ
διος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡγεόμοιο,
ἀκρην καὶ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
χρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καιριόν ἔστιν.
85 ἀλγήσας δ' ἀτέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
σὺν δ' ἵππους ἑτάραξε κυλινδόμενός περὶ χαλκῷ.
ὅφελος δὲ γέρων ἵπποι παρηροῖας ἀπέταμνεν
φασγάνῳ ἀΐσσων, τόφος Ἐκτορος ὠλέες ἵπποι

Vind. ed. et all. — V. 80. Νέστωρ
δ' οἰος vulgo. — V. 81. Ἑπτ. ἴδαι-
μωντο ε commentariis profert
schol. A. — V. 83. ὅτι γε Vind. ed.

— V. 85. ἀτέπαλτο II. — V.
87. ἀπέτηρε V. Vindd. plures
et edit. antiqu. —

Εὔσθητος: illius patroni exsisterunt ii, qui pluralem et rei et sub-
iecto ἀερθετο aptiorem habebant, hoc defenderunt dualis tenaces.
Itaque in loco suspecto multisque dubitationibus obnoxio nee mu-
tavi quidquam neque ῥοθετας notam removi. Nam schol. Veneti
testimunium, quare hi versus antiquos Humeri interpres offendere-
rint, luceleuter demonstrat.

V. 77. Quanquam imperfectum ad rem clarius describendam
magis frequentatur, vid. II. 7, 479. Od. 11, 633. 12, 243. 24, 450,
aoristum tamen non sine exemplo esse discimus ex Od. 22, 42.
24, 533., idemque olim ferebatur in II. 14, 506.

V. 79. Omnes propemodum meliores eum Ven. pluralem te-
stantur perscriptum, paucis, velut Vind. XLIX., dualis satis fa-
cit: οὐδὲ δύ' Αἴαντε περ.

V. 80. Coniunctio, cui hoc loco molestia nescio quae subest,
omittitur in Ven. Vindd. et apud Eust. 699, 60., quibus sponsori-
bus fidem habui, add. 2, 555.

V. 83. Vindobonensi scribae negligentiam iterum inussisse
vitium abunde docent alia, vid. 18, 521. Od. 1, 50. 5, 280. 12, 3.
19, 188. Apoll. Rh. IV, 761.

V. 85. Non ita facile dirimere possis, unde ducentum sit
ἀτέπαλτο. Quod alii ad verbū ἀτέπαλλον referunt, alii, ut Hey-
nius, a stirpe ἀτεράλλομα profisei eentent, vid. Excur. XVI.

V. 87. Prohabilis est Eustathii 701, 12. sententia, ἀπέ-
τηρε Ionibus tribuentis. Saepe enim praeter poetas epicos a reti-
nuit Herodotus.

ἡλθον ἀν' ιωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες;

90 *Ἐκτορα*, καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὅλεσσεν,
εἰ μὴ ἄδ' ὁξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
σμερδαλέον δ' ἐβύησεν ἐποτρύνων Ὁδυσῆα.

Διογενὲς Λαιρτιάδη, πολυμήχαν¹ Ὁδυσσεῦ,
πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὡς ἐν ὄμιλῳ;

95 μὴ τις τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρυ πήξῃ·
ἀλλὰ μέν², ὅφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.

"Ως ἔφατ": οὐδὲ ἑσάκουσε πολύτλας δῖος Ὁδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐών, προμάχοισιν ἐμίχθη.

100 στῆ δὲ πρόσθ³ ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηγύδα·

"Ω γέρον, ἡ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·

ἡπεδανὸς δέ νῦ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι·

105 ἀλλ' ἄγ⁴ ἐμῶν ὄχέων ἐπιβήσεο, ὅφρα ἴδηαι,

V. 95. μήτις vulgo. — V. 99. | 108. μήστωρα φόβοιο ol. vulgo
αὐτὸς πορέων schol. ad Theocer. | et Eust. 702, 22. — V. 109 et
Id. XI, 12. — V. 103. ἐπέλγει | 113. κομετῶν et κομετῆρη per-
Ixion, ixaires un. Vind. — V. | mutavit Z. — Ib. νῶν un. Vin-

V. 92. Heynius Ionicum σμερδαλέον δὲ βόησεν frusta desi-
derat, ne ab ullo quidem grammatico traditum, vid. Eust. 701,
22. Phavor. 1665, 36.

V. 94. Davisii conjectura, ab Heynio prudenter improbata,
neque iugenii magnam sagacitatem, neque Homericī sermonis usum
prodit, siquidem voluit ille: μετὰ νῶτα βαλὼν σάκος, ὡς ἐν ὄμιλῳ
Μῆτις τοι et q. s. Alind enim Aiacis est consilium in Il. II,
545 sqq., ad quae provocat Davisius. Nam Telamonius, gra-
dum pedentem referens, scoto tergum ab hostium instantium
plagis defendit ac quasi munit. Particolae vero pariter atque κα-
κὸς ὡς, Homero satis familiare, a novandi studio nos deterrent.
Initio versus subsequentia voculas singulas cum Venet. disiunxi.

V. 99. Certatim afferunt hunc versum grammatici, quo ostendant ἦν τὸς idem esse atque μόνος, vid. schol. A. Et. M. 172, 57.
Apoll. de pron. 331. a. et 341. b. Quibus, dum nihil a vulgari
discrepat, et libri recte adaptipulantur et poetae usus faveat. Ita-
que scire observat Heynius poetæ esse πορεύμενος, nec vero
πορέων.

V. 102. De homine vino aleaeque dedito lepide immutatur
apnd Athen. X, 444. e. ita: ὡ γέρον, ἡ μάλα δή σε νεὸς τείρουσα
κυνθενταλ.

V. 103. Aristarchi esse ὀπάζειν vidimus ad 4, 321.

V. 107. Cum duebus praecedentibus adfuit in Il. 5, 223.

οῖοι Τρῶες ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
κραυπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἡδὲ φέρεσθαι,
οὓς ποτ' ἀπ' Αἰγαίαν ἐλόμην, μήστωρε φύθοιο.

τούτω μὲν θεράποντε κομείτων· τώδε δὲ νῦν

110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ιθύνομεν, ὅφρα καὶ "Ἐπτωρ
εἶσεται, ἦ καὶ ἡμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμυσιν.

"Ως ἔφατ· οὐδ' ἀπίθησε Γερόνιος ἵππότα Νέστωρ.
Νεστορίας μὲν ἐπειδ' ἵπποντε θεράποντε κομείτην
ἴρθιμοι, Σθένελός τε καὶ Εὔρωμέδων ἀγαπήνωρ.

115 τὼ δ' εἰς ἀμφοτέλω Διομήδεος ἄρματα βίτιρν.
Νέστωρ δ' ἐν χείρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,

μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' "Ἐπτορός ἄγχι γένοντο.
τοῦ δ' ιθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδεός νιός·
καὶ τοῦ μέν ὁ ἀγάμαρτεν· ὁ δ' ἱνιόχον θεράποντα,

120 νίδην ὑπερθύμου Θηβαίον, Ἡμοπῆα,
ἵππων ἥντις ἔχοντα βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.

deb. — V. 110. ἵπποδάμοις | in gr. Gr. §. 353. ann. 3. — V.
τὸν. ol. vulgo θύρομεν Vind. | 116. φοινικόεντα V. edit. pro-
ed. — V. 111. εἶσεται, τὸ x. ol. res, exceptio Stephano, et H. —
vulg. et H. ἦ καὶ Thiersch.

V. 108. De varietate, hic et in libr. 5, 272. oblata, ad illum
locum uberioris disserui.

V. 109 et 113. Arlstaerhus et Zenodotus quid perscriptum
reliquerint, scholiastarum ineuria minus perspicie potest. Schol. A.

Illi tribuit κομετῶν, Victorin. Infra ad v. 113 annotat: τὸ δὲ κο-
μετῆν, Ἀρλσταρχος μὲν κομετῶν, Ζηνόδορος δὲ κομετῆν. Quae,
nisi coniectura fallit, ad v. 109 erant referenda. Liqueat ergo Ze-
nodotum utroque loco dualem habuisse, Aristarchum primum im-
perativum, deinde dualem elegisse. Eo inclinant et libri plerique,
e quibus Vind. XLIX. fere solus κομετῆν bis scripsit, et grammatici,
ut Eust. 702, 25. Gregor. Cor. p. 326. et Et. M. 526,
45., etsi huic falso II. o' adscriptum legitur.

V. 110. Numerorum integratati Ven. et praestantissimi qui-
que literis duabus rescissis consultunt. Corruptelam semel invectam
alias peperisse Iudicet sunt Vindd., e quibus quintus ἵπποδάμοις
θύρομεν. Eust. 702, 29. eum edit. prioribus vitium late disper-
sum insidet.

V. 111. Eust. 702, 30. nihil recedit ab alijs, eundem autem
407, 21. eum Ven. et scholiis ἦ καὶ malle exposui ad 3, 215.,
ubi vide.

V. 116. Dissimilitudinem non modo non necessariam, sed ne
utiliem quidem hoc uno libro notatam videmus. Hie eum Ven. et
edit. Eust. 703, 26. eam commemorat, qui eum schol. A. σύγ-
χοντα.

ηριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
ώκυποδες· τοῦ δ' αὐθὶ λύθη ψυχὴ τε μέρος τε.

Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡριόχοιο·

125 τὸν μὲν ἔπειτ' εἴσεσε, καὶ ἀγρύμνεινός περ ἐταίρου,
καθίσθαι· ὁ δ' ἡριόχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἵππῳ δενεσθῆτη σημάντορος· αἴψα γὰρ εὑρεν
Ἴφιτίδην ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ὅτα τόθ' ἵππου
ώκυποδῶν ἐπέθησε, δίδον δέ οἱ ἡρίας χερσίν.

130 Ἔνθα κε λοιγὸς ἦην, καὶ ἀμήχανα ἥργα γένορτο·
καὶ νὺν κε σίκασθεν κατὰ Ἰλιον, ἡῦτε ἄρνες,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺν τόνησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
βροντήσας δ' ἄρα δεινὸν ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,

V. 128. Ἐρασιπτόλεμον Z. — Vind. ed. Eust. 703, 26. Rom.
V. 131. ἰοῆκασθεν Apoll. Lex. — V. 139. Τυδ. ἀγε τῷ Z. —
Hom. 302. — V. 137. φύγετε γῆτε | V. 140. ὅτι τῷ A. ol. vulgo. —

λόττα addit, infra v. 137. φοιρικότερον et Vind. XLIX habet et profert schol. idem. Libri quam alias nihil varient, sed ἡρία σιγαλόττα ad ipsum omnes agnoscant, vid. Il. 5, 226, 328. 11, 128. 17, 479., à Stephanī et Wulfii partibus stare malui.

V. 122. Iterum adest in libr. 15, 452., ac saepe admovetur a grammaticis, ut a Schol. Odyss. ad 12, 75. et ab auctore Et. M. 380, 48. 780, 23.

V. 124. Non erat quod Heynius scholiastae Veneti levitatem miraretur. Ille enim, ut Eust. 703, 13. fecit, praepositionem περὶ omissam ultimo nomine cogitando adiiciundam censet. Quae quidem opinio, nisi eam falsam putamus, communī veterū consensu recepta fuit. Neque integer versus in Il. 17, 83. redit, sed eundem cum proximo repetitum vides infra v. 315.

V. 128. Zenodotum, ut emendationis immemorem v. 312., notat scholiasta A.

V. 131. Mendum Apollonii lexico illatum eius scriptor ipse emendat p. 302.

V. 137. Singulari verbi, a pluribus de Atticorum more subrogato, tum libri meliores, ut Ven. Vindd. V. et XLIX. tum Aristarchus repugnat, vid. schol. Ven. ad h. 1. et ad 11, 128. Ibi vero et 23, 466., quibuscum 16, 404. concinit, plerique libri nobiscum faciunt.

V. 139. Zenodotus τῷ pro dativo accepisse videtur, cui placito intercedunt veteres, cf. Apollon. de pron. 369 sqq. Versum, quemadmodum in libris solet scribi, legimus apud Dracōn. de metr. poet. 89, 22.

V. 140. Dativus, Nestori Diomedem alloquenti magis accommodatus, Ven. Vindd. plurimis et Eust. 703, 56. debetur, eundemque agnoscit schol. B., dum explicat τὸ προτετός δὲ οὐκ εἶται, ὅτε προτετότα γοι θεός. ὑπεκλέπτος γὰρ ὁ λόγος γένεται.

V. 142. Heynius, aoriθμον εἰργασάμην a verbo φύσηται pro-

- καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμάζε·
135 δεινὴ δὲ φλὸξ ὥρτο θεοίου καιομένοιο·
 τῷ δ' ἵππῳ δεῖσαντε καταπήτην ὑπ' ὅχεσφιν.
 Νέστορα δὲ ἐκ χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα·
 δεῖσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδη, ἄγε δ' αὐτες φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
140 οὐδὲ οὐ γιγνώσκεις, οὐ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπειτ' ἀλκή;
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει,
 σήμερον· ὑστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἱ κ' ἐθέλγησιν,
 δώσει· ἀνὴρ δέ καὶ οὕτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλιστα φέρετο· ἔπειτα η πολὺ φέρετος ἔστιν.
145 Τὸν δὲ ἡμειβέτερον ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

V. 143. πλέοσσοτο editt. anti-	Eust. 703, 66. Ald. 2. Rom.
quissimae, πλέοσσοτο Vind. ed.	St. —
H. et all. — V. 144. φέρετος	

pagatum ratus, unam sibilam elecit. Ei vero Ven. Vindd. et editiones plurimae fidem addunt, cf. Buttmann. I. exil. I. 64.

V. 144. Libros in his iam vidimus dissentientes ad 2, 769. 4, 56. Quo factum est, ut varietatem istam perpetuam dicerent viri docti. Exempla secus suadent; nam si tres alios Iliados versus hinc addideris, rem confectam habebis. Il sunt 8, 21t. 15, 181. et 17, 105., neque sine idonea causa prioribus duobus φέρετος, postremo φέρετος hodie edi solet. Et enim comparativus natura sua in id cadit, quod alio quodam praestabilius dicitur. Itaque adverbii loco φέρετος ἔστι (satius est) Homero familiare offerunt Il. 1, 169. 4, 307. Od. 12, 189. 21, 154. Simili modo καλότερος, λαϊος, ἀμείνοντος ἔστι a poetis dicuntur. Nec minus φέρετος in erit, qui alium virtute praestare iudicatur, cf. Il. 1, 186. 2, 201. 3, 431. 15, 165. 16, 722. 17, 168. 19, 217., eaque ita perspicua et certa sunt, ut nihil disparis unquam obiciatur. At vero intelligitur, si quem omnibus aliis maiorem existimamus, opus esse superlativo. Is igitur sine controversia legitur in libris Il. 1, 581. 7, 289. 15, 526., eidemque intelligentissimi quique, velut Aristarchus, locum reliquerunt in Il. 2, 769. 17, 105. Od. 12, 246., ubi Harlei. sic iubet. Iam planius, credo, appareat, qua nota utrumque gradum discernamus. Ea vero, quae hic deprehendimus, plus incerti et dubii movent. Profecto enim et comparativus et superlativus congruus poterit haberis: nemo mortaliū Iovis consilium impediat, quamvis admodum sit validus, quia certo multo fortior sive fortissimus est (Jupiter). Illic igitur quoniam ratio utrumque permittit, ad conuenientinē et usum respiciamus necesse est. Is vero comparativum haud dubie praefert; nam primum multo saepius eum adesse videmus, deinde ea de causa magis convenit, quod sequentia cum antecedentibus conferendo res et clarius describit et modestius decernit poeta, vid. exempla 4, 56. 6, 158. 10, 557. 22, 40. Od. 9, 216, 16, 89. 22, 289.

ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ικάνη·

"Ἐκτῷρο γάρ ποτε φήσει ἐν τῷ Τρώεσσ' ἀγορεύων·

Τυδείδης όπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας.

150 ὡς ποτὲ ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών.

Τὸν δὲ ἡμείρετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ·
ὦ μοι, Τυδέος νιὲ δαιφρονος, οἶον ἔειπες·

εἴτερο γάρ σ' "Ἐκτῷρο γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
ἀλλ' οὐ πεισονται Τρῶες καὶ Λαρδανίωνες,

155 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων,
τάων ἐν κονίησι βάλες θαλεροὺς παρακοῖταις.

"Ως ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μάνυχας Ἰππονος
αὗτις ἀν' Ιωχυδν· ἐπὶ δὲ Τρῶες τε καὶ "Ἐκτῷρο
ηγῆ θεοπειρή βίλεα στονόεντα χέοντο.

160 τῷ δὲ ἐπὶ μακρὸν ἄνσε μέγας κορυθαιόλος "Ἐκτῷρο·

V. 147. ἀλλὰ τούγ' αιν. ἄχ. Vind. | 161. πάρε Ald. 2. H. W. — V.
ed. euni paucis all. — V. 149. | 162. πρέσσειν τ' ἥδε W. H. —
φορεύμενος idem, inepte. — V. | 163. ἄντ' ἱετεύξο V. ἀντετέ-
157. φύγαδε τράπε H. — V.

V. 147. Vindd. male mutat pronomen, cf. II. 15, 208. 16,
52. Od. 18, 274.

V. 157. Num Aristarchus φύγαδε τράπετε an φύγαδ' ἱετεύξο
voluerit, ambiguum est. Schol. Ven. tantummodo dicit illum et
potius iudicasse, ἱετεύξο vero in aliis fuisse testatur Et. M. 801,
38. Sed si vel maxime largiamur detraxisse Aristarchum augmentum,
ei tamen, libris repugnantibus, nulla habenda erit fides, cf.
257. 16, 657.

V. 161. De anastropha tenoris minus necessaria vid. quaestio[n]em de acc. inclin. partie. περὶ p. 9.

V. 162. Librorum scripturam revocandam esse supra demon-
stravi ad II. 2, 697. et 6, 469. Neque adversatur II. 12, 311., a
quo veritatis testimonium frustra petit Heynius; nam ibi Ven.
Vind. Eust. 906, 25. et all. nobis adsunt, vulgatum paucorum et
levium librorum est. Nostri versus memor fuit Athen. I, 13.

V. 163. Praeter Venetum libri iuogunt ἀντετένξο et ἀντετέ-
νξο, quorum primum Herodiani, alterum Aristarebi fuisse scimus.
Alii ἄντ' ἱετεύξο sive ἄντ' ἱετεύξο scripserunt, hoc autem falsum
esse docet schol. A., cf. infra ad v. 233. Separari voces iubent
II. 9, 116. 21, 75. 24, 254. Hesiod. Th. 893. Quorum ad normam
II. 13, 447. τρεῖς ἴρος ἄντη περάσθαι ill. 14, 471. scilicet
restituerunt, etsi libri simili modo in unum conflarunt ἀντιπερά-
σθαι vel ἀντιπεράσθαι scribendo. Codicibus saepe concinnunt
grammatici, velut in Et. M. 388, 10. habes: γυναικὸς ἄρρε-
νετρηξο.

V. 164. Importuno distinguant ἄντη οἷς, εἰς. ἄμειο, Π, ἄμε.

- Τυδείδη, περὶ μὲν σε τὸν Δαναοὺς ταχύπωλοι
ἴδρη τε κρέασίν τε ἱδὲ πλείους δεπάεσσιν·
νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
Ἐλόρε, κακὴ γλήνη· ἐπεὶ οὐκ εἰξαντος ἔμετο
165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβῆσαι, οὐδὲ γυναικας
ἄξις ἐν νήσσαι· πάρος τοι δαιμονα· δώσω.
“Ως φάτο· Τυδείδης δὲ διάγνεια μερμήριξεν
Ἴππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
170 τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαιῶν ὁρέων κτύπε μητίεται Ζεὺς
σῆμα τιθεῖς Τρώεσσι, μάχης ἐτεραλκία νίκην.
“Ἐκτῷρ δὲ Τρώεσσιν ἐπέκλετο μακρὸν ἀνέσας·
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δύρδανοι ἀγχιμαχηταί,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θουριδος ἀλκῆς·
175 γυγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων

τυξ Vindd. et vulg. ἀντέτιτιξο | tiosius etiam. — V. 166. πότμον
Ald. 2. vitiose, γυραικός δ' ἄρ' | ἐρήσω Z. — V. 170. ἐπ' Ἰδαιῶν
ἀντέτιτιξο Steph. et Bergl., vi. | V. L. ap. schol. A. —

ἐπιβῆσαι. Quo probabo Hector dicere videtur, quoniam, etiamsi cessero, turres nostras non invades. Melius igitur schol. B. negandi particulam cum Hectore committit haec ita explicans: τὸ δὲ οὐκ εἰξαντος, οὐχ ὑποχωρήσαντος, ἀλλὰ μετράντος, ὅπερ οὐ αὐ φησι ποιεῖ. Sed ne sic quidem difficultatem omnem sublatam videmus. Itaque negationem ad totam Hectoris sententiam referenda crediderim. Apparet enim Trojanorum ducem affirmare: nec se unquam cessurum, nec Diomedem Ilii turres esse conserendum. Congraunt hisce II. 17. 207 seq.

τῶν ποιηήσω, ὃ τοι οὖτις μάχης ἐκ νοστήσαρτι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὴ τεύχεα Πηλεύσιος.

Nam Hectore e pugna non reverso, Andromache Pelidae arma a marito excipere non potuit, add. 5, 157., quae, et si alia paet via, eodem modo erunt intelligenda. Qune si bene disputata sunt, interplanetum cum veteribus nos recte exemisse manifestum erit.

V. 166. Zenodotus secus atque alii interpretes versus hos tres germanos ac poeta dignos putavit. Quare in postremi clausula, quae ab Homeri sermone abhorrire videbatur, πάρος τοι πότμον ἐρήσω reposuit, vid. Od. 4, 339 sq. 17, 130 sq. 19, 550. et II. 4, 396. Mihi vero, quum codices nihil discrepent, satis facit Eustathius, qui 705, 17 sqq. ita praecepit: δαίμονα δὲ διώσειν φησί, κακὸν δηλαδή, λαζῶν τὸ κακὸν ἀπὸ κοινοῦ ἐξ τοῦ κακῆ γλήρη, μᾶλλον δὲ ἀφεις ἀγνιλόγως τῇ ἀπειλῇ τοιθῆγας τὴν λέσιν, μέσην καὶ αἰτήην οὐσαν, καθά περ ἡ ποιησα καὶ ἡ τυχὴ καὶ ὁ πότρος. μέσων δὲ πως ἔργηται τὸ δαιμόνα, δηλοῦν οὐ μόνον Θάρατον, ἀλλὰ καὶ ἕτεράν τινα τυχήν.

νίγηται καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσι γε πῆμα·
νηπιοι, οἱ ἄρα δὴ τύδε τετέχει μηχανόνωντο,
ἀρλήχρη, οὐδενόςωρα τὰ δὲ οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει·

Ἶπποι δὲ δία τάφον υπερθυρέονται ὁρυκτήν.

180 ἄλλ' οὐτα κεν δὴ νηποίν ἔπι γλαφυρῆσι γένωμαι,
μηηηοσένη τις ἔπειτα πυρὸς δητοι γενέσθω,
ώς πυρὶ νῆας ἐνιποήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοὺς

V. 177. οὐδες grammaticor. | Ald. 2. — Ib. ταῦδε οὐ Vind.
pars. — V. 178. ἀρλήχρη οὐδ. | ed. H. — Ib. ἀμὸν ἐρύξ. W.
pl. vulg. οὐδὲ τοσαῦτα Vind. ed.

V. 177. Iam Dionysium Sidoniam, quod Beutleius conjecturam reperit, οὐδε hic voluisse schol. Vict. tradit; proumen et Aristarchi iudicium et aliorum imitationes, viii. Quint. Smyru. I, 184., satis defendunt.

V. 178. Accentus pravitas, de qua vide ad 5, 104., et veterum et recentiorum diligentiam effugit. Nam praeterquam quod eadicum pars cum vulgaribus libris consentit, ἀρλήχρη, οὐδ. et in Apoll. Lex. 8. et in Dammii Lex. Hom. p. 2. et in Valekenaeerii commentar. ad Theocr. Adon. p. 218. c. mendose scribuntur. Alia fuit quaestio de huius adiectivi significatione et tenore, iam ab antiquis Homericorum carminum interpretibus agitata. Nam fuerunt, qui βληχρὸν firmum, validum esse autumarent, et inde ductum ἀβληχρὸν infirmum sive imbecillum redderent, tenore in antepaenultimam transmisso, veluti κυρός ἀκτος, οἵτος ἀκτος Graeci sermonis legibus sancta scimus. Quod praeceptum ad Heraclidem Milesium referunt Eustath. et schol. Ven. Alii contra, quibus interpres illi assentiguntur, βληχρὸν et ἀβληχρὸν nec tenore nec potestate distinguunt existimant. Ac primum quidem ἀβληχρὸν infirmum et languidum indicare duobus ostendunt exemplis, altero Alcæei, vid. eius reliquias ex collectione Aug. Matth. p. 44., altero Nicandri Ther. 446. Nec quisquam hodie aliter sentit, cf. Stephan. thes. ling. Gr. II, 2757. b. et Boeckh. ad Pind. fr. p. 261. Deinde ἀβληχρὸν idem esse atque illud apponunt, cuius ἀπειπατικὸν esse recte negant Valekenaeer. I. I. ac Buttman in Lexil. II, 262. Quod alii ex testimonio, quae Valkenaeiro desunt, clariss patet, ut Apoll. Rh. II, 205. Quint. Sm. II, 19. Denique his in nominibus, quibus ἀ per abundantiam quandam accessit, tenorem nunc inclinari nunc in ultima pertare schol. Venet. non minus quam Eustathius observat. Ab hoc quidem prioris generis enumerantur haec: ἀληχθὲς ἀληχτός, στροφὴ ἀστροφὴ, quibuscum contendit βληχρὸν et ἀβληχρὸν, posterioris vero esse dicit στάχης ἀσταχης, γαύδος ἀγαυδος, quod perperam notari solet ab accentu. Extrema quin in Venet. scholiis sola legantur, grammatici verba multilata et corrupta ad nos pervenisse intelliguntur. De eo quod adjungitur tum codicestum grammatici omnem disceptandi causam praescidunt, vid. schol. Ven. Et. M. 208, 48. 639, 35. Apoll. Lex. 513. Hesych. II, 804. Phavor. 1392, 26. Sed diverso modo οὐδενόςωρα interpretantur. Alii muros inutiles sive eura indignos reddunt, aliis mu-

[Ἄργείονς παρὰ νηνσὶν, ἀτυχομένους ὑπὸ καπνοῦ].

“Ως εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο φάνησεν τε·

- 185 Σάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Λιθων λάμπε τε διε.
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἦν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη, Θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
ἥμιν πάρ πρότεροι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
[οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]

H. — V. 183. περὶ καπνῷ Rom. | H. — V. 189. ἀρόγει schol. A.
St. ὑπὸ καπνῷ Ald. 2. Vinnd. et Eust. 707, 21. Rom. St. —

nimenta hostium impetum nihil retardantia (οὐδεὶς φιλακτικὸς)
exponere malunt. Praeterea tertium quiddam Laurent. Valla
protulit, cogitans de operibus viae horae sufficientibus, cf. Steph.
thes. VIII, 109 sq. d. Postremum a Graeco idiomate prorsus
alienum duco, medium, cuius auctorem Apionem fuisse tradidit
Hesychius et Phavorinus, minus certum crediderim, primo vero
et testes idonei adsunt et Oppiani locus plus fidei admissus, cf.
Halieut. II, 478 — καὶ δὲ λαλεῖται Οὐρέας οὐδεπάσχων, ἀμῆχα-
ρος οὐος ἴδεθαι. Reliquam versus partem brevissime perstringam:
τὰ δὲ οὐ μ. Stephanus et Wolfius prudenter reduxerunt.
Non enim assequor, quomodo τὰ i. q. à possint denotare; deni-
que ἄμορ sartum tectumque erit iis, quae ad II. 6, 414. disputavi.

V. 183. Spurium iudicarunt veteres, partim quod a Ven. et
aliis pluribus libris abest, partim ut ad similitudinem eius, qui
9, 243. legitur, efficiunt, nec quidquam loco finitimo 14, 57. re-
peritur aduenum. Quae quoniam ita sint, unicus quidem reliqui, de-
leci autem distinctionem. Nam sive versus ab initio adserit, sive
grammatico debeatur, cum arctissime cohaerere cum priore appar-
ret. Restat, ut pauca de eo, quo discrepant libri, dicamus.
Eustathii polissimum fide nilitur περὶ κ., sed is alterum ὑπὸ κα-
πνῷ habuit cognitionem. Idem est apud Aldum et in codd. aliquot,
unde Heynus videtur ductius. Genitivo autem praesidium ferunt
Vinnd. et II. 9, 243., neque illa ex cogitari poterit ratio, cur da-
tivum potiorem haleamus.

V. 185. Lites hic motas componere longum est. Fuerunt
enim qui et propter eorum numina aliunde cognita et ideo,
quod principes Homerici higis rebuntur, versum adducerent in su-
spicionem. Alii Hectorem ad maiorem hostibus incuticendum ter-
rorem quattuor equos euiniugasse dicunt, cuius rei exemplum sit
in Od. 13, 81., vid. schol. ABLV. Heynus v. 183. cum 213.
copulando tum Hectoris allongium tun lunonis cum Neptuno ser-
moneum postero demum tempore immigrasse censem.

V. 189. Maior et gravior omniuum fere dubitatio est de Au-
dromache equis tantum vini, quantum iis. Inheat, miscente. Quod
quoniam iam veteres insulsum et ridiculum existimassem, non tamen
desueront qui eius veniam et excusationem quaererent. At neque
Eust. 707, 6 sqq. multum disputando quidquam oblinct, neque
Heynus exempla Arabum et Afrorum advocando satis occurrit
difficultati. Para interpretum a structuræ hyperbatu petunt auxi-

190 ἡ ἔμοι, ὅσπερ οἱ Θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι.
ἀλλ' ἐφομαρτύτον καὶ σπεύδετον, ὅφρα λάβωμεν
ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἔκει,
πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
αὐτὰρ ἀπ' ἄμουν Διομήδεος ἵπποδάμοιο

195 δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἡφαιστος κάμε τεύχων·
εἰ τούτῳ καὶ λάβοιμεν, κελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβῆσμεν ὥκειάων.

"Ως ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσησε δὲ πότνια Ἡρη,
σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·

200 καὶ ὁμοία Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ηὔδα·

"Ω πόποι, Ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ τυ σοὶ περ

V. 191. αἴ κε λάβ. Vind. ed. V. 197. ἀυτονυχὶ Vindd., duobus
I. ap. schol. A. et W. — V. exceptis, et ol. vulgo. — V.
196. εἴ τ. γέ Thiersch. in gr. 205. εἴπερ γάρ καὶ ιθλ. Thiersch.
Gr. §. 330. 5. b. — Ib. ἀρ in gr. Gr. I. I. — V. 206 sq.
Ἀχ. Vind. ed. Rom. St. — V.

num, versu nostro prloribus adiuneto. Quo freti schol. AV. τὸ
ἔτης, inquit, τοῦτο λειτού ἡ ἔμοι, ὃς πόσις οἱ Θαλερὸς πόσις εὔχο-
μαι εἰραι, οἵρος τῷ ἕγκερασσα . . . ἀρώγη. Verum enim vero
haec ratio, Eustathio molestissima visa, iure meritoque repudia-
tur ab Heyniu. Is quidem, quemadmodum singula postulant,
utramque versum 188. et sequentem refert ad Audromachen. Idem
volunt qui de vino cogitant frumento admixto, eis interpretationi
verba ipsa obstant. Iam quam sententia, quoconque te veritas,
impedita et importuna sit, optimum duo Aristophenis iudicio
subscribere versumque obelo notare. Pieri enim potuit, ut e locis
similibus, quibus οἵροι sive πρόσθια cum vino commemorantur,
ab interpolatore aliquo infarciret, vid. II. 5, 341. 8, 506, 546.
Od. 3, 479. 4, 746. 5, 165 alib. Neque dissentunt Nitzschius
ad Od. 6, 116. et Bothius ad h. l., qui eo audacie processit,
ut versum expungeret. Cui quoniam obediens, et libri et gram-
matici impedierunt, verba in Iliados exemplaribus adfuisse testati.
Idem Bentleil refutant conieeturam, qui, versu molesto cieeto,
priori μελλόμοντο οἷρον θέηκεν reddendum cōset, vid. Et. M.
504, 32. ell. 577, 26. et Apollon. de synt. II, 14, 126.

V. 191. Praeter eos, quos nominavi, nemo habet αἴ κε λά-
βωμεν. Itaque particulam finalem, Aristarchi iudicio comprobataam,
cum Heyniu restituimus.

V. 196. Optativus particulae καὶ adhaerens Thierschii dis-
plicet, γέ hic et alibi inferenti, sed vid. Hermann. de particul.
αἴ III, II. sive in Opuse. IV, 171 sqq. Rost. gr. Gr. §. 121. not.
13. I. b. p. 616. ed. IV. Libris vulgaribus ἀντί, grammaticorum de
more substitutum, Ionium καὶ expulit, vid. ad 5, 273. Ven. et
meliores gemino καὶ καὶ nikil offenduntur.

V. 197. De vocali vel diphthongo horum adverbiorum finali multi
multum disseruerunt, vid. ingratis Reisig. in enarr. Soph. O.C. ad

όλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ Θυμός;
οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἴγας δῶρ' ἀνάγοντιν
πολλά τε καὶ χαρίεντα* σὺ δέ σφισι βούλεο νίκην.

205 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν*,
αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος δίος ἐν Ἰδη.

Τὴν δὲ μέγ' ὄχθησας προσέφη κρείων Ἔνοσίχθων*
“Ηοη ἀποεπές, ποῖον τὸν μῆθον ἔειπες;

210 οὐκ ἀντίγωγος* ἐθέλοιμι λιὺς Κρονίωνι μάχεσθαι
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

“Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἄλλήλους ἀγόρευον.
τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔειργεν,

Zῆ — N°, αἵτοῦ V. Eust. 709, 2, Rom. W. — V. 207. Ιτθα κάθοιτο ἀκαχήμ. Z. — V. 209. ἀποεπές Eust. 709, 8. Rom. St.	H. — V. 211. φέρτατός ἦστ. ol. vulg. — V. 213. ἀπὸ τάφρου πύργος ἔειργεν all. ap. sehol. A. ἔρεγαν Ar. in alt. —
--	--

v. 1638., Goettling. ad Theod. p. 229 sqq. et libellum meum de prosod. Gr. §. 31. 2. Adverbia a nominibus tertiae declinationis repetita ī longum assumere iam veteres magistri iudicarunt, velut Apoll. in Lex. 178. et Eust. 708, 2. ex Apionis et Herodori commentariis. Quocum praecepto libri convenienter optimi, ut Ven. Vind. XLIX., alii, add. poetas sequiores Arat. Ph. 616. Apoll. Arg. I, 1019. IV, 1130.

V. 205. Thierschius olim suavit in act. Monac. I. p. 462: εἴπερ γάρ τ' ἤθα. Neutro vero opus est.

V. 206 sq. Ultima huius versus litera, versui sequenti annexa, inde removetur a Vindd., Aldo, Stephano et Heynio, neque ignorat Eustath., vid. 984, 2 sqq., fuisse qui rem ita instituerent. Aristarchus, cui plurimi asseverum praebuerunt, ν, cum vocali versus proximi invenit, in eius initio collocavit, qua de re mira et iasolita uberior dicam ad 14, 265. Denique interpres quidam, εὐρύοπα Ζῆν nominativum esse rati, aliter distinguendo sannare studuerunt versum. Scripsere igitur: Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν, εὐρύοπα Ζῆν Αἵτοῦ κ' Ἠθ' ἀκάχοιτο, cui nemo facile habebit fidem, vid. sehol. BL.

V. 207. Zenodoti emendationem et libri et Et. M. 169, 18. improbant.

V. 209. Pro varia vocis origine varium praefigunt spiritum; Aristarcho ἀποεπής potius est visum, add. libros, Apoll. Lex. Hom. 152. Et. M. 133, 44. et grammaticos plures, quos enumerat Tellius ad Apollon. I. 1.

V. 211. In iisdem fere, quos supra ad v. 144. nominavi, superlativus obtinet.

V. 213. Singula multipli modo explicando et constituendo plus caliginis quam lucis his offundunt interpres. Scholinistarum mentem si bene assequor, iam prius tempore docti diversa sta-

πλῆθεν ὁμῶς ἐππιων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
215 εἰλομένων· εἶλει δὲ θοῶ ἀτάλαντος "Ἄρης
 Εκτῷ Πραιμίδης, ὅτι οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
 καὶ νῦ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆσας έισαξι,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνιᾳ "Ηρῃ,
 αὐτῷ ποιπνύσαντι, θοῶς ὄτρῦναι Ἀχαιούς.

V. 215. εἰλομένων et εἴλει Windd. καὶ νῖ περ Ἄρη. V. et ol. vulg. Eust. 709, 25. H. — V. 217: | — Ib. κηλέῳ schol. A. — V.

tuerunt, alia et ea minus etiam lionea nostra excogitavit actas. Ac nescio, an infelicius quidquam singi possit eo, quod Damnius in Lex. Hom. p. 323. v. λέγει profert hisce: quantum spatium campi et planitiei extra castra Graeca munitionis fossa separabat a castris, i. e. omne spatium extra fossam et castra munita; et ἀπὸ pertinet ad verbum pro ἀπέλεγε (l. ἀπέλεγε), excludebat a castris. Quae si veritati congrua habueris, universam Scamandri planitatem fugientium turba oppletam videamus necesse est. Sed primum aliter suadent v. 220. cll. 250., qui Graecos intra munimenta compulso et eruptione facta Troum cohortes sicut adorantes; deinde ἢ, nonnisi motus verbo apposito, idem potest declarare, quid Ρώ est, ut 16, 122. Nec Graeci sermonis usui aptam habeo Koepenii explicacionem, a Bothio nuper adoptatam. Illi enim, quod iam praeedit Damnius, τάρφον πίγον consociando poetae verba reddunt: quantum spatii a navibus inde munitionum fossa includebat. Nam ut taccam, si ea poetae mens fuisset, ἀπὸ abundare et λέγει vel ἵττος λέγει exspectari, Germanorum magis quam Graecorum mori et sermuni haec erunt consentanea. Melius igitur veteres duo a poeta interralla commemorari censem, alterum, quod intra naues ac munimenta fuit, alterum, quod ab operibus et turribus ad vallum usque pertinuit, utrumque vero equorum hominumque profugorum turba quasi obrutum dici, vid. schol. ABL: ἔνος δὲ τὰ δύο διαπήματα πεπληρώθατο φασι τῶν Ἑλλήνων, τὸ τε ἀπὸ τῶν τερψ λοι τοῦ τείχους καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ τείχους λοι τῆς τάρφου, ὃ δῆ στέρος προσαγορεύεται. Lunge plures de uno eodemque accipiunt intervallum, quod muros iuter et fossam porrigitur circa navalia, vid. schol. A. Quod ut manifestius patet, critici quidam verbis transpositis ἀπὸ τάρφου πέγον λέγει malnerunt, i. e. quantum spatii circa navum statuinem (ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου) munimenta sciungunt fissa. Eo enim fines, quibus intervallum angustum continueatur, certius aceratiusque describi putarunt. Sed, nisi animus fallit, eadem indicant vulgata, ita iuncta; δοσοὶ ἢ τῷ τάρφος ἀπέλεγει πέγον, i. e. quantum agri a navibus (progresso) fossa separat ab operibus. His iam subsistere possim, verum aliorum decreta partim iunctilia partim a nobis non admodum aliena breviter sunt attingenda. Huc refero Nicanoris emendationem, virgula distinguentis nomen τρόν. Quo adminiculo clarius demonstratus erat intervallum, quod fossa comprehensum inter naues ac munimenta erat, intelligi unde explicat: δοσοὶ ἢ τάρφος ἀπέλεγει τοῦ τείχους καὶ τρόν. Alii idem corrigendo extundere student: quorum in numero Zenodotum fuisse

220 βῆ δ' ἔντα παρά τε κλισίας καὶ νῆσος Ἀχαιῶν
πορρηγέον μέγα γάρος ἔχων ἐν χειρὶ παχεῖῃ·
στὴ δ' ἐπ' Ὁδυσσῆος μεγακήτει τῇ μελαίνῃ,
ἥ δὲ ἐν μεσσάτῳ ἔστε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·
[ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
225 ἥδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος τοι δὲ ἔσχατα νῆσος

223. ἀμφοτέρωσεν Vind. quint. | σῆς vulg. — V. 225. Ἰχατός
et edit. prior. — V. 224. κλε- | ol. vulg. —

suspicio. Scholiis enim Venetijs, quae Zenodoto tribuunt diversa, sed a vulgari nihil recessunt, mendum subesse Victor. schol. docet. Cuius ex testimonio Zenodotus legit: τῷ δὲ ὄσον τὸ τῆλον καὶ πύργων τὸ λ. iam si leviter immutatio genitivum reddideris τὸ δ. δ. λ. τ. πύργων τὸ λ., et veram Zenodoti emendationem revo- eatam et funtem, unde Nicanor sua depropserit, repertum esse crediderim. Ab ista Zenodoti et Nicauoris ratione Heynii cor- rectio non tam re et veritate, quam specie et maiore etiam licen- tia differt; etenim proponit: ὄσον τὸ τῆλον πύργου τὸ ἀπὸ τάρρος λαγέν.

V. 215. Venetum plerumque leni spiritu et diphthongo in- struere verbum illud dixi ad 2, 294.

V. 217. Vind. XLIX. aliique, quos enumérat Heynius, com- posito ferunt opem; add. 182, 235. 22, 374. De tenore nominis κήλεος incerto pauca scribit schol. A. Melius autem et usitatus acuetur tertia a fine, cf. schol. ad 15, 744. Eust. 710, 35. et 1605, 4.; nec dissident grammatici, ut Et. M. 510, 27. Orion. 84, 25. Drae. de metr. 145, 4.

V. 219. Bothius, iis motus, quae Baumannus in Lex. I. p. 179. scriptis, delevit interpunctia, omnibus communia. At vero ex eo, quod Agamemnon supra v. 78. cum reliquis Graecorum principibus fugam capessit, nondum sequitur tantam summi imperatoris fuisse ignaviām et desidiam, ut rerum discriminē magis in- gravescente atque suorum strage plane desperaret. Imo coni- lium a dea subiectum - opponitur Agamemnonis animo, bello pugnacque intento. Ad irritum enim occidissent Atridae nirus et cōnatūs, nisi Junone suadente, reliquos Argivos cohortatus Iovis auxilium implorasset.

V. 223. Quod res postulat, id librorum inetur consensus, ut Ven. Vindd. et Eust. 826, 60.

V. 224 sqq. Versibus tribus a Ven. Vind. quint. et aliis praetermissis nihil additum legitur a scholiastis. Itaque tauquam e libri undecimi initio huc retracti obelo notantur. Heynus insuper Achillis irati mentio absonta videtur. Eustathius vero 709, 485. eos agnoscit; unde horum ἀδέσποτος, ut aliae plurimae, certe dubia est. Recite autem me egiisse putaverim, quod κλισίας, ut 55, 7. habes, revocaverim; genitivo enim minus Idoneo fidem derrogat Eust. 709, 28, etsi in Romana casu nescio quo sit relictus.

V. 225. Editiones in vitioso Ἰχατός amice conspirant prae- ter Ald. sec. Isti autem et numeri renuntiuntur et libri Vindd., qui- bus plus ponderis afferunt alii infra et Eust. 826, 48.

εἰρυσαν, ἡγορέη πίσυνος καὶ κάρτει χειρῶν·]
ἥγουσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖς γεγωνώς·

Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί·
πῆ ἔβαν εὐχωλαῖ, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
230 ἀς, ὅπότ' ἐν Λήμυνῳ, κενεανγίες ἡγοράσσεθε,
κεσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὁρθοκραυράνη,
πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
Τρώων ἄνθ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἑκαστος
στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δέ οὐδὲ ἄξιοι εἰμεν
235 Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆσος ἐνιπρῷσει πυρὶ κηλέω.
Ζεῦ πάτερ, ἡ δά τιν' ἥδη ὑπερμενέων βασιλήων
τῆδ' ἄτη ἄσσας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηνύρας;

V. 229. δῆ 'φαμεν. V. L. ap.	δέρος V. et all. quidam. — V.
schol. A. φαμὲν ol. vulgo. — V.	236. ἥδη desideratur apud St. —
230. εὐχωλαῖς V. L. apud schol.	V. 237. ἄσσας V. et Ambros., vid.
A. — V. 233. ἀνθ' Ἐκτορὸς Vindd.	Buttmann. ad schol. in Od.
Ar. et ol. vulgo. — V. 234. οὐ-	p. 591. — V. 239. πολυκλῆδος St.

V. 229. Aristarchum cum schol. A. seorsim ex eius verbis, quemadmodum Vossius ad hymn. in Cer. v. 91. arbitratur, minus apparet; nec video, quid commodi inde percipiamus.

V. 230. Structura impeditor varias doctorum peperit conjecturas. Bentleius suscit: πόσις πότις ἦν A., Heynius ἀς π. ἦν A., Bothlius ἀς τε π. τ. A. Nulli horum satis confido. Quare cum Wolfio et schol. ABLV. verba ista a reliquis disiunxi, quantum plerique veterum ὅποτε idem esse ac πότε testificantur, vid. schol. et Eust. 710, 16.

V. 231. Ab Aristarcho proscriptum esse Athen. II, 39. D. et Eust. 1198, 10 sqq. memoriae produnt. Cuius rei causam non repetit ille, ut Bothlius narrat, a copulae defectu, sed inde, quod vino quidem incalcentes, nec vero cibo oppleri, ostentatione et insolentia efferantur. Quare praeclara nuperrimi editoris medela, qua versum proximum arctios iungit priori πίνοντες τ' οὕτοιο ἐπιστέφεις κρητῆρας, nihil expedit. At nemo est, qui militem inter eosnam et pocula de se rebusque gestis magnifice loquentem audierit. Quae indicio erunt magistros veteres, vel levissimo argumento impulsos, poetae verbis haud raro appoxisse obelum.

V. 233. Si veterom disputationes ad calculum revocaveris, utrum ἄρτι auτὰ habuerit poeta, disceptari intelliges. Aristarchus et Porphyrius, illud aptius rati, nullum adiecerunt tenorem: quod Heynius minus perspexit. Illorum vero iudicio stant Apoll. in Lex. 120. et Et. M. 101, 29. Nihilo minus eos errare et Wolfium et schol. A., qui Herodiano nititur sponsore, ἄρτα recte praefere crediderim. Neque alios dissensuros esse speraverim, siquidem contenderint Il. 17, 29, 167. et iis affinia, quae ex Homeri carmioibos Carol. Schmidtius de praeposit. Græc. p. 27 sq. in unum concessit. Vid. Ex eurs. XVII.

V. 235. Abilienda haec putarunt, quod Agamemnonis con-

- οὐ μὲν δὴ ποτὲ φῆμι τεὸν περικαλλέα βωμὸν
νηὶ πολυκλήδι παρελθέμεν ἐνθάδε ἔργων·
240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βωῦν δημὸν καὶ μηδὲ ἔκησα,
ἴμενος Τροίην εὔτείχεον ἔξαλαπάξαι.
ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρι μοι ἐπικρήνον ἑλδωρ·
αὐτοὺς δὴ περὶ ἔασον ὑπερφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔτε δάμνασθαι Ἀχαιούς.
245 Ως φάτο· τὸν δὲ πατήρ ὄλοφύρατο δακρυχέοντα·
νεῦσε δὲ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδὲ ἀπολέσθαι.
αὐτίκα δ' αἰετὸν ἡκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεφρὸν ἔχοντες ὄνυχεσσι, τέκνος ἐλάφοιο ταχεῖς·
πάρ' δὲ Διός βωμῷ περικαλλέει κάββαλε νεφρόν,

πολικλήδε all., cf. ad 2, 74. — | Et. M. 71, 40. — V. 245. ὄλο-
V. 240. Ἑκατον Ambr. l. l. — | φύρατο Vind. XCIX. et V. L. ap.
V. 243, male postponitur sequen- | schol. A. — V. 246. ἀπολείσθας
ti in Vind. ed. — Ib. αὐτοῖς ὅπουν | Ar. ap. schol. A. —

vicia iis minuerentur. Eadem vero inhumanitas et inclemens dicta videbantur Aristarcho, qui, schol. A. teste, voluit: Ἐκρος, ωδὴ κῆδος Ολύμπιος αὐτὸς ὄπλητος. Aristophanes contra Graecos Troiano quoevere inferiores existimari dicique ab Agamemnonne statuit. In ista grammaticorum principum discordia versum uneis liberandum duxi. Primum enim ea est Homericorum herorum consuetudo, ut fortitudine maxime insignes et timeant vehementer et laudent magnifice. Argumento est Diomedis virtus, qua Troas tautum in terrorem coniectos vidimus, ut Miuviae vota nuncupent donaque offerant, aliaque eiusdem generis cumulare licet. Deinde ab Agamemnonis persona abhorret Graecorum principes et semet ipsum infimis quibusque Trojanis posthabere.

V. 237. Hoc uno loeo ἄσσας priores duas corripit. Qua de causa parum abfuit, quin ἄσσα sive potius ἄσσα e Veneto praeponerem vulgari. Sed assensum cobibent plurimorum, qui secus suadent, testimonia, ut Vind., Eust. 710, 39., et editorum priorum.

V. 239. Ante oculos habuisse videtur Herodian. περὶ μον. 143, 13., et si ibi perperam adest: ὅτε τὸν ἥκυθεν ἐνθάδε ἔργων.

V. 243 sq. Ordinem mutavit Vind. Alteri, sed nulla ei aliud veniunt auxilia; nam de aliis eiusdem bibliothecae libris Heynius falsa tradit, et variam lectionem ab Altero collectam leviter consuluisse videtur. Versum autem 244. praetereunt codd. Mori et Ambros.

V. 245. Nibil mutandum esse Ven. ipso probat infra 17, 648. concors cum libris reliquis.

V. 246. Aristarchi ἀπολείσθας voluit forfasse Ambrosiani scriba, siquidem, Buttmanne et Maio testibus, dederit ἀπολείσθας, i eraso.

- 250 ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ὁέεσκον Ἀχαιοῖ. οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Λιὸς ἥλυθεν ὅρνις, μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 "Ενθ' οὕτις πρότερος Δανοῦν, πολλῶν περὶ θέντων,
 εὑξατο Τυδείδαιο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 τάφρον τ' ἔξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι*. ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων θλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδυονίδην Ἀγέλαιον. ὃ μὲν φύγαδ' ἐτραπεν ἵππους
 τῷ δὲ μεταστρεψθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
 ὕμιν μεσσιγγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἐλασσεν.
 260 ἥριπε δ' ἐξ ὄχεων, ἀράθησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεῖδαι, Ἀγαμέμνων. καὶ Μενέλαος*
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἰαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν*
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὄπαντον Ἰδομενῆδος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἔγναλίῳ ἀνδρειφόντηῃ*
 265 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς νιός*
 Τεῦχρος δ' εἰνατος ἥλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων:
 στὴ δ' ἄρ' ὑπ' Αἰαντος σάκει Τελαμωνιάδαο.
 ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος* αὐτὰρ ὅγ' ἥρως

V. 251. ιδον, ὅτι³ ἄρ³ ἐκ οι. vul- | V. 267. στὴ δὲ παρ³ Α. V. —
 go. — V. 260. ὑπενώησεν δέ οἱ | V. 269. Ἐπιειριν editt. antiquiss.
 ἵπποι V. L. ap. schol. A. — V. | — V. 270. βεβλήκειν schol. A. —
 262 sq. transponit Vind. ed. — | V. 271. παῖς W. — V. 275. Χρό-

V. 251. Medium meliorum suffragio nixum esse vidimus ad 3, 154. Ambros. ιδονθ', ὅτι³ ἄρ³ ἐκ A. ex obvio librariorum errore praebet.

V. 258 sq. Leguntur in Il. 11, 447 sq., ac pars prioris una cum posteriore adfuit 5, 40 sq., denique hic redit in Od. 22, 93.

V. 260. Nihil fere interest, ultra clausula poetae tribuatur; neutra enim Homero ignota, vid. 122, 314. 15, 452. ell. 6, 294.

V. 262. Alaces prius nominari Idomeneo et nostro loco et aliis consentaneum est, vid. 7, 164 sq. 10, 228.

V. 267. Venetum ab aliis male recedere docet comparatio Teucri eum puerο sub matre latiaute. Itaque cum varietate, quam schol. A. admovet, prudenter et bene concinunt plerique, velut Vindd. paene omnes et Eust. 712, 31.

V. 269. Vind. Alteri peius etiam editionibus priscis nec vero praeter morem exhibet: ἐπὶ ἄρ τινα δύστ. Reliqui num ei accedant, dubito, etsi nihil diversi est notatum.

V. 270. Optativum Aristarchi nomini inscribit schol. A. Sed verisimile est illum βεβλήκειν, alias comprobatom, voluisse; quod cum Bekkerο aliisque recipiendum duxi, vid. ad 3, 388.

V. 271. Vocales sciunetas volunt libri pariter atque poetae

παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' δίστεύσας ἐν ὁμῷῳ
 270 βεβλήκειν, ὃ μὲν αὐθὶ πεσὼν ἀπὸ Θυμὸν ὅλεσσεν,
 αὐτὰρ ὁ αὐτὶς ίών, πάις ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν
 εἰς Λιανθ'. ὃ δέ μιν σάκει κρύπτασκε φαεινῷ.

"Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦχος ἀηύμων;
 Ὁρσιλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὁρμενον ἥδ' Ὁφελέστην,
 275 Δαιτορά τε Χρομίου τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον,
 πάντας ἐπάσσοντίσσους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 τὸν δὲ ίδων γῆθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 τόξον ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
 280 στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ίών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔπειν.

Τεῦχρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοιρανε λᾶν,
 βάλλ' οῦτως, αἴ κέν τι φώς Δαναοῖσι γένηται,
 πατρὶ τε σῷ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεψε τυτθὸν ἔόντα,
 καὶ σε, νόθον περ ἔόντα, κομίσσατο φέρνειον οἰκῷ.
 285 τὸν καὶ τηλόθ' ἔότα τούλείης ἐπίβησον.
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται.
 αἴ κέν μοι δώῃ Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη

μιόν τε Ald. 2. II. — V. 276.	φόος Vind. ed. male. — V. 283:
ἴμ' ὀπάορα sive ἄμ' ὀπ. sive	ἢς Ἡρ. Vind. quint. Eust. 712,
ἄμ' Ὁ. ol. vulgo. Ἀμοπάορα St.	62. cit. 713, 19. ὢς σ' Ἡρ. St.
Rom. Eust. 712, 52. — V. 282.	— V. 287. Ζεὺς αἰγ. ol. vulgo. —

constantia, vid. Excurs. VI.

V. 275. Accentum grammaticis probatum inscite mutant editores quidam, cf. ad 5, 677.

V. 276. Nomen unum in duo male distractuisse interpres quosdam et scribas consentiunt schol. A. et Eust. 712, 53. Lenem vero spiritum, hisce familiarem, agnoscunt Ven. et schol. A.

V. 277. Uptole a Veneto, Vind. quinto et aliis codd. omissum aliquone hoc veulus suspicantur, ut e lib. 12, 194., ubi de Leonteo Boeotio, Troum quinque viatore, dicitur, aut e libr. 16, 418., quo loco de Patroclo, postquam Troas duodecim prostravit, eadem praedicanter. Sed profecto id, quod illis convenit, in Teucrum, egregia virtutis et facultatis specimina hic edentem, eadit. Itaque versui, priorum editi, et multorum librorum testimonio confirmato, subtraxi cancellos.

V. 283. Quemadmodum ὁ σφὺς poetae esse dicunt intelligentiores magistri, vid. ad 1, 73., ita ὁ σ' Ἡρόες schol. ABC. satisfacit, libris melioribus, ut Ven. Vindd. plurimis, et edit. antiquis assentientibus.

V. 287. Particulam e fuga refractam adiiciunt V. Vind. XCLX. et Od. 15, 245.

'Ιλιον ἐξαλαπάξαι ἔυκτίμενον πτολεθρον,
πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήτεον ἐν χερὶ Θήσα,
200 ἢ τρίποδ', ἡὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
ἡὲ γυναιχ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προειρώνεε Τεῦχρος ἀμύμων·
'Ἄτρειδη κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
ότρύνεις; οὐ μέν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
205 παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὐ προτὶ 'Ιλιον ὀσάμεθ' αὐτούς,
ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναιρώ.
όκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς,
πάντες δ' ἐν χροὶ πῆχθεν Ἀριγέθόων αἰζηῶν·
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.
300 'Η ὁσα, καὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἵαλλεν
'Εκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐτεο θυμός.
καὶ τοῦ μέν φ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίωνα,

V. 290. Εππω Z. et Aristoph. — ποτὶ editt. priores et Vind. XCIX.

V. 294. οὐ μέν μοι V. et all. — V. 296. δεδεχμένος Herodian.

pauci. — V. 295. παίσομας V. — Ib. ἀναλόω Vind. ed. — V. 299.

L. ap. Eust. 713, 64. — Ib. λωβητῆρα V. L. ap. Eust. 714,

V. 289. Heynius apud Hesycb. μετ' ἡμέν exstare dicit: quod frusta quaevisi. Ex Apollonii vere Lex. iure exemerunt interpretes.

V. 290. Necquidquam offendit grammaticos aliquot pluralis iunctus duali, vid. 10, 305.

V. 294 sq. Eundem versus exitum habes 13, 786. Futurum vero, ab Eustathio explicandi causa suppositum, vulgari etiam inest.

V. 296. Herodianum ἔτι verius existimasse schol. A. scribit, idemque ad 23, 273. perperam, ut videtur, tribuit Aristarcho, deinde ad Il. 9, 191. δίχμενος aliorum vocat. At analogia non minus quam libri ἔτι vindicant isti verbo. Ironiam quandam huic subesse censet Diogenes grammaticus. Metaphoram autem non tam ab iis, qui quem hospitio excipiunt, ad hēlli usum credidērim translatam, quam a venatoribus, ferarum adventum expectantibus. Ita certe suadent Il. 4, 107, 15, 745.

V. 299. Eust. 714, 9. λυσσητῆρα ἢ λωβητῆρα dat. Alterum autem alterius interpretamentum erit habendum; quando quidem scholia Hectorem κύνα appellatum dicunt διὰ τὸ θρασὺ καὶ πολύλαχον. Quo pertineat 2, 273. 11, 385. 24, 239.

V. 300. Male adhaerere Ven. libro ī subscriptum reliqua demonstrant exempla, quae eo carent, vid. 13, 585. 15, 313. 16, 773. 21, 113., Vindd. pejus etiam hic τενερῆφιν praebeant, alias τενερῆφεν. Quod hodie ab omnibus probatur, eo utitur Eustathius constanter.

- νιὸν ἔνν *Πριάμοιο*, κατὰ στῆθος βάλεν ἱῷ·
τόν δὲ ἐξ *Αἰσίμηθεν* ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
305 καὶ *Καστιάνειρα*, δέμας εἰκυῖα θεῖσιν.
μήκων δὲ ὡς ἔτερως κάρη βάλεν, ἥτις ἔνι κήπῳ
καρπῷ βριθομένη νοτίγοι τε εἰαριγῆσιν·
ὡς ἔτερωστὴς ἡμυσε πάρη πήληκι βαρυνθέν.
Τεῦκρος δὲ ἄλλον ὄστὸν ἀπὸ νευρῆσιν *Ιαλλεύ*
310 *Ἐκτορος* ἀντικρύ, βαλεῖν δέ ἐστο θυμός.
ἄλλ' ὅγε καὶ τόδι ἀμαρτεῖ παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
ἄλλ' *Ἀρχεπτόλεμον*, θρασὺν *Ἐκτορος* ἡνιοχῆα,
ἴμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
ἵριπε δὲ ἐξ ὁχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
315 ὠκύποδες· τοῦ δὲ αὐθὶ λύθη ψυχή τε μένος τε.
Ἐκτορα δὲ αἰγὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο·
τὸν μὲν ἔπειτε εἴασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἰταίρου·

9. — V. 300 et 309. <i>τευρῆσιν</i> V. St. — V. 304. <i>Αἰσίμηθεν</i> all. — V. 305. <i>οἰκυῖα operarum</i> <i>mendum</i> ap. Eust. 715, 36. —	V. 311. <i>τοῦ μὲν ἄμφι</i> . V. L. ap. schol. A. — V. 313. <i>ἴμενον</i> V. et all; quidam.
---	--

V. 304. Grammaticorum praecepta a scholiastis et turbata et depravata exponuntur. E. quibus Ven. A. *Αἰσίμηθεν*: *Ἄρισταρχος*
Αἰσίμηθεν καὶ ἡ *Ζηνοδότου* καὶ ἡ *Ἀριστοφάρον*. Victor.: *Αἰσί-*
-*μηθεν* διὰ τοῦ ὃ καὶ αἱ (I. ἡ) *Ζηνοδότου* καὶ ἡ *Ἀριστοφάρον*.
Præterea vitium Villalonii editionis adpersum *Αἰσίμηθεν*, quod
tacite sustulit Bekkerus, faciem fecit Heynii. Sed ne nunc
quidem, quid singulis placuerit, satis manifestum est. Quapropter
scholiastae Ven. verba ita emendanda puto: *Αἰσίμηθεν* *Ἄρισταρ-*
-*χος*. *Αἰούμηθεν* καὶ ἡ *Ζηνοδ.* x. ἡ *Ἀριστοφάρον*, nec
dubium est, quin et exsiderit e schol. Viet. Aristarchi vero, si bene
restitui locum, accipiunt Ven. Vindd. et alii, add. Eust. 714, 48.
Et. M. 39, 29. et Steph. Byz. v. *Αἰούμη*.

V. 305. Athen. XIV, 632. F. assimillimum recitat versum:
καὶ *Καστιάνειρα* θεᾶς δίμας *Ιαλλεύ*, ex Homero, si hunc locum
respexit, Iacile corrigendum; sin aliunde sumpsit, probabilis est
Heynii sententia, *ἴαλλην* conicentis. Reperitur haec forma sa-
tis rara in Dionysii descript. orbis terr. v. 7.

V. 307. Nicanori, participium verbi finiti loco positum esse
censenti, accedit Apollon. de pron. 267, a. Bothius ἥτις *ἴρη-*
-*κηλῶ* emendando nec proficit quidquam, neque exemplum aptum
et idoneum adiuvaret ex IL 14, 141.

V. 311. Vulgare, a libris servatum, Eust. 715, 11. et Et.
M. 78, 17. tunc tunc. Genitivus ex vers. 302. huc traductus est.

V. 313. Dissimilitudo Veneti, de qua olim solliciti fuerunt
viri docti, nullius est momenti, vid. ad 2, 154.

- Κεφριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἔγγὺς ἑόντα
· ἵππων ἡνὶ ἐλεῖν· ὁ δ' ἄρδ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώντος
σμερδαλέα λάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ·
βῆ δ' ιθὺς Τεύχρου, βαλέειν δέ εἰ θυμὸς ἀνώγει.
ἥτοι δὲ μὲν φαρέτρης ἔξειλετο πυρὸν ὁστόν,
θῆκε δ' ἐπὶ νευρῷ τὸν δὲ αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
325 αὐνερύοντα παρ' ὅμον, ὅθι κλιῆς ἀποέργει
αὐχένα τε στῆθός τε, μάλιστα δὲ καιρίον ἔστιν,
τῇ δέ ἐπὶ οἴ μεματα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι·
ὅης δέ οἱ νευρὸν· νάρκησε δὲ χειρὶ ἐπὶ καρπῷ·
στῇ δὲ γνὺξ ἐριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
330 Άισις δὲ οὐκ ἀμέλησε καστυνήτοιο πεοόντος,
ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.

V. 322. ἄποιντιν al. vulg. — V. | 331. καὶ ἐσάκει ἀπόφεν. un. Vind.
327. ὀκριόεντι Vind. et Rom. — ex interpolatione. — V. 337.
V. 328. χειρὶ ἐπὶ κ. all. — V. Ἐκτωρ δὲ πρώτ. Ar. — V. 339.

V. 322. Congruunt libris plerisque Eust. 715, 21. ell. 41.
et Vind. ed.; ἄρωγε vero, praestantiorum testimonii receptum,
locum suum tuebitur: est enim Ven. Vindd. et aliorum, quos Hey-
nius nominat. Idem 18, 176. alteri substitutum legitur.

V. 325. Si fides schol. Victor. habenda est, alii ἀποζήγουει de-
fendunt; quod improbat hisce: οὕτως γωρὶς τοῦ ἐ ἀποέργει, cf. Od.
3, 296.

V. 327. Eust. 715, 49. ipse damnat ὀχρόσεις, vid. ad 4, 518.

V. 328. Schol. A. nominativum Ptolemaei Ascalonitae iudicio
stabilendum putat; qui neque a libris abest, neque aliorum desti-
tuitur testimonio, ut Athenaei VII, 314, B.

V. 331. Heynius lectionem receptam exquisitiorem censete a,
quam uni Vindob. adscripsit interpolator. Evidem falsam Homē-
roque ignotam habeo istam structuram; nam in Iliade et Odyssaea
simile quidquam nusquam invenitur. Ea autem huius verbi est
natura, ut varie possit iungi sequentibus. Dicitur ergo vel ἀμφε-
καλύπτειν τινὲς sive τι, vel ἀμφικαλύπτειν τινὲς τι et τινὰ τι. Pri-
oris generis exempla commemorare nihil attinet, posterioris quaes-
dam suppeditavit Heynius, add. 13, 420. 14, 343. Od. 13, 152,
177, 183., ubi dativus pronominis praemissus genitivi fere gerit
vicem. Accusativus duplex rei et personae bis reperitur in Il. 3,
442. et 14, 294., sensu translato. Sed ἀμφικαλύπτειν τινὲς sive
τι τινὲς, obtegere aliquid aliqua re, inferioribus demum
frequentatur, ut Nonno Dionys. II, 64 οὐ πόρον ἀμφεκάλυψε πέ-
δῳ τακτηγύς ἀροτρεῖς. Quint. Sm. XIV, 552 sq. Oppian.
Hal. I, 746. IV, 146.

V. 337. Aristarchi iudicium displicet Heynio, quod Hector
non primiores Graecorum, sed extremos sit adortus. At si ipsi,

τὸν μὲν ἔπειδ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἔταιροι,
Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο πάτης, καὶ διος Ἀλάστωρ,
νῆας ἐπὶ γλαφυρὸς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

- 335 Ἄψ δ' αὐτὶς Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μέρος ὥρσεν·
οἱ δ' ιδὺς τάφροιο βαθεῖης ὡσαν Ἀχαιούς·
Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε σθένετ βλεμεσίνων.
ῶς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἡὲ λέοντος
ἀπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
340 Ισχία τε γλουτούς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεύει·
ῶς Ἐκτωρ ὥπαςε παρηκομόωντας Ἀχαιούς,
αὐτὴν ἀποκτείνων τὸν ὄπιστατον· οἱ δ' ἐρέθοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
345 οἱ μὲν δὴ παρὰ νησίν ἐρητύοντο μένοντες,

πεποιθὼς οἱ. vulg. et H. — V. | Vind. quint. — V. 342. οἱ δι
340. Ηλισσόμενος Vind. ed. Ald. | φιβ. V. all. libr. et H. —
2. et all. — Ib. δὲ δοξ. Harl. et

qui inclinata acie agmen elaudunt, in primis antea fuerunt ordinibus. Pluribus vero hac de re dissenserunt ad 6, 69.

V. 339. Veneto duce διάκονοι Wolfius scripsit, idque canit sprum leonemve persequenti apilus erit, cf. II. 21, 601. 22, 173, 230. Alterum, cuius praeter libros vulgares meminit schol. A., defendere nolim II. 2, 792. 6, 505. et 22, 138.

V. 340. Male olim Ηλισσόμενος vel Ηλισσόν. ferebatur, quod refutant Ven. Vind. quint. alii et Eust. 716, 25. Adversativa modia verborum mutatis necessaria aut certe magis idonea videatur Thierschio In act. Monae. I. p. 185. et Nitzsch. ad Od. 5, 328., a quibus dissentit Hermann. in opuse. II, 57.

V. 342. Librorum inconstantiam, in augmento vel demendo vel retinendo saepe cognitam, Heynius hic et tribus aliis Ilia- dos locis quatter restituendo φέροτο sustulit, vid. 11, 178. 5, 527. 12, 136. Cui, etsi Ven. ter assentitur, tum Vindobonum Eust. 716, 39. adversatur. Quare receptum morem desere nefas doxi, praesertim quam Venetus secum discors Aristarchi praecepto obliviscatur 5, 498. 12, 470. 16, 294, 659.

V. 343 sqq. Prior exstat apud Gregor. Cor. de dial. Ionica p. 449.; utrumque ad Troianos e Graecorum munitionibus expulso, altero leviter mutato, poeta transtulit 15, 159.

V. 345 sqq. Oratio liberius conformata molesta fuit interpretibus. Itaque schol. A. gravius interpuigit post verbum κεκλόμενος et in fine versus 347. μῆτρα δ' εὐχετ. proponit, ratus ἐτε de scribentis imprudentia ortum esse. Quae coniectura non modo Heynio valde arridet, sed etiam Vossium movit, ut prius certe sequeretur. Mihi secus videtur duabus potissimum de causis: nam primum iidem versus sine illa discrepantia redeunt 16, 367 sqq.;

ἀλλήλοισι τε πεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χάρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἔκαστος.
Ἐκταρ δ' ἀμφιπεριστρώγα παλλίτριχας ἵππους
Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἡὲ βροτολοιχοῦ "Ἄρηος.

350 Τοὺς δὲ ιδοῦσ' ἐλέησε θεὰ λευκώλενος "Ηρη,
αἷψα δ' Ἀθηναίην ἐπεια πτερόεντα προσηύδα·

"Ω πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῷ
ὅλλυμένων Δαραῶν πεκαδησόμεθ', ύστάτιόν περ;
οἴ κεν δὴ κακὸν οἵτον ἀναπλήσαντες ὅλωνται
355 ἀνδρὸς ἐνὸς ὁμῆ, δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
"Ἐκταρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

Τὴν δ' αὔτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις "Ἀθήνη":
καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαῖῃ.
360 ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀχαθῆσιν,
σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπεφαεύς·

V. 347. μέγα δ' εἶχε. *conject.* 352. οἰκίθ' ἥμεῖς Rom. Eust.
schol. A. — V. 349. Γοργόνος 717, 6. — V. 353. Ἀργείων V.
ὄμματ' ἦ. Z. Γοργοῖς οὖματ' L. ap. schol. A. — V. 360. οὐ-
ἦ. Ar. — Ib. ἥδε vulg. — V.

deinde, quemadmodum hie Graecis ex fuga sese colligentibus
Hector, victoria ferox, opponitur, ita infra singulis sese adhor-
tantibus precibusque deos fatigantibus Nestoris senis precatio
obiicitur.

V. 349. Zenodoto, ut qui inauditum poetæ substituerit, con-
tradicunt scholiastæ et Eust. 716, 53. Aristarchus ea impulsus
similitudine, qua Patrocli incessum leoni, Achillie aquilæ irruenti
comparat poetæ in Il. 16, 752. 21, 252. Γοργοῦς οὖματ' ἔχων ve-
rum habuit. Sed torvus Gorgonis vultus, qui terrore percellunt
intuentes, nemo ignorat. Quo factum est, ut iam veteres istam
Aristarchi sententiam minus probabilem existimarent, vid. 11, 36.
De duplii verò forma, quae nomini Γοργώ aliisque cognatis
fuerit, Valkenaerius, Eustathii menor, plura collegit ad
Eurip. Phoen. 458. Nec tamen silentio est praeterreundum epicos
sequiores Zenodoti Γοργόνος magis frequentare, ut Apoll. Arg.
IV, 1515. Quint. Sm. V, 28. In extrema versus parte ἡ βρο.
Ἄρης quin sit reddendum poetæ, non est dubium. Eo enim in
comparationibus semper utitur, vid. Il. 5, 783. 7, 236, 257. 12,
42. 13, 437, 589. 15, 605. 17, 755. Od. 7, 84. 11, 207. 16, 217.
17, 27. 19, 211., idemque Zenodoti fuisse testificatur schol. A.

V. 352. Dualis ex interpretatione ἥμεῖς venit in Eustath.
commentarium et ex eo in Romanam edit.

V. 353. Nisi ab initio aliud quidpiam fuerit lectum, quomodo
Ἀργείων numeris potuerit congruere, non intelligo, unde suspicor
arreptum id esse a scholiasta e glossa. Praeterea nulla scribendi

οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις νιὸν
τειρόμενον σωσκον ὑπ' Ἔρυθρῷος ἀέθλων.
ἥτοι ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
365 τῷ ἐπαλεξήσονταν ἀπ' οὐρανόθεν προῖσαλλεν.
εἰ γὰρ δὴ τάδε ἥδε' οὐν φρεσὶ πευκαλίμησι,
εὗτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρτῳ προῦπεμψεν
τξ Ἐρέβενς ἄξοντά κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο·
οὐκ ἀν ὑπεξίρηγε Στυγὸς ὄδατος αἵπερ ἡέειθρα.
370 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἔξηνυσσε βουλάς,
ἢ οἱ γούνατ' ἔκνυσσε, καὶ Ἑλλαζε χειρὶ γενείου,
λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλῆα πτολίπορθον.
ἔσται μάν ὅτ' ἀν αὐτε φίλην Γλαυκώπιδα εἶπῃ.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶιν ἐπέντυς μάνυχας ἵππους,
375 ὅφρος ἀν ἔγω καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχου
τεύχεσιν ἐς πόλεμον Θωρίξομαι, ὅφρα ἴδωμαι,
εἰ νῶι Πριάμοιο πάτε, κορυθαίολος Ἐκτωρ,

μὸς Ald. 2. δῦμὸς H. et vulg. — | 374. ἐπέντυς editt. antiquiss. —
V. 373. Κασσετας ἡμαρ ὅτ' αὐτε | V. 376. δῆφρα ιδωμεν V. L. ap.
pauci libri ap. Heyn. — V. | schol. A. — V. 377. νῶιν Z. —

varietae subiecta bis excitatur versus in Et. M. 499, 28. 600, 8. Verbo κτισθησθαι et originem variam et significationem disparem tribuunt grammatici; in eo vero, quod schol. BLV. observant: τὸ δὲ κτισθησθαι ἀντὶ τοῦ προτιθέμενος ἀπὸ τοῦ κτίσθαις, et olim plurimi convenerunt, ut Eust. 716, 63. Suid. II, 289., alii, nec fere dissident recentiores, vid. Thierseh. in gr. Gr. 232. 76. Buttii. gr. ampl. II, 1. p. 165. Dammii Lex. p. 622.

V. 360. Librorum et interpretum veterum οὐρμὸς est, quamquam simile eratis exemplum nullum exstat ap. Homerum, vid. Wolf. anal. liter. I. p. 451.

V. 370. Et M. 208, 41. admodum depravatum praefert.

V. 374. Mendum a librariis saepe illatum abstergent meliores, ut Ven. Vindd. et editiones emendationes; cf. ad 5, 730.

V. 376. In singulari concordes fere sunt libri. Ιδωμεν qui scripserunt ad utramque deam relatum voluerunt. Simili modo loquitur Agamemno 10, 97.

V. 377 sq. Tanta tamque multiplex grammaticorum dissensio est, ut a quibus auctoribus singula quaeque sint repetenda vix dignoscas. Itaque non est mirum, quod neque Heynius neque alias quisquam satis bene removit istas difficultates. Quas ut compenamus, singula deinceps sunt enumeranda. Iam vero προφαράσιον Aristarcho fuisse probatum et schol. Leid. apud Valekenaerium in dissertatione de schol. Homer. p. 32 et schol. BL. narrant, idemque Herodiano tribuunt προφαράσιον sive προφαράσιον, καὶ eorum more correpto. Contra schol. A., cui προφαράσιος, quod in

γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γερύχας.

ἢ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνοὺς

380 δῆμῳ καὶ σάρκεσσι πεσὼν ἐπὶ νησὸν Ἀχαιῶν.

"Ως ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεά λευκώλενος "Ηρη·

ἢ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους

"Ηρη, πρέσβια θεά, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου.

αὐτὰρ Ἀθηναίη, πούρη Διὸς αλγιόχοιο,

385 πέπλον μὲν κατέζενεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδει,

ποικίλον, ὃν ὁ αὐτὴν ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν.

ἢ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο

τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.

ἢ δ' ὅχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο λάζετο δ' ἔγχος

V. 378. προφανεῖσας Ἰδὼν Z. et prius Herod. προφανέντε V. Ald.

libror. para. — V. 379. ἢ τις Viod. ed. ὄχτις κ. Vind. V. — 2. et fort. Ar. προφανεῖσαν Ib. κορέεις Vind. XLIX. — V.

codice est, explicandum erat, subiicit quidem γράφεται προφανεῖσα, sed paullo post ab alio profectus exordio: ἄλλως, inquit, Ἀρεσταγος προφανεῖστε ὡς πληρέστε περιειπώ (455) διεῖκως ὁ δὲ Ζηρόδοτος γηθήσει προφανεῖσας Ἰδὼν ἐς δούλων ἀκόντων, συστέλλων τὴν τελευταίαν κ. τ. λ. Ex his Heynius triplicem hic obtinuisse varietatem colligit. Antiquissimam harum fuisse dicit προφανέντες Ἰδὼν, ex quo Zenodotus procerudit προφανεῖσας Ἰδὼν, assentiente Herodiano. Alios vero de suo novasse προφανέντε sive προφανεῖσα ἀνὰ πτολέμοιο γερύχας, cuim vix gravior Eustathio sit testis ac sponsor. Huie vero disputationi plura inesse a vero aliena facile intelligitur. Primum Ἰδὼν ἐς δούλων ἀκόντων, quod Zenodotus legisse fertur, in nullo omnino apparet libro, deinde quo supra attulimus manifesto docent, utrum προφανεῖσα an προφανέντε maliuerit Aristarchus, dubium esse atque incertum; postremum libri, quemadmodum in reliquis nihil deflectunt a vulgari, ita προφανέντε, προφανεῖσα, προφανεῖσαν et προφανεῖσα admodum discordes edunt. Quod quid sit ex iis demum, quae Eust. 718, 16 sqq. de soloeca verborum structura disserit, coniocoere licet. Etenim quum putas- sent ῥοΐ, sive sit primus sive quartus casus, minus quadrare ad verbum, quod sequitur γηθήσει, alii insolitam verborum iuncturam a deae mente turbata et irae plena repetendam censuerint, alii genitivos quos vocant absolutos substituendo structurae magis quam numeris consuluerunt, alii nominativos in illorum sedem invasisse crediderunt, alii denique, quibuscum Eustathius ipse sentit, rem praepositione omissa explanañdam iudicarunt. Inducunt igitur, ut episcopi verbis utar, Minervam haco dicentem: ὅτι Ἰδω, ἵνα δὲ Ἐκτρω τις ἡμέας ἢ δι' ἡμέας γηθήσει φανεῖσας ἐν τῷ πολέμῳ. Ad quod quum proxime accedant 9, 77. τις ἀν τάδε γηθήσειν, nescio quid obstet, quoniam γηθήσει sive illia praepositionis ellipsi cum quarto casu cunctemamus, vid. Valckenaeer. ad Eurip. Hippol. 1339. et Hartungium de casibus p. 57. b. Ceterum Eustathium

390 βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀθριμοπάτρη.

"Ηρη δὲ μάστιγι θῶσι ἐπεμαλεῖτ' αὐτὸν ἵππους·
αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ωραι,
τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,

395 ἡμὲν ἀνακλίναι πυκνὸν νέφος ἥδ' ἐπιθεῖναι.

τῇ φα δι' αὐτάνων κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατ' αὐτὸν αἰνῶς·
Ίριν δ' ὕπρεν χρυσόπτερον ἄγγελέουσαν·

Βάσκ' ίθι, Ίρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδὲ οὐτην
400 ἔρχεσθ'. οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
ἄδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

389. λάζυρο Ptolemaeus, Oroan- | — V. 398. ὅρουν ol. vulgo et
di filius, ap. schol. A. — V. H. — V. 401. ὡς καὶ τετ. V.
394. ταῖς Vind. edit., ut solet. τό δε καὶ Viudd. —

et librorum pars, ut Vindd., mihi Wolfioque congruunt. Minus
etiam considerare suasit Küppenius προφανεία, quod cum verbo
ἴδωμαι cohaerere statuit. Nam tantum abest, ut verborum duri-
tatem, si qua est, emolliat, ut Homeri perspicuitati tenebras
offundat.

V. 389. Ptolemaei λάζυρο, cuius et simplex et composita
tragicis frequentantur, non spernendum censem schol. AV. At vi-
detur Ilumerica aetate inferius, cf. b. in Merc. 316.

V. 396. Pancis vel omissis vel mutatis, totum huic locum
inde a versu 381. in libr. 5, 767 sqq. vidimus de Iunone et Mi-
nerva ad Martis furorem reprimendum ex Olympo in Troianum
campum descensuris. Quod quidem nonnullos veterum impolit, ut
singulus aliquot versus, sicut 385 — 7. et 390, cum sequente,
temere insertos et alienos putarent.

V. 398. Augmentum, ingenti exemplorum copia probatum,
non modo intactum recte servavit Wolfius alibi, sed etiam tri-
bus quatuorve Iliadis versibus, qui eo carebant, prudenter reddi-
dit, libris optimis, ut Ven. et Vindd., ubique concinuentibus, cf.
10, 158. 11, 185. 20, 174.

V. 401. Librariorum negligentia labeculam variam poetae in-
duxit: scribitur enim τόδε καὶ, nunc ὡς καὶ, quorum neu-
trum satis congruit. Illud quidem Veneti est 2, 257. 8, 454., nec
raru Viudd. accedunt. Sed eo bene abstinet schol. A., cf. eum ad
v. 454., ubi alii, eodem teste τό δε καὶ τετ. Πλέον μαλuerunt.
Iam si quis ea, que vel minatur vel promittit, certo eventura
spoudet, relativum magis conscientiū esse demonstrativo adver-
bioque tum suis quemque sensus docebit, tum exemplorum mul-
titudo poterit ostendere, vid. 1, 212. Od. 2, 187. 17, 229. 18,
82. 19, 487. 21, 337. Varietas ergo, quam Heynius perpetuam
dicit, perraro erit obvia. Alia prorsus est ratio Il. 9, 310.; ibi
enim relativo praemissa commode respondet καὶ ὡς τετέλ. ἔσται.

γνιώσω μέν σφῶν ὑψ' ἄρματαν ὠκτᾶς ἐπους·
αὐτὰς δὲ ἐκ δίφρον βαλέω, κατά δὲ ἄρματα ἀξω·
οὐδὲ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς

405 Ἐκεῖ ἀπαλθήσεσθον, ἀ κεν μάρπησι κεραυνός·
διφρός εἰδῆς Γλαυκῶπις, ὅτε δὲν φ πατρὶ μάχηται.
"Ηογ δὲ οὕτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
αλεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὃ ττε νοήσω.

"Ωρέφατ· ὁρτο δὲ Ιοις ἀελλόπος ἀγγελεύοντα·

410 βῆδε κατ' Ἰδαιῶν ὄρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
πρώτησιν δὲ πύλησι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυγκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῆθον·

Πῆ μέματον; τι σφῶν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἡτορ;
οὐκ ἔαψ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.

415 ὥδε γάρ ἡπειλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·

V. 402. μὴ σφῶν Vindd. et alt. — V. 410. βῆ δὲ Ιδ. ol. vulgo, μὴ σφῶν H. — Z. — V. 415. ἢ τελέει περ Ar. V. 405. ἀπαλθήσονται Ar. in Post hunc vers. Vindd. ed. insc- alt. — Ib. ἢ εἰ μ. H. solus. — rit: ὥδε γάρ ἡπειλεῖται, τόδε κ. τ. V. 409, ὃ ττε κεν εἶναι Ar. in ξαται. — V. 416. γνιώσει Vindd.

V. 402. Wolfius tenorem inclinando certo grammaticorum obediit praecepto, de quo luculenter exponunt schol. A. et Apollon. Dyscolus de synt. II, 22, 167, de pronom. 376. c. et 401. b.

V. 405. Aristarchus non sine aliqua veri specie ἀπαλθήσονται retulit ad Ηλεία: crebro enim poetarum usu intransitiva verbī illius significatio stabiliri videtur, cf. 5, 417. et Quint. Sm. IV, 424. Nihile minus et scholia et aliorum testimonia vulgari praesidium ferunt, ut Nicand. in Ther. 654. et Apoll. in Lex. 143.

V. 408. Non ignoro, quibus Aristarchi δὲ ττε κεν εἴτοι tueri possit rationibus. Iuno enim Iovis fuisse, in deorum concione dēpunctatis, aperte obnuitur. Eadem vero mentem illis, quae libri prachent, subesse nemo negabit. Itaque acquiesco in eo, cuius testes locupletes sunt Ven. Vindd. plerique, codd. alii Eust. 723, 31. et Et. M. 306, 49.

V. 410. Zenodoto cur assignaverim id, quod Heynius schol. Ven. ad II. 11, 196. esse perhibet, breviter dicendum est. Illius autem fuisse appareat ex schol. Vict. ad 15, 79., ubi, quae de Iride hic leguntur, de Iunone iterum narrantur. Causam, qua Zenodotus impulsus de emendatione cogitaverit, conjectura sum assequitus in dissert. de vi et usu praeposit. ἀρά et κατὰ p. 20. Mirum enim profecto est, quid qui in Olympum adscendent de Ida degredi feruntur. Nec vero Zenodotus, qui Idam et Olympum altitudine pares fuisse statuit, quidquam expedit. At κατὰ Ιδ. ἀρά, librorum conseruū munitum, de deabus Ida relicta in Olympum eniten- tibus intelligi poterit.

γνιώσειν μὲν σφῶν ὑφ' ἄρμασιν ὥκεις ἐππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατά θ' ἄρματα ἔξειν.
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
Ἐλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἔτεν μάροπτησι κεραυνός.

420 ὅφει εἰδῆς, Ιλανχῶπις, ὅτ' ἀν σῷ πατρὶ μάρχησι.
“*Ἡρη* δ' οὕτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὁ ττὶ νοήσῃ·
ἀλλὰ σὺν, αἰνοτάτη, κύον ἀδεές, εἰ ἐτεόν γε
τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.

425 “*Ἡ* μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὥκεα *Ἰοῖς*.
αὐτὰρ *Ἀθηναίην* “*Ἡρη* πρὸς μῦθον ἔειπεν.
“Ω πόποι, αἰγιόχοισι Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
νῦτι ἔω Διὸς ἄντα βροτῶν ἐνεκα πτολεμίζειν.

quint. et Apoll. de synt. II, 22, 267. — V. 420. *Ιλανχῶπις* V. et ol. vulgo. — Ib. φ πατρὶ libri paucis. — V. 422. ὁ ττὶ

423. ἀδεῖς Ar. — V. 423. νῦν tō Vind. ed. et ol. vulgo. — Ib. Ἐνεκεν πολεμ. Ald. 2. St. R. Ἐνεκα π. Eust. 721, 34. et edit. antiquiss. —

V. 415. Aristarchi sive lectionem sive emendationem schol. ABL. iudicant verisimillimam, quippe quae lovis minus admodum congruat. Quae quidem e versu 401. ab interpretibus adscripto temere illata sunt Vindobonensi libro, quem publici iuris fecit Alterus, ea non moror. Aristarchi vero conjecturam, siquidem εἰ τέλει περ de scholiastae Veneti sententia idem valet atque ὁς, praeferendam esse non negaverim; quanquam nullo alio nisi eo, quod supra adduxi ex II. 9, 310., comprobari possit testimonio. Quare plus fidei habeo Eustathio, Iridis verba sic interpretanti, ut deam dubitasse putet, num lovis verbis eventus sit responsurus, vid. 721, 17 sqq. ὑπὸ τοῦ Διὸς οἷον λακοῦσα, ὡς Ἰωνεῖς ἐν λόγοις αἴτοι καὶ μόνοις ἔσται τὰ τῆς ἀπειλῆς.

V. 416. Corrupte scribi apud nonnullos γνιώσεις planum est. Obliqua enim quae vocatur oratio quum re ipsa commendatur, tum librorum grammaticorumque suffragiis nitiatur, ut Apoll. de pron. 281 a.

V. 420. Quinque versus, quos obelo notant, partim ex superioribus male repetitos, partim duriores et Iridis personae minus consentaneos habuerunt. In quorum primo *Ιλανχῶπις*, ὅτ' ἄν Venet. et alii plerique tuncunt, nec tamen ei, quod recentioribus omnibus omnino placuit, libri quidem desunt, velut Vind. edit. Unde Wölfius nuper denum reposuit.

V. 423. Literis geminis infestior ἀδεῖς voluit Aristarchus. Quod eti ferri possit, nihil tamen iustandum erit propter librorum consensum, qui hic et 21, 481. obtinebant, vid. Eustath. 721, 26. 1856, 44. et ad II. 5, 203.

V. 428. Eust. 721, 33. in uno quidem vitio convenit cum

τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιάτω,
430 ὃς κε τύχη· κεῖνος δὲ τὰ ἡ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαιέτω, ὡς ἐπιεικές.

"Ως ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
τῆσιν δ' "Ωραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπὶ ἀμβροσίγοι κάπησιν·
435 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.
αὐτὰς δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον
μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι φίλον τετιημέναι ἥτορ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ "Ιδηθεν ἐντροχον ἄρμα καὶ ἵππους
Οὐλυμπόνδε δίωκε, Θεῶν δ' ἐξίκετο Θάκους.
440 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἄρματα δ' ἅμι βωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσσας.
αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύόπα Ζεὺς
ἔζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὸν μέγας πελεμίζετ' Οὐλυμπος.

V. 429. ἀποφθείσθω V. Eust. 721, 38. R. St. — V. 432. τρά- | Vindd. Eust. 722, 23. Ald. 2. |
πε Vind. ed. — V. 434. κατέ- | all. — V. 441. ἀμβωμοῖσι sive |
δησαν Eust. 721, 44. perperam. | ἀμβωμ. ol. vulgo. ἀμβώνεσσι |
— V. 439. Οὐλυμπόρδ' ἔδ. | Diogenes. — Ib. πετάσας edit. |
antiq. Apoll. Lex. 240. Et. M.

libris vulgaribus scribendo ἔρεται πολεμήσειν, in cuius locum peius etiam subrogant ἔρεται: Ven. Vind. et all. plurimi, quos sequuntur, rem melius instituunt. At recte defendit idem ille Homeri interpres νῦν τῷ, dum reddit οὐκτέτερον ἰγνωτὸν ἴμπας (leg. ἴμπας) τῷ ἀρτα τοῦ δένιος βροτῷ ἔρεται πολ. Quo intelligi potest νῦν τῷ, cui merito adversatur schol. A., sine idonea causa in Romanam et alias plures transilisse. Nobis accedunt Ven. Vindd. XLIX. et alii; Vind. quint. νῦν τῷ τῷ, quo hiatum declinaret, adscivit.

V. 429. In errore versari qui diphthongum vero propiorem esse censeant, vidimus ad 6, 407.

V. 439. Argumentum, ab hoc loco absonum, plurimi assumperunt ex Eustathio; ignorant illud Ven. schol. A. et edit. antiquissimae.

V. 441. Aristarchus, Chrysippo aliisque obloquuntur, praepositionem a nomine secrevit, teste schol. A., ex eius penū sua bausit Etymol. Magni scriptor 81, 51., vid. ad 5, 87. Horum cum praeceptis congruit schol. Sophoc. ad OT. 16. Diogenis ἀμβώνεσσι schol. Vlet. ἀραβαθμοῖς exponit, vid. similia aliorum in Steph. thes. ling. Gr. II, 2531. In fine versus Barnesii conjecturæ Ven. et optimus quisque plus momenti et fidei addunt.

V. 448. Non negaverim cogitatione quadam δῆ, δῆν et θῆν iungi. Sed usus dicendi particulas istas sic diremit, ut medium tempori, primam consequentiae, tertiam denique ironiae ei, quod sequitur, adiunetae assignaret. Ea igitur Latinorum adverbii sci-

ατ δ' οῖαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναῖη τε καὶ Ἡρῃ
445 ἡσθην, οὐδέ τι μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φάνησέν τε·

Τίφθ' οὔτω τετίησθον, Ἀθηναῖη τε καὶ Ἡρῃ;
οὐ μέν θην κάμετόν γε μάχη ἐνι κυδιανείρῃ
όλλυσαι· Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐθεσθε.

450 πάντας, οἶον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄποτοι,
οὐκ ἄν με τρέψαισν, ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὄλύμπῳ.
σφῶν δὲ πρὶν περ τοόμος ἔλλαβε φαίδημα γνῖα,
πρὶν πόλεμόν τ' ἰδεῖν, πολέμουο τε μέρμερα ἔργα.
ἄδε γάρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ἦν·

455 οὐκ ἄν ἐφ' ὑμετέρων ὄχέων πληγέντε κεραυνῷ.
ἄψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
“Ως ἔφαθ”. ατ δ' ἐπέμνησαν Ἀθηναῖη τε καὶ Ἡρῃ·
πλησιαὶ αἴγι ἡσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

<p>588, 2. — V. 443. πολεμῆσσι. Vind. ed., male. — V. 448. οὐ μὲν δὴ Vind. ed. δὴν schol. brev. Ib. καρέτην Z. — V. 449. τολού κότον Λγ. — V. 454. τόδε κτ.</p>	<p>τ. Ιοτας Vind. ed. et ol. vulg. καὶ κεν τ. Ιπλεν V. L. ap. schol. A. — V. 456. ἄψ Οὐλ. Vind. ed. —</p>
---	---

Licet sive videlicet respóndebit. Quo factum est, ut exclamando interrogandoque maxime sit apta. Huc pertinent schol. A. verba: τικὲς ἐν ἐρωτήσεις, καὶ περὶ τῆς πορτέρας νοοῦσι μάχης, οἶον οὐκ ἀπίρκεσεν ἕτερον τελέσαι· οἱ δὲ ἐν ἀπορᾶσι καὶ περὶ τῆς τοῦ κερτομικῶς. Neque abhorrente a vero quae postremo memorantur vel inde patet, quod Iuno et Minerva, Iovis minis deterritae, a pugnando prorsus abstinnerunt; vid. exempla nostro fuitima 10, 104, 16, 852. Od. 3, 211. Quare credibile est errare Heynium, Θηρι et δὴ eadem significasse arbitrantem, nec Passovius satius scite utrumque in Lex. committit. Melius iis rem administravit Vossius, qui quam δῆρ, scholiastae probatum, nostris conuenire existimasset, transtulit: non diu vos pugnare tumultus fatigavit. Sed eo artificio nihil opus est. Plus ponderis et satis inest particulis connexis οὐ Θηρι δὴ in Od. 3, 352.

V. 449. Aristarcheo maiorem inesse gravitatem schol. A. indicat; vulgari autem et dearum ira saepius decantata, vid. 4, 30, 7, 31. alibi, et 16, 449. adsunt.

V. 454. Imperfectum, nuper restitutum, et Ven. cum Vind. XLIX. tuerit, et rei postulat; de reliquis vid. ad v. 401.

V. 455. Generis euallagen non modo poetis, verum aliis etiam scriptoribus cognitam multi illustrarunt. cf. Matth. gr. Gr. §. 436. 1. et Apullen. in synt. III, 7, 209., nostri versus haud inapplicabili.

ἥτοι Ἀθηναῖη ἀκέων ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,

460 σκυζομένη Δὺ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ὥρει·

"Ἡρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;

εὖ νν καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
ἀλλ' ἐμπης Δαραῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,

465 οἱ καὶ δὴ κακὸν οἵτον ἀναπλήσαντες ὅλωνται.

[ἀλλ' ἥτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·

βούλην δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσιε,

ώς μὴ πάντες ὅλωνται, ὁδυσσαμένοιο τεοῖο.]

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·

470 ἥρυς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα

ὄψει, αἱ κ' ἐθέλησθα, βοῶπις πότνια "Ἡρη,

ὅλλύντ' Ἀργείων ποντὸν στρατὸν αἰχμητάων.

οὐ γὰρ ποὶν πολέμου ἀποπάνσεται ὅβριμος "Εκταρ,

ποὶν ὅρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα.

V. 460. σκυζ. περὶ πατρὸς id. — antiqq. — V. 470. ἀας δὴ κ.

V. 461. Ἡρη H. et ol. vulg. — Z. — V. 471. ἦν ἐθέλ. V. βοῶ-

V. 463. οὐκ ἐπιεικτὸν H. et edit. ns id. — V. 474. ὁρθαὶ H. et

vulgar. — V. 468. θεοῖο edit. ol. vulgo. — V. 476. πεσόντος

V. 460. De dativo, cui luce locum concesserunt, disserui ad 4, 24., ubi versus quinque, qui hic repetuntur, iam legimus.

V. 463 sqq. Pauci libri, ut Ven. et duo Vindd., deflectunt ab eo, quod et olim obtinuit et supra v. 32. adfuit; variat tamen utrumque in Homericis, cf. 5, 783. 7, 257. Od. 18, 373. Tres versus 466. et duo proximos omittunt Ven. Viudd. tres et alii. Quanquam de Vindobonensis minus accurate exponit Heynius. Fuisse enim hic antiquissimum in exemplaribus nonnulla turbata et confusa perspicue docet Vindob. editus, qui importune versui 465. praemittit v. 355. ἀρδός ἀνεκτῶς. Quemque unus liber solum praetermisserit, Heynius id referit ad versum eum, qui plerumque est v. 467. Illum vero, adiectis priore et posteriore, nullo pacto abesse posse manifestum est. Itaque in loco suspecto et incerto nihil erat mutandum, etsi ex Harlei. ὡς σὺ καὶ, quod supra admisi, peti possit; nec vero conditionale abhorret a lunonis pertinacia. Postremum v. 468. θεοῖο expellendum fuisse libri meliores demonstrant et v. 37., cf. de hac forma Apollon. de synt. II, 21, 163. Bekker. I. I. p. 58. Böttmann. in gr. ampl. §. 72. annot. 11. De Atticorum usu haud dissimili, sed paulo diverso, agit Valekkenær ad Herod. VIII, 140.

V. 470. Zenodoti ἦν ἐσαρήστος reddit Heynch. I, 7. Boeotisque tribuit. Alias suspicari possit δῶν, Theocrito familiare, vid. id. XI, 15.

V. 471. Quid αἱ κ' ἐθέλησθα et ἦν ἐθ. differant, exposuit ad 4, 353. Utrum vero praeferas, hic habere possit; vulgatio

- 475 [ἥματι τῷ, ὅτ' ἀν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται,
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλου θανόντος.]
ὡς γὰρ Θέσφατόν ἔστι· σέθεν δὲ ἐγώ οὐκ ἀλεγίζω
χωμοένης, οὐδὲ εἴ κε τὰ νειατα πείραθ' ἔνησι
γαῖης καὶ πόντου, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
480 ἥμεροι οὗτοι αὐγῆς 'Υπερίονος Ηλίου
τέρποντ', οὐτοὶ ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίτε·
οὐδὲ ἦν ἐνθάτης ἀφίκηται ἀλωμένη, αὐτὸν δὲ τὴν ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
“Ως γάτο· τὸν δὲ οὗτον προσέτη λευκώλενος” Ηρον.
485 ἐν δὲ ἑπεστοῦ Ωκεανῷ λαμπρὸν φάντας ἡλίου,
Πλον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἀρονφαν.
Τρώοιν μὲν δὲ ἀτένουσιν ἔδυ φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
ἀσπασίη, τριλλιστος, ἐπήλυνθε τὸν δὲ ἐρεζεννή.
Τρώων αὖτον ἀγορὴν ποιήσατο φαιδριμος” Εὔτωρ,
490 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπι διηγεντι,

H. et vulgar. edit. — V. 481. | V. 489. Τρ. δὲ αὐτὸν ἀγ. V. H.
βαθὺς δὲ T. Ald. 2. et ol. vulg. | et ol. vulg. — V. 490. ποτα-
— V. 482. οὐσα τῇ vulg. — μῷ δὲ δια. Flor. et libr. plur. —

tamen Iovis dissimilatorem augeri crediderim. Veneto ī satis visum
esse et Γλαυκῷ v. 420. et alia comprobant testimonia, ut 15, 49.
18, 357. In recepto vero, metro paene necessario, Vindd. omnes
aliisque libri et scripti et editi consentiunt.

V. 474. Aliquam auctoritatem ὁρθας, olim lecto, fuisse non
nego, sed ὁρθη legitimum esse scienter iudicat Buttmann. In
gr. ampl. §. 110. 9. annot. Cuius a partibus stant Ven. Eust.
724, 5. Vind. XLIX. et quint., quanquam eius scriba, Θ in σ
mutato, ὁρθα dederit.

V. 476. Damna autem veteres duo versus ea potissimum de causa,
quod Patroclus in Scamandri campo occubuerit. Sed pugnam istam
ad Graecorum monumenta et eoeptam et fuitam esse nemo ignorat.
Ceterum Ileynum; cui πεόντος melius videbatur, ab assensu
eohibere debebat Homeri usus, vid. 17, 120, 182, 18, 195. et
Wolfti praeferat. nov. ed. p. 75.

V. 481. Numeris prospiciunt optimi quique, ut Ven. Vindd. all.

V. 482. Primumen ὁρθοτονούμενος esse videt Thierschius,
cf. ad 1, 396. Nec dubium est, quin ita scriptum voluerit Vind.
quintus, in quo perperam fertur: οὐτοὶ εὐ τῷ γοργε.

V. 487. Eust. 725, 5. particula altera neglecta Τρώοιν μὲν
ἀτένουσι nulla alia de causa exaravit, nisi quod poetae verba com-
muni et quotidiano aptaverit sermoni.

V. 489. Adversativam rectius abesse demonstravi ad 7, 345.

V. 490. Praepositioni et tenori eius inclinato praesidium

ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεμαίνετο χῶρος.
 ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον,
 τὸν ὃ "Εκτωρ ἀγόρευε Λὺ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ⁴⁹⁵
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης·
 τῷ δὲ ἔρεισάμενος ἔπειτα Τρώεσσι μετηύδα·

Κέλυτέ μεν, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἡδὲ ἐπίκουροι,
 νῦν ἑφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 ἀψὲ ἀπογοστήσειν προτὶ "Ιλιον ἡνεμόεσσαν·
 500 ἀλλὰ πρὶν κνέψας ἥλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Λογείους καὶ νῆας ἐπὶ ὁγγυῖνι Θαλάσσης.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππος
 λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν.
 505 ἐκ πόλιος δὲ ἀξασθε βόας καὶ ἴψια μῆλα
 καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίσφρονα οἰνίζεσθε,

V. 496. προεργάδη vulg. olim, | αὐτῷ Eust. 726, l. Rom. ἐφο-
 ἐπ. πτερόεστ' ἀγόρευε V. I. ap. | πλισόμεσθ' αὐτῷ Vindd. H. et
 schol. A. — V. 501. ἐπεὶ Λὺς | vulgo. — V. 504. λίνουεις οἱ
 ἐπράπετο φρήν Z. — V. 503. | ὅχ. Vind. XLIX. ἡπ' εἰ ὅχ. ol.
 ἐφοπλίζεσθος Z. ἐφοπλισόμεσθα. | vulgo. — V. 505. ἀξασθε schol.

fert Apoll. de synt. IV, 2, 308. cf. 5, 479. Versus proximus
 infra 10, 199. iterum adest.

De versu 494. vid. ad 6, 391.

V. 501. Zenodoti δίττογοναταν ab hoc loco alienam existimat
 schol. A., nocte non a love immissa. Melius igitur couenient
 hanc II. 10, 45.

V. 503. Hiatum, medio versus pede illigatum, ferendum esse
 constat. Quia propter cum Wolfio et Gerhard. lect. Apoll. p.
 112. a Veneto non recessi, etsi alterum, quod in plurimis con-
 spicitur libris, non prorsus falsum esse supra significavi, vid. ad
 4, 542.

V. 504. Wolfius, cuius novissimam recensionem minus ac-
 curate contulit Passovius, vid. eius Lexic. vob. ὑπέρ, ὑπὲξ ὀχέων
 non sine magna veri specie adoptavit. Nam inepte statuant gram-
 matici praepositionem alteram verbo, alteram nominis adiungendam,
 quam λίνεις οἱ et λίνεις οἱ ὅχεις Graece dicuntur, vid. poetae exem-
 pla in Il. 5, 369. 8, 543. et Od. 7, 5. cl. 6, 88.

V. 512. Ad eundem impingimus lapidem, quem removere stu-
 dul ad v. 191. Sed maiores hic obstructae sunt difficultates, quod
 Lobeckio duce, vid. ad Soph. Ai. 1213., adverbia a nominibus
 repetenda dativorum vicissitudinibus obnoxia esse plerique censeut,
 cf. Matth. in gr. Gr. p. 500. Cuius praescepti recordatus Bo-
 thiūs non modo ἀσπονδεῖ revocavit, sed munificet etiam ex Hey-
 nii observationibus negligenter inspectis ἀμοχθεῖ, quo caret,

σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ἔνδια πολλὰ λέγεσθε·
ῶς κεν παντύχοι μέσφ' ἡρῆς ἡριγενείης
καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·

510 μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομώντες Ἀχαιοὶ¹
φεύγειν ὁρμήσωνται ἐπ' εὐρέα νῦτα Θαλάσσης.
μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖνεν ἔκηλοι·
ἀλλ' ὡς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ,
βλήμενος ἢ ίῶ, ἢ ἔγγει ὀξύοεντι,

515 νηὸς ἐπιθρόσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος
Τρῶσιν ἴφ' ιπποδάμοισι φέρειν πολύδακρον.² Αρηα.
κήρουκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων
παῖδας πρωθήβας πολιορκοτάφους τε γέροντας
λέξασθαι περὶ ἄστυ Θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·

520 Θηλύτεραι δὲ γυναικες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
πῦρ μέγα καιόντων· φυλακῇ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
μὴ λόχος εἰσέλθησι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.

A. — V. 508. *Igitur. V. ex errore.* — V. 512. *ἀπονοῦται* olim vulg. et Bothius. — V. 513. *ὅςτις* Ambr. ap. Butt- — Ib. *κείνων* Ar. πέσσος Aristoph. et fort. Vind. XLIX. — V. 515. *ἀποθρόσκων* V. L. apud schol. A. — V. 519. *προὶ* V. et mann. in schol. ad Od. p. 592. Vind. XLIX. —

Homero largitur. Quodsi codicum plurimorum auctoritate et grammaticorum iudicio stabimus, ei accedamus oportet. Nam diphthongo, ut paucis defungar, utuntur Eust. 181, 8. 726, 44. Apoll. in Lex. 170. Et M. 49, 12. Theod. p 74, 7. aliquo permulti. At vero his obstant Venet. et doctissimus eius interpres, quibus ē satisfecit semper, vid. 15, 476. 22, 304. A quo quum aliorum decreta, ut Apollon. de adverb. 571, 5. Drācon. de metr. 37, 5 sqq., non ita multum absint, illorum signa deserere nolui. Sed gaudeho, si quis alias impedimentissimum Graecae grammaticae locum tanta et studii diligentia et doctrinae ubertate, quantam sibi expetit, ita explanatum perpurgatumque nobis dederit, ut, quid verum falsumve sit, in singulis quibusque dilucide et perspicue appareat.

V. 513. Quod Heynius, nullo satī certo nisius testimonio, commemorat, ex Ambrosiano libro nuper erutum est. Aristarchei *κείνων* mentionem iniecit Parmeniscus in libro Crateti inscripto; illius simile est in Od. 3, 224. Demonstrativi vero fidem auget Od. 17, 497. Neque optativum hinc exemplis et paucis aliis sponsoribus fretus praferendum dixerim. Hectori enim certam hostium perniciem spondenti subiunctivus magis conuenit.

V. 519. Adstrictior est praepositionis ποτὶ potestas, quam quae hic requiratur. Unde ποτὶ a plurimis libris probatam et apud schol. A. appositam merito tuemur; cf. 10, 183. 12, 803. Postrema versus pars exstat in Et. M. 445, 54.

ῶδ' ἔστω; Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω.
μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιῆς, εἰρημένος ἔστω.

525 τὸν δ' ἡοῦς Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν
ἔξελάσαν ἐνθένδε κύνας Κηρεσσυφορήτους
[οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν].
ἄλλ' ἡτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς.

530 πρωὶ δ' ὑπηροῖσι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῷσιν ἐγείρομεν ὁὖν "Ἄρηα.
εἴσομαι, εἴ κε μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διοιάδης
πάρ την πρὸς τεῖχος ἀπώστεται, οὐ κεν ἐγὼ τὸν
χαλκῷ δημάσας ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.

535 αὐριον ἦν ἀρετὴν διαισθεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔχος
μείνῃ ἐπερχόμενον· ἄλλ' ἐν πρώτοισιν ὅτῳ
κείσεται οὐτηθεὶς, πολέας δ' ἀμφ' αὐτὸν ἔταιροι,

V. 526. Πλομαὶ εἰχόμ. Z. Vind. | ἥος οἱ V. et prius Et. M.-
quint. et H. — V. 527. χρέος αἱ 351, 19. 692, 13. Ald. 2. ἥος
φρον. alii gramm. separatis. — St., alii. — V. 532. εἰσο-
V. 529. ἐπὶ σύντα V. L. ap. μας, αἱ οἱ ol. vulg. Et. M. 42,
schol. A. — Ib. ἡμέες conie- 35. Apoll. in Lex. 241. — V.
ctura Heyn. — V. 530. ψίξ 533. αἱ xer Vindd. duo. — V.

V. 526. Schol. Ven., Zenodoto hic obloquatus, assentitur ad 14, 45. Neque Homeri consuetudo patitur explicatiōem, quam proponant interpres Graeci vulgatum reddendo: κακῶματα θλι-
δοκούμενα ὑπὸ τοῦ Αἰός καὶ ἄλλων θεῶν. Cui iure adversatur Heynii et Zenodoteum reponendum iudicat. Sed nulla ad-
ducimur necessitate, ut a libris, qui omnes propemodum conci-
nunt, desciscamus. Prohibitetur enim Hector se preces fundere Iovi
et aliis dñs, spe inductum fore, ut Argivos e patria expellat. Ea
vero sententia magis patet interponeto, quo hic versus a proximo
dirimitur, sublato, cuius vestigium frustra quaeris in Veneto, add.
Eustath. 727, 43.

V. 527 sq. Advertit grammaticos Venetos et Eustathium com-
positum, quod e dativo declinationis tertiae producto eoque ab
initio illato nove et insolenter coaluisse indicant, Aristarcho id
tribueutes, vid. Lobeck. ad Phryn. 687. Ceterum χρέοισι φροντίς
indicare eos, qui iniquo fato adveeti sunt, et Eust. 727. 45. et
alii sagaciter perspexerunt, vid. Ruhnken. in ep. crit. II, 56.,
qui sententiam suam de versu proximo, otioso sane et molesto,
olim pronuntiatam ibi retractat, illumque aliis poetae exemplis de-
fendendum existimat.

V. 529. Heynii suspicio, quae Bothio placuit, alienissima
est ab Homeri mente.

V. 530. Compositum ὑπηροῖς, cui sponsor locuples est Eust.
727, 52., conjectura reperit Toupius, vid. Heynium, qui plu-
ra exempla cougescit.

τηλίου ἀνιόντος ἐσ αὔριον. εἰ γὰρ ἔγων ὡς
εἴην ἀθάρατος καὶ ἀγῆραος ἥματα πάντα,
540 τιούμην δ', ὡς τιετ' Ἀθηναῖη καὶ Ἀπόλλων,
ὡς νῦν ἡμέρη ἡδε κακὸν φέρει Ἀργείουσιν.

"Ως Ἐκταρ ἀγύρευ· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδωμόντας,
δῆσαν δ' ἴμαντεσσι παρ' ἄρμασιν οἵσιν ἔκαστος."

545 ἐκ πόλιος δ' ἀξαντο βόας καὶ ἕρια μῆλα
καρπαλίμως οἶνον δὲ μελίρρονα οἰνίζοντο,
σιτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλαι πολλὰ λέγοντό.
[ἔρδον δ' ἀθανάτουσι τελητέσσας ἐκατόμβας.
κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω
550 ἡδεῖσαν· τῆς δ' οὐ τι θεοὶ μάκαρες δαρέοντο,
οὐδ' ἔθειλον· μᾶλα γάρ σφιν ἀπήγθετο Ἰλιος ἱὴ
καὶ Ηριάμος καὶ λαὸς ἐνμελίῳ Ηριάμοιο.]

V. 534. φερούμενη V. L. ap. schol.	H. —	V. 539. ἀγῆραος V. —
A. —	V. 535. αἱ κ' ἐμ. Vindd.	V. 543. ἀπὸ ζ. ἰδωμόντες Vind.
plures, Eust. 728, 1. Rom. St.	quint. —	quint. —
H. —	V. 538. αἱ γὰρ vulgo et	Vind. ed. —

V. 532. Ionicum εἴ τε μ' ὁ Τυδείδης quum Ven. Vindd. plures aliique repouscent libri, tum alii poetae luci dubitatione eximant, vid. Il. 22, 244. Od. 18, 265., quibus consuetudine sunt Il. 11, 792. 15, 403. 16, 860. Od. 2, 232. 3, 216.

V. 533 et 535. Hic quoque lucum suum facile tuebitur Iohannum, priore versu codicibus Iunge plurimi sustentatum, posteriore Ven. Vind. XLIX. et Ald. sec. testimonio adiustum.

V. 534. Modorum vicissitudinem, Homeri non ignotam, et certa Hectoris exspectatio et libri admitti retant.

V. 538 sq. εἰ γὰρ εἴθεται infra 13, 825., qui nihil fere discrepat, Ven. Vind. quint. et XLIX. proferunt; add. schol. A. ad hunc locum. Trisyllabum ἀγῆραος praeter Venetum agnoscunt alii quidam, sed cf. Exeurs. V.

V. 548 sqq. Hic Homeril Ilias quattuor versibus (unus 549. in libris comparet) e Platonis Aleibiade II, qui fertur aucta est inde a Barnesio, vid. Wolfii prolegom. p. 37. et Heyni observationes, quanquam hic eum aliis varia circumspicit causas, quibus fidem eorum elevet. Neque ego is sum, qui spuriæ originis notam deleandam putem. At pro certo affirmaverim verbo διάριστο, in quo Heynius Bothiusque haerent, nihil ingens neque insoliti nec sermoni Homericō contrarii. Quid enim de diis nido saerificiorum vescentibus plerisque cogitant, id falsum et commenticium habeo. Seriō igitur, quemadmodum in dialogo isto legitor: τῆς δ' οὐ τι θ., p. διάριστο, i. e. culus ne minimū quidem dii coelestes sibi diviserunt. Quae cum poetæ

Οἱ δὲ μήγα φρονέοντες ἐπὶ πτολέμου γειφύρας
εἴπατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.

553 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἀστρα φαειην ἀμφὶ σελήνην
ταινεῖτ' ἀφιπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ.
[Ἐκ τ' ἔφαντεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώτοις ἄκροι
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερόργανη ἀσπετος αἰθήρ.]
πάνται δέ τ' εἰδεται ἀστρα· γέγηθε δέ τε φρένα πόιμην.

560 τόσσαι μεσηγὸν νεῶν ηδὲ Ξάνθοιο ρόάων,
Τρώων καιούτων, πυρὰ φαίνετο Πλιόθι πρό.
χιλὶ ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πάρ δὲ ἐκάστῳ
εἴπατο πεντήκοντα, σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἴπποι δὲ κοῦ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύμπιοι,
565 ἔσταότες παρ' ὅχεσφιν, ἐνθρόνον Ἡῶ μίμον.

V. 553. γειφύρη Vind. ed. volgo et W. — V. 555. φάεις νῆρ V. L. ap. Eust. 729, 26. et schol. — V. 557. ἐκ τ' ἤγαρον Vind. ed. et ol. vulg. — V.

560. τοῖα μεσηγὸν et ὡς τὰ μεσ. VV. LL. ap. schol. A. — V. 562. μυροῦ ἄρ' ἐτ πεδίῳ et ἐτ δὲ Z. — V. 563. σέλαιas Vind. ed. σέλαι edit. antiquiss.

usu concinere patebit comparantibus ll. 9, 138, 280. 5, 158. Versus autem duo postremi leviter immutati esse videntur ex ll. 24, 27 sqq.

V. 553. Pluralem, Ven. et trium Vindd testimonio munitom, reposui eum Heynio et Bothio. Vere enim ille dicit nullum singularis exemplum inveniri apud poetam.

V. 555. Novam lunam qui intellegendam esse statuerent, φάεις νῆρ i. e. νῆρ excogitarent. Cuius conjectura mentionem facit Eustath., l. l. eamque in Apionis et Herodori commentariis repertam dicit. Aristarchus vero φαειην lucidam expousisse Eustathius pariter ac schol. Lips. memoriae produnt, nec quidquam variant Apoll. in Lex. 683. et schol. ad Od. 6, 58.

V. 557 sq. Spurios iudicant, quod commodior illi sit locus in libr. 16, 299 sq.

V. 559. Prior pars recitatur in Et. M. 296, 13.

V. 560. Bene et scienter stabilivit Heynius vulgatum.

V. 562. Zenodotum Troianorum multitudinem in immensum auxisse prudenter admonet schol. A. Graecorum vero exercitum numero superiorum fuisse Troiano constat.

V. 563. Thierschius, in gr. Gr. §. 189. 18. σέλαι ab Homero auferendum ratus, veterum testimonio uti poterat. Sed nemo eorum, quod ipsi placet, σέλαι πυρὸς αἰθ. agooscit verum. Itaque cum Ven. et schol. A. ad ll. 11, 385. σέλαι π. αἰθ. teneamus oportebit. Testimonium autem, quo grammaticus ille utilit, δέπτη μελιηδός οἶρον depromptum puto ex Odyssea 3, 46. Quo loen etsi hodie quartum habemus casum, tertium tamen vel in suis invenit exemplaribus, vel aptiorem iudicavit scholiasta.

ΙΑΙΑΔΩΣ Ι.

Apud Achivos, Troianorum excubili septos et gravi elade perterritos, Agamemnon, copiis diffusus, principibus clam convoeatim fugam nocturnam suadet. Moerore afflictos a tanta ignavia dehortantur Diomedes et Nestor, qui et alia quaedam utiliter et scienter proponit v. 1 — 78. Stationibus castrorum dispositis, apud Agamemnonem eplantur duces, ubi, fame exempta, de Achille placando et in belli societatem revocando pluribus agit Nestor v. 79 — 113. Agamemnon, suam culpam professus, illius voluntati et prudentiae cedit, atque Achilli, si iram ex animo dimittere velit, et Briseidem intactam et alia egregia doua pollicetur v. 114 — 161. Quae cum Nestoris assensu comprobentur, Phoenix, Aiace Telamonius, Ulixes et praecones duo, ab illo electi, ad Achillis aheunt tentorium v. 162 — 184. Legati benigne et honorifice excepti, postquam dapes remotae erant, singuli deinceps, primum Ulixes, deinde Phoenix, ad postremum Aiace, nullis nec blanditiis neque adhortationibus, quibus contumacem Pelli-dae animum fleetant, parcunt; sed eventu irrito. Ille enim, iniuriae sibi factae memor, et doua oblata adsperrnatur et redditum in patriam minatur. Praeterea legatos, Phoenice apud se retento, alia, quibus ab hisce angustiis liberari possint, circumspicere iubet consilia, eosque remittit v. 185 — 668. Ulixes, eum Aiace et praeconibus ad suos reverans, Achillem placari non posse nouijat. Principes, hoc rei exitu percusso, oratione virili et forti ad meliorem spem erigit Diomedes v. 669 — 713.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχαιέα. Λιταῖ.

Ως οἱ μὲν Τρῶες γυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεοπεσιη ἔχει φύσα, γόρβου κρυόντος ἐταιόη·
πένθει δὲ ἀτλήτῳ βεβολήσατο πάντες ἄριστοι.
ώς δὲ ἄντεμοι δύο πόντον ὁρίετον ἰχθυόειτα,
5 Βορέης καὶ Ζείφυρος, τώτε Θρήνηθεν ἄητον,
· ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἀμυδίς δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορυθύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἀλα φύκος ἔχεναν·
ώς ἵδαιζετο θυμὸς ἐτὶ στῆθεσσιν Ἀχαιῶν.

V. 2. Φῦσα et Φύδον Vind. ed. — V. 7. παρ² δὲ grammatis. pars;
H. — V. 3. βεβολήσατο Z. — πολές Tyrannio. — ib; ξεναν
V. 4. ἀρίψ Aristoph. — V. 5. V. et Strab. I, 92, 6. — V.
Βορέας Vind. ed. et all. — V. 9. βεβολημένος Vind. ed. — V.
6. ἀμυδίς Nicias et Pamphil. — 12. μῆ δὲ β. Ald. 2. — V. 13.

V. 2. Aliorum ad normam φίσαν παραδυτόνως scriendum
esse docui in libro de vers. Gr. her. p. 35. ell. 176. Nec dissen-
tiant intelligentiores magistri tum veteres tum recentiores, vid.
Aread. de acc. 96, 11. Thiersch. in gr. Gr. §. 176. 12. Li-
teram vero maiusculam et loei natura adspexenatur et testium suf-
fragia prohibent, velut scholl. ABC, Eust. 731, 30., schol. ad
Od. 1, 238., Et. M. 731, 22. cum Orionis 146, 2.

V. 3. Animi doloribus βεβολήσατο, corporis vero cruciatilus
βεβολήσατο tribuisse veteres nemo ignorat, vid. Lobeck. ad Phryn.
588 sq. et de vers. her. 253. Quibus technicorum finibus etiam
poetarum sequiorum usus non continetur, Homero tamen ob hanc
ipsam causam nihil novi inusitative erit coneudehdum, vid. Et. M.
193, 43.

V. 5. Praeterquam quod libri praestantiores Ionico adsunt,
ut Ven. Vind. alii, idem reperitur in Apoll. Lex. Hom. 46., in
Eust. commentariis 732, 12. et schol. Theocr. ad Id. VII,
111., vulgare legitur apud Moschopul. 83, 6. Βορέης e solo
Porphyrio assert Heyn.

V. 6. Adverbium ἀμυδίς Ascalonita et Alexio, Aristarchi prae-
ceptis obsequuti, leni instruxerunt spiritu, ell. II, 12, 385. Qui-
buscum doctissimi quique congruent, velut Et. M. auctor 87, 13.
529, 56. Apoll. Lex. Hom. 97. Eust. 732, 20. et Lex. παρ²
πτυγα, a Valekenaerio editum, p. 210. Quorum duo poste-
riorēs eius rei originem repelunt ab Aeolica dialecto, vitiōse autem
fertur ἀμυδίς in Lex. laud.

V. 7. Iam a veteribus de praepositionis duplicis et coniunctio-
ne et significatu et tenore sibi multumque disceptatum est.
Hac nostra aetate eadem de re nemo copiusius diligentiusve expo-
suit Grasshoffio, vid. diar. schol. a. 1831. p. 514 sqq. Sed

'Ατρείδης δ', ἄχει μιγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
 10 φοίτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
 κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἔκαστον,
 μηδὲ βοῶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.
 οἶζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχίων, ὡςτε κρίνη μελάνυδρος,
 15 ἥτε κατ' αἰγίλιπτος πέτρης δροφερὸν χέει ὑδωρ·
 ὡς ὁ βαρυπτενάζων ἐπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 'Ω γῆιοι, Ἀργείων ἰγήτορες ἥδε μέδοντες,
 Ζεύς με μέγα Κεροίδης ἄτῃ ἐνίδησε βαρείη·
 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 20 Ἰλιον ἐκπέρσαντ', εὐτείχευν ἀπονέεσθαι·

τετιηότες Vind. ed. — V. 14 et 16, duobus electis, commisit Ien. ita: ἄν δ' Ἀγαρ. Ἱστατο δακρυχίων, μετὰ δ' Ἀργείοισι ξεπεν. — V. 16. ὡς ὅγε δακρυ-	χέων V. L. ap. schol. A. — V. 18. μήδας Ar., vid. ad 2, ill. — V. 19. ὃς τότε μέν μ. Ar. et. all. —
---	--

quum plura sint, quae scite et commode satis ab illo disputata esse negaverim, rem integrum complectar Excursu XVIII., hunc loco subiiciundo. Itaque duo tantummodo, quae viri sollertia eum effugisse video, hic licet adiicere. Primum minus animadvertisit a Tyrannione, cui adstipulatur, non modo libros optimos, sed grammaticos etiam meliores dissidere, ut Et. M. 652, 46. schol. ad Od. 12, 276. Apoll. in Lex. Ilom. 699., deinde in eodem versatior errore, qui Heynii est. Nam quum in schol. Venet. legamus: Τυρανίων δὲ ἐν μέρος λόγου ἡκουοσεν, οὐ δὲ ἐπίλογα, καὶ βαρύτερε καὶ ἄχει λόγος, ὃς Ἡροδίαρδος ὡς ἕτα πόρες τοῦ Σκυθικοῦ Προτού, Herodianum una cum Tyraunione πάρεξ tanquam adverbium comprobasse nobis narrant. Veram si recordatus fueris Herodoti esse locum, quem scholiasta attulerit, vid. histor. IV, 46., Herodiano expulso, schol. verbis leviter corruptis medelam repertam videbis scribendo: ὃς Ἡρόδοτος ὃς οὐ πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ Προτού. Quod quidem pluribus stabilire vix opus erit, et si tantilla res omniibus fraudi fuit; meliora docere poterat Et. M. 1. 1. In versus clausula ξεπεν libri louge plurimi et schol. A. tueruntur.

V. 13. Homero usitatum commendant Ven. Vind. quint. et all., a quibus nihil discrepat Alteri liber iu II. 9, 695. 11, 555. 17, 664. 24, 283.

V. 16. Grammatici quum δακρυχίων et βαρυπτενάζων sibi contradicere putarent, illud bis infulerunt. Neque alia causa, ut duos versus una littera induceret, Zenodotum commovit. Qui si compensationem e libr. 16, 3 sq. parum apte hue traductam iudicasset, id ipsum interpretes nobis dicturos fuisse consequens est.

V. 19. Secus ac libri suadent interpres Graeci, Aristarchi, puto, auctoritate impulsi, τότε magis convenire existimant. Quod quo pertineat, admodum dubium est. Alii enim de somnio a Iove

νῦν δὲ πακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καὶ με κελεύει
δυσκέλτα "Ἄργος ἵκεσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὄλεσσα λαόν.
οὗτα που διὸ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
ὅς δὴ πολλάν πολίων κατέλυσε κάρηνα

25 ἡδὲ ἔτι καὶ λύσαι τοῦ γὰρ πράτος ἐστὶ μέγιστον.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἔγων εἴπω; πειθώμεθα πάντες:
φεύγωμεν σὺν νησὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.

"Ως ἔφαθ": οἱ δὲ ἄρα πάντες ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῆ.

30 δὴ δὲ ἀνέω ἥσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν·
ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

"Ἄτρειδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀγραδέοντι,

V. 21. ἄντη Ambros. ap. Butt. schol. ad Od. p. 592. — V. 22 — 32. Zenod. contraxit ita: δυσκέλτα Ἄργος ἵκεσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὄλεσσα λαόν. ὅτος δὲ ὡς εἰπὼν κατ' ἦραν τοῦ Θυμόντος ἀχεύων.

| τοῖσι δὲ ἀνιστάμενος προεῖφη πρατερός Διομήδης. V. 30. ἄντει vulgo, ἄντε Ald. 2. Rom. — V. 33. μη τι V. — Ib. χολώσης Vind. quint. — V. 34. ἀλκῆ un. Vind. ἀλκῆν

Agamemnoni obiecto cogitant, alii ad portenta Aolidae saeris immissa respiciunt, alii denique exta et ostenta eo indicari censent. Itaque satius dueo, sollertia illorum, qua nihil proficiimus, spreta, in eo acquiescere, cui libri et hic et in ll. 2, 112. ferunt praesidium. Neque Agamemnon, serio de fuga iamiam deliberaturus, Achivorum principum animos explorare putandus est, neque alia Iovis auguria commemorant hic, alia loeo laudato.

V. 22 sqq. Zenodotus, pluribus resectis, tres versus reliquit, alii, ut Aristophanes, nonnisi tres, v. 23 et duos proximos, ciliendos iudicarunt. Schol. A. Zenodoti ubelom improbat eaque de causa, quod versos isti aliquoties repetantur, sic statuisse grammaticum coniicit, vid. 2, 139 sqq. 7, 398. 9, 693. Heynius, Suevia Villoisonii, apud quem scholiastae verba mutila leguntur, praepeditus, Zenodotus mentem manumque assequi non potuit.

V. 30. Cum Buttmanno ἀρέω, de quo dixi ad 2, 323. scripsi.

V. 33. Activum χολώσης alienum esse monstrat Od. 18, 20.

V. 34. Nihil saui praebent Vindubb. Unum enim librarii peperit negligentia, alterum glossam sapit. Simillimum nostri exemplum est in Od. 18, 380. Scholiorum iussu Ernestius et Heynius medium in versum πρώτος ὁν. intulerunt, quo Agamemnon vel solus vel primus Diomedi ignaviam obiecisse dictator. Illud quum a vero abhorreat, neque hoc possit comprobari, usenatum cohabeamus necesse est. Vix enim dubites, quin Dionedes ea in animo habuerit, quae aerbius iecerit in ipsum Alrida 4, 370 sqq., idque scholia scienter intellexerunt. Quod reliquum est, adverbii usus multis exemplis poterit confirmari, vid. 1, 339. 9, 447. 16, 75. alib.

ἢ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῆ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
ἀλλον μὲν μοι πρῶτον ὄνειδισας ἐν Δαραοῖσιν
35 φὰς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
ἴσασ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλημήτεω·
οκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
ἀλλὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὃ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
40 δαιμόνι', οὗτα που μάλα ἔλπεαι νίας Ἀχαιῶν
ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὡς ἀγορεύεις;
εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ Θυμὸς ἐπέσσυται, ὥσπερ νέεσθαι,
Ἐρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγγι Θαλάσσης
ἐστᾶσ', αἴ τοι ἔποντο Μυκήνηθεν μάλα πολλαῖ.

Vind. — Ib. πρῶτος scholl. BL.,
editt. antiquiss. et II. — V.
36. ἡγῆτοφες ἦδε μιδ. Z. — V.
37. διάρδει^τ Id. Vindd. tres. —
V. 38. οκήπτρου Vind. XCLX.
— V. 39. οὗτε δώκει Ald. 2.

Rom. all. — Ib. 6, τε W. et
ol. vulgo. — V. 42. εἰ δέ τοι
vulgo, εἰ δὲ σοι W. — V. 43.
τῆς δέ τοι ἀμφιελισσα V. L. ap.
schol. A. —

V. 36. Zenodoteum plures occupavit libros, ut Vindd.,
Eustath. 733, 12., alius, neque Aristarcho ignotum fuisse schol.
testantur. Sed apparet de iniuria sihi illata Diomedem eo iustius
conqueri posse, si totum exercitum, ut factum erat, eam audi-
visse dicat, neque id latuit interpretes veteres. Unde Veneto
erit ad stipulandum.

V. 37. Vindobon. tribus etsi schol. A. congruit, duplificem
tamen amphibrachum, profecto molestem auribus, probinent ab
aditu Ven. et Eust. 733, 13.

V. 38. Nec Vindob. XCLX. nec Dionysii codices, quorum
mentionem initit Heynus, diversi quidquam habuisse videntur.
Nam οκήπτρον non minus quam οκήπτρον scribarum festinationi de-
beri tenoris pravitas nos certiores facit. Itaque carere possumus
Heyni explicatione: οκήπτρον μέν τοι δῶκε, ὥστε τετιμῆσθαι.

V. 39. Et Ven. οὗτος vindicat et Vind. XCLX., in quo οὗτος
reperitur.

V. 42. Wolfio, de Bekkeri sententia ὅρθοτονοίμαρονrepo-
situero, non obtemperarunt operae, vid. diar. litt. Ienens. l. l.
p. 165.

V. 43. Ven. schol. v. μέντοι (Heynus probabiliter conicit
δέ τοι) ἀμφιελισσα recte dicit eorum esse, qui versum proximum
ut otiosum et inutilēm eiiciendum putarunt. Mibi quidem ma-
gistrī, qui ita praeciperent, parum attendisse videntur Diomedis
dicacitatem. Traducit enim Agamemnonis Ignaviam, classis mili-
tumque numero stolidē superbientem. Quorū prius sagaciter per-
spexit Eustath. 734, 26.

- 45 ἄλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηκομώντες Ἀχαιοί,
εἰςόκε περ Τροίην διαπέρσουμεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
φευγόντων σὺν τηνὸν φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
γῶτε δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχητόμεν^τ, εἰςόκε τέκμωρ
Ἴλιον εῦρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
- 50 "Ως ἔφαθ^τ· οὐ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἱες Ἀχαιῶν,
μῆντον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
τοῖς δ' ἀνιστάμενος μετεισώνεεν ἵπποτα Νέστωρ·

Τυδείδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσαι,
καὶ βουλῆ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἐπλευ ἄριστος·

- 55 οὕτις τοι τὸν μῆντον ὄνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
οὐδὲ πάλιν ἔρει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων.
ἢ μὴν καὶ νέος ἐσσι, ἐμὸς δέ κε καὶ πάτες εἴης

V. 46. εἰςόκε Τρ. εὖπιργον Ελε-
μένη Vind. ed. — V. 52. τοῖσι
δὲ καὶ μετέπειπε Ιερόνιος ἐπ. IV.
V. I. ap. schol. A. — V. 53.

Vind. quint. — V. 55. ὅσσοι
Ἀχαιῶν ap. Plutarch. an seni
sit resp. ger. Vol. IX. p. 174.
ed. Reisk. [T. II. p. 795. B.] —
πολ. ἐν καρτ. V. — V. 54. ἐπλευ

V. 57. η μὲν καὶ Ar. — Ib.

V. 46. Vindobonetus maculis, quas lib. V et XLIX. eum siliis
abstergunt, pluribus immorari supervacaneum est. Gravior est
quaestio, quae veterum movit diligentiam, de singularum distin-
ctione. Alii enim, virgula in huius versus fine posita, cogitando
subiiciunt βούλλορται, alii, ut Nicanor, interpuncto abstinentes
particulis et δὲ καὶ vim lubendi inesse statunnt, ut poetæ mens
sit: age vero et ipsi fugiunto in patriam, sive, ut scholiastæ utar
verbis; ἄρε δὴ καὶ οὗτοι φευγέτωσαν, add. Eust. 734, 34., qui,
ultraquo explicatione allata, nihil dirimit. Horum prius recen-
tissimi quique editores et interpretes recte praetulerunt; ita enim
sicer luet oppositorum ratio, ex qua Agamenono primum reliquis
Achivis, deinde illo ipsi Tydidae et Stheuelu obiiciuntur.

V. 54. Falsum esse Vindob. ἐπλευ et eudices ostendunt et
schol. ad Od. 14, 212.

V. 55. Plutarchus alio loco, quā paullo inferioris legitur, In
præc. polit. Vol. IX. p. 185. ap. Reisk. [T. II. p. 178. A.] nihil
variat. Poeta quidem utrumque novit, nec vero nulla discriminis
nota distinguit. Genitivo lucus est, si quod nomen est adinnetum,
velut in II. 10, 301. ὅσσοι τοισι Τρόιων ἡγύπτοις ήδη μέδοντες, add.
12, 13.; sin autem ὅσσοι ονομίᾳ suo ita cunnectitur, ut nullum
aliud ei accedit attributum, casus secundus excluditur, vid. infra
642. 10, 214. 11, 691. 15, 206.

V. 57. Numerum suavitatem sibi postulare vocalium diae-
resin dixi in Exo. VI, ad II. 2, 713. Neo latuit is poetæ usus,
eul eudices assentiuntur, Gerhardium in lectiou. Apollon, 144.,
add. Apollon. de synt. II, 2, 11. p. 150.

V. 58. Veneti ὀπλότατος iure recepit Wolfius, neque schol.
A. verba: γράφεται ὀπλότερος prohibere possunt illud ab aditu.

οπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ὃς σεῖο γεραίτερος εἶχομαι εἶναι,
60 ἔξειπτο, καὶ πάντα διέξομαι· οὐδὲ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσῃ, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος ἐστιν ἐκεῖνος,
 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὄκρυψεντος.
65 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἔκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον ὄρυκτην τείχεος ἐκτός.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε; σὺ γάρ βασιλεύτατός ἐσσι;
70 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ξοικέ τοι, οὗτοὶ ἀεικέσσι.

παῖς W. — V. 58. ὀπλότερος
 vulg. et H. — V. 62. ἀτιμήσῃ,
 οὐδὲ H. — V. 66. φυλακτῆρες
 Ar. — V. 67. περὶ V. 1a ap.
 schol. A. et codd. paucor. —

V. 69. βασιλεύτηρος Dionys. Ha-
 licarn. de art. rhet. VIII. —
 V. 70. οὗτοι ἀεικέσσι Vind. ed. Ald.
 2. —

Quanquam testes plures huic faveant, ut praeter librorum multitudinem Eust. 735, 11., rei tamen multo aptior est superlativus, quo Tydidae iuventus Iuculentius et planius indicatur a Nestore. Quo factum est, ut praestantissimi duo libri Ven. et Vind. XCLX. in eo consequantur. Ὁχλότερος qui scriberent aliorum similitudine sunt inducti, velut Il. 2, 707. Od. 19, 184., in quibus fratres natu minores obstant maioribus, eaque de causa ne poterat quidem aliter dici.

V. 60. Omnium et librorum et Apollon. de synt. III, 28, 255. est ἡγώ, quod Heyniius frustra sollicitat. Venet. non nisi verbo ἡλω sequente ἥ detrahit, qua de re dixi ad Il. 2, 139.

V. 62. Et Vindob. unius subiunctivus et Heynii editioni forte fortuna illatus est optativus, qui Beutleii ex conjectura legetur. Ille enī corrigit errorem admissum, Heyniius vero in observationibus futurum agnoscit. Id autem est fidentius loquentis et Nestoris personae imprimis convenient, vid. exempla, que colligit Hermannus de partic. dr. I, 8., nec discrepat Eustath. 735, 34.

V. 66. Aristarchum διὰ τοῦ ἣ φυλακτῆρες τοῦς φίλακτους ha-
 buisse scholl. L.V. memoriae produnt. Quod si verum est, cum
 iunxisse ἔμοινοι φυλακτῆρες λεξάσθων, i. e. singuli quique execu-
 brias disponunt, apparet. Sed vereor, ne medium huic interpretationi repugnet. Itaque nihil multo et nomininlirum cum schol. A. et Eust. 736, 12. de vigilibus e singulis Graeci exercitus gen-
 tibus eligendis disponendisque intelligo. Cui congruant et Et. M.
 802, 8. et Il. 8, 519.

V. 70. E luceo, quem modo admovi, περὶ hoc translatum esse
 suspicor. Οὐ τοι διεκέ Ven. et Vind. XLIX. vindicant,

πλεῖαι τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆσος Ἀχαιῶν
ἡμάτιαι Θρήγηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·
πᾶσά τοι ἐσθ' ύποδεξίη· πολέοσσι δ' ἀνάσσους.
πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι, ὃς κεν ἀρίστην
75 βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρέω πάντας Ἀχαιοὺς
ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, ὅτι δῆιοι ἐγγύθι νηῶν
καιόντων πυρὰ πολλά· τις ἂν τάδε γηθήσειν;
τὺς δ' ἥδ' ἡὲ διαρράισει στρατόν, ἡὲ σαώσει.

“Ως ἔφαθ’· οὐ δ’ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύνον ἥδ’ ἐπίθοντο.
80 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο
ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
ἥδ’ ἀμφὶ Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενόν, νήσος Ἀρηος,
ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρηά τε Δητπυρόν τε,
ἥδ’ ἀμφὶ Κρείοντος νιὸν, Λυκομήδεα δῖον.

V. 73. ὑποδεξίη V. Aristoph. — | οἱ δὲ ἀμφὶ Ἀσκάλαφον — ἥδε
Ib. πόλεσιν γάρ ἀνίσσ. Ar. — | Ὁρέστην Et. M. 278, 2. et prius
V. 78. διαρράσι Ar. — V. 82. | Vind. XCLX. — V. 86. κοῦφος

V. 73. Aristophanis manus, cuius nomen pro Antiphane substituendum censuerunt in schol. Villoisonius et Wolfius, in Venet. adesse videtur. Herodianus certe diversa tradidit; etenim in prosodia ὑποδεξίη ut Ἀγγελη̄ ratum babuit, at ἐν τῷ καθόλῳ disseruit ita: ὑποδεξίη ἔτεια μέτρου ἕπεστι ἐπαθε τὸ ἐ (corrigit ἐ). ἀγνοει μέτρον τάχιστον διεῖ τῆς εἰ διφθόγγον τὴν γραφὴν ποιοῦνται. Sufficit ergo ἐ Eustath. 726, 14. Et. M. 782, 15., vid. libr. de vers. Gr. her. p. 82. Thiersch. gr. Gr. §. 148. 2.

V. 78. Aristarchus, ut passim fecit, vid. ad v. 299., liquidam non geminavit. Cui repugnat et libri et grammatici, ut Et. M. 609, 15.

V. 82. Nescio, quo pacto evenerit, ut diligentissimus Etymologi magni scriptor in errorem incideret. Commixta enim sunt apud eum duo diversa ex h. l. et ll. 12, 139. Αὐτοὶ ἀμφὶ ἀνακτὰ καὶ Ἰαπετὸν καὶ Ὁρέστην, adde etiam ib. 193. Illi vero sunt Troes, quibus inter Achivos nullus est locus. Vitium versus initio adspersum lucis migravit importune ex ll. 13, 526.

V. 86. Augmentum detrahunt, Aristarcho obsequuti, vid. schol. A.

V. 88. Lautae Zenodoti epulae Achivis, rerum augustiis pressis, minus quadrant, vid. schol. A. Eodem auctore Aristarcheum δόρπα ἦ. Ηεύπιος revocavit, quod cur hoc loco alienum existimem, breviter et summatis dicam. Aristarchum, quum omnes omnia libri singularem perscriptum testentur, eique 23, 55. ἀνημένως δὲ ἄρα δόρπον ἐφοπλισαντες ἐποτοι auxilio sit, de conjectura dedisse δόρπα admidum probabile est. In qua suspicione eo veuit, quod saepissime δόρπον, perraro δόρπα legeretur apud poetam. Censuit igitur novum inuisitatumque optius esse

- 85 Επτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἐκατὸν δὲ ἐκάστη
χοῦροι ἀμα στεῖχον δολίζ' ἔγγεια χερσὶν ἔχοντες·
καὶ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἤζον λόντες·
ἔνθα δὲ πῦρ κήσαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἔκαστος.
Ἄτρειδης δὲ γέροντας ἀολλίας ἦγεν Ἀχαιῶν
90 ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μεροεικέα δαῖτα.
οἱ δέ ἐπ' ὄντειαν ἐτοίμα προκείμενα χειρας ἵαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἥρχετο μῆτιν,
Νίστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
95 ὁ σφιν ἔυφρορύέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἄτρειδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
ἐν σοὶ μὲν λῆξω, σέθ δέ ἀρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
λαῶν ἔσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγνάλιξεν

Ald. 2. ex errore typietae. — | τιθ. δὲ δαῖτα Θάλειαν Z. δόρπα
Ib. ἦτειχον ol. vulgo. — | τιθ. Ar. H. — V. 89. ἀμιστέας
V. 88. ἐνθάδε Vindd. — Ib. Ar. —

trito ac vulgari. Accedit, quod nostris fere congruit 24, 444. δόρπα φυλακτῆρες ποιήσατο, add. 8, 503. 9, 66. Verum enimvero illum locum, si accuratius inspexeris, nostro dissimilem reperiri credideris. Etenim illic custodes coenam apparant: hic unus quisque sibi soli instruit coenam. Itaque non pussimus nou ab Aristarchi Heynlique iudicio dissentire. Praeterea de huius nominis genere paucis videtur admonendum. Plerique quidem grammatici δόρπος, unde per melaplasthum τὸ δόρπα propagata volunt, etymum fuisse perhibent, vid. Eustath. 726, 26. 968, 46. Apoll. Lex. Hom. 230. Et. M. 283, 52, alios. Unde apparet opinionem eam grammaticorum aetate communem fuisse. Sed diversa suadet poetarum usus, ex quo τὸ δόρπα legitimam fuisse ostendi potest. Ut enim ab Homero ordianur, in Il. 19, 298. τεῖχοθεα μῆτα δόρπον deprehendimus, cui adstipulantur Apoll. Arg. II, 157, 304. Orph. in Argon. 673. Quae quidem in locis magis dubiis, qualia est Quint. Sm. I, 88. καὶ οἱ δόρπον ἔτεντε πανεδίπτον, aliud genus quaeri vetant. Nee refragatur pluralis apud eundem Quint. XII, 550. Ποτατα δόρπα, aut Aeschylī versus, qui in Palamede erat, a grammaticis crebro allatus: πότσα, δέντρα, δόρπα θ' αἰράσθαται τρίτα, vid. Athenaeum I, 11. e ibique interpres. Unde emendabitis schol. ad Od. 2, 20., in quibus Buttinaunus, brevitatis studiosus, rem parum expedivit. Ea vero, quae Graecus interpres ad hunc versum disserit, medelam ferent Etymologo Gadiano 150, 4 sqq. vitiis mendicisque paene obruto. — Quod reliquum est praeter Nicandrum, cuius mentionem Schneiderus fecit, et Quintum neminem novi, qui dixerit δόρπος. Sed illius locus in Alex. 66. dubio non caret, certius est Quinti exemplum in Posth. IX, 401. δόρπον δέντρα τείχεατο.

V. 97. Lepide variavit Athenaeus I, 5, e.

σκῆπτρόν τ' ἡδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύησθα.
100 τῷ σε χοὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἡδὲ ἐπακοῦσαι,
 κριῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
 εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· στο δ' ἔξεται, ὁ ττι κεν ἄρχῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
 οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
105 οἷον ἐγὼ νοέω, ἥμεν πάλαι, ἡδὲ ἔτι καὶ γῦν,
 ἔξετι τοῦ, ὅτε, Διογένες, Βρισηΐδα κούρην
 χωμένου Ἀγιλῆος ἔβης κλισίθεν ἀπούρας·
 οὕτη καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε

V. 102. ἔξεται ap. schol. A. — 322, 14, c. — Ib. διογένες
 V. 104. ἄλλοι Harl. un. Vind. Ven. c. schol. H. διογένος
 et V. L. schol. A. — V. 106. Vindd. — V. 109. ἀπεριθεόμεν
 ἐτι τοῦ Thiersch. In Gr. §. V. L. ap. Apoll. Lex. Hom. 144.

V. 99. Vide quae de hoc loco disputavi ad 2, 206.

V. 100. Tenorem voculae πέρι recte inclinari ab omnibus
 propemodum libris exposui in dissertatione de acc. inclin. partic.
 πέρι concedenda p. 10.

V. 102. Tum schol. Ven. tum Eustath. 738, 17. ἔξεται ad-
 spirari iubent, metaphora a navium retinaculis petita. Fuere igit
 tamen quibus placeret ἔξεται, quod quid sit ignoro.

V. 104. Bentleius, simillimis exemplis inductus, vid. 7, 388.
 12, 232, ἄλλοι proposuit. Sed Autenoris pariter ac Polydamantis
 consilium Hectori Paridique iuutile obstat. Nestor vero nullum
 alium Graecorum consilium, quod magis expediat suo, inventurum
 esse affirmat, idque Pyliorum regi sapientissimo egregie con-
 gruere sciens, vid. 94, 7, 325, 2, 370 sqq. Nec diversi quidquam
 libri praebent aut Eust. 738, 21.

V. 106. Thierschium praeter necessitatem veterumque
 usum vnculas separandas existimare docet Lobeck. ad Phrya.
 48. Medianus versus partem Heynius ad Venet. aliorumque nor-
 mam refixxit. Mihi quidem rix est dubium, quin prava interpre-
 tum sedulitas διογένες substituerit vulgari. Agamemnoni enim
 sollempne Achillis cognomen minus consentaneum habuerunt, cuius
 conjecturae veritatem, nisi fallor, schol. Ven. demonstrat hisce:
 διογένες· περισπωμένως ἀναγράμμεν· συράζεται γὰρ ἐπαθε τοῦ διο-
 γένεος καὶ διογένοις καὶ τροπῇ τοῦ διεῖ ἐ διογένες· γερικῆς γάρ
 ἐστι πτώσεως. Eustath. quoque utrumque novit. cf. eius comment.
 738, 37. Duritiem vero quandam priore subesse diffiteri non po-
 tes, neque prorsus alienum ab Agamemnone erit διογένες. Quod
 etsi plerumque vel Achillis vel Patrocli est cognomentum, alii
 tamen principibus hic illuc evenit, ut Eurypyllo 11, 810. Mene-
 lau, Agamemnonis fratri, 23, 294. Itaque diuturna possessione
 non ausim depellere receptum ab omnibus omnino Iliados editio-
 nibus.

V. 109. Aristarchus ἀπεριθεόμενος dedit, teste schol. A. Quid

πόλλ' ἀπεμυθέομην· σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ
 110 εἶς αἱ νῦν φέροστον, ὃν ἀθάνατοι περ ἔτισαν,
 ἡτίμησας· ἐλῶν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 φραζώμεσθ', ὡς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν
 δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν, ἐπεσσί τε μειλιχίωσιν.

Τὸν δ' αὐτε προσέκειται ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 115 ὁ γέρον, οὗτοι ψεῦδος ἐμάς ἄτας κατέλεξας.
 ἀνασάμην, οὐδ' αὐτῷς ἀναίνομαι· αὐτὶ νυ πολλῶν
 λαῶν ἔστιν ἀνήρ, ὃντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν. Ἀχαιῶν.

et Hesych. I, 436., ἀπεμυθεύο- | Ζεὺς πέρι κ. φιλ. Thiersch. in
 μην schol. A. — V. 112. πεπ- | gr. Gr. §. 188, 16. φιλήσει Ald.
 θεύμεν vulg. H. — V. 116. ἀρ- | 2. et pauci eadd. — V. 118.
 τί γε Vind. ed. — V. 117. ὅτι | ξιοντ, ὀλεοος δὲ V. —

aūtem, eo probato, reiecerit, obscurum est. Nam praeterquam quod ἐπεμυθ. enotatus reperimus ab Hesychio et Apollonio sophista, scholl. praecepunt: ἀπεμυθεόμην ἀπηγόρευον, ἵκαλον γράφειν δὲ καὶ ἀπεμυθεύομην, ἢν γέ ἀπελογεόμην. Cui quum numeri contradicant, Heynius ἀπεμυθένην, utpote a μυθίσθαι ductum, legendum proponit, idque dissuadere explicat. Nihil enim μυθέομεν et μυθείομαι differunt. Itaque grammaticos, qui eo uterentur, non tam de lectione quam de vocis significacione dubitasse probabile est. Quare, quum plerique idem esse dicereut atque ἀπηγόρευον, alii ἀπελογείσην reddiderunt. Huc spectat Suidae glossa I, 253. ἀπεμυθήσοντος ἀπελογήσων Σερέττος, quae totidem verbis exstat in aneed. Gr. a Bekkerο editis I, 421. Illud autem Homeri, hoc Atticorum esse non est quod copiosius demonstramus, praesertim quum Eustath. 738, 34. sciente ad ea, quae in Il. 1, 275 sqq. a Nestore proferantur, legentes remittat.

V. 112. Subiunctivum, qui Aristarchi fuit, et praesenti et orationi rectiae aptiore, iure amplectitur Wolf.

V. 116. Cum Ven. et ceteris Eust. 739, 43. et Viud. quintus congruunt. Itaque γέ vel errore quodam vel inscritia librarii occupavit Vindoboneusem Alteri.

V. 117. Thierschii opinionem Nitzsch. ad Od. 5, 36. sequuntur ὅτι τε prorsus ineptum dicit. De quo non possum non dissidere a viro amicissimo. Imo mihi si non necessarium, certe venustum admodum videtur τε in Agamemnonis ore, quod causam continet, cur Achillis gratiam tanti faciat rex. Deinde relativum solum in ea quidem sententiae conformatioe vix admittit subiunctivum, vid. Il. 13, 430. 24, 61. Od. 15, 245. Ut vero κηρόθε φίλητι et λογώσατο bene dicitur, ita κῆρι φίλητι sperui non poterit. De tenore voci περὶ imponendo monui ad 4, 46.

V. 118. Veneto num aliud accinat, ignoro. Schol. A. admovet vulgare.

ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην φρεσὶ λευγαλέησι πιθήσας,

120 ἄψ θέλω ἀρέσαι, δόμεναι τ' ἀπερεῖται ἀποινα.
ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὄνομιγνω·

Ἐπτ' ἀπύρονς τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἴθωνας δὲ λέβιτας εἰκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

125 οὐ κεν ἀλήιος εἶη ἀνήρ, ὃ τόσσα γένοιτο,
οὐδὲ κεν ἀκτίμων ἐριτίμοιο χρυσοῦ,
ὅσσα μοι ἡνείκαντο ἀέθλια μάνυχες ἵπποι.
δῶρά δ' ἐπτά τρυναῖκας, ἀμύμονα τρόγ' εἰδνιας,
λεοβίδας, ἀς, ὅτε Λέσβον ἐυκτιμένην ἔλεν αὐτὸς,

V. 121. ἥμηρ edd. priores. — V. | ἀμύμονας, ἤγε² εἰδ. Vindd. et al.
124. ἄγορο Vind. quint. — V. | vulgo. — V. 130. Εξ Ἑλύσην Z.
127. ἥμέγκαντο Viudd. — V. 128. — V. 132 et 274. κούρη Βρισιης

V. 119. Huic Dioscorides, Isoeratis auditor, apud Athen. I, 11, a. alium adiunxit versum: ἡ οἰνῷ μεθίων, ἡ μ' ἔβλαψαν Θεοὶ αὐτοί, qui neque in ullo libro conspicitur, neque Agamemnoni satis commode tribuitur.

V. 121. Libri, quibus Turneb. primus paruit, ὥμηρ, add. Eustath. 739, 52.

V. 124. Alibi etiam, quod tenui admodum disiunguntur nota, ἄρεσθαι et ἄγεσθαι confusa sunt, vid. ad 24, 130. Nostro loco prius tantummodo aptum censeri potest, idque in libris testimatum legimus.

V. 128. Iam veteres de singulorum iunctura discrepare doceant plura. Scholiasta quidem Venet. ἀμύμονα eo nomine praestare censet, quod de mulierum forma posthac agitur. Idem Aristarchum ἀμύμονας, quod schol. V. Zenodoto tribuit, dum neutrum Aristarchi esse vult, male assumpsisse memoriae prodit. Variare auctores Eustath. etiam 740, 60. dicit, neque ita multo post ad v. 270. et idem schol. in priore sententia perstat et Ven. ipse ἀμύμονας praeberet. Cui iterum obloquitur 19, 245., ubi mulieres Lesbiacae a Mycenarum rege promissae Achilli in manus traduntur; ibi enim Ven. non minus quam Vind. quint. ἀμύμονα ἤγεα conlunghunt et schol. B. observat: χρίσσον τὸν ἤγεα τοι τὸ τιλθετορ. In Odyssea 24, 278. eadem librorum est inconstans, probat tamen ἀμύμονα ἤγεα Harleianus. His denique exemplis annumerari oportet II. 23, 263. Θῆτε γναῖται ἄγεσθαι ἀμύμονα ἤγε² εἰδίνια, de quorum ambiguitate uberior dissenserunt schol. Ven. et Eust. 1299, 30 sqq. Nec vero certi quidquam pronuntiare audent. Recentiores constantia haud ferme maiore sunt usi, Wolfius quidem, cui Hermannus ad hymn. Hom. in Ven. 86., Thierschius aliisque assentiuntur, ἀμύμονα ἤγεα semper adoptavit, Vossius vero in interpretatione nunquam non adiungit nomen istud praecedenti, Passovius denique in Lex. voc. ἀμύμονα suam sententiam prudenter celavit. Itaque apparet rem nondum esse

- 130 ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δὲ ἔσσεται ἡν τότε ἀπηγόρων
 πούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν δρον ὄμοῦμα
 μήποτε τῆς εὐτῆς ἐπιβίημεναι ἥδε μιγῆται,
 ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἥδε γυναικῶν.
- 135 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὗτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο Θεοὶ δώσωσιν ἀλαπάξαι,
 νῆσα ἄλις χονδοῦ καὶ χαλκοῦ νηγεάσθω
 αἰγελθών, ὅτι κεν δατεώμενα λητὸς Ἀγαοί·
 Τρωΐαδας δὲ γυναικάς ἐκκοσιν ἀντὸς ἐλεῖσθω,
- 140 αἴ κε μετ' Ἀργείην Ἐλένην κάλλισται ἔωσιν.

Ιονιαναν αἰσθανταν ιπποταν
 et ἐπὶ δὲ μέγα δ. δ. Ar. — V. | νῆσος ἄλις Barn. et Ald. 2. in
 134. ἦ Θέμις vulgo. — V. 137. vers. 279. —

ad liquidum perductam. Iam vero si meinineris alias etiam mulierum artem simili modo augeri et quasi exurnari a poetis, utrum eligamus vix dubii haecce possumus. Hanc enim nostram causam et Hesiodus adiuvat Theog. 264. κοῦρας περιήκοτα, ἀρίμηνα ἤγγ' εἰδῆς, προδιψενηνοῦντα, dissimilitudinibus reperitur, et poeta ipse Od. 15, 418. καλὴ τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαῖα ἤγγ' εἰδῆς, cf. 13, 289. 15, 158., cui finitima sunt alia, cf. Od. 2, 117. 7, 111. Quint. Sm. VII, 683. Il. 6, 324. et Od. 20, 72. Ex quibus intelligitur id, quod nobis praeferendum videtur, neque a libris prorsus esse repudiatum, neque exemplorum affinium copia destitutum.

V. 130. Zenodotum versus proximus permovit, ut et hic de sex cogitaret puellis, quarum septima erat Briseis, et infra 19, 246. refingeret: ή, ἀτρῷ Εβδομάτῃ Βρισ. καλλατ., vid. schol. et Eustath. 741, 5. Quam Zenodoti conjecturam v. 271. refutare probe intellexit schol. A. alio insuper addito arguento, hisce: ἡ δεκάτη, ὅτι τας ζ' Λεοβίδας ὑποσχνται, οὐχ ὡς Ζηρόδοτος ἐν ταῖς ζ' καὶ Βρισοῦται τάττει· ταῦτα γάρ Λιρηφοστα.

V. 132. Disparis casus molestiam expulsurus Aristarchus κούρη Βρισῆος sive Βρισῆς, cuius mentionem facit schol. A. ad v. 274., corrigendum putavit, vid. Eustath. 741, 36. Proximum, quod schol. attulit, et ipsum apud Eustathium reperitur, neque ignorat poeta, vid. 23, 42. Hes. Op. 193. Verum id, cui libri et scripti et impressi testes sunt, alia comprobant exempla, ut Il. 1, 233. Od. 20, 229. Utrumque in unum coaluit Il. 21, 373.

V. 134. Scholiasta suadente, ἦ Θέμις Heynius assumpsit, id quod ubique anteponendum esse cum Bekkero docui in Excurs. II.

V. 137. Nominis singularem librorum omnium esse ostendit Heynius, neque aliter iubent grammatici, ut Eustath. 741, 59. Et M. 598, 20.

εἰ δέ τεν "Ἄργος ἵστοιμεθ' Ἀχαικὸν, οὐδαράρ ἀρούρης,
γαμβρός κίν μοι ἔοι τισω δέ μιν ἴσον Ὁρέστη,
ὅς μοι τηλύγετος τρέψεται θαλή ἐνι πολλῇ.

τρεῖς δέ μοι εἰσι θύγατρες ἐνι μεγάρῳ εὐπίκτωφ,

145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·

τάων ἦν κ' ἐθέλησι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω

πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μεῖλια δώσω

πολλὰ μᾶλ', ὅσσ' οὕτω τις ἐῇ ἐπέδωκε θύγατρι.

V. 141. *Ἀχαικὸν* Eust. 741, 54. | 147. *ἴπιμίλια* V. Vindd. Eust.
et ol. vulgo. — V. 142. *ἴη* | 741. et vulgo oīm. — V. 150.
Eust. 742, 24. et Rom. — V. | *Ἰοὴν* vulgo, *Ἰοὴν* Eust. 743, 13.

V. 141. Non magni admodum momenti est, sed, ut alii te-
neant, quid sequutus fuerim, semel dicendum erit Ἀχαικὸς et
Ἀχαιδία auctorum locupletum praecepis esse consentaneum. Qui
etsi paenultimam διατρέποντα nota instruant, eam tamen, quum ἡ
et diphthongus praecedens colliquecere non possint, rectius abesse
patet. Genuino vero ἡ Vindd. pariter ac Ven. nunquam desunt,
vid. 9, 521. 13, 319. 15, 218. 19, 115. Alterum ἡ e Vindob.,
editoris an operarum culphā nescio, semel tantum evanuit, 9,
283. Homericum vero esse illud Eustathius aliquoties tradit,
vid. 742, 15. 936; 44. 1175, 33. et add. Henr. Stephani
thesaur. Gr. linguae I, 2456. c. Inquit me, peius rem administra-
runt typographi 2, 235. 3, 75.

V. 142. Libri et plurimi et optimi flos servant. Subiunctivo
admisso eandem supra restitendum fuisse, ut Thierschii ulim
videbatur in act. Monac. I. p. 449., intelligitur.

V. 146. Vix dici potest, quantum difficultatis viris doctis move-
rit ἀράδρος, de cuius compositione inuisitata iam admonuit Eustath. 743, 5.: ea vero et composito ἀράδλιτος et aliis quibusdam probari
videatur, cf. Labeck. ad Phryn. 728. Quae si recte disputata sunt,
Nitzschii sententiam, qua quidem puellam ἀράδρον eam vult
dietam, eui-pater dona a sposo accepta reddit, cf. animadvers. ad Od. I. p. 51., et falsam et nominis origini contrariam esse
nemo non perspicit. Accedit, quod veteres in communī explicatio-
nē consentiunt, ut Apoll. in Lex. Hom. 137. Eust. 742, 54.
Scholl. aliqui permulti. Sed nura eiusdem interpretatio, qua in
IL 13, 366. Κανούρδης ἀράδρος iudicatam reddunt, etsi Pas-
sovius in Lex. essentitur, non minus erit reiicienda. Ut enim
Agamemnon filium ἀράδρον, i. e. nullis donis quasi redemptam
Achilli usserit, ita Othryoneus sponsalium loco Argiros invitōs
Troade expellendos in se recepit.

V. 147. Si fides scholiastæ Ven. est, ἴπιμίλια de Aristarchi
decreto libris insidet, etenim ille ut ἴπιμίλια coniungendum
existimavit, Apollodorus contra et Alexia separarunt, ἴπιδῶοι με-
λλα sociantes. Id melius esse demonstrare studet Heynius, Apol-
lonii usn advocate, cf. Arg. III, 146. AV, 1190, 1549. et Henr.
Steph. in thes. Gr. ling. VIII, 11114. d. sq. Quare, si recte
iudico, ab Aristarcho discedamus necesse est. Dicit enim Aga-

- ἐπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολεθρα,
 150 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρην ποιήσσαν,
 Φηράς τε ζαθέας ἡδ' Ἀνθειαν βαθύλευμον,
 καλήν τ' Αἴσπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναλαντι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
 155 οἵ κέ ἐ δωτίνησι, θεὸν ὁς, τιμῆσουσιν,
 καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.

et H. — V. 153. νάττας V. L. | V. Ar. — V. 155. τιμήσουσι
 ap. schol. A. κέντας grammatis. vel οὔτας Ar. —
 quidam. — V. 154. πολύρρηνες

memno se non modo filiam, quamlibet velit, Achilli nullis sponsalibus acceptis, uxorem daturum, verum alia etiam minime vilia tali genere insuper gratiscaturum esse. Haec ita plana et manifesta sunt, ut perspicacioreis grammaticus minime fugiant, ut Apoll. in Lex. Hom. 448 sq. Et M. 592, 31.; hebetiores Aristarcho subscrubunt.

V. 148. Varietas Apollodori, ab Heynlo commemorata, nulla est, vid. Eust. 742, 61., et illum πλέωνει cum vulgaribus habuisse intelligen.

V. 150. Notissima sermonis Graeci lex, sive Ἱρην sive Ἱρην malueris, paenultimam tenore erigi iubet, cf. Reiz. de accent. p. 116 sq. Itaque mirari subit, quod Aristarchus aequa atque Herodianus, cf. schol. ad v. 297., Ἱρην exaraverint δύνασθε. Quorum vestigia libri ac Strabo VIII, 359, b. sequuntur. Nec tamen Ἱρην, cui locum concessi, inauditum est, vid. Eustath. 743, 20. et Pausaniam in Messeniac. 30, 1., ubi Iram Homeri eam esse urbem, quae postero tempore Abia sit vocata, demonstrat. Alli, ut Barnesius refert, Ἱρην Ηοίκεσσαν lūxerunt. Quibus eo minus habenda erit fides, quo clarius patet Homerum singula op-pida, quae recenset, a loci natura designasse.

V. 153. Peversam ad haec interpres Graeci adhibuerunt diligentiam, qui r̄ficiant, utpote per synecopam ex περιάττας factum, verbum esse autumant; opinioni isti pertinacius inhaerent scholia. Quod quum eruditioribus absconum esset visum, Apollodorus vel Apollonius (utriusque enim nomen edunt scholiastæ) κέντας proposuerunt, alii scitus etiam de urbibus Pyliorum agris conterminis acceperunt. Sic iam iudicavit Nicanor, teste schol. Ven., cui, etiā grammatici obloquuntur, concinunt tamen Eustath. 743, 40. et Et. M. 599, 20., interpretationis prioris haud immemores. Ea vero ratio tum ingratis eiusdem vocis repetitionem tollit, tum Pyliorum mare, alias ignotum, removet.

V. 154. Aristarcho literis geminatis infestiori obnittitur Ven. infra v. 296., eique convenient plures et libri et grammatici, ve-lut Vindd. Eust. 743, 43. Etym. M. 140, 57. et Herodian. περὶ λέξ. μον. 15, 28., qui ἐν δὴ ἄνδρες ν. recitat.

V. 155. Ignoramus, quid Aristarchus praescripsit, etenim diversa narrat schol. A. hic et ad vers. 297., id solum certum est

ταῦτά κέ οι τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.

δημηθήτω· Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἡδ' ἀδάμαστος·
τούνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·

160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
ἡδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι·

Τὸν δ' ἡμείβητ' ἐπειτα Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·
Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆι ἄνακτι·

165 ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἴ κε τάχιστα
ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεων Ἀχιλῆος.

εἰ δ' ἄγε τοὺς ἄν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἴ δὲ πιθίσθων.

V. 157. μεταλήξαντι Ar. R. St. | Vindd. — V. 164. οὐκ ξ' ὁν.
H. — V. 158. καμφθήτω Z. et | ol. vulgo. — Ib. δίδωσις gram-
Aristoph. — V. 159. καὶ γε | matic. pars. — V. 165. κλειστοὺς
Vindd. — V. 160. καὶ μοι ὑπ. | Vind. quint. et all. — V. 167.

illi medium commodius veriusque esse visum, sed modus variat. Quae discrepantia Venetum et ipsum distinet, primum τιμῆσοντι, deinde τιμῆσωσι, exhibentem. Tametsi dissidii huius causam aliquam comminisci possit, eam tamen parum tutam ac validam iudicaverim. Iccireo cum Vindd. et Ven., cuius interpres infra etiam τιμῆσοντι attulit, et vocem et modum immutatum servavi. Neutrum enim destitutum video testimoniis, cf. Il. 1, 175. Od. 5, 36, atque Eustath. 74, 35. 743, 36. 1521, 46. Neque Odysseae duo, quae numerorum causa medium sibi expetunt, secus suadeant, vid. 19, 280. 23, 33. .

V. 157 ell. 299. Ad alterum horum schol. Ven. apponit: διὰ τοῦ ἔρεον λ' Ἀποτραχός, cf. eundem ad 15, 31. Quae grammatici verba in contrarium detorquet Heynius, opinatus Aristarchum, cuius ad exemplar Veneti librarius se composuerit, priuum geminasse literas liquidas. Nostra aetate non minus incerti fuerunt viri docti: Brunckii morem, cui Aristarchi auctoritatem praelexere poterat, reliquit Wolfius, aliis iubentibus, et dupl. adscivit literam, vid. praefat. ed. nov. p. 63. Nuper in partes, quas iam derelictas putabam, iterum secessit Vossius, idoneus profecto harum rerum arbiter, ad hymn. in Cer. 340. Verum euim vero libri, quos testes advocat, non addicunt, nāū Ven. Σ semper iugeminat uua cum Vind.; Eustath. raro admōdum, ut 743, 48., contra stat. Quae quum ita sint, et in perpetua librorum discrepantia, quid statuamus, in nostra sit potestate, consonam duplēm syllaba longa instante et aplorem et paene necessariam habeo, vid. de vers. her. p. 80.

V. 158. Verbo δημηθήτω, ab equis donandis translato, libri omnes, Eustath. 743, 63, et Etym. M. 281, 8. fidem addunt.

V. 159. Nemo hodie καὶ γε suspectum reddet, cf. Passov. in Lex. v. καὶ, 2. Aristarchus apud schol. A. narrat nonnullos huic adiungere versum sequentem: οὐνεκ', ἐπεὶ κε λάρηστ, πέλωρ

Φοῖνιξ μὲν πρώτιστα, Διὸς φίλος, ἡγησάσθω·
αὐτὰρ ἔπειτ' Λιας τε μέγας καὶ δῖος Ὁδυσσεύς.
170 κηρύκων δ' Ὁδίος τε καὶ Εὐφυράτης ἀμ' ἐπέσθων·
φέρται δὲ χερσὶν ὑδωρ, εὐφημῆσαι τε κέλεσθε,
ὅφρα Διὸς Κρονίδης ἀρησόμεθ', αἴ κ' ἐλείσῃ.
“Ως φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἁδότα μῦθον ἔιπεν.
αὐτίκα κήρυκες μὲν ὑδωρ ἐπὶ γεῖδας ἔχεναι,
175 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
νάμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
αὐτὰρ ἔπει τοιεσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἥθελε Θυμός,
ἀρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.

Ἑγει οὖδε ἀνέγειρε. Eum vero et ipse supervacaneum dicit, et idem,
quod v. 158. legimus, molesto repetitur. Quare tanquam gram-
matici alicuius emblemata omitti oportet.

V. 160. Pronomen quum libri potiores, tum grammatici prae-
stantissimi inclinant, vid. Eust. 743, 52. Apollon. Soph. Lex.
Hom. 678. Apollon. Alex. de synt. II, 14, 122. et Characem.
ap. Hermann. de emend. rati. Gr. gr. p. 75.

V. 164. Bene egit Wolfius iungens particolas οὐκέτ', vid.
Bekker. cens. p. 174. Aristarchi de sententia διδοῖς, ut ὅρθοῖς,
dicendum esse schol. A. refert. Varie autem de horum tenore ex-
stimassee veteres ea docent, quae idem attulit ad Il. 19, 270., add.
Eustath. 744, 18. 1184, 11. Quare prudenter iudicat Thiersch.
in gr. Gr. §. 230, 97. Heynius, etsi nobis adstipulatur, minus
tamen communia conjectura grammatici praecepta ad subiunctivum
δίδως pertinere posse addit.

V. 165. Legatos nominatim lectos a Nestore κλήτοις vocari
plurimi volunt, vid. scholl. AEL. Eustath. 744, 28. Hesych. I, 278.
Apoll. Lex. 402. Posthabendum igitur est κλήτους, cf. Butt-
manu. in Lexil. I, 94.

V. 167. Inconstantiam Venet. supra tetigi ad v. 60. Nam
saepē retinet literam finalē, Aristarchi arbitrio hic expulsam, cui
patrocinantur Vindd. plerique, Eust. 744, 30. et edit. antiquiores,
adversatur Et. M. 362, 36. Coniunctioneū δὲ scienter tuetur
schol. A.

V. 170. De spiritus ambiguitate exposui ad 2, 856.

V. 172. Frequens poetæ usus defendit subiunctivum, cf. 6,
94, 275, 309. 24, 301. Od. 13, 182.

V. 177. Mendum diu propagatum considerate diluit Wol-
fius, id quod patet ex plurimis Odysseae exemplis, vid. 3, 342,
395. 7, 228. 18, 427. Peius etiam apud Athenaeum V, 170.
d. οὐτείσαρτο legimus.

τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ
180 δευδίλλων ἐς ἔκαστον, Ὁδυσσῆῃ δὲ μάλιστα,
πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Τὼ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ Ἐγνοσιγαίῳ
ὅηδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

185 Μνομιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
τὸν δ' εὔρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείη,
καλῇ, δαιδαλέῃ; ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
τῇ διγε θυμὸν ἔτεροπεν, ἕπειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
190 Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἥστο σιωπῇ,
δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν ἀείδωγ.

ol. vulgo, σπεῖσάν τε πλον V. L. —
ap. schol. A. et H. — V. 185. Ἑκούσιον V. L. schol. A. et codd.
nonnullor. — V. 187. δαιδαλῇ corrumpit Ald. 2. et Rom.
— Ib. περὶ Plut. de mus. Vol.

X. p. 697. ἀργύρεος ζυγὸς editt.
vulg. — V. 188. πτόλιν Ald. 2.
et all. — V. 191. δέξμενος V.
L. ap. schol. A. vid. ad 8, 296.
— V. 193. ἀνάρονστεν Ὅδυσσεὺς
schol. ad Od. 3, 309. — V.

V. 185. Numeros aliquotis permiseuit controversia eorum,
qui Phoenicem una eum Aiace et Ulyxe legatione funetum censem-
rent, quod plurimi negandum putarunt, vid. schol. Ven. ad 168.
Hoc qui amplecterentur ἰκέσθην, v. 183. εὐχομένω, v. 196. τὼ καὶ
et similia similiter exararunt.

V. 187. Libri in praepositione concordes ἐντι, utpote rei aptio-
rem, ad unum omnes servant. Dissident autem de genere no-
minis adiecti. Ἀργύρεος ζυγὸς praeter editiones vulgarces habent
Vindd., excepto quinto, cui assentitur 176, illud insuper Eustath. 745, 43. Neutrū Ven., quattuor apud Heynium, Etym. M.
412, 8. et Plutarch. I. I. reliquerunt testatum. Quorum conser-
su etiā res non omni dubio eximitur, mihi tamen et ipsi ζυγὸν
ea de causa magis probatur, quod Etym. Gud. 233, 13. τὸν ζυ-
γὸν sermoni vulgari, τὸ ζυγὸν Atticis assignat. Horum vero ser-
mo saepe congruit Homerio: minus igitur vera sunt quae gram-
maticus iste addidit.

V. 188. πόλιν Ven. Vindd. et libri plurimi cum Eust. 645, 43.

V. 193. Hemisticchium ter reperitur de Achille, vid. II, 777.
23, 101, nunquam de Ulyxe, et recte proferunt grammatici alii,
velut Et. M. 748, 53. Apoll. in Lex. 635. Phavor. 1736, 41.
schol. ad Od. 1, 417.

V. 194. Litigarunt interpres antiqui de singulorum coniuncti-
onē. Sed verba priora αἴτη ο. φόρ. commodius adnecti su-
perioribus quam iis quae sequuntur λιπῶν ἔδος sua sponte intelligi-
tur. Nihilominus fuerunt qui Achillem, pudore factum, et eitha-
ram et sellam reliquisse putarent, vid. schol. A. B. C. V. Ex inter-
pretamento Vindob. κάθητο natum est, cf. Eust. 316, 20. Apoll.

τῷ δὲ βάτην προτέρῳ, ἡγεῖτο δὲ δῖος Ὄδυσσεύς·
στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖς ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς·
αὐτῇ σὺν φόρμῃ, λιπῶν ἔδος, ἐνθα θάσσεν.

195 ὡς δ' αὕτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη.

τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὥκὺς Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον· ἢ τι μάλα χρεώ·
οἱ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοι ἔστον.

“Ως ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς.

200 εἰσεν δ' ἐν κλιμοῖσι τάπησι τε πορφυρέοισιν·

αἴψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·

Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου νίκη, καθίστα·

ζωρότερον δὲ κέρατι, δέπας δ' ἐντυνον ἐκάστῳ.

οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

194. Ήθα κάθητο Vind. ed. — | fine ἡμέτερόνδε Parmenisc. —
V. 196. τοὺς καὶ V. L. ap. schol. | V. 198. φίλτατο V. Vind. —
A. τῷ ἤγουν οὓς Eustath. 746, | V. 203. κέρατος Vindd. et ol.
5., vid. ad v. 185. — V. 197. | vulgo. — V. 204. ὑπὸ λασ
ἄ φίλος Vind. quint. — Ib. in | V. —

Lex. Hom. 339. et Et. M. 441, 4. De voce ista poetica copiose
dissertuit Buttm. in lexil. II. 105; idem fere adest 15, 124.

V. 197. Particulam, utpote affirmativam, περισπάσθαι iubet
schol. A. idemque Eustath. bis corroborat 746, 6. et 747, 7. Parmeniscum ἡμέτερον δῶ habuisse Villoisonius auctor est. De extrema versus parte Eustathius acite observat magnam in ea
erni Achillis sagacitatem, quippe qui inde, quod Agamemnon amicissimos quoque misisset legatos, de extrema exercitus Graeci
necessitate eeperit coniecturam.

V. 198. Iterum dualem meliorem existimarunt nonnulli. Eum
vero criticorum deberi emendationi vel Alteri liber indicare potest,
dum φίλτατο profert, φίλτατο scholiasta A. pro librorum varie-
tate subiicit.

V. 202. Etym. M. 478, 2. haec respiciens: μείζονα δέ, in-
quit, Κρήτης καθίστα· ἀντὶ τοῦ εὐτρέπετερος. Quae, tametsi anonymus
quidam, Homero duec, κρήτηρα restituit, nondum perpurgata
sunt; ultimo enim s' eximendum esse facile perspicitur.

V. 203. Inferius iudicant veteres κέρατος, velut Aristophanes
atque Herodianus apud scholiastam A. et Eust. 746, 47., qui li-
bris et paucis et vilioribus illud fuisse scribit. Saepe numero ea-
dem de re dispitant lexicographi, qui duo in usu esse perhibent
κέρατος et κέραδος, cf. Et. M. 504, 35. ell. 566, 3. Ηεζυχ. II, 229.
Et. Gud. 315, 31 ell. 370, 37. Sed plura confuse et mendose
illuc feruntur, quorum medicinam hic expromere longum est. At-
tamen κέρατος postea ita venit in consuetudinem, ut plerique id
agnoscant, ut Athen. I, 10, e. X, 423, e. Aristotel. in Poet.
26, 16. apud Hermann. Plutarch. in Sypos. V, 4. Epici

205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπειθεθέντι ἔταιρῷ·
αὐτὰρ ὅγε πρεπον μέγα καθβαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' ὅσος καὶ πίονος αἰγός,
ἐν δὲ συὸς σιάλοιο φάγιν τεθαλνίαν ἀλοιφῇ.
τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διος Ἀχιλλεύς·
210 καὶ τὰ μὲν ἐν μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὄβελοῖσιν ἐπιφρεν·
πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαίεν μέγα, ισόθεος φώς.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸς ἐμαράνθη,
ἀνθρακιὴν στορέσας ὄβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
πάσσει δ' ἀλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπασίρας.
215 αὐτὰρ ἐπεὶ ρός ὥπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχενεν,

V. 210. μίστυλο V. L. ap. scholl.
L. V. — V. 212. αἴτιὸς ἐπεὶ πυρὸς ἀνθός ἀπέπτατο V. L. ap.
schol. A. et Eust. 748, 42. αἴτιὸς ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαράνθητο, πανύστο
δὲ φλ. V. L. ap. schol. A. — V.

213. ἵρος ὑπερθ. V., male. — V.
214. ἀπατήσας Ar. — V. 215.
ἱλοῖσιν V. et all. quid. — Ib.
ἰχνευαν Ammon. de differ. verb.
49. Φθηκεν Vind. quint. Rom. et
V. L. ap. schol. A. atque Eust.

sequiores non minus variant: Quint. Sm. 4, 139 ἀμφροσῆγη ἐκέ-
γαιρος ἐν χρυσάσιοις κυψέλαις, Nicand. contra in Alex. 178, 511
κεραίσμενος λίπος.

V. 210. Aoristum parum idoneum huic loco, quō quasi prae-
sens omnia apparat Achilles, nonnulli praetulerunt. Nec libri di-
versi quidquam alibi praebent, vid. 1, 465. 2, 428. 7, 317. 24,
623. Od. 3, 462. 12, 365. 14, 75, 430. 19, 422, nec grammatici,
qui in hoc verbo explicando saepissime collocarunt operam, dif-
frent, vid. Eust. 135, 8. 682; 63. alibi, Apollon. in Lex. Hom.
460. Etym. M. 589, 6. et scholl. ad II. 1, 465. Unum aoristi
exemplum inventi apud Lycephr. in Cass. 154 πορφρα μιστύλας
ἴκριψενται τέρπω, quo forsitan pertinet Hesychii glossa II, 608,
ubi scribendum erit: Μαστύλας τερπεῖν, κόρυκε, μερόδας.

V. 214. Aristarchus ἀπατήσας, ἀπὸ τῶν κρατευτῶν ἀρπε,
teste schol. A. Quod quomodo conscientaneum sit, non video. Ni-
ai forte κρατευτῶν, de quibus explicaudis dissentinent interpres,
verutorum ansas (ὄβελῶν λεβᾶς) intellexerit, id ipsum tamen illum
noluisse memoriae proditum est, vid. scholl. A. D. Eust. 749, 3.
et Apoll. in Lex. 716. ell. 87, ubi in communī lectione acquiescit
lexicographus.

V. 215. Nominiς Ηέος quam variam stirpem ponerent veteres,
vario id notarunt spiritu. Aspero, qui est apud scholl. ABD.,
et in Et. M. 298, 34, instructum a verbo Ηέον vel a nomine Ηέος
Ηέον repetendum existimant. Etymologia alia Ηέον duxit ab
abieghiis lignis, i. e. ἀπὸ ηλεύθερων ξύλων, cf. Hesych. I, 1171.
Id usum sanxisse tum maior librorum pars doget, tum gramma-
tici ostendunt, apud quos horum exstat memoria, vid. Athen.
IV, 173, a. Apoll. Lex. Hom. 254, add. Eust. 749, 6. 1766,
42. Arcad. de acc. 118, 26. et Ammon. I. I. Magis etiam fir-
mat Atticorum sermo, qui τὸ ηλεύθερον iusuper procedit, cf. Val-

- Πάτροκλος μὲν σῖτον ἔλαν ἐπένιμε τραπέζῃ
καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῦμεν Ἀχιλλεύς.
αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν Ὁδυσσῆος θείοιο,
τοίχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
οἱ δ' ἐπ' ὄνειαν ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἕρον ἔντο,
νεῦσ' Αἴας Φοίνικι, νόησε δὲ δῖος Ὁδυσσεὺς·
πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας δείδεκτ' Ἀχιλῆα·
- 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ· δαιτὸς μὲν ἑτοῖς οὐκ ἐπιδενεῖς,
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ατρείδαο,

718, 4. — V. 218. ἀντλος Vind. | Οδ. ol. vulgo. — V. 225. ἐπι-
quint. — V. 219. θεοῖς id est θ. | δεινης V. ἐπιδειγ Ar., ut videtur.
commemorat Eust. 749, 20. — | — V. 226. ἡμεν grammatici qui-
V. 222. ἐδητύος ἀψ ἐπεισαγτο Ar. | dam. —
coniectura. — V. 223. θεοῖς

ekenaeer. ad Adonias. 148. et Hemsterhus. ad Luc. I. p. 371.
Casu fertur apud Etymol. magni scriptorem et Ammonium ἔχειν,
eius loco substitutum Ιθῆκεν Athenaei etiam libros invasit. Utrumque per se bonum est, sed ad id, quod codicum auctoritate nititur, proxime accedit Od. 14, 432. βάλλον δὲ τὸν ἐλεύθοντος ἀπόλλει.

V. 218. Adverbium non modo librorum multitudo, verum etiam Eustath. 749, 15. tuerit.

V. 219. Eustathius, utrum θεοῖς trisyllabum an bisyllabum habeatur, non magni admodum momenti esse dicit. Id vero ad eloquationem potius quam ad scribendi varietatem pertinere crediderim. Prius enim et loci naturae magis congruit, et aliorum, ut par erat, testimonii firmatur, ut Athen. V, 179, e. Grammat. in Bekkeri An. Gr. I, 42.

V. 222. Legatos in Agamemonis tentorio coenatos lautis ab Achille excipi epulis molestum fuit interpretibus. Itaque Aristarchus commodiorem excogitavit versus clausulam, quae legatos non tam obrutos cibo vinoque sisteret, quam eos in Achillis gratiam modeste attigisse dapce et pocula diceret. Plurimis vero exemplaribus renitentibus, quidquam mutare religioni sibi duxit.

V. 223. Wolfius e Ven. aliorumque librorum voluntate δῖος Ὅδυσσεὺς sapienter restituit.

V. 224. Totidem verbis bis excitatur ab Athenaeo V, 193, a. et XI, 498, d. Mendose recitat ultima Apollon. in Lex. 217 δεῖδεκτος θέτας Ἀχιλλεύς.

V. 225. Multa hic perturbata sunt et confusa tum apud veteres interpres, tum in recentiorum commentariis. Quae ut et clariss. perspiciantur et rectius dijudicentur, a schol. Ven. ordinamus necesse est. Ille igitur, η δειλη, inquit, οτι προστιθησι τὸ δ, οὐκ ἐπιδεύεται κακῶς, ούτος δὲ καὶ τὸ ἰῆς περισπάσσει, ημεν (corrig. ημεν) ἐνὶ κλισίῃ, ημεν, ἐπυγχάνομεν. Αρισταρχος δὲ χωρίς

ἡδὲ καὶ ἐνθάδε τῦν· πάρα γὰρ μενοεικία πολλὰ
δαινυσθ· ἀλλ' οὐδεποτέ ἐπηράτου ἔργα μέμηκεν·
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, διοτρεφές, εἰζορύωντες

230 δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἡ ἀπολέσθαι
νῆας ἐϋσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν.
Ἔγγὺς γὰρ τηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλέκλιπτοι τ' ἐπίκουροι,
κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
235 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν τηνσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων

V. 228. ἐπίραπτα Ἰογα Beati. con- lect. — V. 233. Τῷ μεγάθυμοι Vind. ed., pessim. — Ib. τηλε- κλιπτοὶ Vind. H. W. plures, vid. Excurs. XI. — V. 234. οὐδέ	τι φ. Eust. 750, 16. Rom. — V. 235. ἐν τ. Ald. 2, Rom. St. — V. 236. οφιν Κρ. V. et ol. vulgo. — Ib. ἐν δεξιᾷ σ. φ. Ptolem. Ascal. — V. 240. Ἡόα
---	---

τοῦ ὅ. Quae grammatici verba, si bene divino, non modo non sana,
sed ne iotegra quidem ad nos pervenerunt. Ven. ipse, dom ἐπι-
θενής praebet, eam conjecturam a ratione non vacua esse de-
monstrat. Inde euin suspicari licet Aristarchum, litera ultima
recesssa, ἐπιδεύρη, alios ἐπιδεύρη, alios denique ἐπιδεύρης, in quo
plurimi testes consentiant, perscripsisse. Quarto, quod tribus
latiis annumerari possit, ἐπιδεύρης Ilomeri sermo repugnat. Illorum
putem duo ad Achillem esse referenda perspicitur. Quare si ho-
rum alterutrum elegerimus, Achilli, neque antea inter Argivorum
principes apud Agamemnonem coenanti, neque nunc remoto ab
exercitu, ullam rerum inopiam aut fuisse aut esse Ulixes fatebitur.
Sic autem tertium ἐπιδεύρης tenere placuerit, id ad legatos ipsos
pertinere consequens erit. Neque aliam Herodiani mentem fuisse
putaverim, dummodo ἐπιδεύρης tenore immutato schol. Veneto re-
stitueris. Idem qui clarius apertiusque indicandum censuerunt, ii
ἔμενεν ἐν τῇ κλ. satius duxerunt; verbum substantivum aliis et locis, vid.
12, 299. Od. 21, 185, 253. 24, 171., transferentes. Nihil vero
impedit, quominus id abesse possit, ut abest a locis cogoatis 13,
622. 5, 481. Od. 4, 87. Ad extreum legatis, de Graecorum
miseria coram Achille exponentibus et Myrmidonum regem pla-
care annitentibus, verba ista egregie convenient. His igitur cäu-
sis motus Veneto non sum obsequutus, meumque iudicium suo con-
firmant testimonio Eust. 749, 32. 750, 11. et Athen. 1, 12, c.
Neque alia Heynii fuit sententia, accurate et probe de hoc loco
disserentis.

V. 228. Sincera omnia esse, neque audiendos eos, qui eorū
rupta arbitrentur, Eust. 749, 36. Et M. 357, 12. comprobant.

V. 230. Acute explicat Eust. 749, 40., eique et libris acce-
dit Et. M. 289, 23. Verborum inaequabilem varietatem ut tolle-
ret, Vindobon. quinti seriba ἀπολέσσει de suo correxit.

V. 234. Ven. Vindd. atque edit. pleraque commodius dis-
penseunt οὐδὲ τε φασί, cf. ad 12, 106.

ἀστράπτει· Ἐκτῷρ δὲ μέγα σθένει βλεμεατων
μαλνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διί, οὐδέ τι τίει
ἀνέρας, οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἐ λύσσα δέδυκεν.

- 240 ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ δῖαιν·
στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
δηγώσειν παρὰ τῆσιν ὁφινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
245 ἐκτελέσωσι θεοί· ιμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἶη
φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἵπποβότοιο.

δ. Gerh. lect. Apoll. p. 144. — V. 242. ἐμπλήσειν Ar. — V. 243. ἀτυχομένους Rom. ὑπὸ κα-
πνοῦ Eust. 750, 38. et edit. an-

fīq. — V. 215. εἴη Hermanni
emendat, — V. 246. φθίσθαι
vulgo, φθεισθαι Viudd. V. I.
ap. schul. A. et Eust. 750, 43.

V. 236. Quae de litera finali omittenda admonet schol. Vict., ea Aristarchi ex arbitrio sunt dicta, vid. ad 6, 69. In postremis verbis *tv* abundare putavit Ascalunia; cetera, quae schol. Ven. annuntiat, sunt vera ac germana, cf. Kust. 749, 45. Ej. M. 338, 43., quod ad II. 2, 353. simul respexit. Is vero locus a nostro paullo magis distat, quam Heynio est visum.

V. 240. Gerhardio super assensus est Car. Guil. Mel-
ler. de Cyclo Gr. epico in exe. de vers. spond. p. 144. Libris
versis omnibus ac singulis refragantibus, incosiderati profecto esset
quidquam novare.

V. 242. De Aristarchi iudicio, eius rationem nullam video,
breviter disserui ad 2, 415. Praeter ea, quae tunc eumparavi,
vulgari operi ferunt 16, 82, 15, 507, 702. et Eust. 740, 49.

V. 243. Verbum ἀριθμ., omnium propemodum consensu fir-
matum, Kustathii etiam 750, 38., a quo temere delfexit Ro-
mana, nititur testimonio. Ne quis vero putet ἀτυχομένους e schol.
Vict. asseri posse, illius notae levem maculam insidere adiicere
lubet. Scribendum enim est ἀτυχομένους, ὀρτομένους διῆρη σημῆναι.
Ex quibus efficitur grammaticum novisse utrumque. — In versis
fine iidem illi, qui 8, 183. ὑπὸ κανοῦ anteferebant, genitivum
legunt.

V. 245. Subiunctivum εἴη sive ἦν, ab Hermanno in opuse,
II, 32. propositum, Homero prorsus ignotum minime dixerim.
Hic autem et ob librorum consensum et ea de causa, quod opti-
tivus, si postrema a prioribus secreta cogitaveris, aptus haberi
potest, nihil mutaverim.

V. 246. Modo diphthongum εῖ, modo simplex ἵ offerri ad
6, 407. 2, 833. cognovimus. De quo tametsi discrepant grammata-
tici et utrumque in codem ponunt loco, libri tamen optimi vocali
adsunt; ita certe iubet Venetus, quocum Vindd., hic discordes, 13,
667, faciunt. Aliter statuere magistros et Kl. magni doceat auctor
792, 52. hisce: ἵστι φθίσθαι διὰ τῆς εἰ διφθόγγου· ἵστι καὶ φθίσ-

ἀλλ' ἔνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὅψε περ, νῖας Ἀχαιῶν
τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὁρυμαγδοῦ.

αὐτῷ σοὶ μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος

250 ὁρχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὸν
φράζειν, ὥστας Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμαρ.

ὢ πέπον, ἡ μὲν σοὶ γε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπειν·

τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναῖη τε καὶ Ἡρα

255 δώσουσ', αἴ τ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·

ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνουν, ὅφρα σε μᾶλλον
τίσσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.

ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν

260 παύει, καὶ δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
ἔξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι χόλοιο.

εἰ δέ, σὺ μάν μεν ἄπουσον, ἐγὼ δέ τέ τοι καταλέξω,
ὅσσα τοι ἐν κλισίγσιν ὑπέσχετο δῶρος Ἀγαμέμνων·

— V. 218. φίεσθαι Heynii con-
flect. ἢντ' ἐκ Τρ. un. Vratisl. —
V. 249. αὐτῷ τοι vulgo. — V.
251. ἀλεξήσης V. Vindd. Eust.

749, 56. 750, 47. — V. 256.
στήθεσσιν Vind. quint. — V.
258. τίσσως Ἀργ. St. all. — V.
260. παύει, ἐκ Ald. 2. St. all. —

διὸ τοῦ τε καὶ φθίητη (leg. φθίην), et Eust. ad Od. 1784, 14. et
ad II. 721, 39.: τοῦ δὲ φθεισθω τὸ ἀπαθὲς καὶ ἀκρατον φθίεσθαι,
ξεῖνον κατα πρᾶσιν καὶ οὐγκωπή τὸ φθεισθω imo φθίσθω, ut
recte fertur apud Phavor. 1830, 4. Quam ad normam φθίεσθαι
coalescere in brevius φθίσθαι verisimillimum est, unde vocis te-
norem mutari oportuit.

V. 248. Specie magis et mensura quam re et potestate diffe-
runt ὄντος et ἔγύρου, cf. Butt. Lexil. I, 62 sqq. Itaque
libris assentientibus hoc servare praestabit. Quandoquidem autem
significat a Troianorum bello et impetu defendere, ὑπὸ Τρ. ὁρ-
bene habet, neque est, cur post habeamus simplicem praepositioni
conflatae. Haec enim proprie dicitur de iis, qui, e discrimine et
periculo elapsi, vel fuga salutem petunt, vel praesenti alioius
auxilio servantur, vid. II. 17, 461, 581, 589. Od. 12, 107. Sim-
plex vero non solum hoc loco, sed alibi etiam id, quod supra po-
nati, declarat, vid. 17, 224.; sensu deinde suo et proprio dicitur
10, 539.; unum denique exemplum adest, quod proxime accedit
ad id, quod compositi proprium esse vidimus, 8, 369.

V. 249. Pronomini tenorem certe non denegat Apollon. de
synt. II, 18, 138., quanquam ipse eum inclinat, vid. de pron.
407, c. et de adverb. 535, 15. Numerorum autem gravitatem
ἔρθοτονούμενον augere scienter iudicavit Bekker. in cens. ed.
Wolf. p. 164.; vid. ad 10, 242.

- Ἐπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
265 αἴθωνας δὲ λέβητας ἑείκοσι, δώδεκα δὲ ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 οὐ νεν ἀλήιος εἶη ἀνὴρ, φέτος γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμῳ χρυσοῖο,
 ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
270 δώσει δὲ ἐπίτὰ γυναικας, ἀμύμονας ἔργον εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐῦκτιμένην ἔλει αὐτός,
 ἔξελεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μέν τοι δώσει, μετὰ δὲ ἔσσεται ἦν τότε ἀπηγρά
 πούρην Βρισῆνος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμεῖται
275 μήποτε τῆς εὐτῆς ἐπιβήμεναι, ἥδε μιγῆναι,
 ἡ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἡτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὗτε
 ἀστυ μέγα Πριάμοιο Θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆσα· ἄλις χονσοῦ καὶ χαλκοῦ τηῆσασθαι
280 εἰςελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα λητὸν Ἀχαιοῖ.

V. 272. Η^τ ήλ. divisim V. — | ἥδε γυν. V. καὶ ἀνδρῶν ἥδε γυν.
 V. 276. ἡτ' ἀνδρ. — | ἦτε γυν. | Vind. ed. ἡτ' ἀνδρ. ἦτε γυν.
 eodd. pars et Rom. ἡτ' ἀνδρ. — | all. —

V. 251. Non anteponamus multorum opinionem Aristarchi iudicio, qui, ut rationem non redderet, auctoritate tamen hos minutos criticos vinceret. Eius vero futurum esse videbimus ad 17, 144., neque dissentit Vind. quintus, quanquam corrector η appiuxit.

V. 258. Poetae usus non minus quam editi, antiquissimae et libri praestantissimi, ut Ven. Vindd. all., τίνος Ἀργ. praebent, cuius de mensura nemo esse potest solleitus, vid. libell. meum de pros. Gr. §. 52. 2. b.

V. 276. In multiplici librorum dissensu quid sequaris, est incertum, praesertim quum iinterpretum Graecorum decreta ignoramus. Eustathius solus ad Il. 19, 177. p. 1778, 56. haec ita exponit, ut duplice lectionem et habuisse et probare videatur. Quarum unam, quae et Romanæ editionis et librorum aliquot est, ἡτ' ἀνδρῶν ἦτε γυν. sic interpretatur: Θέμις ἡ τῶν ἀνδρῶν τε καὶ ἡ τῶν γυναικῶν, a qua dieendi forma non multum abhorrent Il. 11, 779. et alia quaedam, de quibus disputavi in Excurs. II. Nihilominus alienam illam duco, quod eius simile frustra quæsivi. Quare alteram, cui plurimi patrocinantur editi, ἡτ' ἀνδρ. ἦτε γυναικῶν reliqui intactam. Ei vero Passov. in Lex. voc. ἡτα non minus quam Eustath. l. 1. tenebras magis quam lucem affuderunt. Ut brevi, quid sentiam, complectar, poetam morem istum omnibus omnino hominibus communem dicere existimo, vid. 134.

Τρωιάδας δὲ γυναικας ἐπίκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
αἱ κε μετ' Ἀργείην Ἐλένην καλλισται ἔωσιν.
εἰ δέ κεν "Ἄργος ἴσοιμεθ' Ἀχαικόν, οὐθαρ ἀρούρης,
γαμβρός κέν οι ἔοις τίσει δέ σε ἵσον Ὁρέστη,
285 ὃς οι τηλύγετος τρέφεται θαλή ἐν πολλῇ.
τρεῖς δέ οἱ εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
τάων ἡν κ' ἰθέλγοσθα φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
πρὸς οἴκον Πηλῆος· ὃ δ' αὐτὸς ἐπὶ μεῖλια δώσει
290 πολλὰ μάλ', ὃσσος οὕπω τις ἔῃ ἐπέδωκε θυγατρί.
ἐπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιώμενα πτολίεθρα,
Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρην ποιήσσαν,
Φηράς τε ζαθέας ἡδ' Ἀνθειαν βαθύλευμον,
καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
295 πᾶσαι δ' ἔγγὺς ἀλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύόρηνες, πολυβούται,
οἵ κέ σε δωτίνησι, θεὸν ὥσ, τιμήσουσιν,

V. 303. ἢ καὶ σφε Vind. ed. —
V. 304. Πλῆθος ol. vulgo et H. —
V. 306. ol. Ἡμ. Vindd. et H. —
V. 310. κρανῶ V. all. et V. L. ap. Eust. 751, 3. Plato in Hipp.

minor. p. 365. — V. 311. τρέ-
ζούστε Rom. Eust. 751, 7. —
Ib. παρῆμενος V. H. — V. 312.
ἐκεῖνο Vind. ed. — V. 313. κεύ-
θει — βάζει Eust. 751, 30. 752,

V. 303. Obvium Vind. errorem, quo alii non liberi sunt, prudenter tollunt V. et Vind. quint.

V. 304. Optativum rectissime fuetur Hermann. in Opusc. II, 32. IV, 147. sive de part. ἀρ III, 4. eique nuper cessit Thiersch. in gr. Gr. §. 324, 8. Nec secus statuant et Ven. et Vindd. plurimi.

V. 306. Ne posse quidem inclinari pronomen, in versus quasi vestibulo collocatum, probē senserunt editores antiquiores, velut Ald. Steph. Rom., quorum vestigia sequitur Wolfius. Inutilis est Graefii coniectura, in ep. crit. in Bucolie. p. 61. Ἡμένης οἱ Αἰαν. proponentis. Tantum enim abeat, ut ea Hectoris ferocia ac superbia augeatur, ut contra minuatur.

V. 310. In vulgari convenient Vindd. Aristarch. ap. schol. A. et edit. antiqq. Nec spreverim; κρανῶ enim interpretamentum putaverim eorum, quae sublieciuntur.

V. 311. Homericum sermonem adversari Veneto probe vidit Wolfius in praef. ad edit. nov. 48. cf. 2, 75. 9, 671. 13, 551. Od. 9, 401, 493. alib. Nec desunt idonei sponsores alii, ut Vindd. Eust. 751, 7. et schol. Ven. ipse adscribit: παρῆμενος· γράφεται παρῆμενος.

V. 313. Quemadmodum indicativi sunt alieni, ita etiam βάζει a Felidae gravitate abhorret. Utrumque, unde fortasse immigravit,

καὶ τοι ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπάρας τελέουσι θέμιστας.
ταῦτα κέ τοι τελέσειε μεταλλήξαντι χόλοιο.

- 300 εἰ δέ τοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,
αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δὲ ἄλλους περ Παναγαιοὺς
τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἴ σε, θεὸν ὡς,
τίσουσ· ἢ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
νῦν γάρ χ' Ἐκτορ' ἔλοις, ἵπει ἄν μάλα τοι σχεδὸν ἐλθοι·
305 λύσσαν ἔχων ὄλοιήν· ἐπεὶ οὕτινα φησιν ὁμοῖον
οἱ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.

Τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὧντος Ἀχιλλεύς·
Διογένες Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ζοὴ μὲν δὴ τὸν μῆθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,
310 ὥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον καταί·
ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἔχθρος γάρ μοι κεῖνος ὅμως Αἴδαο πύλησιν,
ὅς χ' ἔτειον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴτη·
αὐτὰρ ἔγὼν ἔρεω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·

26. Rom. St. κείθει — εἴπῃ | vñt. soph. I, 25, 10. — V. 314.
Vindd. all. Ald. 2. Suid. I, 120. | ὡς καὶ τετελεσμένον Ιστος Vindd.
et 877. schol. ad Od. I, 1. p. | V. L. ap. schol. A. Plat. I. I. et
9. κεύθει — βάζῃ Philostr. in H. —

aptum est Od. 14, 156 sq. Nam praeclara Achillis sententia ad homines mendicos, qui, ut aliorum excent misericordiam et largiorem stipem cogant, loquaces pariter ac fallaces sunt, lepide transferuntur. Mature vero βάζειν in nonnulla poetae exemplaria venisse schol. ad Soph. Philoct. 94. testificatur. At vero Achilles, quanquam dicendo eum valuisse constat, v. 443., nec dolis nec garrulitate potuit delectari. Deinde subinnotivis opus est, quod Achilles suam animi sententiam his declarat. Cul nostro iudicio fidem non derogant et libri praestabiles, et alii, qui Homericā attulerunt, ut Plat. in Hipp. I. I. Bekker. Antiattic. in Aeneid. Gr. I, 82. schol. ad Eur. Hipp. 395.

V. 314. Dissimilis versus exitus pari fere auctoritate nititur, sive libros sive poetae usum consulueris. Heynus igitur scholiastae et libris, qui a vulgato recessunt, fidem habuit. Evidēm haec interpolationi eius, qui meminisset aliquoties sic loqui poemam, vid. ad 8, 401., deheri existimo, praesertim quum nihil novi afferant, sed eadem, quae versu 310. leguntur, iterent satis otiose. Atque haec quidem propter Heynium erant dicenda. Nee vero temere me ita sentire Platonis codices indicant, ii enim supra edunt: καὶ ὡς τελεσθαι διώ, quo nihil vel parum proficiunt. Quae quum ita sint, nemo, credo, negabit illis, quae plerique offerunt, orationis et varietati et copiae melius prospici, vid. 9, 103. 12, 215. 13, 735. Od. 23, 130.

- 315** οὐτ' ἔμεγ' Ἀτρειδῆν Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω,
οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦν
μάρνασθαι δῆτοισιν ἐπ' ἀνδράσι τωλεμές αἰεί.
ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμῖστοι·
ἐν δὲ ἦτι τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἥδε καὶ ἴσθλός·
- 320** κάτιθαν ὁμῶς ὁ τ' ἀεργὸς ἀνήρ ὁ τε πολλὰ ἑοργώς.
οὐδέ τι μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.

V. 315. οἴτε με γ' Ἀτρ. ol. vul- | μῆται Id. ib. 23. — V. 319. ἐν-
go, οὐτε μηγ' Ἀτρ. Eust. 752, | δ' ἦτι St., male. — V. 320. ἀερ-
42. — V. 317. δ. μητ' ἀνδρ. | γῶς Ald. 2. et editt. antiqu. —
vulgo et V. — V. 318. πολε- | V. 321. περὶ κατας Ptol. Ase.
μῆν V. et Eust. 750, 27. πολε- | περικεῖται gr. all. — V. 322.

V. 315. Tenorem pronominis tum Vindd. tum Eustathio comprobatum rectius demum constituit Wolfius, cf. Buttii. gr. ampl. §. 72, 4. ann. 4.

V. 317. Aristarchi δῆτοισιν ἐπ' ἀνδράσι, vid. schol. A., μετά hinc et ex Il. 17, 148. expulit. Laudo; adstipulantur enim iudici intelligentissimo Vind. quintus et Eust. 752, 46., cuius obli- tus fuit Heynius.

V. 318. Eustathius, qui de huius sententiae conformatione bene praecipit, re ad experientiam traducta, utitur subiunctivo. Optatus, qui libgos et scriptos et editos obtinet, longe aptior erit censendus.

V. 319. Hiatu offensi ἐν δὲ μηγ, ἐν δ' ιογ et ἐν δ' τ' ἦτι proponunt critici. Primum semel tantum legitur in Homericis Il. 15, 416., alterum nunquam dixit poeta priore correpta, tertium denique, quanquam ferri potest, incertum tamen est et praesidio veterum destitutum. Quapropter nihil erat inconsiderate agendum, praesertim si memineris 21, 569., et grammaticorum, ut schol. Ven. A. Eust. 752, 58. Apoll. Lex. Hom. 356.

V. 320. Prudenter sustulit Henr. Stephani sagacitas Ho- mero inauditam, cui ne grammatici quidem, quibus Heynius confidit temere, ullum admovent auxilium, vid. Et. M. 351, 35.

V. 321. Heynius suum πέρι κατα affingit Ptolemaeo Asca- loniac, vid. schol. A., qui recte probat compositum περίκειται, ita libri et Eust. 753, 40. 754, 15. et Apoll. de pron. 293, a.i.

V. 322. Infinitivum, quem communī de sententia edunt libri, Aristarchum voluisse sebol. A. memorat; add. Eust. 753, 38. Non autem unum idemque est πολεμίσειν ψυχὴν παραβαλλόμενος et ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίσειν. Alterum enim significat animi vitaque prodigus bellare, alterum animam belli periculis obiicere, sive, ut acute observat Eustath., παραβόλεται ἱανιὸς τῷ πολέμῳ, vid. similia apud Meinekium ad Menandr. p. 227.

V. 323. Me sequi in his Veneti libri auctoritatem dixi ad 3, 62. Alios contrarium amplecti notum est, vid. Thiersch. in gr. Gr. §. 216, 49.

- ώς δ' ὅρης ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρησιν
μάστακ', ἐπεὶ κε λάβησι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πόλει αὐτῇ:
 325 ώς καὶ ἦγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους σύντας ἵανον,
ἡματα δ' αἰματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
ἀνδράσι μαρνάμενος ὁάρων ἔνεκε σφετεράων.
δώδεκα δὴ σὺν τηνσὶ πόλεις ἀλάπαξ ἀνθρώπων,
πεζὸς δ' ἔνδεκα φημι κατὰ Τροίην ἐρίζωλον.
 330 τάων ἐκ πασέων καιμήλαι πολλὰ καὶ ἀσθλὰ

πολεμίζων schol. ad Soph. Al. 1269. — V. 323. προφέρησις Eust. 753, 57. et edd. vett. — V. 324. μάστακ', ἐπεὶ κε λάβη τι Graef. in ep. crit. in Bucol.

60. coniecit: — Ib. κακῶς δὲ τε V. Athēn. IX, 372, c. H. — V. 327. μαργαρέτοις Ald. 2. ὠρέων V. L. ap. schol. A. — V. 328. δῶδε, δὲ ξύν H. —

V. 324. Iam priso tempore de duplii nominis μάστακ ex-
plicatione cogitatum esse multis demonstrari potest exemplis.
Etenim quum μάστακ in Od. 4, 287. 23, 76. aperte declareret se,
fuere qui idem huic loco congruum putarent. Itaque μάστακ ἐπεὶ
κε λάβησι, si quid rostro arripuerit, poetam scripsisse sibi persua-
serunt, vid. Apoll. Lex. 445. ubique Tollum et interpr. ad
Polluc. II, 98. Neque aliter eepisse videtur Homerica Plutar-
chus duobus locis de prof. virt. sent. vol. VI. p. 298. [T. II. p.
80. A.] et de amore prol. vol. VII. p. 924. [T. II. p. 494. D.].
Ei vero opinioni et ī dativi absorptum et reliquorum interpre-
tum, qui priso tempore in Iliae illustranda operam collocarunt,
suffragia obloquuntur. Nec Graefii conjecturam, qua illi suc-
curreret, satis elegantem et Homero dignam crediderim. Itaque
cum Eustath. 753, 62. Hesycb. I, 545. Et. Gud. 381, 32., aliis-
que plurimis veteribus, quibus recentiores propemodum omnes us-
sentientur, vid. Steph. thes. Gr. ling. IV, 5946. c., μάστακα hic
τροφῆγη sive μάστηρ, i. e. escam pullis allatam, indicare puto:
add. Etym. Or. 98, 20 sqq., ubi librarii, verborum similitudine
in errorem impulsi, nonnulla neglexisse videntur. Quod ultimam
huius versus partem attinet, Ven. interpres δέ τε, quo Plutarchus
etiam utilitur, libris vulgaribus (*εἰκονοτέρας*) tribuit, οὐδε vero
Aristarcho.

V. 327. Inscite fertur in scholl. ALV. ὥρεων pro ὥρεον, quod
Vict. interpres surrogat; dixit de hac mobilitate Bekker. in cens.
I. I. 129. Aldina secunda, nisi fallor, typographi errore μαργα-
ρέτοις, cuius vestigium apud neminem exstat, praebet. Heynio
quidem arridet, melius vero ad Achillem et ipsum referri perspi-
citur. Quanquam ultima vix commode intelligas de Helena, Me-
nelai uxore. Atridarum enim impotentiam postea demum attigit.
Acacides v. 338 sqq.

V. 328. E Florentina δώδεκα δὲ ξύν γηνοι revoravit Hey-
nius, quod factum nolle. Ven. enim, ad quem legentes remit-
tit, ab eo negligenter esse inspectum appareat, quippe qui nihil
recedat ab aliis. Nec Strabo XIII, 875, b. quidquam diversi
habet, et Plutarchus vero, qui de sui laude vol. VIII. p. 141.

ἔξελόμην, καὶ πάντα γέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρείδῃ· ὁ δὲ ὅπισθε μένων παρὰ νησὶ θοῆσιν,
δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δὲ ἔχεσκεν.
ἄλλα δὲ ἀριστήσσαι δίδου γέρας καὶ βασιλεῦσιν·

- 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δὲ ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
εἴλετ', ἔχει δὲ ἄλοχον Θυμαρέα· τῇ παριαύνων
τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμίζεμεναι Τρώεσσιν
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδε ἀγείρας
Ἀτρείδης; ηὐούχοιο;
340 ηὐούχοιο φιλέοντος ἄλοχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρείδαι; ἐπεὶ δέστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἔχειρων
τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κῆδεται· ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
ἐκ Θυμοῦ φιλεον, δουρικτητήν περ ἰοῦσαν.
νῦν δὲ ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μὲν ἀπάτησεν,
345 μηδὲ μεν πειράτω εὖ εἰδότος· οὐδέ με πείσεται.

V. 335. μόνου Vind. quint. et	sq. η οὐχ — η Eust. 755, 5.
Moschopul. 85, 19., vitiose. —	Ald. 2. et editt. vulgar. — V.
V. 336. εἴλετ' ζητῶν V. L. ap.	341. ἐπεὶ δέστις ἀγαθὸς St. —
schol. A. et Herod. —	V. 342. αὐτοῦ Ptol. Ascal. Vindd.
ἀλερας Vind. quint. —	V. 339

[T. II. p. 541. D.] διάδεκα γάρ σ. ηγησαὶ κ. τ. λ. affert, memoria lapsus est.

V. 336. Rem nimia vetustate obscuram pauca perstringam. Grammatici Θυμήρης et Θυμαρῆς, quorum utrumque existat apud poetam, vid. Od. 23, 232. et 17, 199. ill. Od. 10, 362., tenore differre putant, ut schol. Ven. Et. M. 458, 25. Arcad. de acc. 26, 11. et 117, 12., ubi Θυμήρης Θυμῆρης corrigendum esse demonstrat Eust. ad Od. 1946, 35 sq. De qua quidem inconstans, vocis naturae et potestati minus congrua, dubitare licebit cum Eustath. 754, 61. ζητητίον δὲ περὶ τοῦ τόνου, μήποτε ὀφεληπτοριαροῦντεσθαι τὸ Θυμάρε. Επεὶ γὰρ ἴωσται τὸ Θυμήρης βαρύτονος, βαρύτονο τὸ ίωσας καὶ τὸ Θυμήρης ἀναλόγως καὶ τὸ Θυμήρης ἀκολουθῶς δὲ καὶ η Θυμάρης. Sed a librorum sive recessere nolim, quanquam poetae sequiores Θυμήρης frequentant, ut hymn. Hom. XXX, 18. Apoll. Arg. 1, 705, 714. Callim. in Del. 29., hic tamen in Cer. 56. ὡ̄ ίη̄ δαίταις Άλε̄ ήμοις ἑτάροισιν ἀδην Θυμαρέας άζω̄. Quod quum e Dorica lingua ita scriptum sit, pravo notari tenore Θυμαρέας certum exploratumque habeo.

V. 338. Quoties librarii indocti ἀλέων et ἀλέλω permiscuerint, docet Iacobus. ad Anthol. Pal. 26. et in Ind. p. 1023.

V. 339. Particulis tenorem legitimum addunt Vindd. Et. M. 414, 57 sq. Apoll. in Lex. 322.; peius administravit rem idem Ib. 589., ubi versus proximi initium affert.

V. 341. Florentinae macula, quae, nomine ἀνὴρ omisso, ver-

ἀλλ', Ὁδυσεῦ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
φραζέσθω νήσοις ἀλεξέμεναι δῆιον πῦρ.
ἡ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόστιν ἔμει,
καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἥλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
350 εὔρεῖαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν.
ἀλλ' οὐδὲ ὡς δύναται σθένος "Ἐκτορος ἀνδροφόνου
ἴσχειν, ὅφρα δὲ" ἔγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν "Ἐκτωρ,
ἀλλ' ὅσον ἔς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν."
355 ἐνθα ποτ' οἶνον ἔμιμνε, μόγις δέ μεν ἔκφυγεν ὄρμήν.
νῦν δέ, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμᾶσθαι "Ἐκτορεὶ δίψῃ,
αὐριον ιρὰ Διὸς ὁρέας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
νηῆσας εὖ νῆσας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω,
ὅψεαι, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἱ κέν τοι τὰ μεμήλη,
360 ἦρι μάλ' Ἐλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας

et ol. vulgo. — V. 349 sq. ἦλ. | ἀπὸ Ald. 2. et ὅριμεν^τ "Ἐκτωρ
Ἐκτορεὶ τάφρος et περὶ δὲ οὐκ κατ. | ol. vulgo. — V. 356. πολεμ-
V. I. Ar. — V. 351. ἐπιποδά- | ψίην V. et nunc vulgo. — V.
μοιο un. Vind. et Harl. — V. 353. | 359. μεμήλει Vind. quint. —

sum duabus syllabis minorem exhibuit, ad alias permanavit. Cul-
ut occurreret, Turnebus de suo *τρεῖς* inseruit. Librorum mede-
lam, poetæ dudum ublatam, Eustath. 755, 8. suppeditare pote-
rat. Quare iure miratur Heynlus, quid sit, quod Romana, suo
duce reliqui, communem errorem propagatum voluerit.

V. 342. Schol. A. brevitas effectit, ut Heynlius praecepit
eius vera reique cunctanea parum perspicceret. Iam veteres et pru-
denter intellexerunt et scite diiudicarunt Humeri usum. "Luculentum
est testimonium Apollonii de synt. II, 1st. διὸ καὶ μέτρη
τὰ τοιάτια ἐπ' ἑταῖρων προσεπεισθη. Quibus illum Ptolemaeo ob-
viam ivisse patebit comparanti, add. eundem de pron. 361, b. et
Eust. 755, 13., a quo iterum defecit Rom."

V. 349. Aristarchus in commentariis de Iliade et Odyssaea
commemoravit ea, quae supra apposuimus, vid. ad 7, 449., ubi
simillima e Vindd. adscripsi.

V. 350 et 361. Tenorem praepositioni, cui nullum adiungitur
nomen aut verbum, imposui.

V. 353. Nullam hic apostrophi video utilitatem: cum igitur
cum Ven. Eust. 755, 40. et aliis missum feci, add. Od. 10, 22.

V. 356. Hanc scio, an recte reddiderim poetæ πολεμᾶντα,
cuius sponsores sunt editores priores, Eust. 755, 50., schol. A.
et Vindd. plures, vid. ad 7, 3.

V. 359. De subiunctivo disserui ad 4, 353. Illum vero tum
maior librorum pars tum alii, velut Plato in Hipp. min. 370.,
tuentur.

νῆστις ἡμάς, ἐπ' δ' ἄνδρας ἔρεσσέμενας μεμαῶτας·
εἰ δὲ καὶ εὐπλούην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ῆματι καὶ τριτάτῳ Φθίηντι ἕριβωλον ἰκοίμην.

Ἐστι δέ μοι μᾶλλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρχων·
365 ἄλλον δ' ἐνθένδε χονσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν,
ἥδε γυραῖκες ἑῦζώρους, πολιόν τε σιδηρον
ἄξουσαι, ἀσσ' ἐλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅςπερ ἔδωκεν,
αὐτὶς ἐγνήσιστιν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων·

Ἄτοιδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὡς ἐπιτέλλω,
370 ἀμφαδόντι δίφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
εἴ τινά πον θεαῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν,
αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· — οὐδ' ἀν ἔμοιγε
τετλαη, κύνεός περ ἔών, εἰς ὥπα· ἴδεσθαι·

V. 361. *Ir* δ' ἄρδον, vulgo, vid. ad 350. — V. 362. *ἴσπλοτηρ* V. Rom. H. — V. 363. ἥμι. καὶ τῷ. V. — V. 367. ἄσσαι λέκογχε V. L. ap. schol. A. — Ib. ὁςπερ Vindd. duo, Eust. 756, 40. Rom. δέρε

Vind. ed. — V. 368. ἔρυθρος
V. L. ap. schol. A. et Vind. ed. — V. 372. οὐδ' δ' ἀν V. οὐδὲ ἀν Vind. ed. Eust. 756, 50. Rom. — V. 375. οὐδὲ δ' ἀν H. — V. 377. *ἐκ γάρ* ἐ γρ. Alld. et antiqu.

V. 362. Iadem *ἴσπλοτηρ* postulare dicit Heynius, neque improbant alii, ut Plato l. l. Eust. 756, 17. At vereor, ut sit Ionicum; alibi enim datur Aeolum sermoni, vid. Interpretes ad Greg. Cor. p. 583.

V. 367. Vind. ed. corrupte habet ἣς Πλαχόν. Nec maioris momenti putaverim ὄσσα λέκογχε, ut lectum esse testantur scholl. RL. Nam quum Achilles ipse tenuem rerum suarum statum Agamemnonis opulentia et potestate passim existimet potiorem, vid. 1, 166 sqq., ne accommodatum quidem est ὄσσα, e vulgari, ut videtur, depravatum. Eadem de causa δέρη erit tenendum, cf. 1, 299.

V. 377. Incuria tūm libyariorum tūm typographorum turbas movit. Vix enim ambiguum est, quin *ἐκ γάρ* ἐ γράντας, in quo conspirant antiquiores editiones, natum sit e vocali altera temere neglecta, ut non admodum dissimilis error εὐδέρνας inest Veucto. Quare de eo modo quaeri poterit, utrum genitivum an dativum, cuius exemplum 6, 234. legimus, antiferendum ducas, vid. Eust. 757, 13. Nam vero illum non modo praepositio sibi poscit, verum etiam Homeri et poetarum usus sexcenties confirmat, ut 18, 311. 19, 137. 24, 754. Od. 11, 201. Hes. scut. Herc. 89. Apoll. Arg. IV, 279, 844, 1013. Quint. Sm. I, 590. VIII, 495. X, 257.

V. 378. Antiquissimo iam tempore de versus huius sententia sollicite quaesitum esse vett. interpretes atque Eusth. testificantur. Bentleius, quem nec *χήρ* (fatum) neque *Κάρ* (Car) gel-

ρύδε τέ οι βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν λόγον.

375 ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησσα καὶ ἥλιτεν· οὐδέ τὸν ξένοντος ἔξαπάροιτ' ἐπέεσσιν· ἀλις δέ οι· ἀλλὰ ἔκηλος
ἔρθετω· ἐκ γὰρ εὗ φοίνις εἴλετο μητίεται Ζεύς.

ἔχθρα δέ μοι τοῦ δῶρα, τίος δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
οὐδέ εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,

380 ὅσσα τέ οι νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
οὐδέ ὅστ' ἐξ Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδέ ὅσα Θήβας
Ἀλυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
αἱδ' ἑκατόμπυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἐκάστην
ἀνέρες ἑξογγενεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὅχεσφιν·

385 οὐδέ εἰ μοι τόσα δοίη, ὅσα φάμαθός τε κόνις τε,
οὐδέ καν ως ἔτι θυμὸν ἔμὸν πείσαι Ἀγαμέμνων,

Ικ γέρ οἱ φρ. Vindd. et ol. vulgo. — V. 378. ἰγκαρος; αἰσῃ; gramm. quidam ap. Eustath. 757, 26. et scholl. AV. — V. 381. ἡδ' ὅστ' ἐξ — ἡδ' ὅσα V. Vindd. H. ποτινίσσεται Vindd. ποτινίσσεται Eust. 757, 61. | ποτινίσσεται Rom. προτιύσσα. H. — V. 382. ἢ πλ. V. L. ap. schol. A. — V. 383. ἑκάστην ol. vulgo, ἑκάστη Vind. ed. Ald. 2. — V. 385. τόσα perperam omittit schol. ad Nic. Ther. 155. ποτινίσσεται Eust. 757, 61. — V. 386. πείσαι Ἀγ. nunc vulgo.

nitiū priorem recte corripere viderentur, verba transponenda suavit. Καρὸς *τὸν αἰσῃ*. Ἔγκαρος qui excoitarunt, illud vel γρεῖσα pediculum, vel ἰγκαρολος cerebrum significare arbitrati sunt. De quibus accuratius dicendi locus erit in commentariis; vid. Rubnken. praeft. ad Hes. II, 759. Wolf. prolog. 186. et Heynii observatt. ad h. l.

V. 381. Negationem, qua aegre careas, cum edit. antiqu. defendunt Eust. 757, 61., schol. ad Od. 11, 459., et Strab. IX, 635, b. Verbi sequentis futurum quidem anceps esse constat, vid. Butt. in gr. ampl. §. 92. ann. 9., at τι sibi flagitabat praesens, cf. Ven. et Et. M. 685, 21.

V. 383. Et ἑκάστα, quod scholl. Aristarcho adscribunt, et totum versum in suspicione adducit Heynius. Illud vero eo nomine, quod poeta πάλις semper dixerit, schol. A. pariter aīque Eust. 758, 10. commendauit, neque a libris aſuīsse testantur. Strahonis codices meliores τὸν ἑκάστην nec vero τὸν ἑκάστην præbere docuit Friedemann. ad Strab. I. p. 214. Unde coniectura capi potest geographum vulgaribus poetæ exemplaribus usum esse.

V. 385. Congruunt cum libris Et. M. 528, 29. Apoll. in Lex. 410.

V. 386. Ei, quod editores priores ad unum omnes proferunt, libri addicunt, nec dissentit Herm. in Opusc. IV, 28. Mihi quidem futurum melius etiam videtur optativo, aptius certe ad versum 391. Recepio vero illo nulla opus est alia emendatione, de qua cogitat Thierseh. in gr. Gr. 161. 4., Bekkero præeunte, vid. cens. ed. Wolf. p. 132.

πολὺ γένεται πάσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λάβην.
κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο·
οὐδὲ εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτη κάλλος ἔριζοι,
390 ἔργα δ' Ἀθηναῖς γλαυκώπιδι ισοφαοῖσοι,
οὐδὲ μιν ὡς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
ὅστις οἱ τ' ἐπίσικε, καὶ ὃς βασιλεύετος ἔστιν.
ἢν γὰρ δῆ με σώσῃ Θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκαμαι,
Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναικα γαμέσσεται αὐτός.
395 πολλαὶ Ἀχαιδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
κοῦραι ἀριστήν, οἵτε πτολεύθρα φύονται
τάνταν ἢν κ' ἐθέλωμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
Ἐνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσυντο θυμὸς ἀγήνωρ

V. 389. *χρυσῆ* Rom., *vitiosius* scripta profert haec Moschopul. 80, 16 sqq. — V. 392. *οἱ τ'* Ἕσυχ. γε μάσσεται Ar. — V. 393. *σοῶς* Ar. Tyranno, et priores vel σαῶς Apion. — V.

394. *Π. δὴ* μοι Eust. 758, 53. — Ib. γαμήσεται Vind. quint. 395. πολλαὶ δ' Ἀχ. ol. vulgo. — V. 397. *ἢν κ' ἐθ.* Ald. 2. et priores, *ἴθελοιμι* Vindd. H. et ol.

V. 392. Pronominis tenorem inclinari vetant eruditi interpres Ven. et Apoll. de pron. 314, b., de synt. II, 19, 145. Kust. 758, 46. Facile autem perspicitur vim quandam inesse pronomini: etenim salse praecepit Achilles, ut Agamemno generum sibi querat alium nobiliorum ac potentiores.

V. 393. Aristarchum verbi formam pro more vulgari contraxisse discimus • schol. A. ad v. 681., ubi eius fuisse tradit σοῶς vel σοῶς. Eundem igitur ducem sequitur Ven. liber 424., dum σοῶ, i. e. σοῶ, scriptum reliquit. Heynium, qui varias verborum formas excogitando nihil profecit, in viam reducit Bekker. L. I. 137.

V. 394. Apud Eustath. versus prioris similitudine librarios aberrasse puto. Aristarchus autem, futuri insolentia permotus, γυναικά γε μάσσεται αὐτός, i. e. Peleus ipse mihi uxorem quaeret, conjectura repositum voluit, cf. scholl. AL. Quorum hic annotat: τὸ δὲ γαμέσσεται πάσαι τίχον μάσσεται, ἀντὶ τοῦ ζητήσει. Excidit autem critici nomen: quo ex fuga retracto, quid grammaticus tradiderit, denum intelligitur; ergo legendum est: τὸ γ. δὲ πάσαι τίχον μάσσεται Ἀρισταρχος ἀντὶ τοῦ ζητ. Nam communem librorum lectionem γαμέσσεται fuisse multi ostendunt, ut Eust. 758, 53. Apoll. Lex. 202., add. Lobeck. ad Phryn. 742. et Meinek. ad Menandr. fr. 303.

V. 395. Particulam importunam numerisque inimicam sustulit Barnesius, librorum ope adiutus. Eustathio 758, 16. adhaeret perperam.

V. 397. Aristarchi *ἴθελοιμι*, cuius loco *ἴθελοιμα* Villoisianus minus accurate dederat, Hermann. in Op. II, 38. Bekker.

γῆμαντι μυηστὴν ἄλοχον, εἰκνῖαν ἀκοιτιν,
400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐκτῆσατο Πηλεύς.
 οὐ γὰρ ἔμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδὲ ὅσα φασὶν
 "Γλιον ἐκτῆσθαι, εὐναιόμενον πτολιεύθρον,
 τὸ πρὸν ἐπ' εἰρήνης, πρὸν ἐλθεῖν νίας Ἀχαιῶν·
 οὐδὲ ὅσα λάίνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐργει
405 Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἔνι πετρηέσση.
 ληιστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ἔσανθά κάρηνα·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεῖστὴ
 οὐδ' ἐλετή, ἐπεὶ ἂρ κεν ἀμείψεται ἔρχος ὁδόντων.
410 μῆτηρ γάρ τέ μέ φησι Θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,

vulga. — V. 399, γῆμαντα Vind. un. et V. L. ap. schol. A. — V. 401. ἴμης ψυχῆς Eust. 759, 8. Rom. — V. 403. το- πῆλος Vindd. Ald. 2. W. — V.	404. ἥρος Julian. or. I. p. 80. — V. 405. ἥροῦ Ἀπ. Z. — V. 406. γάρ τος Vind. ed. — V. 408. ληιστὴ Vindd. editt. antiquq. et H. — V. 410. ἴμε q. Bentley.
--	---

I. l. 150, et ipse Heynius, quanquam optativum esse statuit, recte vindicant. Dilucidum eius testimonium vid. ap. Apollon. de coni. 516, 12.

V. 399. Obitinuit Aristarchus, ut structura minus sibi congrua hinc eliceretur. Vestigia eius apparent in Vind.

V. 401. Varietatem, quae Eustathii est, Aristarcho non ignotam fuisse schol. A. commemorat. Superbius vero Achillem nibil omnino suae vitae ἀρράξιον existimaturum fuisse subiicit. Nec negari potest ἡμοὶ modestioris minusque arrogantis esse. De numeri enallaga vid. Schaeff. ad Dion. Halic. de comp. verb. p. 12.

V. 403. Eustath. 759, 9. τὸ πῆλος ἐπ', εἰρ., quanquam Romana iam ab eo degeneravit.

V. 404 sq. Præsens tum libris tum Et. M. 177, 21. 546, 44. placuit. Idem vulgato succurrunt versu proximo, cui Zenodotus, quod ἀργύρος cum aliis de templi cardine acciperet, vid. schol. AB. et Eust. 759, 64 sqq., intulit ἥροῦ Ἀπ.

V. 406. Vindob. maculam abstergent alii et Stobaeus in Floril. tit. 119. Vol. III. p. 392. ap. Gaisfordium.

V. 408, Vano numerorum metu λεῖστὴ a Ven. et aliis paucis adscitum esse dicit Heynius. Qui metus si vanus fuit, vanos etiam habeamus necesse est Vind. quintum et Eustath. 759, 11. 760, 3. cum Romanae editore et Stephano. Itaque cum illis errare malui quam poetae obtrudere exitum monstrosum, et si Stobaeo arrisit I. l. Neque alienum censeo ab ista ratione vocis etymum λεῖα, quo suam sententiam Eustath. stabilivit,

V. 410. Sine ulla diversitate haec recitat schol. ad Od. 1, 34.

διγθαδίας Κῆρας γερέμεν θαράτοιο τέλοςδε.

εἰ μέν κ' αὐτὶ μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωματ,
ῶλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ πλέος ἄφθιτον ἔσται·
εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

415 ὕλετό μοι πλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηδὸν δέ μοι αἰών
ἔσπεται, οὐδὲ κτί μ' ὥκα τέλος θαράτοιο κυρείη.
καὶ δ' ἀν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαμην
οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
Πλίουν αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς

420 χεῖρα εἰν ύπερβοχε, τεθαρσήμασι δὲ λαοῖ.
ἄλλ' ύμετις μὲν λόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γάρ γέρας ἔστι γερόντων·
ὅδοις ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,

V. 412. ἀμφὶ μέχ. edit. antiqq. | μει ἔργη Bentl. ίκωμας ἐών Heyn.
et ll. — V. 414. ἵκωμις φίλην | coniectur. — V. 416. θαράτου
οἱ vulgo, ίκωμις φ. Vindd. ίκω- | γε κυρείη Vind. ed. — V. 419.

Bekkerio invito excidit in cens. Wolf. ed. p. 156. μ. μέν τέ μέ
φ. quod fraudi fuit Nitzschio ad Od. I, 215.

V. 412. Quam mihi praescripserim legem, breviter exposui
ad 6, 461. Iam propter Heyni dissensum nonnulla adiungamus
oportet. Etenim ille verbum proprie dictum a praepositione se-
parandum, si translata significatio subsit, cum ea committendum
censem. Ergo "Ιλιον ἀμφὶ μάχεσθαι reddit: ad Ilium pugnare,
"Ιλιον ἀμφιμάχεσθαι: pro Ilii salute propugnare. Quo quidem modo
nec veterum premit vestigia, nec sibimet ipsi constat. Atque de
illo quidem res plana est; eundem vero sibi etiam adversari et
16, 13. σφρατῶν ἀμφιμάχονται, et ea docent exempla, quae casum
secundum verbo addunt, velut 15, 391. ill. 16, 533. 18, 20.
Quare nos nihil proficimus ea sive levitate sive inscitia: mecum
autem plerumque faciunt Vindobb. atque Eust. 760, 15.

V. 414. Longae et acres de hoc versu aliquis similibus viro-
rum doctorum fuere concertationes. Veteres autem correptiones
istas repudiasse ostendunt libri Vindobonenses, qui, si Altero
fidem habebimus, ίκωμις sine ulla discrepantia offerunt. Optativus
quum loci naturae minus conveniat, nuper cessit, Hermannus
aliisque studentibus, coniunctivo, Aristarchi de iudicio passim pro-
bat, vid. ad 1, 549. Buttm. in gr. ampl. §. 58, 5. ann. 2. Et
M. 54, 42.

V. 416. Inutile Vindd. additamentum detrahant celeri. Gram-
maticorum pars κυρείη subinventivum habuit, unde Ven. ī sub-
serbit, Eustath. 760, 17. κυρείη, supra vero ad ll. 2, 188. p.
199, 2. κυρείη. Quocum convenienter Vindobb., ac revera erit
aptior optativus, vid. 2, 198. Nego igitur Thierschium in gr.
Gr. §. 322. 77. scienter iudicasse, cf. Etym. M. 515, 56 sq.

V. 419. Tenoris pravitatem, de qua vid. ad 1, 114., primus

- η καὶ σφιν νῆσέ τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
425 νησίν ἔπι γλαυροῦς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἥδε γ' ἔτοιμη,
 ἵνα τοῦ ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὖθις παρ' ἄμμι μένων κατακοιηθήτω,
 δῆρα μοι ἐν νήσου φίλην ἐς πατριδ' ἐπηται
 αὔριον, ἦν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὕτι μιν ἄξω.
430 "Ως ἔφαθ'"· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκήντην ἐγένοντο σιωπῆ,
 μῆθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 ὅψε δὲ δὴ μετέπειτε γέρων ἵππηλάτα Φοῖνιξ
 δάκρυν· ἀναπρήσας· περὶ γὰρ διε τηνσίν Ἀχαιῶν.
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεστή, φαίδιμην Ἀχιλλεῦ,
435 βάλλεται, οὐδὲ ἔτι πάμπαν ἀμύνειν τηνσίν θοῆσιν
 πῦρ ἐθέλεις ἀδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔπεισε θυμῷ·

γάρ θεον οὐ vulgo et Il. — V.	V. 433. ἀναπήσας id. —
427. αὐτὶ Ald. 2. St. vitiose. —	435. οὐδὲ τα vulgo. —
V. 431. ἀπέειπεν Viud. ed. —	

corréxit Wolfius. Versu proximo certatim quasi γέρας λαὸς scribi iubent, ut post Heynium et Bentleium vult Gerhard. In lect. Ap. p. 175. Sed manus a Iovis Homerici maiestate alienas duxerim.

V. 421. Ven. οὐδ, de quo cf. ad v. 393.

V. 431. Homeri proprium esse ἀπέειπεν, cui patrocinantur Ven. ac Viud. meliores, ostendimus ad T. 416.

V. 433. Optimi quique adsunt vulgari δάκρυν· ἀναπήσας, vid. schol. A. Eust. 761, 16., ad Od. 1433, 30. Et M. 98, G. 687, 45., δάκρυν πρήσας, ἀττὶ τοῦ ἀναρνούσας. Quae leviter corrupta nostri verba facile sanare possunt. Memor eum Homer dedit grammaticus doctissimus δάκρυν· ἀναπήσας x. τ. 1. Haec vero monenda erant et propter Doederlinium, qui quae de vase ista in lection. Homer. spec. sec. p. 7 sq. disputat e veterum commentariis traduxit, et ut patret apostrophum, quem Bekkerus l. L. 133. recidendum putat, non desuisse grammaticis.

V. 433. Libri plerique etsi nihil variant, Veneto tamen morem gerendo οὐδὲ έτι πάμπαν restitui. Quid quibus causis impulsus fecerim, age, breviter et strictim explanabo. Nam vero utrumque commode et recte dici haud negaverim, nam certa eius, quod vulgo ferebatur, exempla habes in Il. 13, 348. et Od. 24, 245, et ita cepit Eustath. 761, 43., dum interpretatur: οὐδαμῶς, οὐδόλως. Sed primum nec Graecis multum profuisset, si Achilles paullulum defenderet ab hostium flammis classem, neque his, quae de abitu suo iactaret Pelides, haec satis essent congrua. Quae quum ita sint, longe aptius, credo, dicet Phoenix: „siquidem redundi consilium certum est, nec iam ullo modo hostiles ignes a navibus arcere placeat.“ Accedit deinde, quod poeta ipso hanc medelam quasi reposcit sibi, vid. 462. 18, 7, 761, 20, 376. Od. 16, 376. 28, 240.

πῶς ἀν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὐθὶ λιποίμην
οἶος; σοὶ δέ μ' ἔπειπε γέρων ἵππηλάτα Πηλεὺς
ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐπ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν

440 νήπιον, οὕπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο,
οὐδὲ ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.

τοῦνεκά με προέιχε διδασκέμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε ὁμηρὸν ἔμεραι, πρητηρά τε ἔργων.

ὡς ἀν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
445 λείπεσθ', οὐδὲ εἰ κιν ροι ὑποσταί θεὸς. αὐτὸς
γῆρας ἀποξύσας. Θήσειν νέον ἡβώντα,

οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,

V. 441. ἡγοράστιον editt. vest. — V. πολύμητον V. I. Demetrii Sce-
446. ἡβώντα librор. park, schol. psii ap. Strab. IX, 670, b. et
ad Od. 6, 163. et schol. ad Eur. Eust. 762, 36. Ορφ. πολύπιπος
Androm. 544. — V. 447. τοῖον Κατ. 332, 6. — V. 449. π.
ὅτε Z. — Ib. Μπον Ορφένιον πέρι χωριστο Eust. 762, 44. Rom.

V. 441. Numerorum mendum, iam a Romana et Stephano
absterrsum, nec libris insidet, hec Plutarchus admittit in praec.
polit. IX, 198.

V. 446. Aristarchi ἡβώντα præter libros tuerit Apoll. in
Lex. 472. Aliis ἡβώντα, nec vero ἡβώντα, ut Heynijus autu-
mabat, placuit, vid. Bekker. I. I. 137.

V. 447. Zenodotus quum τοῖον ἡβώντα iuvenem florentem dici
putaret, τοῖον ὅτε adoptavit. Geographorum inventa nihil moror,
quod et libri et schol. ad Lycophr. Cassapdr. 421. accinunt
vulgatis.

V. 449. Diversum de verbis vel coniungendis vel separandis
veterum fuisse iudicium et alias ταῦτα vidimus, et paullo ante ad
v. 411. Nostro quidem loco schol. A. cum Alexione recte conso-
ciat, etsi schol. Lycophronis et Eustath. 762, 44., aliorum signa
sequuntur, divellant. Cuius contrarium animadvertisimus 14, 266.,
ubi Eustath. solus 984, 2. περιγράφει ratum facit.

V. 453. Qui Phoenicem flagitio liberatum cupiebant, eos par-
ticulas negandi inservisse non miramur. Pīas enim istiusmodi
fraudes ne Christiani quidem doctores nefas habuerunt. Hic qui-
dem, schol. A. et Eustath. 763, 8. testibus, Sosiphanes gram-
maticus et Aristodemus, Nysaënsis rhetor, eam inierunt viam;
quorum ad imitationem Euripides poeta Phoenicem, culpae et sce-
leris lumenem, in scenam induxit, vid. Valckenaer. diatrib.
in Euripid. p. 264 sqq.

V. 454. Venet. literam liquidam nunquam geminasse ostendunt 9, 571. 19, 87, 259, 418. 21, 412., ubi Heynius perversa sug-
gerit. Itaque cum Dindorfio ἥ simplex adscivi, cf. Blomfield.
ad Aeschyl. Prom. 53. et Elmstei. ad Soph. OC. 1298.

V. 455. Commentum eorum, qui pronomen ad Phoenicem re-
ferendum existimarunt, schol. A. displicet. Subtilius igitur quam
verius Payne Knightius illius memoriam renovavit. Praeterea

φεύγων τείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὄρμενίδαο·
ος μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·

- 450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' αἰὲν ἔμὲ λισπέσκετο γούνων
παλλακίδη προμιγῆναι, ἵν' ἐκθήρει γέροντα.
τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀσθεῖς
πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριῦς,
455 μήποτε γούνασιν οἶσιν ἐφέσσεσθαι φίλον νιὸν
ἔξι ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράζ,
Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπανὴ Περσεφόνεια.
τὸν μὲν ἔγῳ βούλευσα κατακτάμεν ὁξεῖ γαλκῷ·

St. — V. 452. γέροντε V. I. | γαντὶ ἰμοῖσιν V. I., ap. schol. A.
ap. schol. I. — V. 453. τῇ οὐ — Ib. ἐφέσσεται Vind. un. Eust.
πιθόμητ, οὐδὲ ἐρέξα, i. e. ἐρέξα, 763, 43. scholl. Bl. — V. 456.
grammatici quidam. — V. 454. τὰ' ἄρας V. —
Ἐριῦς vulgo. — V. 455. γού-

tripli modo constituerunt verbum: ἐρέσσεθαι, ἐρέσσεσθαι et ἐρέσσεσθαι. Quorum postremo, a schol. A. repudiato, fides prorsus erit deroganda, neque Od. 16, 442. quidquam ponderis adiicit. Nam quae de Elixis humanitate Eurymachiūs, Polybi filius, illie praedicat, ea, ut huic narrationi sunt congrua, ita aoristos ad tempus praeteritum respicere intelligitur. At vero hic Amyntor acnex, filii facinore exacerbatus, deos obtestatur, ne proles unquam contingat Phoenici. Primo gratiam aliquam et auctoritatem conciliare possit Eustath. I. I. hisce: τὸ δὲ γούνασιν ἐρέσσεθαι νιὸν, τὸ πατρικὸν ὡς ἐκ μέρους ὑπερμετρεις φιλότεκνος, οὐ γάρ τιν παρατακτικῶς ἐρη τὸ ἐρέσσεθαι διὸ τὸ ἐπιμονὸν τοῦ ἥρων, ἀλλὰς γάρ εὐχεὶς εἰπεῖς γούνασιν ἐρέσσεθαι, ὅπερ ἡ πατὴ ποτὲ ἐπικαθίσαι. Quam rem ab ipsa luminum natura et consuetudine traductam saepe attingunt poetae, vid. 21, 506. Callim. in Diana. 4. Itaque ferendum, imo laudandum ercididerint, nisi melius etiam totius que scena, quam Homerus instruxit, aptius adesset, futurum dico ἐρέσσεσθαι. Acute vero vldit Butt. In gr. ampl. §. 108. 5. annof. 6. illud non significare consenserunt esse, sed potius impotitum iri puerum in avi genua. Quia de causa deprecatur stirpem vulgarem Ηώ, et futurum ἐρέσσεσθαι a verbo Ηώ, non originem trahere censet. In eo tamen viruna doctissimum opinio fecellit, quod ἐρέσσεθαι ab omnibus omnino interpretibus prave intellectum esse poneret. Etenim nonnisi recentissimi quidam et perpauci veterum, vid. Hesych. 1, 1546., stirpem Ηώ parum cogitate aduocarunt, longe plures tum Graeci tum Latini id ipsum, quod Buttmannus se primum reperisse dicebat, verum existimarunt, ut Eustath., schol. vulgaris, metaphrastes Bekkeri p. 708., Berglerus, Heynius, aliquie plurimi.

V. 456. Ut manifestius iudicarent ἡλικία abundantia quadam praesagi, nonnulli divisorunt verba, cf. scholl. ALV. Eust. 763, 40.

V. 457 sqq. Eust. 763, 61. Φερσεφόνη et Φερσεφόνεται pro

αλλά τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὃς ἢ' ἐνὶ Θυμῷ
400 δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὄνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
 ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεούμην.
 Εὐθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ Θυμὸς
 πατρὸς χωμένου κατὰ μέγαρα στρωψάσθαι.
 ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἔοντες
405 αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήγτυον ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴψια μῆλα καὶ εἰλίποδας Κλικας βοῦς.

V. 459. τρέψε φέρνεις et ὁ; γ' ap. Eustath. 764, 2. — V.
τὸν οὐ Plutarch. in Coriolan. c. 464. πολλοὶ ήσαν Et. M. 386,
XXXII. — V. 462. Ιθα μοι 47. — Ib. ἀντιόωντες et ἰγγὺς
Ald. 2. et V. L. ap. schol. A. τότης VV. LL. ap. scholl. ABL.
— V. 463. στρωψάσθαι V. L. — V. 466. εἰλίπ. vulgo et H.

nominis etymo et dieendum esse et in exemplaribus extare testatur. Ex quo Heyius hanc varietatem, quam libri ignorant, hausit. Proximos quatuor versus in nullo, quantum scio, Iliados apographo repertos e Plutarchi libello de aud. poet. vol. VI. p. 95. apud Reiskium [T. II. p. 26; F.], Lederlini iussu, primus inseruit Berglerus post versum 463.; Barnesius collocavit la ea sede, quam nunc obtinet. Utrumque laude dignum habet Valckenaeer. diatrib. in Eurip. reliq. 262., nec Wolfius in prolegomen. 262. iniquitus sentit de isto priorum invento. Sed ut variae sunt hominum voluntates, alii Plutarenum vel credulitatis vel fallacie accusant, vid. Käppen. et Heyn. animadversiones. Evidem, quum Chaeronaeus senex Aristarchum, consilii improbitate territum, versus istos de statione deieccisse aperte factetur, nullam idoneam perspicio rationem, qua adductus illi disfudere velimus, praesertim quum nihil sit immixtum ab Homeri ore ingeniove alienum. Verum haec ulterius persequi in praesens non vacat; attamen silentio non est praetermittendum egregios duos viros, Schaeferum dico et Coraen, huius loci et controversiarum, quas excitavit, immemores in errorem nuper incidisse. Nam quum v. 459. cum proximi dimidio in Coriolani vita l. L. a Plutarcho adscriptum invenisset Coraēs, quo ista referret nescius, adiecit: τούτῳ οὐδὲ φέρεται ὅλος παρ' Οὐρηῷ, Schaeferus integrum quidem v. 460. recte adduxit, sed ubi exstaret, eum fugit. Ad postremum v. 461. iterum commemoratur ab eodem Plutarcho de adulat. et amic. discr. vul. VI. p. 266. [T. II. p. 72. C.]

V. 463. De horum verborum formatione plene et eruditio disputavit Lobeck. in parerg. ad Phrynic. 583 sqq. Etiamsi in iis tanquam insignitae veritatis notae appareant, Thierschius tamen ab opinione praejudicata deduci non potuit, vid. eius gramm. Gr. §. 168. 10. Consentaneum quidem erat rationem plus valere auctoritate; at quum Enstatium suae causae patronum arbitretur Thierschius, illum non minus quam libros Lobeckii praeceptis suffragari in Excursu XIX. uberioris demonstrabo.

ἔσφαξον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
εὐόμενοι τανίοντο διὰ φλογὸς Ἡφαιστοῖο·

πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῦ γέροντος.

470 εἰνάννηες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἵανον·
οὐ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
πῦρ, ἔτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐεργέος αὐλῆς,
ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμου θυράων.
ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή,

— V. 468. Θνόμετος Vind. un. | quint. — Ib. περὶ τ. ι. Vindd.
in margine, εἴθιμεν. V. Vindd. | Rom. — V. 472. ἐν αἰθούσῃ
et ol. vulgo. — V. 469. πολ- | Ar. ὡπ' αἰθούσῃς Etym. M. 32,
λῶν δ' ἐκ κερ. Apollon. in Lex. | 48. —

393. — V. 470. ἐγράγης Vind.

V. 464. Aristarchum, eo, quod olim ferebatur, expulso, ἀμ-
φὶς ἕρτες recepisse Dionysius narravit. Nec dubitari poterit, quin
sit applus ad rem, vid. Gaußmann. in Lexil. II, 219 sqq. et
Vossium ad h. in Cer. 85. Accedit, quod nostris in libris ne-
vestigium quidem discrepantiae relictum sit.

V. 466. Exigui profecto momenti ac rix notatu digna est
mobilis librorum atque editorum levitas, qui modo ταῦταδες modo
εἰλιποδες, casu potius et temeritate quam consilio et ratione com-
moti, intulerunt. Quorum illud, etsi de origine minus constaret,
iam excludere debebant 6, 424. 21, 448. et similia. Præterea
Veu. hoc uno loco adspiravit.

V. 468. Margini Vindob. adiectum ex emendatione passim
tentata originem dicit. Ita fuerunt qui in Od. 2, 300. οὐάλους
Θύντας ἐν αὐλῇ, nescio quo iure, refingendum putarent, vid.
Et. M. 398, 35 sq. Kiusmodi autem conatum dissuadent plures,
qui sues φλογοσθας, i. e. flamma accensa setis purgare, Graecis
antiquissimis usitatum fuisse tradunt. Scrobs, cui sues inactati
imponebantur, inde εὐστρατα vocala est, cf. Steph. thes. 1, 2436.
c., Eust. ad Od. 1446, 20., Hesych. I, 921. et grammaticos
alios. Atque haec quidem ad vocem ipsam sustentandam sufficere
crediderim. Ad spiritum quod attinet, Ven. nihil certi suppeditat,
nec tamen ignorat asperum 23, 33. Neque alii vel libri vel gram-
matici lites satis componunt, unde testimoniorum multitudine su-
persedendum erat. At vero Eust. 1745, 49., Atticorum nitus
usu, ut αὔτεις et ἀγαπηρός, ita εἴτει melius et rectius dici auctor
est. Quam quidem sententiam tantum non ubique approbavit con-
suetudo. Sic obstat ei Hesiод. in Oper. 751. εἴτε ἄτρο δικοῖ.
Nec tamen negligendum est concinere Et. M. 352, 8. cum Eu-
stathio.

V. 470. ἐγράγης, quod Iados esse perhibent, et libri et
Apollon. in Lex. 246. defendunt. Vindd. deterius amplexis co-
dices alii atque Eust. 764, 34. obloquuntur.

V. 472. Concinnitatis gratia ἐν αἰθ. maluit Aristarchus. Illum
vero pro arbitrio sic statuisse plura alia nobis persuadent, geni-
tivo, apud Et. M. lecto, pariter contraria, vid. 24, 644. Od. 3,

475 καὶ τότ' ἔγώ θαλάμοιο θύρας πυκνῶς ἀραινίας
ὅγειας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
ἔεια, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναικας.
φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροοι,
Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριθώλακα, μητέρα μήλων,
480 ἐς Πηλῆα ἄνακθ'. ὁ δέ με πρόσφρων ὑπέδεκτο,
καὶ με φίλησ', ὡςεὶ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ἄπασε λαόν·
ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Λολόπεσσιν ἀνάσσων.
485 καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἀμὲν ἄλλῳ
οὔτ' ἐσ δαῖτ' ἴγναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,

V. 477. φίλακες ἀνδρῶν δῆμοις τε γυν. schol. ad Od. 1, 1. p. 8. et δημοῖς ol. vulgo: — V. 478. φεύγων Eust. 765, 10. Rom. schol. ad Od. 1, 314.; male. — Ib. καθ' Ἑλλάδα id. schol., peius etiam. — V. 479. μητέρα Θερών Harl. — V. 480. ή; Πη-λησ ἀράκτα V. ή; Πηλή; ἀράκτα Vindd. — V. 481. in fine φε-λήσει Vindd. tres. — V. 486. Πειλές Athen. I, 23, f. — V. 488. γούνασσι vulgo et W. γού-νασι καθίσας Eust. 766, 60. Rom.

399. 4, 297. 7, 345. 20, 176. 21, 390. 22, 449. Apoll. Rh. IV, 39.

V. 477 sq. Insulta primum sunt a schol. ad Od. tradita; umbra deinde aliqua vitii proximo versui inhaerentis Vindobon. offecit, φάγον πραεβούτι; turpiissima porro labes δρυδές τε γυναικας primum exempta est a Turnebo, cumque verum fuisse vatem et Steph. sensit et Eust. 768; 10. probat. Denique δι' Ἑλλάδος πονηρογονοι non modo librorum auxilio tutum est, verum etiam Quint. Smyrn. imitatio in Posthom. III. 468. commendat.

V. 479. Phthiam, pascuis et saltibus abundantem, gregum matrem merito appellavit poeta, vid. Eust. 765. 21.

V. 480. Numeris item intendunt Ven. et Vindd. Nec sapientior illis schol. A. ἢ Πηλῆς ἀρεγθ̄, ὁ δὲ, utroque in unum consatu, appinxit. Nihil burum germanum ac sincerum haberipotest, nec vitiosae librariorum sedulitati tantum tribuemus, ut haec ac similia priscae robiginis ducamus vestigia. Quam excusationem et ad credendum difficultem et ad explicandum inutilem alii advocate solent.

V. 481. Future suspecto testes ab Heynio allati nihil proponat.

V. 486. Athenaeus l. l. Homeri verba et numeris exsolvit
et duo duorum versuum hemisticchia inconsideratius iunxit ita:
οὐκ ἔθαλες ἄρτι ἀλλέος ἐνὶ μεγάροις πάσσαθαι.

ποὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἔμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσσας
ὅψου τ' ἄσαιμι προταμών καὶ οἴνον ἐπισχῶν·

490 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
οἴνον ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.

ὣς ἐπὶ σὸν μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἔμόγησα,
τὰ φρονέων, ὃ μοι οὕτι θεοὶ γόρον ἔξετέλειον
ἔξι ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

495 ποιεύμην, ἵνα μοὶ ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης.

ἀλλ', Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρὴ
νηλεῖς ὑπὸρο ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ,
τῶνπερ καὶ μεῖζων ἀρετὴ τιμῆ τε βίη τε.

καὶ μὲν τοὺς θυέσσι καὶ εὐχαλῆς ἀγανῆσιν,

500 λοιβῆ τε κνίση τε, παρατρωπῶσ' ἀνθρώποι

— V. 489. ὅψου ἄσ. V. Vind. quint. et all. — V. 490. στήθεσσι Vind. quint. — V. 492. ἐπὶ σὸν Vind. ed. St. H.; perse-ram. — Ib. πάθον — μόγησα Ar. — V. 493. θεὸς et θετέλεσσαν Eust. 765, 41. ἔξετέλεσσαν

Vind. ed. — V. 494. ἀλλά σε ol. vulgo. — V. 497. θυρεπτὸς Vind. ed. τρεπτοὶ Vind. quint. — V. 499. εὐχαλῆς ὁγαναῖσιν Vindd. et Plat. de republ. II, 364. — V. 500. λοιβῆς τε κνίσης τε V. L. ap. schol. A. —

V. 488. Libri quanquam diserepant, Ven. tamen γούνεσσι constanter scribit, vid. 17, 431, 569., Vindd. frustra renitentibus. Illi quum et scholia et Heynius cum Buttmauno ac Thierschio congruant, voeali mutata, recte, ut puto, γούνεσσι removi.

V. 489. Particulam seite et bene iterant Vindd. Eust. 765, 37. et editores longe plurimi.

V. 490. Interpunctio vulgo laborat, nam οἴνον καταδένεις diei nequit. Mellora sequuntur Et. M. 200, 12. Apoll. in Lex. 148. Heynius et Köppenius, etsi hic falsa veris immiscet. Aptissime expedivit locum Eust. 764, 14.: τὸ δὲ ἀποβλύζειν ἀνοματοπεδῆται καὶ δηλοῖ τὸ ἀποστρίζειν διὰ τὴν φρεγικὴν φραγνοστοριῶν. Quod si teuueris, naturae veritatem dilucide et eleganter expressam esse ab Homero non negabis; nec Quint. in Posth. III, 475 sq. nostro inferior est.

V. 492 et 494. Pronomina tenorem sibi exposcere nemo non videt, neque antiquos vera ratio fecellit, cf. ad 494. scholl. ABL. Eust. 765, 42. et Rom.

V. 499 sq. Ionieum nec Ven. nec Vindob. quintum latef. Versu proximo cum antecedente connexo, alii genitivum, quo θυέσσι illustraretur, praetulerunt. Heynius, grammaticum λοιβῆς τε κνίσης τε in animo habuisse opinatus, hominem indoctum et Homerici sermonis ignarum sibi finxisse videtur, quanquam λοιβῆς editiones quasdam, ut Camerarii, male occupavit.

λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερθήη καὶ ἀμάρτη·
καὶ γάρ τε Λιται εἰσὶ διὸς κοῦραι μεγάλοι,
χωλαι τε ὁνσατ τε, παραβλαπτές τ' ὄφθαλμώ·
αἱ δέ τε καὶ μετόπισθ' Ἀτης ἀλέγουσαι κιοῦσαι.

- 605 ἡ δὲ Ἀτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὐνέκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δὲ τα πᾶσαν ἐπ' αἷαν
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δὲ ἔξακέονται ὄπισσω.
ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἀσσον ιούσας,
τὸν δὲ μέγ' ὕνησαν, καὶ τ' ἔκλυσον εὐξαμένοι·
610 ὃς δέ καὶ ἀνήνηται, καὶ τα στερεῶς ἀποείπῃ,
λίσσονται δὲ ἄρα ταῖς Δια Κρονίωνα κιοῦσαι
τῷ Ἀτην ἄμ' ἐπισθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.

V. 501. ὑπερθήη π. ἀμάρτης Vind.	6. ὄφθαλμοὺς Vindd. — V.
quint. — V. 502. γάρ τοι Vind.	504. μετόπισθεν ἀτης Rom. —
quint., perperam. — V. 503.	V. 506. ὅτε ἐκπροθ. V. φθαρτί
ἔνσαται Vindd. Eust. 768, 3. et	Z. H. — V. 509. τόρδε Vindd.
ol. Vulgo. — Ib. ὄφθαλμῶν V.	ol. vulgo et H. — Ib. εὐχομέ-
Etym. M. 651, 47. Et. Or. 86,	ροσο Ar. — V. 510. καὶ ἐκπι-

V. 501. *Librarius*, qui Vindob. quintum descriptis, ὑπερθήη π. ἀμάρτη datus erat. Subiunetivi autem formam illustravi in *Excurs. II.*

V. 503. Numeris sibilam unam satisfacere Heynius censem. Nec repugnauit libri praestantiores tum scripti tum impressi, sicut V. Ald. Rom. Quibus aunumerare licet grammaticos eruditos schol. AD. et Et. M. 706, 50. cum aliis. Ibidem duplicum errorrem peperit dualis, ut probe intellexit Heynius, ὄφθαλμοὺς atque ὄφθαλμῶν. Quorum alterom Vindd. soli praebent, alterum Venetum et plures communaculavit. Einendationi Graeci sermonis propriae, addicunt schol. AB. Vind. quint. schol. ad Eurip. Orest. 245. Suid. III, 25., testes locupletes ac graves. Sed primis iam temporibus in eius locum genitivum invasisse cognosci potest ex Eustath. commentariis 768, 3.

V. 506. Zenodotus hic et 21, 262. φθαρτί melius putavit, impulsus, ut videtur, priore producta, quae et in aliis verbis eiusdem coloris corripi solet, et corripitur ab Atticis, vid. libell. de pros. Gr. §. 51, 2. ann. I. Hac de causa Heynius et Bekker. in cens. 137. Zenodoto paene assentiuntur, quod quominos ipse facerem, Aristarchi auctoritas prohibuit.

V. 509. Heynius schol. A. iniuste vituperat, quod δὲ abundare dicit et ipse cum libris vulgaribus τόρδε tueratur. At Ven. utrumque prudeenter seiugare vel ea, quae Bekkerus breviter et strictim disputavit in cens. 173., manifesto docent. Überlus etiam de illo Graecorum usu, quo in apodosi prouomini vel soli vel particula quadam instructo similia opponuntur, egit Buttmann. ad Sophocl. Philoletet. 86. Ac de Homero quidem nihil superesse dubium videbis ex Il. 2, 188. 10, 489. 11, 409. 15, 743. 23, 859.

ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούροισιν ἐπεσθαι τιμήν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει γόσον ἀσθλῶν.

515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὄνομάζοι Ἀτρείδης, ἄλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, οὐκ ἀν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀποδόψιφαντα κελοίμην Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσι περ ἔμπης·

520 τῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη, ἄνδρας δὲ λίσπεσθαι ἐπιπροέκεν ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαικὸν, οἵτε σοὶ αὐτῷ φιλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγεται, μηδὲ πόδας· πότιν δ', οὕτι νιμεσσητὸν κεχολῶσθαι. οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν

φτῶς Vind. ed. — V. 512. διο-
τῆγ Vind. quint. et V. L. ap.
schol. A. ἀποτῆγ Vind. al. — V.
514. φρένας ἀσθλῶν Vind. quint.
Rom. St. — V. 515. ὄνομάζει

Vind. ed. — V. 516. χαλεπαίνη
id. — V. 520. ἄρδεις δὲ λίσπε-
σθαι ἐπὶ σὲ προέκεν ἀρίστων
Vind. ed. ἐπὶ πρὸ ἔργαν V., cf.
ad 4, 94. —

Sed quum particula non minus abesse possit, ut abeat 1, 125. 2,
199. 10, 215. et alibi, scholiasta δὲ abundare professus est.

V. 512. Poetae usus aliquid mutari vetat, cf. 18, 93. Od. 22,
168. et Eust. 769, 8.

V. 514. Casu, ut puto, Heynus in obseruall. rōtor ἀνδρῶν,
tanquam in editt. antiquissimis lectum, profert. Quantum enim
assezni potui, in ultimo nihil diversi habuit quisquam. Eust.
769, 11. remittit legentes ad IL 15, 203. στρεπταὶ μέν τε φρένες
ἀσθλῶν.

V. 515. Schol. A. ad 9, 164. εἰ μὴ γὰρ μὴ δῶρα διδοῖ ex
hoc loco adduxit. Verum ille poetae verba vel memoriter subiecit,
vel, quod magis credibile est, permisicuit nostrum versum cum v.
519., cf. schol. Viet. ad 19, 270.

V. 516 sq. Modorum confusionem praeter Vindob., quem
liber quintus refutat, Etym. M. 108, 18. prae se fert χαλεπαίνεις
seribendo, ut Apoll. etiam in Lex. 254. ex vers. 522. ἐλύζεις
falso enotat.

V. 520. Vindob. Alteri ex Inutili conjectura dualem ineulcat,
a quo dissentunt Ven. Vind. quint. et alii omnes. Quapropter
miror, quod Heynus de schol. Ven. simile quiddam suspicari
libuerit.

V. 521. Casu potius quam consilio tum ab Heynus tum a
Wolfio olim detractus est pronomini tenor, qui et adesse debe-
bat et aderat in editionibus propinodium omnibus, ut in Aid. Rom.
St. atque ali. Conjectura verum repererunt Hermann. in Opusc.
I, 323. Bekker. I. I. 165.

525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἔκοι·
δωρητοί τε πέλοντο, παραύρητοι τ' ἐπέεσσιν.
μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὕτι νέον γε,
ώς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
Κουρῆτες τ' ἐμάχοντο καὶ Λίτωλοὶ μενεχάρματι
530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
Λίτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἤραννῆς·
Κουρῆτες δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες "Ἄρηι·
καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος "Ἄρτεμις ὥρσεν
χωσαμένη, ὁ οἱ οὕτι Θαλύσια γονῷ ἀλωῆς
535 Οἰνεὺς δέξ· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
οἶμ. δ' οὐκ ἐργέτε Λιὸς πούρη μεγάλοιο,
ἢ λάθετ', η οὐκ ἐνόησεν· αἴσατο δὲ μέγα θυμῷ·
η δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ιοχέαιρα

V. 525. ὅτε κέν τις Viod. quint. | Et. M. 12, 36. — V. 535. Oly.
— Ib. ἥκει Apoll. Lex. 285. — ἥρης ἄλλ. V. ἥρης. ἄλλ. Vind.
V. 526. τῷ ἔτελ. Vind. ed. — ἥρην Apoll. in Lex. 340. —
Ib. πρεσβητος V. — V. 527. οὐ τι H. — V. 528. τὸν ἥρην Rom. — V. 529. Καὶ τοι μηρο-| V. 537. ἥρηθετ, οὐδὲ το Z. —
το H. — V. 534. γονῷ ἀλωῆς | Ib. δάσσωτο Vind. quint. Drae.
de metr. 142, 12. H. — V.

V. 528. Rom. Eustathio iterum immorigera, vid. 770, 8.
editt. priscarom vitium propagavit.

V. 529. Heynius solus, ne monito quidem lectore, augmen-
tom expulit. Sed adversantur libri non minus atque alii arbitrii,
velut Eust. 771, 32. Et. M. 534, 14. Apoll. in Lex. 415.
Strabo VIII, 524, b. X, 711, a. 714, c.

V. 534. Vix opus est animadvertere spiritus pravitatem ety-
mologici seribae, nec vero auctori deberi, vide tamen Itym. id.
239, 3. Orion. 38, 14. Apoll. in Lex. 340. schol. Theoer. ad
Id. VII, 3. Herod. περὶ μον. λεξ. 24, 26.

V. 535. Promiscue quidem φέται et λέξαι de sacris faciōndis et
alīis rebus, quāē quis perpetrat, apud poetas dieuntur. Attamen-
iliōd sacerorum propriū est, hoc faeinorum, eorum praeccipue,
quāē vel praeter fas et ius vel praeter exspectationem ab aliquo
edoutur. Itaque λέξαι sive λέξαι raro admodum, siquidem nome-
rorum commoditas iuberet, illius loeum oecupavit, cf. 2, 400. Od.
3, 169, 4, 352, 582. Quae quāē ita sint, neque hoc loeo, utrum
sit praeferendum, baerere possit, neque a vīlli suspicioe libe-
rare Od. 23, 277. cii. II, 130. et II, 11, 727. Magis etiam vul-
gatum eo confirmatur, quod φέται vel de iis dicitur, qui magnum
quiddam gesserunt, vid. 10, 282, 525, 15, 586. Apollonii lexicon
nobis minus obstat; grammaticos enim poetae verba nūocris
exemisse videtur.

V. 537. Si Zenodoti rationē adieceris, grammaticos triplici
modo hunc loeum intellexisse credere licet. Ille enim, quāē
poetam unum idemque dicere putaret, singula coniugendo seu-

ώρσεν ἐπειχλούντην σὺν ἄγοισι, ἀργιόδορτα,

540 θες κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωῆν·

πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμα ταῦται βάλε δίερδεα μακρὰ
αὐτῆσιν φίξει καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλαν.

τὸν δ' νιὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος
πολλέων ἐκ πολίων Θηριότορος ἄνδρας ἀγείρας

545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
τόσσος ἦν, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγευνῆς.

ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ Θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἄντην,
ἀμφὶ συός κεφαλῆς καὶ δέρματι λαζηήεντι,
Κουρήτων τε μεσηγὸν καὶ Λιτωλῶν μεγαθύμων.

550 ὅφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρημάτιος πολέμιζεν,
τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδὲ, ἐδύναντο
τείχεος ἐκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἔόντες.

539. ὁρσὴν ἐπὶ χλ. Vind. et V. | Οηρὶ γε αιτοφάγῳ, ἄλλῃ ὁρὶ¹
L. ap. scholl. ABL. Aristotel. in
hist. animal. VI, 28, versu ad-
iecto: | οὐδὲν τελέσεται.
Θρέψεν ἐπὶ χλοίνην σὺν ἄγριοι,
οὐδὲ τύχειν

V. 540. ἴρενεν vel ἴρενεν Amme-
nius, ἔρδεσκεν Rom., vid. ad 1,
315. — V. 551. οὐδὲ τελέσεος
Ariatoph. et H.

tentiam interpretationi isti accommodavit. Alii, ut, illo refutato,
duo sibi opposita esse demonstrarent, prius de Oeneo Dianaee cul-
tum negligente, posterius de eiusdem inscilia accepérunt, vid.
scholl., Apoll. in Lex. 429. ibique Villoisunium; alii denique
Actoliae regem Dianaee vel oblitum esse vel illius non recordatum
verius dicunt. Ita quidem praecipiunt scholl. AD.: ἴρεψεν θίμη
ἐπεκάθετο, η οὐδὲ ὅλος ἐπερόρει. Sub fineu versus luculentam et
probabilem Wolffii regulam, cui et Ven. et 11, 340. prosunt,
sequi malui, quam Heynium utroque luce σ geminantem, vid.
illius praefationem ad edit. nov. p. 31.

V. 539. Nomen χλοίνης, quod quia referrent divinarunt magis
quam intellexerunt veteres; multam peperit difficultatem. Itaque
fuerunt qui χλοίνην χλοήν, i. e. gramen sive agros, in quos a
Diana aper sit immisus, profecto minus commode ac scienter
explicarent, eaque de causa praepositioni committerent, vid. scholl.
ABL. Quod quia saluum haberent doctores, tenore inclinato
οἴστεντει χλοίνην convenientius iudicarunt, vid. scholl. Rust.
772, 46. Philostrat. Imag. I, 28. p. 803. Olear. Iam vero nora
oborta est dubitatio de vocis illius vi ac potestate, de qua accu-
ratus querere huins nec temporis nec loci est. Gravius est Ari-
stotelis et Eustathii, qui ad Strabonem provocat, testimonium,
quo poetae novum suppeditant versum. Eius vero quum neque
ullum in libris apparent vestigium, et ad similitudinem illius, qui
de Cyclope in Od. 9, 191. comprehenditur, effectus esse videatur,
scioli alienius laciniā Homeri purpuræ attextam nolim.

V. 551. Heynius Aristophaneo, elegantius habito, locum

ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, πύκα περ φρουεύντων·

- 555 ἦτοι ὁ μητρὶ φίλη Ἀλιθαιάρη χωρίεντος κῆρος.
κεῖτο παρὰ μνηστῆρη ἀλόγῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
κούρῃ Μαρπησσῆς καλλισφύρου Εὐηνίνης,
"Ιδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
τῶν τότε — καὶ φα ἄνακτος ἑραντίου εἴλετο τόξον
560 Φοίβου Ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἰνεκα τύμφης·
τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια γένη

V. 554. οἰδάνει Vind. ed. 7v | 58. et ol. vulg. — V. 558.
στήθ. Ald. 2., male τῷ στήθε- τριψετε' πάνδηντες αὐτοῦ ad. — V.
σφι Apoll. Lex. 493. — V. 557. 559. ὁ δρακτος R.c.m. — V. 562.
Μαρπησσῆς Vindel. Eust. 775, Άλκυόνης et 563. Άλκη. V. et

reliquit, nec dissuadent alia exempla, vid. 9, 353. 13, 106. Nec tamen ideo proscripterim communem librorum et Euseb. 770, 29. lectionem.

V. 554. Transitivum et osus et numeri postulant, cf. Vind. quint. scholl. ABL. Eust. 774, 47. Et M. 617, 9. Idem vitium, quod Vind. librum inquinavit, Apollonii Lexico p. 493., adspersum esse bene vedit Villoisouius.

V. 557. Marpessam Idae conjugem nominant scholl. ABL.V. et V., reliqui codd. Marpissam. Prior optimorum et praestantis- almorum testium auctoritate apud alios etiam legitur, ut apud Pausan. IV, 2, 5. V, 18, 1. Apollodor. 1, 8. Tzetz. ad Lyeophr. 561.

V. 562 sq. Qui adspirandum duxerunt ad nominis etymam, quod πάρη τῷ ἡρῷ κατέρι dictum sit, respexerunt. Sed Άλκυόνη, Ceycis regis uxorem, et ἄλκυόνης, aves Atticorum, Άλκυόνη et ἄλκη, quia syllabam ἄλη excipit καὶ Ionum esse memoriae produxit Eust. 776, 41. et Lexic. πάρη πατέρι. a Valkenaerio editum 209. Praeterea Heynius acute perspexit Marpessae, Idae con- jugis et Cleopatrae matris, Iuctum non tam cum Haleyonae, quae Ceyci nupta fuerit, lamentationibus quam cum avium Haleyonini- dum planetibus et querelis comparari, et proinde ἄλκυόνης melius esse. Tametsi in multiplici et varia veterum de Halcyone et avi- bus inde appellatis narratione, cui potissimum poeta fidem habue- rit, indicato difficile est, communem tamen sequi videtur fa Nam, qua ferebatur Haleyonibus propter fastum atque arrogantiam, hu- mana specie exutis, pullos etiam initio denegasse lovem. Illas autem sublatam prolixi futurae spem tantis luxisse flentibus, ut lu- piter avium infelicium misertus, quattuordecim per dies, qui so- boli parandae satis essent, ventos ae mare straverit, ne, si eut ante, ova fluctibus abluerentur, cf. Interpp. ad h. l. Apollod. 1, 7, 4. ibique Heynium et de diebus Halcyonis Vossianum ad Virg. Georg. 1. p. 174. Qune quum ita sint, Heynio, coius su-

Ἄλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὗτον' ἀρ' αὐτῆς
μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἵτον ἔχουσα
κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 565 τῇ ὅγε παρκατέλεκτο χόλον θυμαλγέα πέσσων,
ἴξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, η ἡσα θεοῖσιν
πόλλ᾽ ἀχέουσ' ἥρατο κασιγνήτοιο φόνδιο·
πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρθην χερσὸν ἀλοία,
κικλήσκουσ' Ἀιδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 570 πρόχνυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,

scholl. — Ib. αὐτῇ V. I. ap.	ἀργῆρπασε V. et schol. A. — V.
Eust. 775, 62. — V. 563. οἱ	568. πολυφέρθη schol. ad Od.
κτον Heyn. conjectura. — V.	11, 423. —
564. κλαίειν, ὅ μιν Ar. — Ib.	

spicionem comprobat Eust. 776, 46., erat obediendum. Iam vero hic, quum in rem ambiguum aequa atque obscuram delati simus, de Haleyonis et avibus et diebus plura vel uberior exponere vel accuratius constituere possem alii, mihi tamen in praesens vela potius contrahenda quam pandenda esse sentio. Itaque ad ea, quae dixi, stabilienda satis erit brevem Etym. magni locum 66, 30 sqq. apposuisse: Ἄλκυὼν εἶδος ὄφρεον παρὰ τῷ ἡρῷ ἀλικεῖν ἤγουιν ἢν Θαλάσσην. λέρεται τῷ ὑποκορεστικῷ Ἄλκυὼν. φασὶ δὲ, ὅτι κῆμα ἀπαρτίσσον αὐτῇ τὰ ὄμα· καὶ ἐπὶ πολὺ οὖσῃς ἀτέρων, ὁ Ζεὺς ἐλέγοντας αὐτήν, ὕποσεν ἡμέρας τετράς εἰδειταί τις εἰς τέλετη καὶ ἀγγύλης, ἵττα ἐπτά· ἃς λέγονται Ἄλκυονίδαις, τὰς γαληρούς. Dies igitur serenos ac tranquillos, quibus aves istae nidificantur, Graeco nomine vocant ἀδιαινοίς, vid. schol. ad Aristoph. Av. 251. Aristotel. hist. animal. V, 8, 2. Ex quibus efficitur idem et restituendum esse in Et. Gud. 36, 29., et egregium Palmeri inventum vel sine libris reddendum fuisse Strabon. VI, 436, b. Nam γοῖσι εὐδαιμῆ, quam plerumque intelligunt tepidam, ea vocatur in geographo, quae montium iugis circumdata, ventorum flatibus minus exposita est. De verbo ἀγλύφειν, grammaticorum usitate, doceat et copiose disseruit Barkerus, vid. eius annotat. in Et. M. pleniores p. 1094 sq. Quod reliquum est, Heynius oīctov, conjectura repertum, bene relictum ipse; vid. Callimach. in Pallad. Lav. 94. Eurip. Iph. T. 1060. ibique Seidlerum, Parthenii Erot. c. XI. et Jacob. Animadv. in Anthol. Gr. I, 2. p. 234, vulgatum autem oīctov nomen πολυπενθής, ab ipsis querelis avi additum, manifesto tueretur.

V. 564. Zenodoti ὅτε μιν, quo tempus indicatur, merito anteferendum putant Aristarchi ὅ μιν, i. e. ὅτε μιν. Ibidem annotat schol. A.: ἀργῆρπασε, γράφεται ἀνήρπασε, idque librorum consensus tueretur.

V. 568. Personis varietati nulla prorsus est fides, utpote ex scholiastae negligentia invectae, vid. Et. M. 681, 57. et Apoll. in Lex. 684.

παιδὶ δύμεν ὁάρατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἐρινὺς
ἐκλυεν ἐξ Ἐρέθευσαν ἀμελίχον ἵτορ ἔχουσα·

τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὁρώρει,
πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες

575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆς ἀρίστους
ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.

ὅππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἡραννῆς,
ἔνθα μιν ἥνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέσθαι,
πεντηκοντόγυνον· τὸ μὲν ἥμασιν οἰνοπέδῳο,

580 ἥμασιν δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
πολλὰ δέ μιν λιτάρενε γέρων ιππηλάτα Οἰνεὺς
οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηλειρέος Θαλάμοιο,

V. 573. κτῖπος ὁρ. Vind. quint., | 582. οὐδοῦ ἐπ' ἡμέτερ. V. et
male. — V. 574. τὸν δ' ἄλισσ. | schol. A. ὑπερβεβαώς V. I. Eust.
Vindd. τὸν δ' ἄλισσ. vulgo olim. | 770, 60. et Vind. quint. — V.
ἡρασσοντο Ald. 2., male. — V. | 584. τόρδε ul. vulg. — Ib. κα-
580. ψιλῆς ἄροσιν Ar. — V. σίγηται grammatis. pars. — V.

V. 571. Schol. A.: γράγεται καὶ λεγοφοῖτις, ἡ διὰ τοῦ σκότους
ἴσχουμένη. In quo, quum nomen et eius explicatio conciliari ne-
queant, aut mendum subest, e vulgari dialecto natum, aut gram-
maticus ἡρόδοτος legit, vid. similem confusionem apud Mane-
thonem V, 146. et in Passovii Lex. voc. λεγόφοιτος. De no-
stri origine et tenore uberior dissenserunt veteres, quorum pree-
cepta collecta habemus in Steph. thes. Gr. ling. I, 1396 sq.

V. 574. Aristarcho, ut par erat, Wolfius, equidem
utriusque parui, praesertim quum Ven. illius manum referat.

V. 580. Verborum singolorum compages obscura et difficilis
variam horum peperit et interpretationem et emendationem. A
qua ut ordiamur, primum numinandum est Aristarchi perie-
lum. Etenim ille ψιλῆς (γῆς) ἄροσιν πεδ. ταμέσθαι correxit et
εἰς ἄροσιν, praepositione omissa, reliquā exponenda putavit. Alii
veterum, ut scholl. Bl. perhibent, nihil quidem depravati inesse
censuerunt, at defendant tamen Aristarchi, quae fertur, ellipsis.
Vossius utrum rationi fidem habuerit nescie, pro certo af-
firmare non ausim. Sed, nisi animus fallit, vix aliud quiddam
elicias ex hisce:

Und die Hälf' unbesetztes für Saat durchschnittenes Landes.

Latini quos vidi interpres turpiter etiam Graecis lapi sunt,
dum ταρπόθαι ad Meleagrum pertineret statuant, quo posito Homeri
versibus Cimmeriae quasi tenebrae ossunduntur. Dacieria
callidior, quam sperabam, silentio praetermisit duos propemodum
versus. Heynius denique recte quidem poetae mentem perspe-
xisse videtur, eam vero minus plane aperuit. Itaque mihi, ut
eriteli munere et officio fungar, interpres partes hic agendae
sunt. Calydunii igitur, Phoenix inquit, Meleagrum iusserunt ne-

σείων πολλητάς σανίδας, γουνούμενος νιόν·
πολλὰ δὲ τόνυτα κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
585 ἐλλίσσονθ· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἔταιροι,
οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἡσαν ἀπάντων·
ἄλλ' οὐδὲ ὡς τοῦ Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον,
πρὶν γ' ὅτε δὴ Θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
βαῖνον Κουφῆτες, καὶ ἐνέπτηθον μέγα ἄστυ,
590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐζώνος παράκοιτις
λισσετ' ὀδυρούμενη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἀπαντα
κήδε', ὃσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλφή·
ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναικας.

585. Ηλίσσ. V. et ol. vulgo. — | V. L. Eust. 777, 2. — V. 592.
V. 586. χήδιστος Vind. quint. — | ίσσοις κακοῖς ἀνθρ. Aristotel. rhet.
V. 588. πικά' ἐβάλλετο V. Harl. I, 7. — V. 594. τέκνα δὲ δίδιοι
vn. Vind. all. — Ib. ἐπὶ πύργῳ ἄγονοι Z. —

mus admodum pingue sibi sumere, quinquaginta fuderum, dimidium quidem agri vitibus consiti, dimidium autem plana campi arva, quae scinderet (aratro). Quum enim compositum, quod oīροπτερο responderet, Graecus sermo non suppedaret; poeta id in duo quasi disperlit, quorum alterum unumini ἡμιον adiunxit, alterum aliuncto subiecit. Quemadmodum autem γιλῆ ἀροσες πεδίαι numero familiare est, ita Apoll. Arg. I, 668., cuius com mode meminit Heynins, λιπαρή ἀροσες πεδίοις ταρπόθαι, add. enund. I, 826. et Od. 9, 134. Haec si vere et apte disputata sunt, omnia clara et perspicua esse erediderim. Ceterum γιλῆ ἀροσες sive ἀγορας inde explicandum sibi sumunt Eust. 776, 57. Et. M. 818, 37. et all.

V. 582. Oeneus quum Meleagridi limen non sit transgressus, ἀπεγκλιθώς non iniuria deterius censet Wolf, in præf. ed. nov. 45.

V. 584. Melius iam Abb. 2. administravit rem, unde τόνυτ, quod in Ven. est, duduim restituerunt. Querelas et lamentabilles preceps sororibus Meleagridi tribuit Aristarchus, aliis grammatici de eius fratribus cogitant.

V. 585. Mediis in vocabulis liquidas geminori magis consonantia esse dixi ad v. 157., et accedunt Vindd.

V. 586. Utrum χήδιστος an κεδνότατος elegeris, parum vel nihil interest, illud tamen hoc immigravit e vers. 642.

V. 588. Et editi et magna scriptorum pars carent augmento ingrato.

V. 594. Nec Zenodotus neque Heynus quid in rem sit dispexerunt, ἄλλος vitiosum et inutile rati, ut ipse Bentlelus

595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος καὶ ἔργα·
 βῆ δ' ἵεναι, χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόντα.
 ὡς δὲ μὲν Λιτωλοῖσιν ἀπίμυνεν κακὸν ἥμαρ
 εἰξας φέθυμῳ· τῷ δὲ οὐκέτι δῶρο' ἐτέλεσσαν
 πολλά τε καὶ χαρούντα, κακὸν δὲ ἦμυντε καὶ αὔτως.
 600 ἄλλὰ σὺ μή τοι ταῦτα νόει φρεσί, μηδὲ σε δαιμῶν
 ἔνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη
 νησίσιν καιομένησιν ἀμυνόμεν· ἄλλ' ἐπὶ δώροις
 ἔρχεο· ἵσον γάρ σε Θεῖο τίσουσιν Ἀχαιοί.
 εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύγε,
 605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, πόλεμόν περ ἀλακών.

V. 596. ἐδύσατο Vindd. H. W. | V. I. ap. schol. A. — V. 602.
 ἐδύσατο St. et all. — V. 599. ἐπὶ δόρων Ar. — V. 603. ἔρχεν
 ἔμινετο αὐτῶς Vind. ed. ἔμινεν | Vind. quint. — V. 605. οὐκέθ'
 καὶ αὐτῶς Vind. un. et W. — δρῶς τιμῆς vulgo et H. τιμής
 V. 601. χαλεπὸν δέ κεν εἴη V. et Thiersch. in gr. Gr. §. 199, 6.

ἄλλος ἄγονοι sine causa coniecit. Neque ἄλλοι alienigenae sunt, ut Ηεγαιο placet; rectius iam Eust. 777, 20. Ἰπος δὲ καὶ μεθι-
 κεται τὸ ἄλλο εἰς τὸ κτείνοντο, καὶ τὸ ἀτό κοιτοῦ οχημα. Ὅτα γέ
 ἄρδες μὲν κτείνοντο ἄλλο καὶ Εἴδη, quocum et alii faciunt inter-
 pretes, et veteres, loci huius memorcs, nihil discrepant, velot
 Stob. serm. tit. 48. vol. II. p. 317. schol. ad Od. 6, 9.

V. 599. Wolfius cur nūperrime deum oὐτῶς ex uno
 Vindob. iutulerit, nescio. Revocavi igitur omnium fere librorum
 auctoritate comprobatum, vid. 5, 255.

V. 601. Vulgare κακῶν δέ κεν εἴη schol. A. submittit ipse.

V. 602. Dativi patrocinium scite recepit Heynius contra
 Aristarchum, vid. II. 10, 303 sq. 21, 444 sq. II. in Cer. 173.
 Quint. Sm. I, 727.

V. 605. Quanta in lectione Iliados constituta et adornan-
 da Aristarchi vis et potestas fuerit, novo et eo insigni documento
 cognoscimus. Nam cum ille, adiectivo τιμῆς repudiato, τιμῆς
 ἴσεται verius existimasset, idque τιμῆς ἄξος ἴσεται significare posse
 eensusset, plures quidem easdem permutationem ab Homeri sim-
 plicitate alienam indicarunt, vērumtame Aristarchi auctoritas ob-
 tinoit, ut nomen ab oīonibus fere reponeretur. Cui Chaeris gram-
 maticus eo succurrerit, quod, paucis interiectis, Achilles ipse ait
 οὐτε με τιμῆς χρώ τιμῆς. Neque Heynius, qui melius et acu-
 dius interpretibus Graecis cernere sibi videbatur, alienissima ab
 haec dicendi ratione, ut δι' αὐταց, διὰ φροντίδος ίχειν, compa-
 rando quidquam expedivit. Ellipsis enim praepositionis διὰ fal-
 sum atque inauditam esse nemo non intelligit. Quapropter τιμῆς,
 i. e. τιμήτις, quod iam veterum plurimi comprobarunt, vid. scholl.
 A.B.I.V., et Eustath. 775, 44. solum tuerit: a quo Romana
 transluit, Wolfius iure meritoque revocavit. Ei autem et alia
 prosunt exempla, sicut αἰγάλης, ab Eustathio commemoratum,
 18, 475. χρυσόδη τιμῆτα, vid. Et. M. 234, 20. Matth. Gr. §.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὥκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, Διοτρεφές, οὗτι με ταῦτης
 χρεὼ τίμῆς — γρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἰση —
 ἥ μ'. Εἶτι παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰςόν· ἀὐτῷ
610 ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὄρωρη.
 ἄλλο δέ τοι ἔρια, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
 Ἀτρεΐδη ἥρωι φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ·
 τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθησι φιλίοντι·
615 καλόν τοι σὺν ἔμοι τὸν κῆδεν, ὃς κ' ἐμὲ κῆδη.
 ἴσουν ἔμοι βασιλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

— V. 609. εἰς ὁκ' αἴτητην. V. — | Ar. ὀδυρόμενος κανυρζόμενος Z. —
 V. 610. μένοι et ὄρωροι Vind. | V. 615. ὃς κέ με κῆδη vulgo et
 quint. — V. 612. θυμὸν τῇ H. —
 στήθεσσιν ἀχεύων Vind. quint. et

121. annot. 3., et orationis perspicuitas, cf. Od. 12, 129. 18,
 161. Apoll. Arg. III, 1123. IV, 1143.

V. 609 sq. Nihil diversi in monumentis exstat, sententia-
 rum autem nexus interpretes adeo turbavit, ut Heynicius duos
 versus, tanquam e libro 10, 89 sq. a rhapsodo importune adsumos,
 de statione detruderet, idque omnium optimum iudicaret remedium.
 Sed multu consideratus egerunt veteres, qui, verbis γρονέω δὲ
 τιτ. Αἴτης αἰση a reliquis sejunctis, τείσα προτίμοις cum super-
 riuribus arctius copularunt. Quo facto sententia per quam com-
 moda et Achilli censiliu apta erit haecce: „Non opus est isto
 houore — anguror enim iuxis voluntate me honoratum esse —
 qui me ad naves rostratas reddet insignem, quandiu vita ac spi-
 ritu fruar.“ Indicat ergo Achilles idea illud, quid supra erat pro-
 fessus, se, fortitudinis laude rerumque gestarum gloria spreta, in
 patriam esse redditum. Quae si tenuerimus, nullam prorsus in
 hisce verbis superesse difficultatem apparebit, et nobissem sentit
 Vossius. Contra qui relativum ἥ μ' ξεν. π. τ. ad Iovis αἰση
 pertinere censeant, iis uallis ex luci angustiis patebit exitus, nisi
 cum Eustathio 777, 36 sqq. putaverint Achillem antiquum et
 perplexe dicentem vel invitum et insecum mortem sibi vaticinari.

V. 612. Aristarchi esse dicunt τῇ στήθεσσιν ἀχεύων, cuius
 Eustath. etiam 778, 12. facit mentionem. Quo crebrius autem
 Homerus utrumque lungit, vid. 24, 128. Od. 2, 23. 4, 100. 14,
 40., eo rectius dissentire licebit. Zenodoti κανυρζόμενος depravatum
 habeo: illum vulnisse auguror παρρηζόμενος, v.d. 5, 889. Od. 4, 119.

V. 615. Sapienter et prube, eti libri cum Apoll. in Lex.
 395. nihil mouent, scripsit Wolfius ὃς κ' ἐμὲ κῆδη. Opponit
 enim Achilles sibimet ipse laeso Agamemnonem iniurias ultra in-
 ferentem.

V. 616. Etym. M. 430, 21. Ισον ἔμοι βασιλευε κ. τ. λ. pravo
 notavit priuam vocem tenore.

οὗτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξο μίμων
εὐνῆ ἔηι μαλακῆ· ἀμα δ' ἡοὶ φαινομένηφιν
γραπτόμεθ', ἢ κε τεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἢ κε μένωμεν.

620 *II*, καὶ Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὁρούσι τεῦσε σιωπῆ
Φοίνικι στορέσαι πυκνὸν λέχος, ὁροσ τάχιστα
ἐκ πλισίης νόστοιο μεδοῖστο. τοῖσι δ' ἄρ' Άλας
ἄγτιθεν Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Διογενὲς Αἰερτιάδη, πολυμήχαν' Οδυσσεῦ,

625 ἴουεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ
τῆδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
χορὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ ἔόντα,
οἵ που τῦν ἔται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Άχιλλεὺς
ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·

630 σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἔταιρων,
τῆς, ἢ μιν παρὰ τηνσίν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
νικής· καὶ μέν τις τε καστηνήτοιο φονῆος

V. 619. ἢ μένωντες V. Vind. ed.
H. — V. 626. τῆδε Θ' ὁδῷ κραν.
Vind. ed. — V. 627. Vind. ed.
Integrum addit versum ex II.
7, 373. — V. 628. προτιθέμε-
νος H. — V. 629. δειπνὸν ἐπὶ

στήθεσσιν ίγει Galen. de Hippoer. et Plat. plac. III, 2. —
V. 632. τίς γε un. Vind. Ar. —
lb. φόνοι vulg. olim et H. —
V. 636. δεξαμένω V. un. Vind.
et schol. ad Soph. El. 202. —

V. 619. Heynius cur ἢ μένωντες magis grammaticae dixerit,
ignoro. Certe non offensus est similissim 701. 13, 742. 18, 308.
20, 311. 21, 226. Veneto autem et Vindd. adversatur Vind. quintus,
eudem fere, quo Venetus, loco habendum.

V. 626. Et Ven. et Vind. quint. una cum melioribus gram-
maticis subsidio veniunt particulae γε.

V. 627. Ex iōargine Irrepsit in Vind. edit. et alias versus,
qui 7, 373. legitur:

εἰπέμεν Άτροιδη Αγαμένον καὶ Μερέλαω.
Illum autem insolue et perverse literari nemo non perspicit.

V. 632. Ven. adstipulatur schol. A., dum explicat: ἀντὶ τοῦ
καὶ μέρες τοῦ παρὰ κυνηγήτου γορτῶς. Ea vero ellipsi ne egemus
quidem, vid. 11, 124. 14, 263. alibi. Reliqui fere omnes in vul-
gari consentiant, idque Aristarchus et Eustath. 780, 1. de
fraterna intelligent caede, minus commode, vid. supra 167. Brun-
nekhus, memoria lapsus, ad schol. Sophocl. in El. 202. καὶ τίς
καὶ κυνηγός sribit.

V. 636. Enallage casus, quae Venet. et aliorum quorundam
est, Homero non prorsus signata videtur, et Herio ann. ad h.
in Cer. 153. Eustathio autem 779, 41. et libris adversantibus,
eam inutilem duxi.

ποιηὴν ἡ οὖ παιδὸς ἐδέξατο τεθνῆστος·

καὶ ὃ ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας·

635 τοῦ δέ τ' ἐοητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ]
ποιηὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλλητόν τε κακόν τε
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἴνεκα κούδης
οῖης. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχουμεν ἔξοχ' ἀρισταῖς,
ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' ἐλασσονέσσον
640 αἰδεσσαί δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμεν
πληθύος ἐκ λαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
κήδιστοι τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, τοσσοι Λάγαιοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Αἴαν Διογενές, Τελαρώνιε, κοίρανε λαῶν,

645 πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαι μυθήσασθαι·
ἄλλα μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότ' ἐκείνων
μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύρηλον ἐν Λογείοισιν ἔρεξεν
Ἄτρειδης, ὥσει τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

V. 641. ἀθρόος ἐκ A. Z. — V. 642. κινδυτος schol. ad Od. 5, 310. κινδυτος δ' ἡμ. Ald. 2., neutrum probum. — V. 644. κολ-ραν^τ Ἀχ. Vind. ed. — V. 645. τελων V. et vulgo. — V. 646.

ὅππότε κείνων Eust. 780, 57.
Rom. διπλόν^τ ἔκατον Vind. ed.
Ald. 2. — V. 647. ὃς μ' ἀσύρ. iidem et Et. M. 160, 36. —
V. 648. ὡς εἰ τ. V. et Eust.
780, 56. —

V. 641. Legatis duobus inconveniens esse Zenodoteum et sua sponte appetet et schol. A. observat.

V. 644. Vindob. unde transtulerit κολραν^τ Ἀχαιῶν, nescio. Alterum codices pariter atque alia exempla certum reddunt, vld. 7, 234. 11, 465. 8, 281. Errorem iam emendat Vindob. quietus.

V. 645. Quod Bekkerus l. l. 135. optabat, ei non modo Eustath. 781, 4., verum etiam Vind. quintus fidem conciliat. Itaque de Homeri more, quo versus volubilior decurrit, restituī *τελων*.

V. 646 sqq. Plurimorum monumentorum fidem augent Et. M. 824, 33. et Hesych. II, 1601., quanquam ex eo excidit pronomen. Vossius tamen, in cuius sententiam Heynlius etiam inclinat, Aldinam et Vindobonensem expressit. Quod si de utriusque auctoritate quaesiveris, minorem profecto huic esse non negaveris, neque maiorem ei ant elegantiam aut veritatem inesse credideris. Imo plus modestiae et dicacitatis prae se fert iniuriae, quam passus erat, mentio, neque abhorreat 16, 55 sqq.

V. 648. Thiersch. in gr. Gr. §. 328, 3. ann. ὡς εἰ et ὡς εἰ τα discerni iubet; alii, ut Henric. Steph. in thes. Gr. Ling. VIII, 10987, b., ὡς εἰ et ὡς εἰ pro varia vocularum^τ istarum significacione admittendum putant. De quo, et si iudicium difficile veritatisque nostra seobscura sit, famen hoc loco nihil plane referre,

ἀλλ' ὑμεῖς ἔργεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 650 οὐ γὰρ ποὺν πολέμου μεδήσομαι αἰματόεντος,
 ποὺν γ' νιὸν Πριάμου δαΐφρονος, Ἐκτορα διον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ικέσθαι
 κτείνοντ' Ἀργείους, κατά τε σμύξαι πυὸν νῆας.
 ἀμφὶ δὲ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νῇ μελαίνῃ
 655 Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μαχησ σχήσεσθαι ὁτι.

“Δες ἔφαθ·” οἱ δὲ ἐκάστος ἔλων δέπας ἀμφικύπελλον,
 σπείσαντες, παρὰ νῆας ἵσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὁδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ίδε διωῆσι κέλευσεν
 Φοίνικι στορέσαι πυκνὸν λέχος ὃ ττι τάχιστα.
 660 αἱ δὲ ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὡς ἐκέλευσεν,
 κώεά τε ὁργός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 Κνῦθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ διαν ἔμινεν.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῷ κλισίγς εὐπήκτου·

V. 649. ἀπορᾶσθε schol. ad Od. 6, 200., male. — V. 653. φλέξας V. L. Arist. nota et Plat. in Hipp. 370. — V. 654. τῇ μῆνι vulgo et H. τῇ μῆνι Apoll. de pron. 311, a. Et M. 757, 24, et edit.

para. — V. 657. λειψαντες Ατ. in altera. — V. 659. in fin. ὡς ἐκέλευσε. — V. 660. in hinc ἔγκονθίσαι Z. — V. 662. Εμενε Apoll. de pron. 372, c. — V. 664. τῷ δὲ γυνῇ παρέλεκτο

utrum selunxeris an conflaveris particulas, pro certo affirmavemus. Quare a plurimorum partibus stare malui; nam praeter libros ita exhibit bis Aristotel. in Rhet. II, 2. et in Polit. IV, 5.

V. 649. Rectio: quam Odysseae scholiasta excitat haec Apollon. de adverb. 546, 26. et de const. II, 12, 117. Quem falso arguit negligentiae Heynius ad 9, 421.

V. 653. Aristotelis nomen pro Aristarcho typothetae incuria Heynianas observationes invasit. Ceterum dubium incertumque est, num Aristarchus in editione altera an in commentariis φλέξας annotaverit. Verbo eleganti et raro opem ferunt scholl. ad Od. 8, 195. et ad Apoll. Arg. III, 762., quanquam utriusque adhaeret macula, add. Eust. 781, 31.

V. 654. Aphaeresin Homero inusitatam permulti libri agnoscunt, alius eratis potior est visa. Neutra hoc certe loco indigemus: scripsi igitur cum Wolfio utrumque plene. Quo alludunt Vindd., τῇ μῇ qui offerunt.

V. 657. In multis aliis et in Aristarchi altera λειψαντες reperiunt scholiasta A. Eadem discrepantia regnat in Od. 18, 425, σπλαντες vero Homero familiare est.

V. 658 sqq. Imperfectum in margine Stephanus emotavit, Vind. ed. tribus versibus eandem imponit clausulam. At τεκτεινε κλέψει non probat; accurrit tamen v. 659. liber quintus cum

τῷ δ' ἄρα παρατέλετο γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
665 Φόρθαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρηος.

Πάτροκλος δ' ἐτέωθεν ἐλέξατο· πὰρ δ' ἄρα καὶ τῷ
Ἴφις ἐνῶντος, τὴν οἱ πόρε δίος Ἀχιλλεὺς

Σκῦρον ἐλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίγουν ἐν Ἀτρείδαιο γένοντο,
670 τὸν μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις υἱες Ἀχαιῶν
δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, ἐκ τ' ἐρέοντο·
πῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ἐπ' ἄγε μ', ὁ πολύαιν· Ὁδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν·
ἡ δ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆιον πῦρ,

675 ἡ ἀπειπε, χόλος δ' ἐτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
Τὸν δ' αὐτε προσέειπε πολύτλας δίος Ὁδυσσεύς·

Ἀτρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σφέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον

Κάτιορ', ἡτ A. Z. — V. 669. κλισίγην ἐτ Ἀτρ. V. κλισίγης Vind. quint. — V. 674. ἀμινηρεντα Vindd. Eust. 782, 13. Rom. et ol. vulg. — V. 675. χόλος δέ. τ' ἔχει ol. vulgo. — V. 677.

Ἀγαμέμνων Ald. 2. et edd. antiqu. — V. 678. κείρος οὐθὲ λεπτοσα Vind. ed. et ultimum V. κείρος οὐθὲ ol. vulg. κείρος δ' οὐθὲ Vind. quint. et Ald. 2. —

aliis plurimorum instar ὁ τῇ τέχσατα inferendo. Molesta illa atque ingrata repetitio Zenodotum permovisse videtur, ut v. 660. στόρεσσα λέγος τύκοντουσα adscisceret.

V. 662. Aristarchus de tenore, nee vero de forma ἡῶ incertus fuit, teste Apolloniō l. l., cf. ad 2, 262. Quare qui ἥδε Homerοι inferunt, nihil fructus inde capere possunt.

V. 664. Cares in Lesbo habitasse negat schol. A., ea de causa Zenodoto obloquutus.

V. 679. Verbum rarius trito anteponunt Ven. Harl. et alii, quanquam id adscripsit schol. A.

V. 675. Praeterquam quod Ven. Vindd. et, quantum video, libri plerique τις tuentur, idem praebent Eust. 783, 3. Rom. Steph. et ill.

V. 677. Operarum socordia vocativus erat expulsus, cui librorum auctoritas non deest.

V. 678. Nemororum defectum alii aliter resarcire studuerunt. Correctioni a Barnesio ex Eust. 783, 4. ac Romana factae momentum addit Ven., eti perperam relincent φέσαι. Sed quoties in minutis istis scribæ aberraverint, vix dici potest; ita infra 16, 621. φέσαι communi librorum iudicio comprobatum ab uno Eust. 1018, 4. abest. Quae cum ita sint, rationem potius quam librariorum sive arbitrium sive inertiam intueamur et sequamur oportet.

πιμπλάνεται μένεος· σὲ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.

680 αὐτὸν σὲ φράζεσθαι ἐν Ἀργείουσιν ἄνωγεν,
ὅππως κεν νῆας τε σόης καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·

αὐτὸς δ' ἡπειλησεν ἄμ' ἵοι τανομένησιν
νῆας ἔνσπέλμονς ἄλαος ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.

καὶ δ' ἀν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι

685 οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δίετε τέκμαρο
Ἴλιον αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἴθεν εὐρύοπα Ζεὺς
χείρα εἶην ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.

ὡς ἔφατ· εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ' εἰπέμεν, οἱ μοι ἔποντο,
Αἴας καὶ κῆρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.

690 Φοῖτριξ δ' αὐτὸς ὁ γέρων κατελέξατο· ὡς γὰρ ἀνώγει,
ὅφεται οἱ ἐν νήσοσι φίλην ἐς πατροῖδ' ἔπηται
αὐριον, ἥν τε ἐθέλησιν· ἀτάγκη δ' οὕτι μήν ἄξει.

"Ως ἔφατ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκήντην διένοντο σιωπῆ
[μῦθον ἀγαστάμενοι· μάλα γάρ κρατερῶς ἀγόρευσεν].

V. 680. αὐτὸν σε φρ. Herod.¹ παραμυθήσασθαι V. L. ap. schol. vulgo et H. — Ib. ἄμ' Ἀργ. Vict. — V. 686. γὰρ ἴθεν οἱ Vind. ed. et Ald. 2. — V. 681. vulgo, cf. ad v. 419. — V. σόοις οἱ vulgo. σόοις Vind. ed. 690. παρελέξατο Vind. ed., ma- σόοις sive σοῦ; Arist. vid. su- le. — V. 694. φραστάμενοι et pra ad vers. 393. — V. 684. ἀπάλιγν V. L. ap. schol. A. —

V. 680. Pronomen tenuore fuisse erigendum dixi ad v. 249., neque aliter profert iam Ald. 2. In fine versus ἄμ' Ἀργείουσι, quod ab omni codicum praeſidio destitutum putabat Heynius, certe legitur in Vind. edito: cui praeſtantissimi quique, velut Ven. Vind. quint. alii, fidem detrahunt.

V. 690. Ne quis me inscitiae aut levitatis accuset, Φοῖτρη in omnibus libris scribi breviter auctorare satis habeo. De simili ambiguitate disserui ad 2, 184. et de nomine, quod hic offertur, pluribus agendum erit ad 23, 454. Viudob. editi παρελέξατο com- mode removet liber quintus cum aliis, cf. 662. Od. 10, 555. 14, 520.

V. 694. Qui minus opportune hic adiicitus versus, eum spuriū habuerunt Aristophanes et Aristarchus, Zenodus etiam praetermisit; de varietate scribendi vid. ad 8, 29.

V. 698. Aristarcho nemo fere subscribit, vid. Apoll. Lex. 27. Philostr. heroi. p. 702. schol. ad Arist. Nub. 41. Eust. 783, 63. Neque aliter suadent exempla similima, vid. 17, 686. 18, 19. Od. 11, 548. Si quis autem melius iudicaverit Aristarchi μῆδος ὅφ. eo fere sensu, quo Callimachus in epigrammate no- tissimo 18, 1., dederit: μῆδε μῆδος τύραρτο τέλε, ne orandus qui- dem tibi erat Achilles, eius interpretationi spudosius minus con- cincere liquet.

695 δὴν δ' ἀνέω ἴσαν τετιηότες νίες Ἀχαιῶν·

οὐκέ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Λιονῆδης·

'Ατρείδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμορα Ηἱλείων·

μυρία δῶρα διδούς· ὃ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·

700 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηροφήσιν ἐνηκας·

ἄλλ' ἥτοι κεῖνον μὲν ἔασμεν, οὐ κεν ἴγειν,
οὐ κε μένη· τότε δ' αὐτες μαχῆσεται, ὅππότε κέν μιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγη, καὶ Θεὸς ὄρση.

ἄλλ' ἄγεθ', ως ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθι πάντες·

705 νῦν μὲν κοιμήσασθε τεταρπότενοι φῖλον ἥτοι
σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκῆ·

αὐτὰρ ἐπει κε φανῆ καλὴ φοδοδάκτυλος Ἡώς,
καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἔχειν λαόν τε καὶ ἵππους
ὅτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.

710 "Ὡς ἔφαθ'" οὐ δ' ἄρα πάγτες ἐπίγνησαν βασιλῆες,

V. 698. μῆδ' δῆτ. Αρ. μῆδ' ὅφ. | editt. antiqu. — Th. καλέσαι et
H. — Ib. ἀμένονος Λιακάδων r. 704. ὅροις Vind. quint. —
schol. ad Arist. Nub. 41. — V. 704. ἕγειν εἶπεν vulgo et
699. καὶ αὖτις V. I.. ap. schol. H. — V. 710. ἐπίγνησαν
A. — V. 700. ἀνέκας V. I.. Vindd. —
ap. eundem. — V. 702. ἀνώγει

V. 699. Integer existat in Et. M. 9; 47.; nemo autem schol.
αἵτις sive αἵτις fidem habebit. Dicit enim Tydides Achilleum,
natura et indole ferocem, procerus magis exasperasse quam mil-
ligasse.

V. 700. Iterum auxilio venit Et. M. 9, 50., explicatione
usus Apollonii, Archibii filii, qua reddiderat ἀγηροφήσις. Nulla
igitur est causa, cur, Apollonii nōmine proscriptio, Homerum
reponas, quod probe vidit Schleusnerus.

V. 702. Thierich. in gr. Gr. §. 333, 7. In modo haret et
ob locum finitimum Od. 14, 183. οὐ κε μένοι pruponit. Cuius mu-
tationis nullum perspicere possum necessest, praesertim quoniam
Tydides perinde loquatur, quasi Achillea abiturnus esset, quoniam ipse
quidem optaret magis quam timeret. In Odyssaea vero optativum
pacis necessarium esse cognoscimus ex iis, quae proxime subii-
ciuntur. Ceterum et Etym. M. 467, 54. et Achillis oratio, vid.
supra v. 619., Thierichio repugnat.

V. 704. Heynius in nullo prius librorum ἦ finale repertum
testatur. At vero adest in Vindd., excepto quinto.

V. 710. Ald. 2. vitiosius etiam ἐπίγνησαν, vid. de hac re ad
7, 344.

μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαιν κλισίηνδε ἔκαστος·
ἴνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὑπνου δῶρον ἐλοντο.

V. 713. Ἰνθάδ' ἴκοιμ. ol. vulg. Ἰνθάδε κ. Vindd. H.

V. 713. Dudum ex Eustath. 784, 43. et Rom: peti poterat
verum; a Wolfio demum redintegratum, quibus congruit Ve-
netus.

ΙΑΙΑΔΟΣ Κ.

Agamemnonem euris et metu pervigilem Menelaus frater convenit; inde cum Nestore aliisque principibus, e stratis excussis, fossa traecta stationes castrorum obeunt v. 1 — 193. Concilio ducum ibi habito, Ulixes et Diomedes speculatores ad castra Troiana tendunt v. 194 — 273. Ii, fausto augurio oblato, Minervae opem invocant et alacres procedunt v. 274 — 298. Eodem fere tempore Dolon Trojanus, Hectoris promissis adductus, ad castra Achivorum exploranda proficiscitur v. 299 — 340. Qui quum in Diomedis et Ulixis manus incidisset, vitam deprecatus quam Troum res tum Thracas, qui recens advenerant, et castra, nullis praesidiis firmata, seorsim posuerant, necquidquam prodit: interficitur enim a Diomede v. 341 — 468. Achivi duo spe pleni pergunt ad Rhesi stativa, ubi regem ac duodecim socios, somno oppressos, cecidit Diomedes, Ulixes vero illius equos, forma spectabiles et pedum perniciitate insignes, abducit v. 469 — 506. A Minerva admoniti, Thracibus per Apollinem sero exeatatis, cum praeda salvi ad suos redunt Diomedes et Ulixes, et a Nestore collaudati balueis recreantur v. 507 — 579.

Δολώνεια.

*Ἄλλοι μὲν παρὰ νησίν ἀριστῆς Πάναχαιῶν
εὗδον παννύχιοι μαθαῖν· δεδμημένοι ὑπρφ·
ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιέα λαῶν,
ὑπνος ἔχε γλυκερὸς πολλὰ φρεσὶν ὁμοίωντα.
5 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις "Ὕστης ἡγύκομοιο,
τεύχων ἡ πολὺν ὄμβρον ἀθέτικαν ἱὲ χαῖλαζεν
ἡ νίφετον, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀφούρας,
ἵε ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο."*

V. 1. ἄλλοι Z., vid. ad 2, 1. — V. 9. ἀριστοράχ. Eust. 781,
— V. 4. ἔχε γλυκές Et. M. 6, ol. vulgo et H. — V. 10.
406, 22. — V. 7. πολλάς τε γοθέοτο Z. — V. 12. κατέ^γ
κιῶν schol. ad Arist. Nub. 260. — Id. ol. vulgo. — V. 13. συ-

V. 1. Aristoteles quum in arte poetica c. XXVI. huic libro idem, quod secundo erat, tribuerit initium, versus duo priores cum undecimo et sequentibus parum concinere statuit. Nam si Agamemno solus, ceteris et dii et huicisibus dormientibus, vigilabat, Trolanos et ipsos *romane* fuisse oppressos patet. At illi, ignibus accessis, tibiarum casu militumque strepitu tempus falabant, ergo nihil quietis capiebant. Quare addit Aristoteles omnes translate dici pro multis. Iam vero quum ne adsit quidem πάντες, Tyrwhittus versus secundi principio εἴδος πάντες δύον ab Aristotele lectum esse suspicatur. Hermannus contra in commentarlis ad art. poetie. p. 81, sq., πάντες ad alium poetae locum, velut ad H. 11, 825, ell. 16, 23., spectare ratus, Aristotelei nonnulla ad integratem deesse ceusef, ideoque lacunae notatae apponit. Horum alterutrum si probaveris, post Aristotelem denum Homeri verba ita esse emendata, ut nihil dissidii reliqueretur, consequens erit. Cui opinioni eo ponderis aliquid accedere videtur, quondam et scholl. VL. et Rust. 785, 41 sqq. librum huncce, a poeta separatum editum, per Plastratum Iliadi implicatum esse narrant. Verum enim vero Aristoteles etiam, qui plura Homeri exempla suis praecettis consentanea, acervatum complexus est, memoria lapsos rhapsodiae secundae et decimae initium potuit confundere. Quac suspicio, si bene iudico, confirmatur verso tertio decimo, qui ab eodem non minus vitiouse scribitur, neque ullus alias adstipulatur philosopho, vid. Et. M. 169. 49. Apoll. in Lex. 176. Dion. orat. II, 90.

V. 4. Etymol. M. errorem, e compendio literarum programmatum, attigit Sylburgius in notis.

V. 6. Grammaticos, num nominis posteriori an priori aptius iungatur ἀθέσπιτον, fluctuantes videamus. Illud melius putat schol. A., ne unum idemque duobus uneretur attributis, hoc rectius exi-

ώς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάζεις Ἀγαμέμνων
10 νεψόθεν ἐκ χραδίης τρομέοντο δέ οι γούνες ἐντός.
 ἥτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρίσειν,
 θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καιέτο Ἰλιόθυ πρό,
 αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμαδόν τ' ἀνιθρώπων.
 αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε τοῖσι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελίμνους ἔλκετο χαίτας
 ὑψόθ' ἔοντι λιμήν, μέγα δὲ ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
 ἥδε δέ οι κατὰ θυμὸν ἀριστη γαίνετο βουλή,
 Νέστορ' ἐπι πρῶτον Νηλήιον ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
 εἴ τινά οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο,
20 ἥτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.

εἵγγων δὲ ὅμαδον Aristotel. in art. poet. c. XXVI. — V. 15. Νέστορ' ἐπὶ πρ. ol. vulgo et H. — V. 19. σέμπαντας δὲ κεφαλῆς Apoll. in Lex. μητέρα V. L. ap. schol. A. —

stimant alii, ut Eust. 786, 16., dum tradit: τὸ δὲ πολὺ ὅρθον ἀθέσσατον, τὰ παραλίγον ταῦτα νοεῖ. Nunquam enim in altero tertio membro disiunctivae aliud quidpiam Homerus praemittit, vid. 15, 271, 323, 373, 692. 17, 549. 22, 135, 164, 310. alib.

V. 7. Aristophanis scholiastae nullam esse fidem declarant Drac. de metr. 12, 22, schol. ad Eur. Phoen. 1159.

V. 9. De varietate, aliquoties oblata, discerni in Exeura. III.

V. 10. Zenodotum ad Homeri usum, ex quo φόβος et φοβήσθαι fugae propria sunt, minus attendisse et scholl. et Eust. 786, 24. testantur.

V. 12. Commune priorum mendum tum a libris praestantioribus, ut Ven. et Viind, abest, tum, Turnebus dueee, ab intelligenteribus dudem sublatum. Pracivit iam Eust. 786, 43. Versus initio temere adhaesit augmentum in Apoll. Lex. 341.

V. 13 Porphyrii et aliorum exercerit soffertiam, quippe qui negarent Agamemnonem, tentorio inclusum, Troianorum ignes per planitiem luceentes conspexisse. Ad quam questionem sulvendam alii aliam ingressi sunt viau, vel regis tabernaculum in loco magis edito constitisse, vel Tros in campi tumulo cunsedisse dicentes. Fuerunt etiam, qui hostiles ignes non tam oculis lustrasse quam animo informasse Graecorum imperatorem statuerent. A qua stultitia liberandus est Aristoteles, quem sophisturum illorum gregi ineonsideratus immisces Heynius. Quid autem fuerit, quod illi molestiam creaverit, vidimus ad versum priuum.

V. 18. Melius innxit Wolfius eum Pamphilo ἐπὶ Ν. προστορ Ηθεῖν. Ptolemaeus atque Eustath. 786, 54. ἐπὶ προστορ Νέστορα Ηθεῖν maluerunt, quod a puelae mente alienum existimo. Præpositionem nominis nec vero eius attributo sociandam esse Aristarchus censuit. Unde Heynius, Pamphilo concors, de accentu non debebat dissentire.

* V. 19. Ut εἴματιν, ita σύμματιν compositum habuerunt. Qui-

όρθωθεις δ' ἐνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδίσατο καλὰ πέδιλα·
ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαιφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἶλετο δ' ἔγχος.

- 25 "Ως δ' αὐτῶς Μενέλαιον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γάρ αὐτῷ
ὑπνος ἐπὶ βλεψάροισιν ἐφίξανε, μή τι πάθουεν
Ἄργειον, τοὺς δὴ Ίθεν εἴνεκα πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν
ῆλυσθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὅρμαίνοντες.
παρδαλέγη μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺν κάλυψεν
30 ποικίλη, αὐτὰρ ἐπὶ στεμάνην κεφαλῆφιν ἀείρας
Θήκατο χαλκείην· δόρον δ' εἶλετο χειρὶ παχείῃ.
βῆ δ' ἵμεν ἀντίησων ὃν ἀδελφεὸν, ὃς μέγα πάντων
Ἄργειων ἥνασσε, θεὸς δ' ὡς τίτεο δῆμῳ.
τὸν δ' εὐρὸν ἀμφὶ ὄμοισι τιθήμενον ἔντεα καλὰ

V. 22. ὕπαλ λιπ. ol. vulgo. — V. 25. αἱ ἁψ̄ Ptolem. Ascalon. — V. 26. πάθωι V. I. ap. schol. A. — V. 32. ἀντίκηοι

all., ut videatur. — V. 33. ἄνασσε Vind. ed. — V. 34. τιθέμερον Vind. ed. — V. 38. δερμάτεις vulgo. — Ib. Tρ. Ιπ-

bus prudenter adversator schol. A., partim quod nomen hic requiriatur, partim ob verbum τεκταίνεσθαι.

V. 22. Nundum me poenitet eorum, quae de vocali brevi ante literam liquidam producenda in libro de versu Graecor. her. p. 19. et 52. serripsi. Libri quidem ultra citroque vagantur, at optimi quique, ut Ven., meae sententiae vel semper vel plerumque patrocinantur. Ita Ven. ποοοὺν ὑπὸ λιπαροῖσιν nunquam aliter profert, esdemque tenet rationem in Il. 13, 334, 615. 22, 307. 23, 215. Inconstantiores sunt Vindd., ac quinti quidem librarius diphthongo praecepit gaudet, velut infra v. 151. ὕπαλ κράτερος praebet.

V. 25. Ptolemaeus αἱ τῷ, quo Menelaos insomnis Agamemnoni obiciatur, distinxit. Ηεύνιος putat verba οὐδὲ γὰρ — ἐφίξει ita esse interiecta, ut μή τι πάθοις a prioribus τρόμος regatur. Quo ex artificio nihil fructus pereipi erediderim, praesertim quam ὡς αἴτιος ei, quod quererebant, iam sufficiat. Itaque in librorum auctoritate cum Tyrannione acquieci.

V. 32. Schul. Venet. οἵτως, inquit, Ἀγαμέμνονος διὰ τοῦ ἀντίκηοι et ad vers. 176. οἵτως διὰ τοῦ ἀντίκηοι αἱ Λαμπτάρχου, διὰ μέσου τὸ σὸν γέροντος τελεός. Quo quid lateat, bis scrutatur Ηεύνιος, et in altero scilicet emendat διὰ τοῦ Ἀ. Verum fuisse, qui ἀνορθοορ et ἀντίκηων inferrent, nemo profecto ei credet. Quare ἀντίκηοι aliis placuisse conicio, quod iure meritoque reiecit Aristarchus, vid. ad 2, 665.

V. 34. Venetu et aliis τιθήμ. tenentibus accedit Et. M. 758, 22.

- 35 νηὶ πάρα πρόμηνγ· τῷ δ' ἀσπάσιος γένεται θλιθών.
τὸν πράτερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Τίqδ' οὖτως, ἡθεῖε, κορύσσεαι; η̄ τιν' ἐταίρων
διτρυνεῖες Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλιστα
δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔογον,
40 ἄνδρας δυξμενέας σκοπιαζεῖμεν οἶος ἐπελθὼν
νύκτα δι' ἀμφροσίην· μάλιστα τις θραυσκάρδιος ἔσται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέειρη κρείων Ἀγαμέμνων·
χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Λιοτρεψὲς ω̄ Μενέλαε,
κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἵδε σαύσει
45 Ἄργειον καὶ νῆας· ἐπεὶ λιὸς ἐτράπετο φρήν.
Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆκεν ἴεροῖσιν,
οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδὲ ἔκλυνον αὐδήσαντος,
ἄνδρ' ἵνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἥματι μητίσασθαι,

αν. Nicias. — V. 41. εἴη V. I. | 181. W. in nov. — V. 46.
ap. schol. A. ἐστι Ixion. — V. εἰχενταί ιεροῖσιν. | 44. ἐρέσσεται H., vid. ad 5, 344.; A. — V. 48. ἐν ἥματι editt.
σαύση Thiersch. in Aet. Mon. I, | antiqq. et Ar. —

V. 38. Optime restituit Aristarchus futurum, quod Menelæus ex fratre querenti, cur sera nocte surrexerit armaque induerit, admodum aptum est, cf. 55. 13, 209. 21, 530. Od. 2, 253. Ni-
eiae rationi ne datus quidem convenit; alii, particula redundante, ἐπίσκοπον exarari iubent; Aristarchus denique ἐπίσκοπον idem esse
alique σκοπὸν et κατάσκοπον existimat; nec secus suadet Eust. 788, 6. Quibos, tametsi alii Homeri loci paullulum dissident, vid.
22, 255. 24, 729. Od. 8, 163.; ealeulum adiicieo.

V. 41. Optativum, ab Eustath. 788, 19. perscriptum, lucis-
lentiorem esse Heynius affirmat. Quibus de causis si quis
locum emendandum esse iudicaverit, ei particula etiam potentialis,
qua utitur Eustathius: μάλα κεν φρ. εἴη, erit revocanda, cf. 13,
343. Plura alia, nostro finitima, colligere licet, vid. 6, 521. 12,
345, 358. Nec vero futurum, quo res a cogitatione ad id, quod
sieri posse existimamus, traducetur, Homero ignotum est, vid. 6,
412. 10, 223, 304. 24, 620.

V. 44. Indicativum libri omnes tueruntur; vid. Hermann. de
part. ἀν. I, 8. sive in Opusc. IV. p. 28 sq. et Rost. Gr. §. 120.
annot. 3.

V. 48. Aristarchi emendatione vix egemos. Nam ἐπ' ἥματι
epieis idem significare nemo ignorat, vid. 19, 229. Od. 2, 284.
14, 105. Apoll. in Arg. II, 451. IV, 979. Quint. Sm. XII, 147.
In Odyssaea autem 24, 118., quo Aristarchus sententiam confirmatur
erait, ne adest quidem praepositio. Ceterum Eustath.
788, 49. facit cum pluribus, Romana iterom dissentiente.

οσσ' Ἐκτωρ ἔόψεξε, Λὶ φίλος, νῖας Ἀχαιῶν,
 50 αὐτως, οὔτε θεᾶς νιὸς φίλος οὔτε θεοῖς.
 ξογα δ' ἔρεξ, ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς.
 ἀλλ' ἦθι τῦν Αἰαντα καὶ Ἰδομενῆα κάλεσσον
 φίματα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διον
 55 εἴμι, καὶ ὁ τρυνέω ἀρστήμεναι· αἱ κ' ἐθέλησιν
 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἴερὸν τέλος ἥδ' ἐπιτεῖλαι.
 κείνῳ γάρ κε μάλιστα πιθοίστο· τοιο γάρ νιὸς
 σημαίνει φυλάκεσσι καὶ Ἰδομενῆος ὄπαν,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπερράπομέν γε μάλιστα.
 60 Τὸν δ' ἡμείθετ' ἐπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

V. 49. ἱας Αχ. V. — V. 53. πρθολατο ol. vulgo et H. — V.
 Αιαντε V. 1. ap. schol. A. et Kust. 63. αὐτοὶς ἐπιτεῖλω Vind. ed. —
 789, 7. — V. 54. παρὰ νῆας V. 64. αὐτὶς προς. Ald. 2. —
 Vind. ed. Ar. — V. 55. εἰ κε V. 65. ἀφοτάρομεν schol. ad
 πλθηρας V. — V. 57. κελρον et Apoll. Arg. I, 1356. — V. 66.

V. 53. Duali Aristarchi praetexuit auctoritatem Tyranno, repugnante Telepho. Ac profecto Menelaus Telamonium advocasse putandus est; nam ad Aiaceui minorem postea mittitur Diomedes, vid. vers. 175.

V. 54. Aristarchum praepositionum varietati studuisse vidi-
 mus ad 1, 423. Qua causa motus παρὰ νῆας et ἐπὶ Νέστορα,
 quemadmodum in Viadd. plerisque legitur, induxit. Sed re acce-
 ratius perspensa, ἐπὶ alteri subsidio esse facile intelligitur. Nam
 παρὰ νῆας ambigua et obscure dictum esset.

V. 55. Nec schol. Venet. latuit vulgatum.

V. 57. Verborum et casuum confinia perturbata neque in
 libris neque ab editoribus plerisque satis dirempta sunt. Heynius
 quidem πιθέσθαι τινὸς et πιθέσθαι τινὶ Graecorum sermonem sibi
 poscere fatetur. At illud alienum esse, si quidem vigiles Nestori
 lubentissime obsequuturos esse putarent, nemo nou perspicieit. Quae
 quum ita sint, πρθολατο Ven. Viud. quint. aliique recte tuentur,
 incommodius autem illi adiungunt κελρον. Id vero, ut suspicor,
 ellipsi explicandum statuerunt, sententiam enim eandem sibi de-
 prehendere visi sunt veteres. Unde scholl. BI. addunt: παρεπι-
 κώς δὲ ὁ βασιλεὺς ἐισόρη παραχωρεῖ τὰ τῆς πειθοῦς. Quod cum
 Wolfio dedi, id et rei naturae magis convenit, et Viudobon.
 Alteri testimonio nititur.

V. 63. Viudob. μέρος breviter reicit Wolf. iu. praefat. ed.
 nov. p. 41.; et adverbium, nisi animus fallit, non modo librorum
 optimorum suffragio tutum est, ut Ven. Viudob. quinti et aliorum,
 sed poetae etiam consuetudine dubio eximitur, cf. 72. 12, 379.
 13, 753.

V. 65. Praesens, e literarum simillimarum permutatione
 ortum, et ex Apollonii scholiis et e Philemonis grammatici reli-
 quis p. 223, 2. expellendum erat, vid. Phavor. 7, 83. Nec futuri

πᾶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἡδὲ καλεύεις;
αὐτὶ μένω μετὰ τοῖσι δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
ἥ ὅτι μετὰ σ' αὐτις, ἐπὶν εὖ τοῖς ἐπιτελῶ;

Tὸν δ' αὗτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

65 αὐτὶ μένειν, μήπως ἀβοτάξομεν ἀλλήλουν
ἐρχομένων· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι.
φθέγγεο δ', οὐ κεν ἔχοθα, καὶ ἐγρήγορθαι ἄνωχθι,
πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἀνδρα ἔκαστον,
πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

70 ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὥδε που ἄμμιν
Ζεὺς ἐπὶ γενούμενοισιν λειπαντα βαρεῖαν.

"Ως εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, εὖ ἐπιτείλας.
αὐτὰρ ὁ βῆ ό̄ λέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν:

ἐρχόμενος Vind. ed. — V. 67. | *ἐπιγενόμενοισιν* Vind. ed. — γε-
νῆσθα Et. M. 312, 40. — Ib. | γε-
νομένοισιν all. et edit. priores.
ἄνωχθι Apollon. ap. schol. A. — V. 72. ἀπέπεμψε Vind.
— V. 69. μὴ δὲ H. — V. 71. quint. —

quidem indicativus, cui Heynicius fidem habet, Eustathii verbis 789, 52. satis defenditur. Num euim aoristi subiunctivum voluisse scriptum monstrat idem Phavorinus, qui, ut saepe alias, sua vel ex Eustathio petiit, vel e communi hausit fonte. Integrum Homeri manum habes in Et. M. 4, 35.

V. 66. In duali consentiunt plurimi; Eustath. tamen 789, 44. *ἐρχόμενων* ἤγουν *ἐρχόμενοι*.

V. 67. Etymol. magno ἔχοθα, cuius vestigium nusquam alibi cernitur, librarius intulit, sumptum e praecedente *xer*. Plus controversiae fuit de tenore infinitivi ἔχογορθαι, qui quem de more scribeendum esset παροξύτωρ, tertiam tamen a fine acui iubent grammatici. Quod Aeolicum habent, idque, libris accinentibus, servandum duxi, etsi dissident viri docti, cf. Buttmann, in gr. ampl. I, 2. p. 115. et Thiersch. in gr. Gr. §. 232, 48. Sed mendo inveterato liberabo Et. Magn., eius auctor, infinitivi istius tenorem illustratus, l. 1. 46. afferit haec: τὰ εἰς θαυμα-ρέγεστα ἔχοτα πρὸ τοῦ ὅμετάθολον παροξύτωται, κακάρθαι, τε-τλήθαι, ἰσπάρθαι. Quorum alterum primo et tertio contrarium ideoque depravatum esse non fugit editores. Sylburgius parum feliciter τετάρθαι, quo nihil proficimus, suadet. Nemo, credo, dubitat, quin e schol. Veneto, qui eadem praecepit, in Etymologico substituendum sit τετλήθαι. De forma ἄνωχθι cum vulgaribus sensit Herodianus, vid. Butt. in gr. ampl. §. 110, 10.

V. 71. Vindob. quintus non melius aliis *ἐπιγενόμενοις*: Venet. scite distrahit ἐπὶ γειν. Male vero cepit Homeri verba schol. A.: τοῖς δὲ ἀγαρνομένοις πράγματι. Dicit enim Agamemnon, quae-
cumque malis nascentibus tribuerit Iupiter, ea esse perferenda atque exantlauda, vid. Eust. 790, 43, a quo deflectit Romaus, et nostro cognata 20, 128, 24, 210. Od. 4, 208. 7, 198.

τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίη καὶ νῆστο μελαινή,
 75 εὐνῆ ἔνι μαλακῆ παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
 ἀσπὶς καὶ δύο δούρε, φαεινή τε τονθάλεια,
 πάρ δὲ ζωπτὴρ κεῖτο παναιόλος, φέροντος
 ζώννυνθ', ὅτε τὸ πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο
 λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆρας ληγρῶ.
 80 ὁρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,
 Ἀτρείδην προσέειπε καὶ ἐξερεύνετο μύθῳ.

*Tīs δ' οὐτος κατὰ νῆστος ἀνὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε δ' εῦδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 [ἢ τιν' οὐρήων διεζήμενος, η̄ τιν' ἐταίρων;]*

85 φθέγγεο, μηδὲ ἀπέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ;
 Τὸν δ' ἡμείρετ' ἐπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

V. 75. εὐνῆ λγ μαλ. Vind. ed.
 εὐνῆ καὶ λγ μαλ. Ald. 2., men-
 dosius etiam. — Ib. ποικίλα
 κεῖτο Vind. quipq. et II. — V.
 77. φέροντος γέροντος. V. L. ap. schol.
 A. — V. 78. ζώννυνθ' Eust. 790,

47. Rom. — V. 79. ἐπέτρεπε
 V. et Vind. on. — V. 80. ύπ.
 ἐγχ. Vind. V. — V. 82. τίς δ'
 οὐρῶν οἰ. vulg. — V. 84. η̄
 τεν' ἐταίρων edit. vulgar. — V.
 88. εἰσειτε Eust. 791, 35. Rom.

V. 75. Augmentum alii etiam detrahunt; legitur vero in Ven.
 et apud Eustath. 790, 45.

V. 77. Atticum esse dicit accusativum schol. A., vid. ad
 δ, 857.

V. 78. Rom. hic et II, 15. liquidam non geminavit, cui
 semel accedit Vind. unus. Sed Ven. et plures ζωρνίσκετο agno-
 scunt, add. 23, 130. Neque id spernit Eustath. 790, 60., quan-
 quam dicit fuisse quibus ζωρνώ, φωνώ, στρωνώ satisfacerent.

V. 79. Aristarchi fuit ἐπέτρεπε, teste schol. A.

V. 80. ἐπ' ἀγκῶνος probat Od. 14, 494.

V. 82. Patrum demum memoria ex optimis libris τίς δ' οἴτος
 ἠνεορταντο: priores mendum obsoletum nimis patienter tulerunt.
 Cui obstant Eust. 791, 16. Apollon. de constr. I, 37, 73. et
 de pron. 291, a.

V. 84. Numerorum vitium, cui grammatici ansam dederont,
 primus sanavit Barnesius, et suo sensu et codicem auctoritate
 impulsus.

V. 88. Variant εἰσειτε et γρύοντει, quibus, si libros consulueris,
 par fere est pondus. Etenim illud Vindd. Eustath. et edit. comi-
 mones a Turnebo inde sequuntur; hoc reperitur in Ven. Vindd.
 pliis atq[ue] antiquissimis quibusque exemplaribus. Jam quum ad
 horum testimonia sponsores locupletes accedant, velut Apollon.
 duobus locis, quos paollo ante iudicavi, Gregor. Cor. de dial.
 412. Plutarch. de anim. tranquill. Vol. VII, 827, et poeta ipse
 versus principio eo uti soleat, cf. 2, 366. Od. 16, 340., utrum
 eligamus, incertum esse non potest. Elōens vero mediae orationi
 interpositum videmus 7, 226. Od. 2, 40, 16, 246, 24, 506. Deinde

ώ Νέστορ Νηληάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμένονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνυισι διαμπερές, εἰςόκ' αὐτῷ
90 ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούγρατ' ὄρῳδη.
πλάζομαι ὡδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὅμμασι νήδυμος ὑπνος.
ἰξάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδες Ἀχαιῶν.
αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδὲ μοι ἥτορ
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι* κραδίη δὲ μοι ἔξω
95 στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαλίμα γυῖα.
ἀλλ' εἴ τι δραΐνεις, ἐπεὶ οὐδὲ στέγ' ὑπνος ικάνει·
δεῦρος' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὁρα τίδωμεν,
μὴ τοὶ μὲν καμάτω ἀδηκότες ἡδὲ καὶ ὑπνῳ

et ol. vulgo. — V. 89. <i>ἰντυκε</i> et <i>εἰς ὃκ'</i> d. V. — V. 93. <i>Δα-</i> <i>ναῶν πέρι δεῖδ.</i> H. et all. — V. 94. <i>ἀλίκιτημα</i> Vind. ed. et ol. vulgo. — V. 95. <i>στηθέων τε</i>	<i>Θρ. Nicias.</i> — Ib. ἕπο φ. γ. vulgo. — V. 97. <i>καταβηδομεν</i> V. — V. 98. <i>ἀδδηκότες</i> vulgo. — Ib. ἤδει ὑπνῷ Z. —
---	---

significatione et potestate differunt: *γνώσεαι* enim eius est, qui aliquid coram cognoscit intuendo; *εἰσει* vero ad rei scientiam, usu et experientia comprobantem, spectat.

V. 89. Forte fortuna diphthougum Venet. invasisse tum Eustath. 791, 39. nos certiores facit, tum exemplorum docet copia, vid. 9, 700. 14, 131. 17, 570. 19, 37. alibi.

V. 93. Quid verum sit, propter ambiguum veterum iudicium, vix dirimas. Attamen haec eorumque similia scitus consociari demonstravi in quest. de accent. inel. part. περὶ apud Homer. concedenda p. 9.

V. 94. Legitimam verbi formam, eiusdem soni concurso absorbam, e Rom. restituendam esse acutē vidit Tornebus. Ne-gligentia perquam simili particula adversativa excidit ex Apoll. Lex. 89. Plena et integra poetae verba adscripta habet in Et. M. 56, 39. et apod Athen. XV, 688, a.

V. 95. Praepositionem utramque Nicias prioribus adiungendo inclinasse videtur. Ac de primo quidem dissentire licebit, vid. 22, 492., alterum et Vindd. et Eust. 791, 80. stabilunt, et plurimi nostra aetate verum existimarunt, ut Heynus, Dindorfius, Buttmanus in Gr. ampl. vid. ad 5, 862.

V. 97. Veneto et alii obnituntur et Et. M. 449, 41. cf. Excurs. I.

V. 98. Participium ἀδηκότες, in hac rhapsodia quatter ob-vium, add. 312, 399, 491., et semel lectum in Od. 12, 281. do-plici consona plerumque instruant. Quam quum nec Venet. nec Vindd. agnoscant, me Buttmano assentiri ad H. 5, 203. professus sum. Nostrae rationi plerique grammatici favent, ut scholl. ABL.

κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.

100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἴαται· οὐδὲ τι ἴδμεν,
μῆπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ:
Ἄτρειδη κύδιστε, ἄναξ ἄνδρῶν Ἀγάμεμνον,
οὐδὲ θην "Ἐκτορὶ πάντα νοίματα μητίετα Ζεὺς
105 ἐκτελέει, ὅσα πού τνν ἐέλπεται· ἀλλά μν οἴω
πήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἥτορ.
σοὶ δὲ μάλ' ἔψομ' ἔγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
ἡμὲν Τυδειδῆν δουρικλυτὸν ἥδ' Ὄδυσσῆα,
110 ἥδ' Λίαντα ταχὺν καὶ Φυλέος ἄλκιμον νιόν.
ἀλλ' εἰ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειν,
ἀντίθεν τ' Λίαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἐκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἔγγύς.

V. 99. ἐπίπαγχυ V. et edit. antiqu. — V. 104. οὐ δὴ Eust. 391, 52. οὐ θὴν H. — V. 105. ἐκτελέσαι Ald. 2. e. antiqu. — Ib. ὅσα πού τνν ἐέλπεται vel

μεταστρέψει Harl. — V. 108. προτὶ Vind. quint. all. et H. — V. 115. τειχίσω Ald. 2. et vulg. olim. — Ib. εἰ καὶ V. L. apud schoL V. — Ib. τεμεσήσεται

Apoll. in Lex. 34. Et. M. 17, 22., etsi alii incerti vagantur, sicut Eust. 792, 56, 37., scholl. ad Od. 12, 281. Ille tamen ad Od. 1721, 56., ubi pluribus ea de re agit, nobis accedit, add. Phavor. 34, 38 sqq., in eius postremis ὑπὸ κόπου ex Et. M. 1. l. emendabis.

V. 99. Verisimilium est particulas separari, cf. Eust. 792, 36. Apoll. in Arg. III, 511. Hesiod. in oper. 264. Nec satis datum putaverim Theocriti exemplum, in Idyll. XVII, 104. lectum, quo vulgo ἐπίπαγχυ solent probare viri docti.

V. 104. Admodum vacillat Heynius, qui adverbium θῆν
nunc inclinandum, nunc acuendum esse putavit, cf. Observatt. eius
ad h. l. et 2, 276. 9, 394. 17, 29. coll. 13, 620. 21, 568. Libri
etsi pari levitate hic illuc errant, particulam tamen iure merito-
que inclinabimus de praecēpto Apolloniī, magistri doctissimi,
vid. eius libellum de coniunctionib. 525, 16.

V. 105. Futuro Ionico libri adsunt: ut Eustath. 792, 26.
interpretandi causa utitur vulgaris. Vind. ed. et alii quidam τοῦ
Ἐλπεται, quod acque falsum est atque τοῦ ἐλπ. proferunt. Com-
muni consensu encliticum verum existimant Ven. schol. A. Eust.
792, 14. et libri plerique.

V. 115. Aristarchi fuit εἶπεν, id quod Nestoris urbanitati
convenit egregie. Personarum confusionem libri meliores, ut Ven.
Vindd. plures et Eust. 793, 11., removent, eodemque pertinet

ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαιον

- 115 νεικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσεαι — οὐδὲ ἐπικεύσω,
ώς εῦδει, σοὶ δὲ οἴφετεψεν πονέεσθαι.
τῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆς πονέεσθαι
λισσόμενος· χρειὰ γὰρ ἴκανεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

Τὸν δὲ αὗτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 120 ὁ γέρον, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάσθαι ἄνωγα·
πολλάκι γὰρ μεθιεῖ τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
οὕτ' ὅκνῳ εἴκων, οὗτ' ἀφραδίησι νδοιο,
ἄλλ' ἐμέ τ' εἰσօρδόνων, καὶ ἡμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν.
τῦν δὲ ἐμέο πρότερος μάλιστεψετο, καὶ μοι ἐπέστη·
125 τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι οὓς σὺ μεταλλάξ.
ἄλλ' ἵσμεν· καίνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
ἐν φυλάκεσσο· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέθεσθαι.
Τὸν δέ· ἡμείρθετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότα Νίστωρ·

Vind. ed. et V. Ē. ap. schol. A.	121. μεθίει οἱ vulgo. — V.
— V. 117. ὄφελαι Vind. ed. —	124. μέγ' ἐπέγρετο Ixion et Et.
V. 118. λισσόμενοις Et. M. 103,	M. 574, 31. — V. 127. ἵπ-
21., male. — V. 120. αἰτιάσα-	γέη μιν Z. — Ib. ἡγερέθεσ-
οθαι Vind. ed. e. all. — V.	vulgo. —

glossa schol. V. ἀποδέχεται οὖν τὸν Ἀγαμέμνονα συνεργοῦντα τῷ
καιρῷ.

V. 120. Ven. nihil diserepat; aoristum, quem Vindob. exhibet, expellunt alii, cf. 13, 775.

V. 121. De praesenti μεθιεῖ breviter dixi ad 5, 880. Libri quidem ad unum omnes μεθίει, eui sequentia parum concinunt, exhibent.

V. 124. Etymologi magni scriptor num Ixionem sequatur, dubium est. Corruptelam potius tribuerim librariis, quippe qui Insuper dederint ἥμετο. Cui alii etiam fidem detrahunt, hoc loco solo legitur, sed vid. Apoll. Lex. 258.

V. 127. Zenodoti μιν schol. A. reiicit, quod plurali opus sit: aldo et dativo, vid. Et. M. 471, 8. Apoll. Lex. 363. Eust. 793, 60. Aristarchi ἡγερέθεσθαι analogiae magis consentaneum habeo, quam quod plerique praebent ἡγερέθεσθαι, et si alter sentiant grammatici, vid. Eust. 793, 61. Nam primum ei prodest ἡγερέθεσθαι 3, 231. atque ἡγερέθορτο, eius usus frequens est, eodemque pertinet Oppian. Hal. III, 360. ἡγερέθωται. Deinde ei verborum generi annumerandum esse videtur, quod e stirpe breviore prognatum in εθω sive εθω desinit. Homerus novit praeter vulgata ista τητίθω, φλεγίθω, ex ἀτέλω ἡγερέθεσθαι II. 3, 108. 21, 12. Quae si bene disputata sunt, novum inde colligi potest argumentum, quo illorum opinionem refellas, qui verba ista pro aoristis habuerunt, cf. doctam Im. Herrmanni de verbis in αθει, εθει, νθει exstantibus dissert. Erfurti. 1832.

οῦτως οὕτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει

130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

“Ως εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·

ποσσὶ δὲ ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·

ἀμφὶ δὲ ἄρα χλαῖναν περονήσατο φουνικόεσσαν,
διπλῆν, ἐκταδίην, οὐλὴ δὲ ἐπενήνοθε λάχνη.

135 εἶλετο δὲ ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαζμένον ὁξέει χαλκῷ
βῆ δὲ λέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.

πρῶτον ἔπειτ' Ὁδυσῆα, διὸ μῆτιν ἀτάλαντον,

ἔξ ὑπινού ἀνέγειρε Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ
φθεγξάμενος· τὸν δὲ αἴψα περὶ γρένας ἱλυθέοντα

140 ἐκ δὲ ἡλθε κλισίης, καὶ σφρας πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίμθ' οὗτῳ κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἷοι ἀλᾶσθε
νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὃ τι δὴ χρειώ τόσον ἔκει;

Τὸν δὲ ἡμείβετεν ἔπειτα Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχανος Ὅδυσσεων,

V. 139. παρὰ φρ. schol. ad Od. 5, 404. — V. 141. ἐπὶ ν., Vihd. un. et V. L. ap. schol. A. — V. 142. ὄργανην V. L. ap. schol.	A. — V. 146. ἀλλ' ἐπει, δῆρα Ar. — V. 153. σανφωτῆρας Aristoph. σανφωνεῖρος Ald. 2. — V. 154. ὡς ἀστεροτὴ ol. vulg.
--	---

V. 129. Iterum permiscuerunt personas Vindob. unius οὗτος, quod corrigit manus secunda in margine γρ. ol. et schol. A.: οὗτως οἱ θεοὶ τούτοις.

V. 130. Indicativus ἐποτρύνει et ἀρώγει, qui in schol. Venet. legitur, per librarios substitutus est. Apparet enim grammaticum scripturum fuisse ἐποτρύνῃ καὶ ἀρώγη.

V. 139. Et rei natura et Quinti Smyrnaei cerebra imitatio περὶ φρένας verum esse ostendunt, cf. Posthom. II, 261. IV, 208. XII, 116. XIV, 80, 152. et Apoll. Lex. 374.

V. 142. Schol. ὄργανην, quod ter repetitur, aptius putat Heynlus. Sed quum noctis ἐπιθετον perpetual fere et alias saepius et supra 41. sine offensa legimus, nullam video causam, cur hinc eiiciamus illud. Similiter pueta variat in Od. 9, 143. et 404.

V. 145. Iterum deprehenditur in Il. 16, 22., ubi his verbis Patroclus Achilli sese excusat.

V. 146. Aristarchus, vocali ultima detracta, apostrophum submetit. At codices obnuntuntur, ac forma plena, in regiuntis primae sine collocata, probanda videtur.

V. 153. Grammatici copiuse disserunt de nomine σανφωτῆρος, quo inferiore hastae partem, ἐπιδορατίδει oppositam, Homerus appellat, vid. scholl. Eust. 795, 28 sqq. Et M. 709, 8. et lexicographos. Singularem pluralis loco positum esse prodenter observat Eustathius, neque absunt ab eo libri et grammatici, vid.

- 145 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
 ἀλλ᾽ ἔπει, ὅφρα καὶ ἄλλον διείρομεν, ὅντ' ἐπέσκεψεν
 βουλὰς βουλεύειν ἡ φευγέμεν, ἡὲ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· οὐ δὲ κλισίηνδε πιὼν πολύμητις Ὄδυσσεὺς
 ποικίλον ἀμφ' ὕμοισι σάκος θέτε, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
- 150 βὰν δ' ἐπὶ Τυδείδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 εὗδον· ὑπὸ χρασίν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγζεα δὲ σιγιν
 ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τὴλε δὲ χαλκός
 λάμφει, ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὁγ' ἦρως
 155 εὑδ', ὑπὸ δ' ἐπιφωτοῦ ὑπὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
 αὐτὰρ ὑπὸ χράτεσαι τάπης τετάρνυστο φαεινός.
 τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήγριος ιππότα Νέστωρ,
 λαξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, γείκεσε τ' ἄντην·
 Ἃγρεο, Τυδεός νέ· τι πάντυχον ὑπονού ἀτεῖς;
 160 οὐκ ἀτεῖς, ὡς Τρῶες ἐπὶ Θρωμῷ πεδίοιο

— V. 156. κράτισφι Ald. 2. — V. 157. πάρ στὰς V. Ald. 2. Steph. margu. — V. 158. ὅρπι- νι vulgo ol. et H. — V. 159.	"Ορσο Vind. quint. Ar. in alt. — V. 160. ἐπὶ Θρωμῷ πεδ. grammaticor. pars. —
--	--

Aristotel, in art. poet. c. XXVI. Apoll. Lex. 594., add. II. 22., 225.

V. 154. Aliter atque olim ferebatur libri iobent scribī, ut Ven. Vindd. et plurimi una cum Rostath. 795, 24. Romana mendosius etiam ὥστε διαφεροτή. Ceterum e libris et 11, 66., ubi pauci admodum aberrant, emendarunt Iacum Stephanus et alii.

V. 156. Mendum Aldinae Ηεύνιον impulit, ut Aldum κράτισφι voluisse coniceret. Quod, quomodo intelligi possit, bānd assequor. Ut libri edont, ita verba assert schol. ad Od. 5, 281., et si ἐπὸ male abiit in ἐπ.

V. 157. Librarios ut separarent παρά, II. 5, 112, πάρ δὲ στὰς βέλος ὡς διαμπερὲς Ἑρίων ὕμοιν eique similia permoverunt. Ad nostrum vero proxime accedit Od. 23, 87. ἡ παρσιάσσα κίνδυνος —. Quod exemplum sequuntur Vindd. et alii codd.

V. 158. Partem priorem male transposam putauit interpretes veteres in Od. 15, 45. Saepissime autem hemisticthii illius memoriam iniiciunt grammatici, ut Apoll. in Lex. 401. Et. M. 346, 25. schol. ad Apoll. Arg. II, 106.

V. 159. Utrumque et Ἀγρεο et ὅρσο Aristarchum novisse tradunt schol. A. Illud vero, Tydidae dormienti aptius, tueatur Eust. 795, 61. cum plurimis.

V. 160. Veterom quidam Θρωμῷ πεδίοιο nomen proprium habent, clivumque ultra Scamandri vada situm intelligunt, vid. scholl. BDL, ac Spohn, de agr. Troi. p. 20., sicuti alias collis,

εῖσται ἄγγι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;

"Ως γάρθ· ὁ δ' ἐξ ὑπονοία μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
καὶ μην φωνήσας ἐπεια πτερόσεντα προσηνύδα·"

Σχέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου ὄϋποτε λήγεις.

165 οὐ νῦ καὶ ἄλλοι ἐσσι νεώτεροι νίες Ἀχαιῶν,

οἵ κεν ἐπειτα ἔκαστον ἐγείρειν βασιλίων

πάντη ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.

Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·
ναὶ δὴ ταῦτα γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔιπες.

170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ

καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειν·

ἄλλὰ μάλα μεγάλη χρείω βεβίηκεν Ἀχαιούς.

νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς
ἡ μάλα λυγρὸς ὅλεθρος Ἀχαιοῖς, ηὲ βιῶνται.

V. 161. ὀλίγος δέ τις χ. Ald. 2., 168. τὸν δ' ἡμεῖσθε^τ Επειτα V.
corrupte, ὀλ. δέ τε Ar. Eust. I. ap. schol. A. — V. 169.
796, 37. ὀλ. δ' ἀπὸ χῶρος ἔθρης V. L. ap. schol. A. — V. 171. ὑπο-
γειες V. L. ap. schol. A. — V. σχόμ. καλ. Ambros. ap. Butt-

qui a loci amoenitate Καλλικολόνη vocatur, ad Simoentis fluente
assurgit, vid. 20, 53, 151. Quibus adversantur alii, et Θρωμάδη
πεδίοιο altiores Troianorum campos, Hellespontum versus paten-
tes, intelligunt; vid. schol. Ven. Eust. 796, 35. Apoll. Lex.
351. Ac de Homero quidem nihil pro certo affirmare ausim, quan-
quam tota Troianorum aries in modico elivo vix consistere atque
explicari potuit, ut fit 11, 56. 20, 3. Sed epicis posteriores de
campi fluviorumque tractibus cogitasse indicio est Apoll. in Arg.
II, 823. III, 199.

V. 161. Eustathius ab Aristarchi partibus stat; libri vero
intercedunt. Schol. A. tertium quiddam suppeditat, quod glossae
similis est.

V. 169. Aristophanes, memor eorum, quibus Nestor Tydiden
compellat 9, 57., τέκος substituit, alii, turpius etiam lapsi, γέφων
legunt. Vulgato ut libri adsunt, ita subsidio venit Eust. 796, 19.

V. 175. Diplo notarunt interpres, partim quod Ajax, Lo-
erorum princeps, celeris cognovisse distinguitur a Telamonio,
partim propter Zenodotum, qui ibi (ἰξεῖ), ubi vulgo erat: Φυλελ-
δηρ τε Μίγητα, perperam intulit Φυλελδηρ τε Μίγην τε. Ηεύνιος
Zenodoti censuram importune referit ad vers. 100.; rectius Bek-
kerus ad II, 19, 239. nos remittit, vid. schol. Ven. ad II, 13, 692.

V. 180. Olim vulgari Ηεύνιος subserbit, cui exquisitius
altero videtur. Sed contra stant quoniam libri praestabiliores, ut
Ven. Vind. quint. Hartl. et Eust. 797, 12., tum poetae ipsius
usus, cf. infra 365. 3, 209., a quibus non ita multum distant 5,
134. 8, 99. 13, 642. 15, 457.

V. 183. Futuri indicativum comparando parum idoneum esse
nemo nescit. Quo factum est, ut θυσορίσθωται nonnulli potius

- 175 ἀλλ' ίθι νῦν Αἰατα ταχὺν καὶ Φυλέος νίὸν
κενσησον — σὺ γάρ ισσι νεώτερος — εἴ μ' ἔλειφεις.
“Ως φάθ’· οὐδὲν ἄμφ’ ὥμοισιν ἐπασπατό δέομαι λέοντος,
αἴθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δὲ ἔγχος.
βῆ δὲ ιέναι, τοὺς δὲ ἐνθεν ἀναστήσας ἄγεν ηῷας.
- 180 Οὐ δέ οὔτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
οὐδὲ μὲν εὑδοντας φυλάκων ηγήτορας ἔρον·
ἀλλ’ ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴλατο πάντες:
ώς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωσιν ἐν αὐλῇ
Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, οὔτε καθ’ ὑλην
185 ἔρχηται δι’ ὄρεσφι· πολὺς δὲ ὄρυμαγδὸς ἐπ’ αὐτῷ
ἀνδρῶν ηδὲ κυνῶν· ἀπό τέ σφισιν ὑπνος ὅλωλεν·
ώς τῶν νήδυμος ὑπνος ἀπὸ βλεφάρουν ὀλάλει,

mann. schol. ad Od. p. 591. — | τις Barnes, et Thiersch. In gr.
V. 180. ἐν ἀγρομένοισι γέροντο | Gr. 346. 10. coniiciunt. — V.
Vind. ed. ol. vulg. et H. — V. 187. βλεφάροισι Vind. quint.
183. δυσωρήσονται vulg. — οὐρ- Eust. 797, 26. —

existimarent; nam, cur vocali longa poeta abtingerit, nulla subsist ratio. Obstat vero, quod veterum multi δυσωρήσονται, διαφέλα κήσονται, κακήν νίκτα διάζονται, redundat, cf. Et. M. 292, 50. Suid. I, 637. Phav. 224, 11.; nec discedit a communi consuetudine Plutarch. ad princ. inerud. Vol. IX, 124. (T. II. p. 781. C.). Sed aliam suisce lectionem et Apoll. Lex. docet p. 232. Αυσωρήσωσι· διφυλακτήσωσι καὶ κακήν νίκτα διάγνωσι (corr. διαγάγωσι). Quocum totidem fere verbis consentit Hesych. I, 1052., neque Eustath. 797, 26. ignoravit activum: Τὸ δὲ δυσωρήσονται μήδη δηνοῖς τῷ ἀρχικῷεν, οὐ τὸ τοῖς περὶ προσοῦσι κέπται προὸ τῷ Αἴλιανῳ (Var. Histor. I, 2.). Ιχεὶ δὲ διοιστηται πρωθίστεως καὶ πρὸς τὸ πολυωρεῖν, δηλοῖ δὲ τὸ διφυλακτήσεις ηγοὺς κακοποιητεῖν ἐν τῷ φυλάσσειν, οἷς ὁ ποιητὴς ἴσμηντεις παραγίνεται τῷ νίκτῃ φυλασσομένοισι κακοῖς. τὸ μὲν γὰρ δεὸς ἐπὶ κακοῦ, ὀφεῖς (corr. ὀφεῖν) δὲ τῷ φυλάσσειν· οὔτε ταῦτα δισωρήσιν καὶ νίκτα κακήν φυλασσοῦσις ηγούν φυλάσσειν. Praeterea ἀνγέν, εἴναις, θεοφέων, διτυγάρων ac similis similiter dicere Graecos constat; eaque nobis persuadent δυσωρήσωσι anteponendum esse medio. Quibus de causis, Tollio praeceunte, hoc adoptari, neque alia fuit sententia viri docti in Stephan. thes. ling. Gr. Vol. I, 352, c. exposita.

V. 185. Eustath. 797, 35. έν ὄρεσφι reddit Homericum, vid. 797, 19.

V. 187. Pasiores et canes complexuri βλεφάροισι dederunt. Nec dissimulandum est βλεφάρων ac βλεφάροισι crebrius legi apud epicos. At dualis et eius genitivus hic magis quadrat. Primum cum et libri comprobant et Od. 17, 490. firmat; deinde quam Homerus tum epicī plerique genitivum legitimum habent, si prae-

νύκτα γυλασσομένοισι πακίν· πεδίονδε γὰρ αἱεὶ^{τετράραιθ'}, ὅππότ' ἐπὶ Τρῶων ἀῖοιεν ιόντων.

190 τοὺς δ' ὁ γέρων γῆθησεν ίδὼν θάρσυντες μύθῳ·
[καὶ σφεας φωνήσας ἔπεια πτερούεντα προσηγύδα·]

Οὗτω νῦν, φίλα τέκνα, γυλάσσετε· μηδέ τιν' ὑπνος
αἰρείτω, μὴ χάρια γενώμεθα δυξμενέεσσιν.

"Ως εἰπὼν τάχισοι δίεσαντο· τοὶ δ' ἄμ' ἐποντο

195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήσατο βουλίγν.

τοῖς δ' ἄμα Μηριώνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς νίνος
ἥίσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.

τάχισον δ' ἐκδιαβάντες ὁρυκτὴν ἐδριόντο

ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεράνετο χῶρος

200 πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετε· ὕβριμος Ἐκτωρ
όλλινς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψεν.

Ἐνθα καθεξόμενοι ἔπει ἀλλήλοισι πίγανσκον.

τοῖσι δὲ μύθων ἥρος Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·

"Ω φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀρήρ πέπιθοιθ' ἐφ αὐτοῦ

205 θυμῷ τολμήσετι μετὰ Τρῶας μεγαθύμους

ἔλθεῖν; εἴ τινά που διήτων ἔλοις ἐρχατόντα,

V. 188. πολυπορέθων γε Vind.

— V. 202. πιγάσκων id.

V. 203. τοῖσι δὲ καὶ μετέπει. V.

L. ap. schol. A. — V. 204. ἡ

V. 207. quint.

εἴ τινά που Eti. M. 791, 39. et

libri quid. — Ib. φῆμην Vind.

V. 208. ἀσσα V., vid.

ad v. 409. — V. 210. δαμάσ-

σαντο editt. vulgar. δαμάσαντο

positio, a qua pendet, adiungitor, vid. II. 17, 438. 19, 17. Od. 4, 114. 12, 366. 23, 33. Apoll. in Arg. I, 1067. IV, 34, 606. Quint. Sim. XIII, 536. βλεφάρουν, III, 157, 578. X, 432. XII, 401. XIV, 172, 269, 302, 393. βλεφάρων. Dativus ergo illis reser-
vabitur locis, qui additamento eius generis carent, velut 10, 26.
14, 165. 24, 637. Od. 5, 271. 12, 338. 13, 79. aliis.

V. 188. Ad orationis dissimilitudinem tollendam Vindobonensis scriba versum interpolavit. Enallagen, in comparationibus aliquoties oblatam, eam aliis sponsoribus dubio eximit Eust. 797, 29. et Phavor. 540, 34., ex Eustathii commentariis emendandus.

V. 191. Absentia a Ven. Vind. quint. Harl. et aliis. Neque eo magnopere indigemus, quum rem ad finem perductam de integro ordiatur.

V. 199. Idem est, quem cognovimus 8, 491.

V. 204. Communem librorum lectionem vindicant schol. aliis exemplis, ut Od. I, 73. 2, 45.; nec multum diversa annotat Eust. 798, 52, 56., add. Hermann. in Opuse. I, 321.

V. 210. Librarii culpa Vindobonensi deesse particulam et v.
410. et liber quintus sunt indicio.

- ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,
ἄσσα τε μητιώσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάσασιν
αὐθὶ μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἢὲ πόλινδε
210 ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.
ταῦτά τε πάντα πύθοιτο, καὶ ἀψ εἰς ἡμέας ἔλθοις
ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
ὅσσοι γὰρ νῆσοιν ἐπιχρατέουσιν ἄφιστοι,
215 τῶν πάντων οἱ ἔκαστος ὅιν δάσονσι μέλαιναν,
Θῆλυν, ὑπόρρομνον· τῇ μὲν κτέφας οὐδὲν ὄμοιον·
αἰεὶ δὲ ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνησι παρέσται.
- "Ως ἔφαθ'"· οἱ δὲ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέπειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
- 220 Νέστορ, ἔμ' ὁτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ἀνδρῶν δυξιενέων δῦναι στρατὸν, ἐγγὺς ἕόντων,
Τρώων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἀμ' ἐποιεῖ καὶ ἄλλος,
μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
σύν τε δύ' ἐρχομένῳ, καὶ τε ποὸ δὲ τοῦ ἐνόησεν,
225 ὅππας κέρδος ἔη· μοῦνος δὲ εἶπερ τα νοήσῃ,

^{Ἀχ.} Vind. ed. — V. 211. τρῦ- | ρός ἔστιν Vind. quint. — V.
τά καὶ ol. vulgo. — V. 221. | 224. καὶ γε πρὸ Vind. ed. — V.
ἴγγινες λόντα Vind. quint. ol. vulg. | 225. εἴη Vind. quint. et all. pauci-
et H. — V. 223. Θαρσαλεώτε- | — Ib. εἶπερ τι ν. Vind. ed. Ar. —

V. 211. Copulae codices propemodium omnes fidem addunt, ut Ven. Vindd. Ambros. ap. Buttmann. in schol. ad Od. p. 592. et plerique Heynii. Eustath. tamen 798, 35. exemplaribus vulgaribus accedit.

V. 212. Horum simillima legimus in Od. 9, 264.

V. 214. Uno verbo mutato ter comparet in Od. I, 245. 16, 122. 19, 130.

V. 221. Genitivus λόντων et suavius ad aures accedit, et exquisitus esse videtur olim lecto. Probatur autem meliorum assensu non minus quam poetæ more, vid. Od. 9, 166.

V. 224. Structuræ insolentia ac sententiae veritas effec-
runt, ut eo loco saepissime uterentur et grammatici et alii. Quo-
rum testimonio nihil subesse falsi corruptive cognoscimus, cf.
schol. ad Eur. Phoen. 745. Platon. in Protag. 348.

V. 225. Aristarchum et eius asseclas, quod τε abundare pu-
tabant, τι voluisse schol. A. nobis narrat. Cui sive emendationi
sive discrepantiae prodesse videntur Od. 8, 408 — Ἰος δὲ εἴπερ
τι βέβαιαται Λευτόν — eique affinia. Illud autem angustioribus in-
cluditur unibus, ab horum natura alienis. Neque enim dicit Dio-

ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος; λεπτὴ δέ τε μῆτις.

"Ως ἔφαθ'· οἱ δὲ ἔθελον διομήδει πολλοὶ ἐπεσθαι·
ἡθελέτην Αἰαντε δύω, Θεράποντες Ἀρηος,
ἡθελε Μηδιόνης, μάλα δὲ ἡθελε Νέστορος νιός·

230 ἡθελε δὲ Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαιος·
ἡθελε δὲ ὁ τλήμων Ὁδυσεὺς καταδῦναι ὅμιλον
Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Τυδείδη διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε τυμῷ,
235 τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γέ αἰρήσει, ὃν κ' ἔθέλγοθα,
φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάσσι γε πολλοί.
μηδὲ σύγ' αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ τὸν μὲν ἄρειον
καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον· ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων,
ἔς γενεὴν ὁρόων, μηδὲ εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.

<p>V. 228 sqq. transponuntur in Vind. Alteri. — V. 235. τὼν μὴ libri aliquot. — V. 236. πάγτες Vind. unus, inepte. — V. 239. βασιλ. εἴη Vind. quint. — V. 242. πελεντ̄ ἐμ' αὐτὸς</p>	<p>H. — V. 244. μὲν γε πρόσφρων Vind. ed., male. — V. 246. τούτου δὲ ξαν. editt. vulg. Vind. ed. γε σπου. Ptol. Ascalonita. — V. 247. παρέιδε Vind. ed. πάρε</p>
--	--

medes: et si quidquam senserit, sed magis generatim loquitur: quantumvis mentis sagacitate sit instruetus. Non raro autem idem valere particulæ εἴησαν ταῦτα, subiunctivo sequente, docent 11, 116. 12, 223. 22, 191. Od. 1, 214., add. Thiersch. in gr. Gr. §. 329, 1.

V. 226. Heynium frusta mirari, quod ἀλλά γε in nullo reperiatur libro, doceui ad 2, 753., adde Herod. περὶ λέπ. μον. 37, 6.

V. 228 sqq. Simillimo versum initio librarius Vindob. in fraudem inductus ita perfubavit singulos, ut v. 228. proximos duos exciperet. Quod quum liber quintus recte emendasset, Heynium, lectione varia Alteri negligenter inspecta, de ordine, qui illuc sit, magis etiam mira narravit. Quod reliquum est, nihil prorsus dissentit ille liber cum aliis.

V. 238. Gérhardius in lect. Apollon. 144. adh̄t εἴκων proponit. Verum libris et grammaticis pertinacius oblitentibus, de illa vocalium diaclesi licebit dubitare.

V. 242. Veteres magistri de pronominis tenore querunt. Nullus autem eorum vel Heynio accedit, vel, ut ille scribit, μὲ ἔρθοτον γέντον existimat. Sed Alexio ἐμ' αὐτὸς, quemadmodum fieri solet, verum iudicavit, Aristarcho et Ptolemaeo obliqueuti-bus, vid. schol. Ven. Horum rationem hisce conuenire et libri eum grammaticis fatentur, vid. Apoll. de constr. II, 19, 140. de pron. 317, c. Eust. 602, 8., et recentiores adstipulantur, ut Bekker. I. l. 164. et Thiersch. in gr. Gr. 205, 15. annunt.

V. 246. Adversativam importunam tum codices tum editiones

240 "Ως ἔγατ·" ἔδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.

τοῖς δ' αὐτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
πᾶς ἄν ἔπειτ' Ὁδυσῆος ἔγώ θείοι λαθοίμην,

οὐ πέρι μὲν πρόφρων πραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ

245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Ηλλὰς Ἀθήνη;
τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο
ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας διος Ὁδυσσεύς·

Τυδείδη, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει·

250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.

ἄλλ' ἵομεν· μάλα γάρ νὺξ ἀνεται, ἐγγύθι δ' ἡώς·
ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχηκεν δὲ πλέων νὺξ

οἵδε Η. c. all. — V. 249. μήτε
γε νείκει Vind. ed. μή τέ τε ν.
ol. vulgo. Apoll. de constr. III,
32, 296. — V. 250. ταῦτα

Vind. ed. — V. 252. παροίχω-
κεν Dorotheus. — Ib. πλέων,
πλέω, πλέω et πλέη grammati-
cor. et librор. pars. —

Vindob. un. — V. 251. ἀνυται

praestabiliiores, ut Stephanus, respuunt. De altera varietate γ³
ἴσπομένοιο et γε σπομένοιο, quarum priorem Aristarchi nomine
defendit schol. Ven., dixi in Excurs. X.

V. 247. Heynii πέρι οἵδε nonnisi edit. vulgares tueruntur;
codices pariter ac magistri doctissimi πέριοιδε suo. comprobant
assensu. In hoc numero sunt Ven. Vind. quint. Aristarchus, qui
alias dissidet, Eust. 802, 41., edit. Alld. Rom. all., vid. ad
vers. 93.

V. 249. Particulae coierunt Ven. aliorumque auctoritate, add.
Plutarch. de adul. et am. discr. ac conviv. sept. sapient. Vol.
VI, 212 et 626. [T. II. p. 57. E. p. 164. C.J.]

V. 251. Vind. quintus cum aliis conspirat, vid. Eust. 802,
6. Apoll. Lex. 123. Et. M. 104, 38.

V. 252. Libri non dissident, sed Dorotheus in lib. XXXI.
περὶ τῆς Ἀττικῆς λέξεως contra Aristonicum et Tryphonem multis
defenderat παροίχων: idemque Apollonium τὸν τεχνικὸν novisse
tradit schol. A., cf. Buttmann. in gr. ampl. I, 2. p. 197.

De reliquis quomodo in varia admodum ac multiplici veterum
contentione plane ac dilucide disseram, animi pendeo. At quam
quaestio de illis mota alios ad alia vel emendandi vel explicandi
pericula impulerit, eam non possum non breviter perstringere. Iam
Eustath. 802, 17 sqq. loci ambigui triplicem cogitari posse sen-
tentiam auctor est. Quae ut clarius intelligantur, verba adscri-
bam integra: ὃ δὲ τοῦς τοῦ χωρῶν ἀμφιβολός ἔστι κατὰ τρεπλῆν
Ιηροταρ. ἀδηλον γάρ, εἴτε τῶν δύο μοιρῶν την πλέω μοιραν παροίχηκεν
ἡ νύξ, ἥς λεπισθαῖ τι καὶ αὐτῶν τῶν δύο μοιρῶν καὶ τὸ ὅλον τριτη-

τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτε μοῖρα λέλειπται.
· "Ως εἰπόντθ' ὑπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην.

V. 253. λέλειπτο Vind. no. — V. 255. μὴν θώκε Vind. ed. —

μέροιο, ἡ αἱ δύο ὅλαι μοῖραι παρόχοιτο καὶ σὺν αὐταῖς μέρος ταὶ τῆς τυχίης, ὡς μὴ δόλην αὐτήν παριείπεοθαι, ἡ παρόχητε τὰ πλέω ἥγουν ἡ νῦν μόρον τῶν δύο μοιρῶν, τὸ δὲ Πλατονικὸν τοντέστιν ἡ δὲ τριτη μερὶς λέλειπται. Τὸ δὲ πλέω εἰ μὴ δύο τοῦ ἡ γράφεται, δηλοὶ ἀν, ὡς ἡ νῦν κατὰ πλέω μοῖραν τῶν δύο παρηγέλθει, ἡ καθ' ἐπερβαῖον, δὲ τὰ δύο τὰ πλέω, τῶν δέρ' ἰσούσας ἕπερ γῆται δύο τὰ δύο τῶν μοιρῶν ὄχετο· εἰ δὲ μετὰ τοῦ ἡ γράφεται, λύγι ἄν, ὅτι παρόχητο πλέων νῦν τῶν δύο μοιρῶν. Cf. Hermann. lu commentar. ad Aristotel. art. poet. p. 184. Unde controversiae istae sint natae, Porphyrius apud schol. B., totum hunc locum copiosus persequens, luculentiter ostendit. Ex eo enim perspicimus, quid sit, de quo potissimum incerti fuerint docti Homeri interpres. Etenim Ulixem sibi contradicere potarunt, quia, si duabus noctis partibus plus erat elapsum, ne tertia quidem pars integra superfuerit. Ea in re celebrata illa quaestio, ad quam expediendam multi convolarunt, vertitur. Quae si recte posui, illud, quod primo afferit Eustathius, omnium minime convenire poetae verbis sequitur. Itaque huius explicationis auctores vel πλέων vel πλέον seripsisse consentaneum est. Nec temere me sic iudicare Apionis probat ratio. Nam hic, si Porphyrio fides habenda est, πλέω reddidit hisce: τὰ πλεόνα τὰ τῶν δύο μοιρῶν παρηγέλθεν, ἡ πλεόνα παρὰ τὰς μοῖρας τας δύο. — Άγραπται δὲ καὶ Θηλυκὸν ἔτικόν εἴραι, πτώσιν αἰσιατικὴν προβάλλον, ἡ νῦν παρηγέλθε τον πλεόνα μοῖραν τῶν δύο μοιρῶν. Quorum etsi priora utramque Eustathii interpretationem, primam atque alteram, admittunt, ultima tamen illi nulli sunt apta. Nec minus scholl. BL et, nisi fallor, Hesychius I, 586., cuius verba manca ad nos pervenerunt, id verum existimarunt. At vero horum consensu nemo facile adducetur, ut formam dicendi, Atticis fortasse probatam, epicis sane ignotam Homeri fuisse credit. Quodsi ultimā Eustathii rationem amplexus fueris, eodem revolveris. Nam ea quoque ita demum erit probabilis, ut πλέω νῦν legatur. Id ut manifestius appareret, Autochthon grammaticus παροχήσεν δὲ πλέω νῦν intulit, idque illustrat hisce: τούτους τῷ πλεόνα καὶ μετόνα μέρει παρηγέλλεται, τῶν β' μοιρῶν παροχημένων. Relinquitur igitur medium eorum, quae Eustath. proposuit, et idem, quanquam pari premitur incommodo, plurimorum tamen assensum tulit. Sed in singulis iterum abeunt in diversa. Sic Metrodorus, quocum aliqua ex parte Hesychius I. L. sentit, πλέον de plena nocte maluit accipere, quam de maiore eius portione, comparans II. 2, 226. 4, 262. Quocum sere facit schol. V.: πλέω (eorr. πλέον) οὐτω διὰ τοῦ ὁ, κατὰ τροπὴν τοῦ ἡ εἰς ὁ. Metrodorus autem ad iudicium stabilendum annotat: πλέον γάρ ἡ νῦν τῶν δύο μοιρῶν γεγονητα παρόχητε, τριτάτης δὲ ταὶ παριείπεται. Ea minus probaverim, quod prius iam aberrat ει vero. Etenim, si noctis tribus vigiliis descriptae dueae partes evanescunt, medium noctem sive dimidio plus exactum esse colligi possent. Alius hoc invento ad pravam διόρθωσιν perpulsos videmus, dum soadent: τριτάτης δ' οὐταντα πλέον τοῦ μοῖρα λέλ., i. e. tertiae

55 Τυδείδη μὲν δῶκε μεγεπτόλεμος Θρασυρῆδης
φάσγανον ἀμφηκες — τὸ δ' ἐὸν παρὰ νηὶ λέλειπτο —

V. 256. παρὰ νηὶ οἱ. vulgo et H. —

partis aliqua pars restat. Aristoteles, *tertia noctis vigilia superstita*, dimidio plus praeterlapsum esse subtiliter et operose demonstravit. *Noctis enim, in duodecim horas distributae, dimidium dicit efficiere sex horas, quarum dimidium si auctum volueris, quanto sit auctum minus apparere.* Jam si pronuntiaverit non nisi tertiam eius partem restare, horis octo clapsis, quattuor superesse. Quo concessso, poetam id noctis tempus, quo res sit acta, plene et accurate indicasse statuendum erit. Ut autem sint fortasse, qui Aristotelis acumen laudandum putent, ita quidem exactam istam mathematicorum computationem et ab Homeri simplicitate et a poetarum ore se more alienissimam duxerim, Chrysippus porro et alii rei originem vel a serinone quotidiano minus subtili, vel a poetae nostri consuetodine, quae numerum certom et plenum incerto atque imparl substituere soleat, repetunt, idque exemplorum multitudine comprobare student. Ad postremum istis grammaticorum tricis et disceptationibus, quemadmodum alias saepè factum est, antiquissimi iam critici in eam deducti sunt suspicitionem, ut *versum spurium censerent*, eumque obelo confoderent. Itaque docet schol. A. poetam generatim loqui, neque in singulis sigillatim definiendis versari, sufficere ergo v. 252.: addit praeterea τὸν δίον et τοὺς δίον in Homeris non reperiri. Quibus de caosis, ut credere par est, Aristophanes *versum spurium iudicavit*, Zenodus ne scripsit quidem. Excudit enim, quod Heynus fecum fecit, apud schol. adverbium negandi. Haec Heynus, cui insuper articulus molestiam creativ, cupide arripit, et veterom sententiis uberius prolatis, in eo tandem subsistit, ut, inutili rhapsodi παραγγέλματος opera resecta, locum optimè quadrare fas teatur.

Quidem nec singula deinceps refutabo, neque in loco diffili atque interpretum undum, quod alunt, in seirpo querentium controversiis maxime obnoxio dñi admodum haerebo. Attamen praemittendum erit, numeralis δίον genitivum et dativum-metri causa non mutari a poetis epicis, vid. Od. 10, 515. Eust. 802, 16 sqq. Matth. in gr. Gr. §. 138. Totus autem versus tolli vix poterit propterea, quod hic locus natissimae illius noctis tripartitae descriptionis quasi fundamentum est. Sublato enim illo, ut aliorum exemplis abstineam, neque Od. 12, 312. ell. 14, 483. neque Apoll. Arg. I, 1081. quisquam recte et plene intelliget, add. Polluc. Onom. I, 17. et eius interpretes. Veteres, si quid intellico, eo maxime turbati sunt, quod πλέων sive πλέω, ita enim plerosque, quibus addo. Herodianum in Villonisni ancedat. gr. II. p. 96., volunt cognovimus, proprius ipuxeront cum verbis instantibus τὸν δίον ποιησών. Quo facto et orationis molestia et ambiguitas ista, qua, quid sit illud, quod aliquanto plus dubius partibus vneatur, minus appareat, denum progignuntur. Itaque omnium simplicissimum et verissimum iudicaverim, si genitivos τὸν δίον ποιησών, interpunkto in fine vers. 252. deleto, cum nomine πλέων τοῦ; arcuus connectimus; hoc quidem sensu: praeterit iam

καὶ σάκος ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆιν ἔθηκεν ταυρείην, ἄγαλόν τε καὶ ἄλλοι φον, ἡτε καταῖτυς κέκληται, ὁνεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰγῆων.

- 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆι δίδου βιὸν ἡδὲ φαρέτρην καὶ ἔιρος ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆιν ἔθηκεν ὁνοῦ ποιητὴν πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἴμασιν ἐντέτατο στερεῶς ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὁδόντες ἀγιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
265 εὖ καὶ ἐπισταμένως μέσογ δ' ἐνὶ πῦλος ἀρήρει. τὴν ἃ ποτ' ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὁρμενίδαο

V. 258. ἄλοφον Vind. ed. Ar.	τρέχον Ἰθα Bentlej. coniect. —
Et. M. 175, 1. Eust. 803, 17.	V. 265. ὄρώρει V. L. ap. schol.
H. — V. 259. ὄνται Heynii	A. — V. 266. Ἐλεῶνος Ptolem.
connect. — V. 263. ἔντοσθεν	Ascalonit. Ὁρμενίδαο Vindd. —
Ald. 2. et antiqq. — V. 264.	V. 268. Σκανδετὴ Vind. ed. et

plenior nox illarum duarum partium sive vigiliarum, tertia vero adhuc superest. Quae si probe et commode disputavi, pronomiū τῶν sua et propriis vis est, manu enim quasi significat duas illas noctis partes, quae effluxisse dieuntur. Veterum plerique, formae perrarae πλέων, cuius exemplum apud epicos inveni nullum, infesti, omnia alia circumspicerunt auxilia, quibus Homeri perspicuitati offecerunt. Quodammodo tamen nobis assentuntur schol. ad Od. 1, 58. et Hesych. II, 977., quanquam horum etiam ratio vacillat. Sed nostra ac patrum memoria Berglerus et Passovius in Lexic. v. μοῖρα id, quod res postulat, scite et prudenter sunt assequuti. Denique adiicio de interputatione Ven. Vindd. Eustath. 802, 7. Romanam et antiquissimas propemodum omnes mecum congruere.

V. 266. Plurali, qui parum aptus est, nemo fere subsidio venit, cf. Eust. 803, 14.

V. 268. Numero dactylico sufficere possit ἄλοφον, quo utitur Apoll. in Lex. 387. una cum iis, quos supra nominavi. Tuetur tamen λ genericum Venet.

V. 263. Importuum ῥ, Rom. praeeunte depulsum, facessere iubent libri, add. Eust. 803, 21.

V. 264. Omnes, quos vidi, Bentleii suspicioni adversantur, add. Eust. 803, 22.

V. 265. Heynius schol. Venet. nihil diserepare a vulgaribus auguratur. Certe ἀρήρει, quod Et. M. 672, 2. testimonio confirmatur, rei locique naturae quadrat egregie.

V. 266. Ptolemaeus Eleonem, cuius hic mentio fit, diversam ratus ab urbe Boeotiae (vid. 2, 500.), spiritum asperum praefigit. Contra eum disputat Demetrius Scopius apud Strabonem IX, 670, e. probatque nullam eius nominis urbem in Phocido quærēndam esse. Ὁρμενίδαο, quod in Vindd. et edit. quibusdam vulgaribus legebatur, quum a eodium tum a scriptorum fide abhorret.

V. 268. Dativum non nisi in paucis et iis recentioribus leetum

ἔξελετ' Αὐτόλυκος πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·

Σχάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίων Ἀμφιδάμαντι·

Ἀμφιδάμας δὲ Μόλω δῶκε ἔινικίον εἶναι·

270 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν φάσι δορῆναι·

δὴ τότ' Ὁδυσσῆος πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην,
βάν ό̄ λέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.
τοῖσι δὲ δεξιών ἵκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὄδοιο

275 Παλλὰς Ἀθηναῖη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὄφθαλμοῖσιν
νύκτα δι' ὀρφνᾶιην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἀκούσαν.

V. L. ap. Eust. 804, 32. Σχάνδειαν δέ τις ἄρα Bentlei. cont. — V. πελλὸν Άθ. Zopyrus, Ald. 2. παρ' αὐτόθι Vind. ed. — V. Ηλλὰς Άθηνη Vind. ed. — V. 273. παρ' αὐτόθι Vind. ed. — 276. κλάγξαντος Ald. 2., male. V. 274. ἐρωδιὸν V. — V. 275.

testatur Eustathius: Vindobonensi autem edito liber quintus obstat. Unus illorum et schol. Ven. ad 11, 21. Σχάνδειαν δέ τις proponendo Bentleio concinit, acgre tamen aberit adversativa.

V. 273. Loci adverbialis, qualia sunt αὐθι· et αὐτόθι, praepositionem κατὰ nunc adiungunt nunc ab iis separant librarii. Sed recte, opinor, Eust. 804, 53. et schol. A. κατὰ referunt ad verbum proximum. Nullum certe apud Ilomerum mihi innotuit exemplum, quod contrarium suaderet, vid. 17, 535. 21, 201. 24, 470. Od. 21, 90., ubi κατὰ eodem verbo velut suspensa tenetur. In aliis αὐθι· sive αὐτόθι καθέτεσθαι, nec vero καταῦθι ήσθαι, poëtam commisisse, vel ex eo patet, quod καθέτεσθαι innumera locorum copia vindicatur, cf. Il. 13, 653. Od. 10, 567. 21, 55. Denique Il. 21, 344., cuius Passov. in Lex. v. καταυθόθι recordatus est, perperam annumerari illis demonstrari potest. Quod rationi consequaneum dixi, ei libri adsunt plerumque, e quibus Vindd. nunquam dissident, Venet. semel 24, 470. καταῦθι temere commisces. Fines vero ab Homero et epicis antiquissimis constitutos Alexandrini, velut Apollonius Rhodius, aliquantulum promovisse videntur, quanquam in summa et librorum et editorum inconstantia nihil pro certo affirmaverim.

V. 274. Nomini ἄπαξ εἰργμένῳ ī subscriptum, eius vestigium usquam alibi appareat, tenuere adhaesit in Veneto, vid. Apoll. Lex. 304.

V. 275. Partim de augurio Diomedi et Ulixi oblato, partim de tribus ardeae generibus subtiliter et copiose disserunt interpres Graeci, quorum decreta slgillatim percensere longum est, vid. Aristotel. histor. animal. IX, 2, 8. ibique Schneiderum. Huc autem spectavit criticorum quorundam sollertia, qua Homerum, ut qualis fuerit ardea intelligeretur, πελλὸν sive πελλοί, i. e. pullum, scripsisse putarent, cf. scholl. LVB. et Eust. 804, 62. Ita iudicavit Zopyrus in quarto libro de Mileto condita, cuius verba scholl. B. refert: ἐν τῇ νυκτεριγόρᾳ τοῦ ποιητοῦ Θέρτος πελλὸν Άθηναῖη, μεταγράφονος τινις κιλ' φασι Παλλὰς Άθ., τῷ Ιπ-

χαῖτος δὲ τῷ ὅρνιθ' Ὀδυσεύς, ἡρᾶτα δ' Ἀθήνη·

Κλῦθι μοι, αἰγιόχοιο λιὸς τέκος, ὅτε μοι αἰεὶ
ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδὲ σε λήθω

280 κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη,
δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἔυκλεῖας ἀφικέσθαι,
ὅτεντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελίσσει.

Δεύτερος αὗτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
κέλκνθι νῦν καὶ ἐμεῖο, λιὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·

285 σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἀμ' ἐσπει Τυδεῖ διφ
ἐς Θήβας, ὅτε τε ποὸς Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.

τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιούς·
αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μῦθον φέρει Καδμείοισιν
κεῖσι· ἀτὰρ ἂψ ἀπών μάλια μέρμερα μῆσατο ἔργα

290 σὺν τοι, δῖα Φέα, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης.

Φέσι νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε,
σοὶ δ', αὖ ἐγὼ ϕέξω βοῦν ἥντιν, εὐρυμέτωπον,
ἀδμήτην, ἥν τοι πάντα ὑπὸ ζυγὸν ἥγαγεν ἀνήρ·

V. 278. *κλῦθι μεν* Vindd. Eust. | et ol. volgo. — Ib. Ἑρικ. V. —
805, 24. Rom. W. — V. 280. φίλαι, ΑΓ. Vindd. editt. anti-
quiss. et V. L. Eust. 805, 33. φίλαι, Αθ. Thiersch. in gr. Gr.
213, 39. annot. — V. 281. φίλαις Vindd. Eust. 805, 3. —
V. 282. καὶ Tρ. V. Vindd. et ol. vulg. — V. 284. κέλκνθι δῆ καὶ
ἴμ. Gregor. Cor. de dial. 434. — V. 290. πρόφρασσα editt. anti-
quiss. et libri pauci. — V. 291. παρίστασο Ar. παρίστασο x.

Ὀτροι φυγηγογόμενος, δὲν οὐ τῇ ἀληθεῖᾳ ἀκολουθοῦντες. Sed
maximopere vereor, ut ille suam regum naturalium scientiam pro
Homericis nobis venditaverit; nam contra stant et libri et gra-
matici; vid. Et. M. 380, 26.

V. 278. Poetae est uterque casus, vid. Od. 4, 762. 6, 324.
etl. II. 5, 115., quod quam proxime ad nostrum accedat, parui
Veneto et aliis.

V. 280. Quod nunc fertur Eustath. 805, 32. pluribus de-
fendit. Num vero prior natura sit longa, dubium est.

V. 281. Schul. Ven., cui aurem praehuerunt editores, σύκλειας
praeferunt, vid. Od. 21, 331. Neque discrepat Et. M. 392, 20.,
etiam tenore pravo, quem facile currigas, utitor.

V. 290. De vocis origine quaerunt schol. Ven. Et. M. 691,
41., alii; de sibila geminanda nemo dissidet, add. Eust. 805, 39.
Hesych. II; 1062. Phavor. 1088, 31.

V. 291. Aristarchus ad aliorum normam παρίστασο voluit.
Repugnat Homeri et epicorum usus, vid. 11, 314. 17, 179. Od.
22, 233. Apoll. Arg. III, 1.

τήν τοι ἐγώ φέξω χρυσὸν κέφασιν περιχεύας.

295 "Ως ἔφαν εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παιλλὰς Ἀθήνη·
οἱ δ' ἐπεὶ ἡρῆσαντο Δίὸς κούρῃ μεγάλῳ,
βάν ὁ ἴμεν, ὥστε λεοντες δύω, διὰ τύκται μέλαιναν,
ἄμ φόνον, ἀν νέκνας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαινα αἷμα.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἴασ' Ἐκτωρ

300 εῦδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
τοὺς δῆγε συγκαλέσας πυκνὴν ἡρτύνετο βουλήν·

Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειν
δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρχοις ἔσται.

305 δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
οἵ κεν ἀριστοὶ ἔσοι θοῆς ἐπὶ νησὸν Ἀχαιῶν,
ὄστις κα τλαιή, οἱ τ' αὐτῷ κῦδος ἄρροιτο,
νηῶν ὀκνητόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθίσθαι,
ἡὲ φυλάσσονται νηῆς θοᾶτ, ὡς τὸ πάρος περ,

310 ἡ ἡδη χείρεσσιν ὑψ' ἡμετέρησ δαμέντες

πόρε κῦδος Z. — V. 294. περι- | Lex. 162., male. — V. 306.
χειρας Vind. Alteri. — V. 298. | ἀριστείων V. ol. vulgo et H.
ἀμφόρον sive ἀμφόρον et ἀντέ- | αὐτιών, οἱ φρογέσσοις ἀμύνονται
κνας vulgo olim. — V. 299. | Πηδείων Z. κυλούς, οἱ φ. κ. τ.
πίσσατε 'Ε. libr. et ol. vulgo. — | λ. Aristoph. — V. 309. τοπά-
V. 300. κικλήσκετο V., perpe- | γος περ Vindd. St. et nunc
ram, — V. 302, ἀρτύνετο Apoll. | vulgo, —

V. 294. Sibilam ab aditu prohibent meliores, ut Ven. Vind.
quintus, alii, cf. ad 7, 86.

V. 298. ἄμ φόρον, ἀν νέκνας bene restituerunt, vid. ad 5,
87. 8, 441.

V. 299. Numerorum vitium sustulit Clarkius, vid. eum
ad II. 4, 42. et libellum meum de prōs. Gr. §. 52, 2. ann. I.
Gerhardius spoudiaca clausula impulsus in lect. Apoli. 145. εὐ-
τραχεῖς Ετοῖμος legendum esse suspicatur. Cuius et si simile sit Od.
4, 408., Hector tamen Troianorum tanquam mater sive nutrix in-
cummodo profecto inducatur. Bentleius εἶσος Ἐκτωρ adscri-
psérat. Sed praestat illud, quod Vratissiavensi uno nítitur.

V. 300. Praeter rem Venetum occupavit litera subscripta,
alias ab eo spreta, ut 2, 404. 7, 139. 9, 569.

V. 306. Vindobonensis Aristorcho, uno excepto, assentien-
tibus cum Wolfio parui, praeceptum quoniam Eustath. 806, 19.
idem vulgato apponat. Vind. quintus: οἱ κεν ἄρ. Ιαστ., cul et
particula obest et ulnis plena atque accurata rerum Graecarum
scientia, quae Hectori fuisse dicetur. Zenodotus denique et
Aristophanes suum hauserunt e vers. 323: contra quos disputant
Eust. 808, 25 sqq. et scholl. ad h. l.

φύξιν βουλεύοντι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
τύχτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδηρότες αἰνῶ.

"Ως ἔφαθ'. οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
ἥν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὑμήδεος νιός,

315 κήρυκος θείοι, πολύχρονος, πολύχαλκος·

δος δ' ἡτοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
αὐτὰρ ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.

δος ὃς τότε Τρώοιν τε καὶ Ἐκτορι μᾶθον ἔπειν·

"Ἐκτορ, ἔμ' ὅτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ

320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθίσθαι.

ἀλλ' ἀγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὅμοσσον
ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ

V. 311. βουλεύονται Vind. ed., | 321. ἀνάσχον vel ἀνάσχεν all. malc. — V. 316. δος δῆ τοι | vett. — V. 323. φορέονται πο- vulgo. — V. 317. κασιγνήτοισι | ώκεαν Η. V. I., up. schol. A. Z. — V. 318. Ἐκτορι εἰπε πα- | — V. 324. ἀπὸ δόξης Vindd. φαστὰς ol. vulg. et H. — V. | editt. antiqu. et Et. M. 283, 18.

V. 316. Particulae male divulgae suspicionem moverunt Hermanno ad h. in Ven. 226. Quae cum ab Etym. M. 484, 43. corrigantur, Homero familiare revocandum erat, quanquam idem 295, 47. cum vulgato sentiat.

V. 317. Zenodoteum et poetae perspicuitati offlere, et Dionis ignaviam, quam magnam fuisse postea videmus, tollere schol. A. prudenter intellexit.

V. 318. Vulgatum melioribus cessit, ut Ven. Vindd. et aliis plerisque, ac minus idoneum concioni erit illud, quod e locis similibus, ubi revera accedit alius ad alium, hue venit, cf. 6, 75, 12, 60, 210, 13, 725, 23, 617.

V. 321. Schol. A. annotat: ἀνάσχεο· διὰ τοῦ ὅ εἰ Αριστάρχον, nec diversi quidquam praebent aut libri aut Eustath. 808, 31, 60.

V. 324. Tenorem inclinando ἀπό, i. e. procul ab opinione, planius indicandum existimasse nonnullos constat, vid. schol. Ven. ad II. 9, 353. et Passov. in Lex. v. ἀπὸ I. p. 259, b. Consideratus, opinor, id adverbii proprium esse statuunt Eust. ad II. 186, 32. et grammatis apud Bekker. in aneed. Gr. I, 425, 25. Neque invertunt accentum optimi tum libri tum grammatici, velut Apoll. in Lex. 324. schol. Ven. Kust. 808, 37. Alio vero mendio illi laborat I. l., dum ab initio scribit: οἴδ' ἔγώ οἴχ αλιος, at conf. eundem p. 606.

V. 328. Scribarum negligentia quoties βαλεῖν et λαβεῖν permiscuerit, nemo ignorat. Quare miror fuisse qui βαλεῖν, praestantissimorum testimoniosis depulsum, aut descendendum aut reducendum putarent. At meminisse debebant βαλεῖν eius esse, qui quid alias imponit manibus, λαβεῖν vero de eo dici, qui quid manibus capit, vid. 8, 116. 15, 229. Quint. Smyrn. XIII, 5.

δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

οὐδὲ δὲ ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδὲ ἀπὸ δόξης.

325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι διαμπερές, ὅφελος ἀνὲ τῶν μελλουσιν ἀριστοῖς
βουλὰς βουλεύειν ἢ τευγέμεν, ἡ μάχεσθαι.

"Ως φάθ· ὁ δὲ ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἱ ὄμοσσεν·

ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἡρης,

330 μὴ μὲν τοῖς ἑπτοῖσιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων· ἄλλα σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεσθαι.

"Ως φάτο, καὶ ὁ ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δὲ ὄροθυνεν,
αὐτίκα δὲ ἀμφ' ὕμοισιν ἐβάλλετο καρπύλα τόξα·
ἴσσατο δὲ ἐκτοσθεν ἥινὸν πολιοτὸν λύκοιο,

— V. 328. σκῆπτρον βάλε Vind. ὄμοσσεν Vind. quint. — V. 334.
ed. et olim edit. vulgar. — V. 331. ἄλλα σέ φημι vulg. ol. et Ib. πτ-
H. — V. 332. ἐπώμοσεν Vindd. λούο, ut videtur, Et. M. 680,
edit. vulgar. et H. — V. 333. 21. —

Scite igitur huic fidem faciunt Ven. Vind. quint. libri all. et Eustath. 808, 35., etsi Romania iteram degeneravit.

V. 331. Accentus pravitatem, iam a Wolfio electam, Bekker. I. L. 155. et Thiersch. in gr. Gr. §. 205, 14. notarant.

V. 332. Varietatem hic obviam ab antiquissimis inde temporibus propagatam scimus. Atque ἐπώμοσεν quidem vulgare et commune fuit, ἐπώμοσεν Aristarcho placuit, cuius auctoritatem sequitur Venetus. Heynius Aristarchum deterius amplexum esse censet, quod Homero usitatum sit ἐπώμοσε. Sed fallitur; nam etsi saepe illo utitur, tamen semper fere significat aliquid abiungere sive iureiurando interposito negare, cf. Od. 2, 377. 10, 345, 381. 12, 503. Unus locus, qui olim adversabatur, Od. 15, 435., hodie emendatus est ex Harleiano et aliis. Quare recte in universo de his verbis et Hectoris promissis praecepit Eustath. 809, 38 sqq. hisce: δῆλος δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τῆς Οὐδεσσίας, οὐτε ἐπομνήσας μὴ τὸ καταφατικῆς δρινάτα, οὐτε τὴν θεοῖς ποιῶν τόδε. ἀπομνήσας δὲ τὸ ἀποφατικῆς δρικωμοτάτην, οὐτε τὸ μὲν τὸ Θεῖον οὐ ποιήσω τόδε τι. Ἐνταῦθα οὐτὲ ὁ Ἐπορύος ἀμφοι ποιεῖ, ἀπομνήσας μὲν διὰ τὴν ἄρσην, ἐπορύος δὲ διὰ τὴν θέσιν. Ἐπορύοις vero esse iureiurando affirmare alia poetarum ostendunt exempla, velut Hes. theog. 793. Apoll. Arg. II, 715. Theogn. 1195. μῆτη Θεοῖς ἐπιώκοντος ἐπόμνυθε. Iam si haec vere et commode sunt dicta, Aristarchum, cuius ratio Eustathium minime latuit, sapienter praetulisse ἐπώμοσεν consequens erit. Ad haec denique accedit, qad schol. B. addit: γράψεται· καὶ ὁ ἐπεὶ ὄμοσσεν, eis nullam aliam subesse crediderim diversitatem nisi Aristarchi ἐπορύος ἐπώμοσεν, panllisper vitiatam. His igitur de causis, quemadmodum Wolfius iam fecerat, Aristarcho et Veneto sum pessensus.

V. 334. Etymol. M. auctor num recesserit ab Homeri libris,

335 χρατὶ δὲ ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δὲ ὁξὺν ἄκοντα·
βῆ δὲ λέναι προτὶ νῆσος ἀπὸ στρατοῦ. οὐδὲ ἀρ' ἔμελλεν
ἰλιθῶν ἐκ νῆσον ἄψ "Ἐκτοι μῆθον ἀποίσειν.
ἀλλ' ὅτε δῆ φ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
βῆ φ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσαστο προσιόντα
340 Διογενῆς Ὀδυσσέας, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Οὐτός τοι, Διόμηδε, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνήρ,
οὐκ οὖδὲ ἡ τήσσασιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
ἢ τινα συλίσων γεκύων κατατεθνηώτων.

V. 335. χρατὶ δὲ Πτολεμ. Ascalon. ἐπ' ἱκτιδέην grammaticor. pars. — V. 336. ἐπὶ v. V. ποτὶ Vindd. et ol. vulg. — V. 341. οὐτός τις Ar. — V. 344. παρῷ Εἰλ. Θ. V. παρὲξ Λ-

Θεῖν Eust. 810, 41. — V. 346. παρωφθαίησος nunc vulgo, παρα-
φθάργας Vind. quint. — V. 347. ἐπὶ v. Ar. προτὶ Vind. quint. et all. Eust. 810, 43. — Ib. στρα-
τόσφερ Vind. ed. στρατόφερ πρ.

mihi nondum liquet, vid. tamen Ruhnken. in epist. crit. II, 205. et schol. ad Apoll. Arg. II, 124., e quibus sua haec sit ἀτρο-
μελόγος.

V. 335. Animal avibus at apium alvearibus infestum, catulo simile, quod alii mustelam, alii viverram Latinorum esse censent, ἱκτίδα vocant Graeci, cuius ex pelle Doloni erat cassis confecta. Quare quibusdam melius est visum χρατὶ δὲ ἐπὶ ἱκτιδέην. Sed quadrinnyllabum respuit v. 458. Itaque κτιδέην per aphaeresin idem valere atque ἱκτίδα scholl. AD. et Eustath. 809, 59 sqq. perhibent. Alii animal ipsum κτίς et λεπίς appellatum esse coniiciunt, ut Apollon. in Lex. 421. coll. 424. Hesych. II, 360., quanquam ē forte fortuna extritum esse potest: id quod nobis persuadent alii, ut Suid. II, 384. Zonar. II, 1261. Phavor. 1118, 46. Alii λεπίος sive milvii pelle Dolonem caput obtexisse falso putant, cf. Apoll. Ceterum de animali isto fusius exponunt Nī-
cand. in Ther. 196. et eius scholiasta, Aristotel. in hist. animal. IX, 7., ubi vid. Schneiderum.

V. 336. Perpetua varietas, ποτὶ et προτὶ, quibus legibus sit adstringenda, vix dicas. Hoc quidem loco ποτὶ et in editi. priorib. fertur et Vindd. est, Attamen schol. A. ait: γράφεται προ-
τὶ τῆς.

V. 341. Aristarcho plures concinere schol. Ven. indicant. Neque ita male censet Heynius οὐτός τις elegantius, quod quis sit advena ille, ignorat Ulixes, ac Priamus simili pronominum vi et abundantia aliquoties ex Helena quaerit: ὅτις δὲ τοὺς Ἀζεὺς ἀρρό, vid. 3, 167, 192. Praeterea τοι, ubi melius quadrat, e vers. 477. hue traductum, videri potest. Sed nihil temere agendum putavi, primum quod libri ad unum omnes responsum, neque Eustath. 810, 12. ab iis dissidet; deinde nullum aliud Homeri novi exemplum, Aristarcho congruum, paues ei contraria, vid. Od. 7, 48. 21, 334.

V. 344. Eustath. non minus quam Ven. perporam reliqua-
quent communem librorum usum, vid. Exeurs. XVIII.

ἀλλ' ἐῶμέν μιν ποδῖτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
 345 τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαίξαντες ἔλοιμεν
 καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμφε παραφθήγησι πόδεσσιν,
 αλεί μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιευλεῖν
 ἔγχει ἐπαίσσων, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.

"Ως ἄρα φωνήσαντε παρεξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
 350 κλινθήτην· ὃ δ' ἄρ' ᾳνα παρέδραμεν ἀγραδίγσιν.
 ἀλλ' ὅτε δή ὁ' ἀπέην ὕσσον τ' ἐπὶ οὔρᾳ πέλονται
 ἡμίόνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραι εἰσιν

V. St. ποτιειλεῖν Vind. un. et
 V. L. ap. schol. A. — V. 348. | Εἰθότες δ' ἑκάτερθε παρεξ
 ποτὲ Vind. ed. — V. 349. | ὁδοῦ κ. τ. λ. Aristoph.
 ὡς ἔρατ', οὐδὲ ἀπλόητος βοὴν | παρ' ίτε V. πάρεξ ol. vulg. et
 ἀγαθὸς Διομῆδης· | H. — V. 351. ἐπλονγα vulgo. —

V. 346. Ven. Vindd. et omnes fere alii παραφθαῖσι, vid.
 schol. A. Cuius meotem Heynius et Thiersch. in gr. Gr. §.
 215, 49. minus perspexerunt, rati optativo libros et interpretes
 patrocinari. Illi vero vix alius quisquam praeter schol. brevem
 opitulatur, nam Eustath. 810, 41, ut alii, subiunctivum fuisse
 censem. Ne quis autem Etym. M. 792, 30. nobis contrarium
 putet, eius verba ad v. 368. pertinere obiter addo. Iure igitur
 Hermannus in opusc. II, 35. mulum, qui hodie obtinet, mani-
 festo vitiatum dicit, quod res certo sit eventura. Quapropter
 subiunctivus, qui et Thierschio placet in gr. Gr. §. 223, e.,
 revocandus erat.

V. 347. Ut orationem variaret, Aristarchus de more suo
 ἵτινης anteferendum putavit. De ἦ finali diverse indicari potest:
 additum enim est vel ab iis, qui ποτισθήσιν satis habebant, vel
 finitimum est nostrum adverbii loci οἰηται· θερ ποτιφαρε aliisque
 eius generis, de quibus summatim ac breviter disserit Bekkerus
 in cens. ed. Wolf. p. 124.

V. 348. Vind. quintus cum Ven. ποτὲ tuerit.

V. 349. Aristophani et aliis molestus fuit dualis; quod Ulysses
 solus sermocinatur. Auxerunt igitur ad difficultatem istam remo-
 vendam Iliadem versu. Aristarcho, illi obloquuta, subscribit schol.
 A. exemplo allato simillimo ex H. 21, 298. Neque poetam, im-
 petu quasi abruptum, ea rerum oblivio dedeget. Absurdum est
 πάρεξ ὁδοῦ, quod in Vindd. et edit. plerique fertur, vid. ad 9, 7.
 Illo etiam mordosius recitat Etym. M. 570, 21. παρ' ἐσθόντι
 τινε, sed id librarii accordiae esse tribuendum cognosci potest ex
 eodem 652, 46. Ceterum Etymologicum Aristophaneum ignorasse
 documentum est prior locus.

V. 351. Composito ἐπλονγα, quod quid significare possit, ne-
 mo facile dicat, exigua admodum fides est: certe optimi quaque
 Ven. schol. A. et Ernst. 811, 6. ἵτι οἴηται comprobant, idque ve-
 rum apparente esse doceat schol. hiunc: οὐδὲ ἐρθάδε ἀναπτεριώτος
 μεταξὺ γέλε πάλιν οὐδεποτε, οὐδὲ οὔσον οὐχια. Quum vero de loci

ἀλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —
τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.

355 ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέψοντας ἔταιρους
ἐκ Τρώων λέναι, πάλιν Ἐκτόρος ὄτρύναντος.
ἄλλ' ὅτε δὴ ό' ἀπεσαν δουρηνεκὲς ἦ καὶ ἔλασσον,
γνῶ ό' ἄνδρας δῆτος, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώματε
φευγέμεναι· τοὶ δ' αἷψα διώκειν ὠρμήθησαν.

360 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε Θήρης,
ἢ κεμάδ' ἡὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
χῶρον ἀν' ὑλήνθ', ὁ δέ τε προθέρσι μεμηκώς·

V. 354. ἐπιδραμέτην V. vulgo et
H. — V. 356. ἀποστρέψαντας
Vind. ed. — V. 358. αὐγῆροι
Apoll. in Lex. 68., male. — Ib.
γνῶ ἄνδρας Vind. ed. — V.

359. τὸν δ' αἷψα id., ἀκα εἴ
δρμήθησαν VV. L.L. ap. schol.
A. — V. 359. καρχαρόδοντες
Apoll. in Lex. 383. — V. 362.
οὗ ὁ δὲ πρ. A. Eust. 812, 5. —

sententia et verbi illius vi atque usu interpretes recentiores aequae
se priores valde dissentiant, ne quæstione longa et difficulti legen-
tium patientiam fatigem, peculiari Excursu XX. ea de re et
huic cognatis explicabo.

V. 354. Magis Ionicum habet Heyniius ἐπιδραμέτην, etsi
augmentum Aristarchi est, add. Rom. et Eust. 811, 29. Discor-
des quidem sunt iidem infra 23, 418, 447, 433., et cum vulga-
ribus ἐπιδραμέτην exhibent, at nullam video rationem, qua mo-
tas ἐπιδραμέτην et ἐπιδραμέτην apud Ilomerum scribas. Iam quum
illud non solum poetae usu, verum ab aliis etiam epicis frequen-
tetur, vid. 4, 524. 5, 617. 14, 421. Callim. fr. 44. Theoer. Id.
XXV, 70. Dionys. Perieg. 1184., ἐπεδραμέτην solum congruum
esse liquet. Par fere labes abstergenda est Apollonio III,
1162. οὐος ἵη κακὸν ἥρον ἐπιξυνόσατο βουλῆ, vid. eiusdem IV,
435. Nonn. Dionys. XXVI. 290. alib.

V. 356 sq. Obscuriora sunt, quod, quomodo poeta singula
vulnera nexa, minus appareat. Quare, ut in ambiguis fieri solet,
triplici modo haec et distinxerunt et explicuerunt. Primum ultima
in reliquis separando vulgo transferunt: animo enim speravit ami-
cos e Troianis venire revocaturos, ab Hectore iterum missos.
Ea quidem ratio hodie communis est, et a Wolfio Vossio que
probatur. Quum vero πάλε, i. e. τούρλων, ad eam parum quadratum
sentiret Heyniius, aliam init viam a schol. A. iam patefactam, et
πάλιν ad λίραν retulit, ut Ἐκτόρος ὄτρυναντος sigillatum esset posi-
tum. Iam sententia oritur haec fere: speravit enim animo socios
e Troianis, ut reverteretur, revocaturos, Hectore iubente. Sed
importune profecto uuum idemque iidem propemodum verbis bis
aderit: ἀποστρέψαντας λέναι πάλιν. Deinde coepito isti obstal etiam
structora legitima verbi Ελπετο. Illud enim vel infinitivum vel
accusativum infinitivo adiuncto sibi postulare recte tradunt, vid.
12, 407. 13, 8. 15, 288. 16, 609. 17, 236, 406. Accusativus so-
lus nonnisi de eo dicitur, quod ita eventurum esse aliquis animo
quasi praevidet, cf. 13, 609. Od. 3, 275. Tertium denique scholl.

ως τὸν Τυδείδης ἡδὲ πτολίπορθος Ὄδυσσεος
λαοῦ ἀποτμῆσαντε διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.

365 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγῆσεσθαι φυλάκεσσιν
φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδείδη· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
φθαλή ἐπενξάμενος βαλέειν, ὃ δὲ δεύτερος θλῖψις.
δουρὶ δὲ ἑπαίσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης.

370 'Ἡδὲ μέν', ἡὲ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδὲ σέ φῆμι
δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.

'*H* ὁσ, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὰν δὲ ἡμάρτανε φωτός.

Ib. μεμικῶς Vind. ed. — V.	V. 371. ἐμῆς ὑπὸ χ. ἀλ. editt.
363. ἦδε ὁ πτολίκ. V. et all.,	antiqq. — V. 372. καὶ βάλει,
vid. ad 2, 278. — V. 368. ἢ—	οὐδὲ ἀφάμαρτε grammatici qui—
Ωγ. V. Vindd. vulgo ol. et H.	dam. —

AD. afferunt, qui, interpuncto post nomen *Tήνων* collocaento, *τήνων*
πάλιν *Ἐκτορος ὀπρίνετος* iungendum esse arbitrantur. Hoc vero
eadem de causa, quam modo exposuimus, falsum esse patet.
Quare quod aiunt in hoc loco aqua nobis haeret. Si quid autem
video, interpretes eo sunt decepti, quod *πάλιν* rursus significare
putarent. Itaque *πάλιν* *Ἐκτορος ὀπρίνετος* nihil aliud erit, nisi:
Hectore redditum iubente, quo quidem additamento poeta planius
et magis perspicue illustrat verbum ambiguum *ἀποστρέφοντας*.
Hac si vera sunt, nihil neque ambigu neque obscuri residebit,
dummodo virgula, versui priori medio interiecta, quam libri non
agnoscunt, litura inducatur.

V. 360. Plurali abstinere iubent et libri et Et. M. 503, 1.,
cf. 13, 198 sq.

V. 362. Aristarchi editionibus defuisse copulam schol. A. re-
fert. Scriptisse igitur putandus crit: *χῶρον* ἀν' ὑλήσεται, ὃ δὲ πρ.,
de quo valde dubito. Vind. incepit *μεμικῶς*, quod tauri, nec vero
leporis esset, cf. Eust. 812, 6. et lexicographos.

V. 364. *Διώκετον* ius veteres movit quaestiones: alii enim
dnalem praesentis esse censuerunt, alii imperfecti formam rario-
rem, de quo nostra aetate conscientiam fere, vid. Bekker. I. I.
139. Schaefer. ad Apoll. Rhod. schol. II, 296. Buttmann. in
gr. ampl. §. 87. ann. 2.

V. 368. Optativus quum librorum parti acceptus refertur,
tum poetae usu vindicatur, cf. 22, 207., ubi nulla est codicum
dissimilitudo.

V. 371. V. Vindd. Eust. 812, 18. ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν tuen-
tur, idque accommodius est Diomedi, hastam eminus missuro;
ubi autem res cominus geritur, ὑπὸ erit praeferendum, ut 13,
395. ill. 12, 113. Od. 23, 332.

V. 372. Inutili aeumine critici quidam reliquerunt exempla-
rium fidem, teste schol. A. Quaestionem vero temere propositam,
quomodo iecerit, neque aberraverit, sed consulto non laeserit
Dolouem Tydides, insulce satis solverunt, particula ἀν enuntiationi

- δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ἄμον ἐῦξον δουρὸς ἀκωκὴ
ἐν γαῖῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρθησέν τε,
375 βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὄδόντων —
χλωρὸς ὑπὲρ δείους. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιγήτην,
χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
χαλκός τε χρυσός τε πολύχμητός τε σιδηρός·
380 τῶν κ' ὑμμιν χαρίσαντο πατὴρ ἀπερείσι ἄποινα,
εἴλιον ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτ' ἐπὶ νησίν Ἀζαιῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὁδυσσεύς·
Θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω·
ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
385 πῆ δ' οὔτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἷος

V. 373. ἐῦξον vulg. et H. ἐῦξον | 378. ἡγώ Heyni connect. — V.
Ptolem. Ascal. — V. 376. ὕπὸ | 380. χ' ὑμμιν Vind. ed. — V.
δέλους H. — Ib. κιγέτην V. I. | 384. αγόρευσον Vind. quint. in
ap. Eust. 812, 6. et all. — V. | marg. — V. 385. ποῦ et ποὺ

mediae adiecta οὐδὲ ἄτριμπτη, ἐκ. δ' ἡμάρτατη φ. Et vero sive
subtilitati sive stultitia bene occurrit schol., dum docet βάλλεται
idem esse quod ferire, nec vero iacere; ac profecto in simili ver-
borum iunctura hoc nunquam significat apud poetam, cf. 11, 350.
13, 160. 21, 591. 22, 290., a quibus non ita multum absunt 14,
403. 16, 322.

V. 373. ἐῦξον si originem trahit ab ἐῦξος ἐῦξον, scienter
confлавit Ptolemaeus ἐῦξος: sin autem nominativus εὗξος colli-
quescit in εὔσον, cuius simillima sunt εὔρος, Πάρθον, Ηερόν,
εὔσον aequa bene dici videre in promptu est, cf. schol. A. et E.
M. 394, 44. Quod reliquum est, ἐῦξον, quanquam libri vulgares
et Eust. 812, 19. in eo consentiunt, nemo facile probabit.

V. 376. Syllabae breves, nomine δέος vel verbo δέλων sub-
iectis, productae reperiuntur aliquoties, vid. Hermann. ad Orphic.
704. et ad hymn. in Ven. 195. Pluribus igitur, sicut Heynio et
Thierschlo in gr. Gr. §. 166, 6., ὕπὸ δέλους melius visum est.
At gravem et idoneum eius rei testem frustra circumspexi. Pro-
ferunt quidem Ety m. M. 262, 20., ubi χλωρὸς ὕπὸ δέλους ex ll.
15, 4. adscriptum reperiatur, sed de eius auctoritate vehementer
dubito. Nam schol. Ven., a quo sua petiti etymologus, Aristarchi
fuisse ὕπαι δέλους manifesto ostendit ad l. l. Unde intelligitur
grammaticum, quemadmodum fieri solet, poetico substituisse quo-
tidianum. Nec dispar est Eustath. 812, 20. ell. 57., ὕπαι δέλους
et ὕπὸ δέοντο enotando. Quo si quid momenti vocali accedere pu-
taveris, spem iterum elusam videbis eiusdem commentario 1001,
44., ubi dum scribit: χλωρὸς ὕπαι δέλους ἥγουν ὕπὸ δέλους, alterum
poetae, alterum interpretis esse liquido apparet. Itaque libris
invitis nihil novaverim.

Ib. κιγέτην haud melius iudicaverim vulgari. Quod etsi non

νύκτα δι' ὁρφυαιην, ὅτε θ' εῦδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 ἢ τίνα συλήσων νεκύων κατατεθνητῶν;
 ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπᾶσθαι ἔπαστα
 νῆας ἐπι γλαυφυός; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;

390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα λόλων ὑπὸ δ' ἕγρεμε γυῖα·
 πολλῆσιν μ' ἄτυχοι παρὲκ νόον ἥγαγεν Ἐκτωρ,
 ὃς μοι Πηλείωνος ἀγανοῦ μάρυχας ἵππονες
 δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα γαλχῶ·
 ἥνωγει δέ μ' ἴόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 395 ἀνδρῶν δυζιενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἐκ τε πυθίσθαι,
 ἡὲ φυλάσσονται νῆες θοαῖ, ὡς τὸ πάρος περ,
 ἢ ἥδη γείρεσσιν ὑφ' ἡμετέροις δαμέντες
 φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε

VV. Ll. ap. schol. A. — V.	gr Aristoph. — V. 398. βον-
289. σαντὸν Vindd. et ol. vul-	λένονται — ἰθέλουσι Vind. ed.
go. — V. 391. πολλῆς Vind.	Aristouleus gr. —
ed. H. et vulgo ol. — Ib. ἥπα-	

per syncopam ab aeristo ἱκιχησάτην sit factum, pluribus tamen confirmatur, vid. Od. 16, 257, 379. et Buttmann. in gr. ampl. I, 2. p. 166.

V. 378. Et Apollonius de synt. II, 19, 23. et libri omnes ἵψων verum habent. Ille vero, quod ἵψη idem est atque ἵψη αἰτών, passim cummemorat hunc locum, vid. de pron. 304, e. 319, n.

V. 379 sqq. Iam adfuerunt leviter immutati 6, 48 sqq., ubi Adrastus in praesenti vitae discriminine simili prouiso Menelai iram studet mitigare, add. 11, 31 sqq. De spiritu aspero pronouni ἵψη praefixa vid. quae notavi ad 6, 77.

V. 384. Glossam redoleat ἀγόρευον, margini Vind. quint. adscriptum. Hoc enim versu medio sulet interponi, cf. Od. I, 174. 4, 646. 13, 232., illud in fine regnat, ut infra v. 405. 24, 380, 658. et saepissime in Odyssea.

V. 385. Schol. A.: γράφεται ἵπη νῆας. Ex quo augurari licet alios habuisse προτί, vid. supra 247 sqq. Hoc autem loco ἵπη ν. de Dulone ad Achillis naues tendente aptius erit.

V. 389. E notissimo veterum canone pronomina erant dissernenda, eamque legem confirmat Ven.; Eustath. 813, 63. demonstrativo resecto nihil dirimit.

V. 391. Literam finalē, perperam eieciam a plerisque, Venet. opportune tuerit. Aristophanis commento nec libri prosunt, nec loci natura concinuit. Praeterea commoni librorum testimoniū fidem addunt alii, ut Bekkeri grammaticus in aneed. Gr. I, 163, 33. et E. M. 653, 9. Ex eo vero suspicere scholiastam Aristophanis interpretationem pro scribendi varietate habuisse. Propius etiam ad Honericum accederet παρῆλαγετ, quo bis utitur poeta, vid. Il. 14. 360. Od. 14, 488.

V. 398 sqq. Tres versus, quod ei aptiore loco supra legeren-

νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδηκότες αἰνῶ.

400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὁδυσσεύς·
ἢ ὃν τοι μεγάλων δώρων ἐπεισίτο θυμός,
Ἱππων Λιακίδας δαίφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ¹
ἀνδράσι γε θυητοῖσι δαμῆμεναι ἡδ' ὄχεισθαι,
ἄλλῳ γ' ἢ Αχιλῆι, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.

V. 401. ἡ μίλα τοι μ. schol. ad 1 ἡ Αχ. Vind. ed. — V. 406.
Thuc. VI, 8. — V. 404. ἄλλῳ | Εκτός διος Apoll. de constr.

ter 309., et σφίσις a persona secunda alienum censerent, veteres iam aut eiicerunt aut ubelo notarunt. At schol. Venetus ea de re ita ambiguo loquitur, ut plura sibi contradicere videantur. Quae quomodo conciliari possint, brevissime explanabo. Primum igitur narrat Ammonium, Aristarchi auditorem, in libello, cui inscriptum erat: περὶ τοῦ μη ρεγοντας πλείσιοντς ἐκδίσεις τῆς Αριστοράχειου διορθώσεως, versus istos de magistri sententia spurious iudicasse et versus 397. ἡ ἡδη χείρεων edidisse. Ex iis, nisi opinio fallit, efficiuntur verba proposita: καὶ παρὰ Αριστοράχειον δὲ ἡθετοῦντο, ἐπεὶ τοις Αριστοράχου ἔργοντο εἰ ἡδη, ταῦτα δὲ δίδυμος πηδῶν στίχων τοιων, Didymi putius esse quam scholiastae. Nam Aristarchum, si superiora contuleris, ἡ ἡδη, quod rei convenit, adoptasse erit certum. Iam priori illi annulationi fidem faciunt ea, quae paulli post, e Nemesiois tetralogia ducta, subiiciuntur. Hic enim nihil in Aristarchi commentariis reperit, quo obelorum versibus istis appictorum causas explicarentur: Ammonium vero scripsisse dicit, Aristarchum iis primum ροθλας signum apposuisse, deinde vero nolatos sustulisse. Cuius iudicij rationem hancce fuisse cuniicit? ταχα διὰ τὸ ἐπὶ δευτέρου προσώπου τὸ σφίσις τετάχθαι καὶ ἀρωθεὶς μετηρύθαι. Quare dispiciendum erit ei, qui totum hanc rem scienter illustrare et recte dijudicare voluerit, utrum pronominum natura et vis Aristophanis et Aristarchi opinioni et censorac pondus afferat, an illi sint contrariae. Iam primum omnium epieis posterioribus liberiorem dicendi usum esse nemo ignorat, deinde Wolfius in prolegom. 147 sqq. acute et vere demonstravit Aristarchum primum pronominum personalium, quae vocantur, vim ac potestatem arctioribus circumscripsisse finibus. Itaque hoc pro certo et explorato habeam, ei, qui integrum Aristarchi recensionem quasi instaurare in animum induxerit, versus istos aut eiiciendos aut cum Vindob. et Aristonico indicativos repunendos esse. Nobis vero, qui maxime probabilia sequimur, satis fuit causas, quibus Alexandrinorum criticorum principes moti ita statuerint, investigasse, nihil autem pro arbitrio decernamus, praesertim quem alia adsint exempla, Aristarchi doctrinae infesta, vid. in primis I. H. Vossium in sched. crit. II, 117 sqq. de ista pronominum ambiguitate eruditæ et plene disserentem.

V. 401. Erravit schol. Thucydidis, vid. Enst. 814, 28, Athen. XIII, 563, f. ell. II. 3, 183. 6, 215. 7, 48. 18, 394. 19, 315. Od. 12, 280.

V. 402 et proximi, qui de iusigni Achillis robore et equorum,

405 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεμέως κατάλεξον·
 ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπες Ἐκτορα, ποιμένας λαῶν;
 ποῦ δέ οἱ ἔντει κεῖται Ἀρήσι, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
 πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρωίων φύλακαι τε καὶ εὐραι;
 [Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· οὐ μεμάσσιν]

I, 3, 21. — V. 408. πῶς δαλ | ἄσσα V. Rom. IV. —
 V. Vind. un. Ar. — V. 409.

quibus vehebatur, agunt praestantia, *infra* 17, 76 sqq. redeunt.
 Prior vero medi pars tertio adest 20, 266.

V. 404. Particulam falso abiectam a Vindob. librario supplet
 liber quintus, cf. Eustath. 814, 30 et 37.

V. 406. Importuna quiesdam seculitas Apollonii locis allavit
 ullimum, vid. eundem de adverb. 616, 12. Et M. 669, 14. et
 Thom. Magistr. v. ὅποι sive ὅπου.

V. 408. Aristarchus, articulum Homero inauditam ratus, fratribus poetae locis, uni Iliados, duobus Odysseae 1, 225. 24, 299, particulam dūt, qua voculis interrogandi vis augeri solet; ex Atticorum dialecto invexit, cf. schol. Ven. Apoll. de synt. 1, 2, 6; ell. 38, 77 sq. Apoll. Lex. 215. Ammon. de differ. verb. p. 39. Hesych. 1, 877. et Etym. Gud. 132, 46. Ionibus vero sive epicis illam cognitam fuisse iam Apollonius Alexandrinus 1. l. minus certam habuit, Innge plures nostra vel patrum memoria prorsus negarunt, e quibus nominasse sufficiat Wolf. In praef. ed. nov. p. 37. Hermann. ad Vlger. 849. et Nitzsch. ad Od. 1, 225. Pauci admodum decrell Aristarchei patroni extiterunt, ut olim Bergler. in praef. ad Ilomer. ed. Amstelaedamens. p. 10 sq., nuper Thiersch. in gr. Gr. §. 163. auctot. Quos ut nihil morarer, et doctissimorum suffragia et librorum auctoritas suaserunt.

V. 409 sqq. Versibus tribus, pro spuriis iudicatis, in Veneto, quod e Nestoris oratione 207 sq. male repetiti putatur, asterisci sunt adiecti. Etenim nocte iam ad lucem vergente Ulixes e Dolone ridicule quereret, utrum Troes maneant, an in urbem redeant; deinde Dolon, ad alia Ulixis interrogata accurate respondens, his nihil prorsus reponit. Quod interpretis Veneti iudicium prudens et acutum eam certe habebit vim, ut locum, suspicioni gravis obnoxium, notemus. At quae idem grammaticus insuper addit: τὸ δὲ ἄσσα ἐρθύσε ψιλωτοῖς λοδούραπε γαρ τὸ τῆτα, de his maior dubitandi materia subest. Scio quidem non modo Eustath. 813, 35. et Etym. M. 167, 35. his consentire, sed Wulfiam etiam deeretur istud approbare; his vero, quae grammatici de pronominibus hisce alibi praecipiunt, penitus cognitis et perpermis, non possum non dissidere. Quod ut clarum intelligatur et reliqua firmo quasi fundamento innititur, praenittere licet duos schol. Venet. ea de re monita, quae ad Il. 1, 554. attulerunt. Ibi ligatur schol. A. sic commentatur: ἄσσος ἀ μὴ Πτολεμαῖος δασύνεται τριά λίγων σημαντευτα τὰ ἄσσα, τὸ τε ἄττικα καὶ δοσα καὶ τινά καὶ ὅτε μὴ λοδούραπε τὸ ἄττικα δασύνεται. ἄλλα καὶ ὅτε τὸ δοσα, ὃς ἐπὶ τοῦ ἄσσος ἀ μὲν περι τοῦ αἴρη (Od. 5, 188.) ψιλοῖ δι, ὅτε τοῦ τοῦ τοῦ παραλαμψάεται. Schol. BL provocant ad Aristarchi et Hero-

410 αὐθι μένειν παρὰ τησίν ἀπόπροθεν; ἡδ πόλινδε
ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιούς.]

Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε Δόλων, Εὔμηδεος νιός·
τοιγάρ εἴώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Ἐκτῷ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,

415 βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σῆματι Ἰλου
νόσφιν ἀπὸ φλοίσθιν· φυλακὰς δ' ἃς εἶρει, ἥρως,
οὗτις κεκριμένη ἔνεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει.

ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἑσχάραι, οίσιν ἀνάγκη,
οἱ δ' ἔγρηγροδθασι, φυλασσέμεναι τε κέλονται

420 ἀλλήλοις. ἀτὰρ αὐτὲ πολύκλητοι ἐπίκουροι
εῦδουσι· Τρώσιν γάρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·

ii.

V. 410. ἀπόπροθι ol. vulgo. —	vulgo et Eust. 815, 15. — V.
V. 413. ἀγορεύσων V. I. ap. schol.	419. οἱ γ' ἵηρ. un. liber ap.
A. — V. 418. ὅσσαι γὰρ ol.	Heyn. — V. 421. εῦδουσις V.

diani testimonia hisee: Ἀρισταρχός φησι τρία σηματεῖν τὴν λέπιν,
τὸ τιμά, τὸ ἀτέμα, τὸ ὄντα. καὶ ἀεὶ φιλοῦται, πλὴν τοῦ ὅτε
δηλοῖ τὸ ἀτέμα· τότε γάρ διπόντεται, καὶ ἐστι κατὰ τὸν Ἡρόδιαν
ὅν μέρη λόγου, τὸ μὲν ἀρθρὸν καὶ τὸ οὐδὲ Μεγαρικὸν δηλοῦν τὸ
τιμά. ἐν δὲ τῷ προκειμένῳ οἰχῳ φιλοὶ τὸ ἄσσον, καὶ ἀξιοὶ δηλοῦν τὸ
ὄντα. Videamus igitur grammaticos nou ab omni parte inter se
convenire, cuius disscussionis vestigia impressa sunt aliis, qui il-
lorum regulas et praecepta nullo delectu adhibito suis quasi hor-
reis intulerunt, vid. Etym. M. 157., 45. ell. 167, 35. Eust.
148, 38. ell. 813, 34. Phavor. 299, 43 sqq. ell. 314, 10. Plu-
rimi tamen ab Aristarcho et Herodiano eo differunt, quid ἄσσα
φιλοὶ περόν nihil nisi τινὰ significare dicunt, ἄσσα vero tum τινὰ
tum ὄντα, quae discrimine vel nullo vel exiguo admodum distin-
tentur, comprehendere existimant. Hoc in numero sunt lexicographi
propinquorum omnes, cf. Hesych. I, 579. Harpocrat. 32. Am-
mon. de differ. verb. 26 sq. Zonar. I, 322. et alios. Nemo
vero, quantum investigare potui, ἄττα interrogativi τίτη locum
occupasse retulit; imo Phavor. 299, 50.: ἄσσα τε μητιόσως με-
τὰ οὐρῶν ἀττὶ τοῦ τίτη βορκεύονται, διὸ καὶ φιλοῦται, aperie-
seribit. Quare idem vel Eustathio et schol. Veneto reddendum
erit, vel grammatici isti τίτη et τινὰ ideo perosuerunt, quod
ἄσσα in Iliados exemplaribus ex Aristarchi Herodianive opinione
relictorum ruderunt. Hius quidem conjecturae admodum probabilitis
fidem auget II. 20, 127., ubi Venet. solus iterum assert ἄσσα οἱ
Αἴοι —. Nē quis vero mihi obieciat signum interrogandi, vers.
411. appositum, id neque Eustathii neque Veneti neque aliis cu-
jusdam testimonio confirmari, sed e prava Wolfi emendatione
ortum trahere addendum erit. Quod reliquum est: nemo, opinor,
dubitabit, quin, ea delecto, recte reddiderim poetac ἄσσα, et aliis
exemplis intum et Vindd. aliorumque praesidio sustentatum.
Idem vero de hoc loco senait Vossius.

οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴσαται οὐδὲ γυναικες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος ποσέῃ η πολύμητις Ὀδυσσεύς·
πῶς γὰρ νῦν Τρώεσσι μεμιγμένοι ἐπποδάμοισιν
425 εὑδουσι, η ἀπάνευθε; δίειπτε μοι, δῆμοι διείσι.

Τὸν δ' ἡμεῖσθετ' ἔπειτα δόλων, Ευμήδεος νίος·
τοιγάροις έγω καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
πρὸς μὲν ἄλλος Κᾶρες καὶ Ηαιονες ἀγκυλότοξοι,
καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, διοι τε Ήελασγοί·
430 πρὸς Θύμιβρης δ' Ἐλαχον Λύκιοι, Μυσοι τ' ἀγέλωχοι,
καὶ Φρύγες ἐππόδαμοι καὶ Μήνονες ἐπποκορυστατοί·
ἄλλα τίη ἔμε ταῦτα διεξερέεσθε ἔπαστα;
εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον,

et all. — V. 424. πῶς γὰρ δὴ | 432. τίη γέ με Vind. ed. τίη με
V. II. πῶς τ' ἄρα τὸν Ald. 2. — | Apoll. Lex. 323. τὶ η ἴμε et πα-
V. 431. ἐππόδαμοι Ar. — V. | φεζεγέσθαι Et. M. 415, 20. —

V. 410. Bene sannavit Barnesius e vers. 209. Ἀπόρροθεν
autem Ven. Vindd. et all. exhibent, Apoll. Arg. I, 39., cuius
Heyniius meminit; Brueckius demum corrupit: medelum e
libris ductam ipse olim admovi in diar. Ienens. a. 1814. Vol. IV.
p. 266 sq., et redixit eam nuper Wellauerus.

V. 413. Ἀγροτέων, Heynio teste, Townleios, vulgatum
Aristarchi est.

V. 418. Cum prioribus codicium voluntati parui, nam σσσοι
μὲν Ven. Vindd. et alii plurimi dant.

V. 419. Οἱ δὲ ἵγρ. respondet praecedenti μέρει; iceirco neque
οὐ γέ με neque Heynii oīds aptum poterit censeri. Hoc quidem ad-
est in Kust. commentariis 815, 15., ut voluit οἱ δέ, quemadmo-
dum manifesto legitur apud alios.

V. 424. Non ita male scribit Heynins δὴ cili. Od. 16, 70.
πῶς γὰρ δὴ τὸν θύεντος ἔγωρ ἐπαδέξομαι οἷκων; Verum assentum
cohiero, quod Ven. schol. eterque vulgare explicat, nec video,
quid molesti sit in particula temporali, Ulixē de praesenti castro-
rum Truijanorum facie seiscitante.

V. 430 sq. Ήαεο in unum conflavit Et. M. 458, 41. ita:
πρὸς Θ. δ' Ελαχον Μήνονες ἐπποι.

V. 431. Quod Aristarchus voluit, semel reperitur 12, 189.,
ubi οὔμενον proprium est.

V. 432. Etymūi. de eorum sententia, qui τίη ex interrogati-
vo οὐ et disiunctiva η̄ coauisces putarent, separavit, vid. Buttū.
in Lexil. II, 191. Hemisticchium prius passim recurrit leviter
mutatum, vid. II, 407. 17, 97. 21, 562. 22, 122, 380.

Θρήνεις οἰδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, έσχατοι ἄλλων⁴

435 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, πάις Ἡίουνηος.

τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἡδὲ μεγίστους⁵,

λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι·

ἄρια δὲ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὐνήσκηται·⁶
τεύχεις δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,

440 ἥλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὕτι καταδυνητοῖσιν ἔπικεν
ἄνδρεσσιν φορέειν, ἄλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

ἄλλ' ἡμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὀχυπόροισιν,
ἡὲ με δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,
ὄφρα κεν ἔλθητον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,

445 ἡ ὅτα κατ' αἴσαν ἕπιπον ἐν ὑμῖν, ἡὲ καὶ οὐκι.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα τιδῶν προσέφη κρατερὸς Διομήδηος·
μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
ἔσθλα περ ἀγγεῖλας, ἐπεὶ ἵκε χεῖρας ἐς ἀμάρα.

V. 435. πάις. W. — V. 438. ἄριπτά οἱ et ἡσκηνει Vind. quint. — V. 442. ἄλλ' ἐμὲ τοὺς ol. vulgo, ἄλλ' ἐμὲ νῦν τηνσοὺν Ald. 2, ἄλλ' ἐμὲ τοὺς μὲν Barnes. — V. 443. ἡ ἐμὲ vulgo. — V. 445. ἡ ὅτα αἴσαν Ar. H.

et ol. vulgo. — Ib. οὐχὶ Vind. ed. — V. 448. ἀμάρα vulgo, ἀμάρα Vind. quint. — V. 449. ἀπολίσσομαι Vind. ed. — V. 450. ἔσθλα Vind. quint. — V. 451. ἡ ἀραρτίζ Ald. 2, corrupte. — Ib. πολεμίζων V. Vind. ed. et ol.

V. 434. Memorat hunc versum Et. M. 599, 40. v. νέηλυς, ubi Ἰλ. β' pro κ' falso solet edi.

V. 435. πάις bisyllabum scribendum esse cum Ven. et aliis dixi in Excurs. VI.

V. 442. Infelici emblemate versus defectui succurrit Aldus; melius filo libri rem administrant, particula μὲν e fuga retracta, quae Ven. Vindd. et plurimorum est.

V. 443. Cum Vossio ad h. in Cer. 44. ἡὲ με δήσαντες emendandum putari, quod Homerus, ut ille copiosius demonstravit, pronomini ὄρθορον μέντη subiectit ἐγκλητικόν, vid. Od. 11, 399, 401, 406. οὐτ' ἐμὲ⁷ ἐν — 408. οὐτε μ' ἀνάργειος ἄνδρες.

V. 445. Parum interest, utrum Veneto an Aristarcho fidem habeas. At quominus huic accederein, exemplorum similitudo prohibuit, vid. 2, 238. Od. 4, 632. Vind. οὐχὶ, quod passim invasit, schol. A. reicit.

V. 448. Erroris pervulgati vestigium insidet Vind. quinto, mutati vero spiritus causam ac rationem uberiori exposui ad 6, 414.

V. 449. Pluralis et in plerisque Vindd. est et in Ven. Eo Ulixem idem sentire ac Diomedem indicari schol. A. observat.

V. 450. Εἰσθλη, utpote ab εἴη, proficisci or, repetitum, illustrant Apoll. in Lex. 249. Et. M. 301, 35. Eust. 817, 87, add. Od. 19, 69.

εἰ μὲν γάρ κε σε νῦν ἀπολύσομεν, ηδὲ μεθῶμεν,
450 η τε καὶ υστερον εἴσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ηδὲ διοπτεύσων, η ἐναντίον πολεμίξων.
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χεροὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἐπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείουσιν.

455 Η, καὶ ὁ μὲν μην ἔμελλε γενεῖσον χειρὶ παχεῖῃ
 ἀψάμενος λίσσεοθαι· οὐδὲ δ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν
 φασγάνῳ ἀτέξας, ἀπὸ δ' ἄμφῳ κέρσε τένοντε·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦτο κάρη κονίγσιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδένην κυνέην κεφαλῆφιν ἔλοντο,
 καὶ λυκένην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·

460 καὶ τάγ' Ἀθηναίη λητεῖδι δῖος Ὁδυσσεὺς
 ὑψός ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἐπος ηὔδαι.

Χαῖρε, Θεά, τοῖςδεσσοι· σὲ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ· ἀλλὰ καὶ αὗτις

vulgo. -ζην Vind. quatu. —
 V. 453. οὐκ' ήτ' ίπ. vulgo ol.
 et H. — V. 457. φθεγγομένη
 V. L. ap. schol. L. et all.,
 Vind. un. ex correct. — V. 458.
 κεφαλῆφιν V. H. et plures. —

V. 459. λυκήν Vind. ed., inepte.
 — V. 460. τάδ' Ἀθ. id. — V.
 461. ἕψόθ' ἄρ. Vind. un. ἕρ-
 σχετο V. L. ap. schol. A. — V.
 462. χαῖρε Θ. τοῖς δή γε Vind.
 ed. — V. 463. ἐπιβωσόμ. Ar. —

V. 451. Futurum bisce accomodatius sustinent Vind. un.
 libri quidam apud Heynium et Eust. 817, 37. ell. 53.

V. 457. Qui φθεγγομένη reciperen, Dolonis esput humeris
 recisum vociferari putarunt. Horum et ineptias et imitatorum
 stultitiam exagitant sapientiores, velut Aristotel. de part. ani-
 mal. III, 10. Eust. 818, 4. Scholl. Bl.V. et schol. Nicandr.
 ad Al. 215. Illud vero iam propterea falsum est, quod Homerus
 τὸ κάρη solum novit, cf. ad 5, 214. De garrulo Seleuci regis
 hospite, cui Dulonis sors accidit, versum recitat Plutarch. VIII, 25.

V. 458. Sine cassum discrimine plerumque edunt libri κατα-
 λήφειν: Ven. quidem ī subscripto uonnisi semel 16, 762. caret.
 Wolfius iam emendavit, cf. Schaefer. ad poet. gnom. p. 237.

V. 461. Et adverbium et verbum sana sunt; illud explicant
 scholl. Bl., hoc verum praestant 7, 412. 14, 499.

V. 462. Formam rarissimam τοιχόσσοι uberior illustrat Eust.
 818, 36., add. Thiersch. in gr. Gr. §. 206, 23.

V. 463. Vulgatum reddit schol. D. Ιτι βοήθειαν επιβωσόμεθα,
 nec differt Eust. 818, 43., vid. Od. 1, 378. 2, 143. Contra
 Aristarchus ἐπιβωσόμεθα, i. e. δόροις τιμήσομεν, legisse dicitur, cf.
 scholl. Et. M. 357, 52. Apoll. Lex. 284. Iure illud miratur
 Heynius, et si, quod expedit, non invenit. Evidem conilio
 Aristarchum verbum longe alio sensu cepisse, siue grammatici

πέμψοντας ἐπὶ Θρησκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.

465 "Ως ἂρ' ἐμώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψόσ' ἀείρας
θῆκεν ἀνὰ μυρίκην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμα τ' ἔθηκεν
συμμάχας δόνακας μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὅζους·
μὴ λαῖθοι αὐτις ἴότε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

τὰ δὲ βάτην προτέρω διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·

470 αἵψα δ' ἐπὶ Θρησκῶν ἀνδρῶν τέλος ἤξον ἴόντες.
οἱ δ' ἐνδον καμάτῳ ἀδηκότες, ἔντεα δέ σιριν
καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
τριστοιχή· παρὰ δέ σιριν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι.

'Ρήσος δ' ἐν μέσῳ ἐνδε, παρ' αὐτῷ δ' ὥκεις ἵπποι
475 οἱ ἐπιδιγμάδος πυμάτης ἴμασι δέδεντο.

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ιδὼν Διομήδει δεῖξεν·
Οὐτός τοι, Διόμηδες, ἀνήρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
οὓς τῶν πίρανσκε δόλων, ὃν ἐπέφνουμεν ἡμεῖς.

ἀλλ' ἄγε δὴ πρόφειρε χρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
480 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λύ' ἵππους·

V. 464. ἀγνελε τ. κ. εὐν. V. I.	11. — V. 470. Εἰσεν Wind. ed.
ap. schol. A. — V. 465 et 505.	— V. 473. τριστοιχεῖ V. vulgo
ἴρων ἀ. Ar. in alt. — V. 466.	et H. — V. 475. οἱ V. L. apud
δέελος Wind. ed. — Ib. σέματα ⁷	schol. A. — V. 478. πίρανσκα
Ald. 2. c. antiqu. nonnull. —	Vind. un. — V. 481. ἦ οὔγε
V. 467. ἐριθηλοῦς Et. M. 283,	άρδη. Eust. 819, 50. — Ib.

arbitrantur, eaque de re ad locum simillimum 22, 254. pluribus
dissaram.

V. 464. Grammaticorum emendationi nullum aliud accedit
praesidium.

V. 466. Eust. 818, 47 sqq. Aristarchus et schol. δέελος, a
Wind. librario expulsum, defendant.

V. 467. Homericum ἐριθηλίης praeter libros commendat
Apoll. in Lex. 298.

V. 470. Meendum Windohonensi admixtum detergunt quum
libri tum Etym. M. 750, 39., quanquam versum male refert ad
II. τ.

V. 473. Nolui ut in re dubii plena Wolfium deserere.
Diphthongum, cui Hes. theog. 727. faveat, certe non agnoscit
Ven. infra 23, 358. vid. ad 8. 197.

V. 475. Numerale οἱ relicit et vers. 473., eius maiorem
partem habuimus 5, 195., et verbum, suepissime ita iunctum, vid.
22, 398. 23, 853. Od. 10, 95. Libris congruit Moschopul.
46, 13., et si δέελος perperam edit.

V. 481. Eostath. I. 17 puelico surrogavit vulgare. Prono-
minis vero tenorem non modo loci ratio posset, sed etiam com-
paratio cum II. 5, 228. Venetum recte ita distinxisse ostendit.

ἢ σύ' ανδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ Ιπποι. *

"Ως φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
κτείνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὀρυντ' αἰεικῆς
ἄστοι θεινομένων· ἐουμαίγετο δ' αἴματι γαῖα.

485 ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθῶν,
αἴγεσιν ή ὄτεσαι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·

ὡς μὲν Θοῆτας ἄνδος ἐπώγετο Τυδέος νιός,

ὅφρα δυώδεκ' ἔπειφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὁδυσσεύς,
οὗτιγα Τυδείδης ἄσσοι πλήξει παραστάς.

490 τὸν δ' Ὁδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἔξερύσασκεν,
τὰ φρονέων κατὰ θυμὸν, ὅπως καλλιτεριχες ἵπποι
ἥεια διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοίατο θυμῷ
γενοροῖς ἀμβαινόντες· ἀήθεσσον γὰρ ἔτι αὐτῶν.

νερχοις απρωτοντες αηδεουσαν γαρ ει παν
αλλ οτε διν βασιληα κυρέσσατο Τυδεος μιός.

495 τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδία θυμὸν ἀπηύρα,
ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὅναρ κεφαλῆγειν ἐπεστη-
τὴν νύκταν, Οἰνεῖδας πάις, διὰ μῆτριν Ἀθήνης.

δέ μοι εἰ. vulgo. — V. 483.
ἔργοντ' ἀ. V. Vindd — V. 485.
ἴτινας θλίθων Ald. 2. Rom. — V.
486. ἄρρενοις Ald. 2. c. antiqu.
ἄρρενον Vind. ed. -στε lib.
quint. — V. 489. πληθυσμού V.
L. ap. schol. A. — V. 490.
τόρδος Όδ. H. et all. — V.
493. ἐμβαθύν. Vind. quint. —
ib. ἀπόθεσαι Vind. ed. — lb.
αὐτοῖς Vind. un. αὐτὸς schol.
A. ad 5, 231. —

V. 488. Augmentum, aliis exemplis tutum, non eiecerim: ita Ven. eo utitur 3, 13. 7, 20. 21, 20. Versus idem, persona tantummodo mutata, reperitur in Od. 24, 184., add. 22, 308. et ll. 21, 19 sq.

V. 485. Male separari praepositionem iudicio sunt 20, 91.
Od. 13. 124.

V. 486. Subiunctivo libri adsunt V. Vind. all. et Eust.
819, 61.

V. 489. Aristarchi fuisse nūctū certiores nos facit schol. A.,
add. Vindd. Eust. 820, 17.

V. 490. *Apodusius iterum non perspexit Heynlius: id, quod communi editorum consensu nunc receptum dicit, paucissimorum est. vid. ad 9, 510.*

V. 493. Aoristo, eui obstant Ven. Vindd. plures, Eust. 820, 23., non opus esse putaverim: Hesychii ἀρθρῶν 1, 128., ut interpres bene admouent, ex nostro depravatum, magis etiam firmat imperfectum. Schol. A. I. I. τοιοῦτο τοι, inquit, καὶ τὸ δὲ τῇ Δοκωτῇ, retulit ergo ad Ulixem, cuius voce nondum assuefacti dicuntur Rhesi equi. Sed melius ac scitius εἰπεῖν erit; quod equi τρίγλυφος, quemadmodū Dolon eos vocat, caesorum stragam exhorruerunt, vid. schol. V.

V. 497 Aristophanes et Zenodotus diceerunt, eius

τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὁδυσεὺς λύε μάνυχας ἵππους,
σὸν δ' ἡμερεν ἴμᾶσι, καὶ ἔξιλαντεν ὄμιλον
500 τόξῳ ἐπιπλήσσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαιεινὴν
παικίλου ἐκ δίφροιο νοίσατο χερσὶν ἐλέσθαι·
φοίησεν δ' ἄρα πιφεύσκων Διομήδει δῖφ.

Ἄνταρ ὁ μερμήρις μέρων, ὁ τι κύντατον ἔρδοι·
ἡ ὅγε δίφρον ἐλῶν, δθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
505 ὁμοῦ ἐξερύνοι, ἡ ἐκφέροι ὑψόσ' ἀείρας·
ἡ ἔτι τῷν πλεόνων Θρησκῶν ἀπὸ Θυμὸν ἔλοιτο.
Ἴως ὁ ταῦθ' ὀρμαῖνε κατὰ γρέναι, τόφρα δ' Ἀθήνη
ἔγγύθεν ἰσταμένη προσέληη Διομήδεα δῖον·

Νόστον δὴ μνῆσαι, μεγαθύμον *Tυδέος* νίτ,
510 νῆας ἐπι γλαιφυράς· μὴ καὶ πειροβημένος ἔλθης·
μή πού τις καὶ *Τρῶας* ἐγείρησιν θεός ἄλλος.

V. 501. ποικίλην Vind. ed., per- | antiq., male. — V. 506. ἦ
peram. — V. 502. φολεοκεν | ὅγε τῶν Vind. un. — V. 513
libr. pauci. — V. 503. μερμή- | et 529. ἐπιβρέσσατο ol. vulgo et
ρική V. — Ib. πίριτορ ol. vul- | altero loco W. — Ib. κόπτε
go et Eust. 821, 18. — V. | vulgo. — V. 515. ἀλαὸν σκο-
504. τεύχει x. Vind. quint. et | πτήν Z. ἀλαὸς σκοπιή V. — V.
H. — V. 505. τὴ διηρ. edit., | 517. κατεδάσσατο Vind. ed. W.

indicioi causas uberioris refert schol. A. Ac profecta, si quis alias,
grammatici prodit industria, qui qualis fuerit terror per somnium
Thracum regi a Minerva obiectus erat explicaturus.

V. 499. Insolentem et rāram verbi formam e veteribus affin-
gunt Eust. 820, 56. Et M. 420, 6. Phavor. 849, 27. Suid.
II, 48. At temere hue revocant Hesych. I, 1608. Ἡσέρ: ἕβά-
σταζεν: illa enim valde diversa esse patet, vid. Callim. in Iov. 23.

V. 502. Frequentativo repugnant tum codd. tum alii testes
gravioris momenti, ut Eust. 821, 18. Apoll. in Lex. 588. Et
M. 705, 20.

V. 503. Crebrior poetice usus in causa fuit, ut negligetur
exquisitus dicendi genus. Nam superlativo insignis Diomedis au-
θαῖς egregie declaratur. Alterum est in II. 8, 483. Od. 7, 216,
II, 427. 20, 18, magis accommodatum, sequente ἄλλα. Nostrum
vero Nomero non prorsus ignotum fuisse poetarum posteriorum
exempla ostendunt, vid. Apoll. Arg. III, 514. Nic. Ther. 168,
Quint. Smyrn. VIII, 441., qui initius est hymn. Hom. in Cer.
807. Vulgatum μερμήρική adiuvant Vindd. scholl. BL, et Eust.
821, 18.

V. 505. Ne critici nostrae retalia, asperrima quaque luben-
tissime amplecti soliti, editorum priorum robiginem exosculentur,
eadies Walfia adstipulati monent.

“Ως φάθ’ ὁ δὲ ξυνέηε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
καρπαλίμως δ’ ἵππων ἐπεβήσετο· κόψε δ’ Ὄδυσσεὺς
τόξῳ· τοὶ δ’ ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 515 Οὐδέν ἀλαοσκοπιὴν εἰχ’ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
ώς ἵδ’ Ἀθηναῖν μετὰ Τυδέος νιὸν ἔπουσαν·
τῇ κοτέων Τρώων κατεδύσετο πουλὺν ὄμιλον,
ἀρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἰπποκόωντα,
Πήσου ἀνεψιὸν Ιεθλόν. ὁ δὲ ἱξ ὑπνον ἀνορούσας,
520 ώς ἵδε χῶρον ἐρῆμον, ὃθ’ ἔστασαν ὠκέες ἵπποι,
ἄνδρας τ’ ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλίῃσι φονῆσιν,
φυμαζέν τ’ ἄρ’ ἐπειτα, φίλον τ’ ὄνομην ἐταῖρον.
Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἀσπετος ὥρτο κυδοιμὸς
θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
525 ὅσσα, ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοῖλας ἐπὶ νῆας.

— V. 519 sqq. Zenodot. trans-
ponit ita:

— — — — — ὁ δὲ ήτοι
ἀρέορους
φύμαζεν τ’ ἄρ τοις. — — — — —

— — — — — ὁ δὲ χ. ἡρ. — — — — —

V. 520. Ἑρμηνεία Vind. ed. Herod.
περὶ λέξ. πον. 23, 6. — Ib. ὁ δὲ
ἔστασαν Vind. ed. H. —

V. 513 et 529. Heynlius scilicet et commode paruit Veneto, cuius interpres Aristarchi auctoritatem adesse animadvertisit, cf. ad l. 428. In versus clausulam κόψε cum maxima librorum parte reduxi. Imperfectum, quod vulgares occupavit editiones, sollertiae debetur eorum, qui Ulixem equos incitaunem similem putarent Vulcano, ferrum malleo tuidenti, vid. 18, 379. Od. 8, 274. At primum equi domiti moderatoribus prompte obsequuntur, vid. exempla ad Il. 5, 366. a me collecta, deinde κόψε poetae proprium est, cf. 12, 204. 13, 203. 23, 690, 726.

V. 515. Ven. ter sibi constat, vid. 13, 10. 14, 185. At schol. A. ἀλαοσκοπῆν medio loco rectius committit cum aliis, ut Vindd. Eandem rationem aliis veterum probatam fuisse copiosius ostendit Heynlius, cf. Eustath. 821, 53. Et. M. 57, 11. Praeterea nemo facile dicat, cur h. l. ἀλαοσκοπῆν, reliquis omnibus, add. Od. 8, 285. Hesiōd. theog. 465. ἀλαοσκοπῆν feratur. Expoli igitur eum Eust. et Rom. tenoris pravitatem, vid. Et. M. 718, 53. Aread. de acc. 100, 2., apud quem nonne barbarum σπονδιὰ vero et Graeco σπονδιὰ in posterum cedet.

V. 519. Zenodotum schol. A. brevissime refutat hiace: πρῶτα δὲ λόρτα ήσαν κλατεῖν.

V. 520. Ionicum accentum sapienter fuentur Eust. 531, 22. 822, 5. Et. M. 373, 16. 824, 27. Nodem modo ὁ δὲ ἔστασαν Ven. pariter atque alii plurimi tutum reddunt, vid. Excurs. V.

Οὐ δ' ὅτε δή ό· ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν,
Ἐγθ' Ὁδυσεὺς μὲν ἔρυξε Διὸς φίλος ὀκέας ἵππους·

Τυδείδης δὲ γαμᾶξε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
ἐν χείρεσσος' Ὁδυσῆτε τιθει· ἐπεβίπετο δ' ἵππων.

530 μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
[νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἐπλετο θυμῷ].

Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄει, φώνησέν τε·

Ὥ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἥδε μέδοντες,
ψεύσομαι, ἣ ἔτυμον ἔχεω; κέλεται δέ με θυμός.

535 ἵππων μ' ὀκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οῦστα βάλλει.
αἱ γὰρ δὴ Ὁδυσεὺς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
ἀδ' ἄστρος ἐκ Τρῶων ἐλασσαίστο μῶνυχας ἵππους.
ἄλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρῶων ὄρυμαγδοῦ.

540 Οὖπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἥλυθον αὐτοί.
καὶ ὃς οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
δεξιῇ ἡσπάζοντο ἐπεσσοί τε μειλιχίοισιν.
πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἵππότα Νέστωρ·

Εἰπ' ἄγε μ', ὡς πολύτιμον Ὁδυσεὺς, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
545 ὅππως τούσδε' ἵππους λάβετον· καταδύντες ὅμιλον

V. 526. Εκορτο Vind. ed. —

V. 529. δίδον V. L. ap. schol. A.

— V. 530. μάστιξεν δ' Ὁδυσεὺς

Vind. quint. — V. 534. ἐπίτρι-

μον' edd. antiqu. ἔτυμόν τε Vind.

un. — V. 537. ὡς δ' ἄρ. Apoll.

in Lex. 180. — V. 538. μετά

φρεσίν Ar. πάθειαν Vind. quint.

— V. 539. ἀριστος Ar. — V.

542. δεξιῆς edd. antiqu. δεξιῆς

τ' ἥπον. Eust. 823, 1. — V.

V. 530. Ulixis nomen e vers. 513. repetitum abesse poterit, et si varietatis eius schol. A. pariter fecit mentionem. Nihil enim novi est repetitina personarum mutatio.

V. 531 defuit in Ven. Vind. un. et Townl. et irrepsit fortasse ex Il. 11, 520. Eustathius quanquam eum abundare fateatur 822, 12 sqq., tamen pluribus demonstrare studet nihil inesse, quo magnopere offendamur.

V. 534. Cf. Od. 4, 140., ubi eadem Helenae sunt verba, Telemachum conspicatae. Zenodotus versum praetermisit.

V. 537. Corripisse poetæ manum Apollonium bene perspexit Villioisonius, vid. Et. M. 175, 19.

V. 538. Scholl. Venetis negligentius collatis Heynius Aristarcho tribuit μετά φρένα, quod duplice de causa falsum est existimandum.

V. 539. Aristarchus, utpote articulo inimicior, ὀριστος dedit, narrante schol. A. Non accedo, poetæ enim ipse usitatum ab Ari-

Τρώων; ἡ τις σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;
αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἡελίοιο.

αλεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, οὐδέ τι φῆμι
μαμνάζειν παρὰ νησί, γέρων περὶ ἑών πολεμιστής.

550 ἄλλ' οὕπω τοῖοντις ἵππους οὐδὲ ἐνόησα.

ἄλλα τιν' ὑμιν' ὅτια δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα.
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶι φύλετι νεφεληγερέτα Ζεύς,
κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέκρη πολύμητις Ὄδυσσεύς.

555 ὁ Νέστορος Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ἥεται θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἡὲ περὶ οἴδε,
ἵππους δωρήσαιτ', ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτεροὶ εἰσιν.

ἵπποι δ' οἴδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἔρεείνεις,

Θρησκίοις· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης.

560 ἔκτανε, πὰρ δ' ἐτάροντις δυοκαΐδεκα πάντας ἀρίστους.
τὸν τριχαιδέκατον σκοπὸν εἴλομεν ἐγγύθι, νηῶν·
τόν ὃς διοπτῆρα στρατοῦ ἔμιεναι ἡμετέρῳ
Ἐκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῷες ἀγανοί.

“Ως εἰπὼν τάφροιο διῆλασε μάννυχας ἵππους,

565 καγχαλόων· ἀμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαιροντες Ἀχαιοι.

545. πῶς δὴ τ. Plutarch. probl. 550. τοῖον δ' ίππ. Vind. ed.
symp. II. vol. VIII. 493. — Ib. — V. 552. σφωε Vind. quint.,
λαβέτην Z. — V. 546. σφῶι Z. male. — V. 557. ἕπειη π. φ.
Eust. 823, 9. σφῶι Vindd. H. vulgo. — V. 558. οἱ γε Vind.
Θεῶν πόρε Vind. quint. — V. quint. — V. 560. παρ' Itā-
548. ἀραιογόμετρα Ixion. — V. ποὺς Vind. ed. —

starchi machinis tutum praestat, vid. 6, 435, 11, 658, 13, 128.
V. 542. Haud dubie concinnitatis gratia Eustathio placuit τι,
eui per synizesin medetur, at ipse novit alterum, vid. 823, 6.
Quare δεῖξις ab eo lectum esse perperam eredit Heynius.

V. 545. Interpunctionem, quam Wolius aliquique induxerunt,
schol. Ven. Telephi grammatici testimonio confirmat. Ille sua-
serat ille τι τῷ η τον γραμματικοῦ. Structuræ asperitatem, quam
breviter tetigit Hermann. ad h. in Cer. 153., ita emolliri cer-
tum est. Nec discrepant aut Ven. aut Vindd.

V. 546. Zenodotum impugnat schol. A. Herodiano et Ari-
stacho sponsoribus allatis, Eustath. tamen l. l. σφῶι, quod
neccusativum esse statuunt, ὑπὲρ explicat. Ceterum libri et editi
et scripti sentiunt eum Aristareho, add. Apollou. de proo.
313, b.

V. 558. οἱδε non libri solum agnoscunt; sed Plutarchus
etiam in praecept. polit. IX, 223.

V. 560, Vindd. meliores occurunt Alteri libro.

οἱ δὲ ὅτε Τυδείδεω κλισίην εὗτυχτον ἰκόντο,
Ἴππους μὲν κατέδησαν ἐντμήτοισιν ἡμᾶσιν
φάτνη ἔφ' ἵππειγ, ὃδι περὶ Διομήδεος ἵπποι
ἐστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

570 νῆὶ δὲ ἐνὶ πρύμηῃ ἑναρᾳ βροτόεντα δόλωνος
Θῆκ' Ὄδυσεὺς, ὅφειρος ἴδον ἐτοιμασσαίατ' Ἀθήνη:
αὐτοὶ δὲ ἴδρῳ πολλὸν ἀπενίζοντο Θαλάσση
ἔρβάντες, ινῆμας τε ίδε λόφον, ἀμφὶ τα μηρούς:
αὐτὰρ ἐπει σφιν κῦμα Θαλάσσης ἴδρῳ πολλὸν

575 τίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέμυχθεν φίλον ἥτορ,
ἥς ὁ ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο.
τῷ δὲ λοεσσαμένῳ καὶ ἀλειψαμένῳ λίπιν ἀλιώ
δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
πλείου ἀφυσσάμενος λεῖθον μελιηδέα οἴνον.

V. 569. Ιοτασαρ Η. — V. 571.	V. 574. ἴδροις π. Gerh. leet. Ap.
Ιερὸς Vind. ed., malec. — V.	145. — V. 575. ἀνέψυχες Vind.
573. Ἰμβάντες Vind. ed. Rom. —	quint. et all. quid. — V. 576.
Ib. ινῆμας τὸ ἥδε λ. Et. M.	ἥς ὁ δομαρ. Η. — V. 579.
570, 2. κρ. τε ἥδε Vind. ed. —	ἀφυσσόμενος V. Ατ.

V. 572. In syllaba producta haeret Heynius, ne profecto ἀπεριβόρτο exspectandum erat, vid. de vera. Gr. her. 79 sq. At quum nemo diversi quiddam suppeditet, in communi omnium lectione acquicvi, add. Athen. I, 24, d.

V. 573. Verbū ἔρβάντες plurimi et optimi quique tinentur, et eadem de causa reiicienda erat Heyniī emendatio, vid. Eust. 624, 20. Apoll. Lcx. 441. et ad 6, 469.

V. 576. Recte ubique scribitur, vid. Etym. M. 151, 54.

V. 579. De Aristarchi mutatione, quam hoc loco solo recepit Venetus, dixi ad 3, 295. cll. 270.

ΙΑΙΑΔΟΣ Α.

Luce orta Agamemnoui, armorum decole insignis, Achivisque in proelium eductis Troes, Heetore urgente et praecunte, occurunt v. 1 — 66. Postquam dubio Marte aliquamdiu pognarunt, iusuita Agameinnois fortitudo aciem hostium inclinat, multos eosque principes sternit, reliquam turbam in fugam conicit v. 67 — 162. Hector, a Iove per Iridem monitus, Agameinnois impetum declinat, suos autem cohortatus pugnam restituit v. 163 — 217. Agamemnon a Coone, Antenoris filio, quem eum Iphidamaante fratre interficit, vulneratus ad naves revehitur v. 218 — 283. Quo cogito Heitor in Danaos ferocius invadit eosque repellit v. 284 — 309. Diomedes et Ulixes, Hectori et Troianis obviam facti, ab initio rem gerunt egregie, mox autem primum Diomedes, Pandori sagitta percossus, deinde Ulixes per Socum, quem caedit, cuspide sauciatus, Aiakis vero Menelaique interventu circumfusis Troum catervis crepus, ad naves revertuntur v. 310 — 488. Dum Ajax solita virtute hostium ordines territat, Machaonem, in altero cornu, Patridis telo petitorum, Nestoris currus medio ex tumultu reducit v. 489 — 520. Ainei, ab Heetore irroente pede teutim sese recipienti, nequidquam opem ferre parat Eurypylus, nam a Paride et ipse vulneratus proelio deeedere cogitur v. 521 — 596. Achilles, Machaonem castra praeterventem conspicatus, Patroclum ad Nestorem mittit scincitatum v. 597 — 617. Nestor, Patroclum longa ac blanda oratione remoratus in tentorio, petit, ut vel Achillis iram flectat, vel ipse, amici armis instructus, cum Myrmidonum cohortibus Danais, belli malis fatigatis, anxiillo veniat v. 618 — 803. Patroclus, ad Achillem redditurus, incedit in Eurypylum, qui ab eo impetrat, ut vulneri medicam applicet manum v. 804 — 848.

'Αγαμέμνονος ἀριστεία.

*Ἡώς δ' ἐκ λεγέων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο
ῶρυνθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροις ἡδὲ βροτοῖσιν.*

*Ζεὺς δ' Ἔριδα προταλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλέην, πολέμῳ τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.*

6 στὴ δ' ἐπ' Ὁδυσσῆος μεγακήτει νῆὴ μελαινῃ,
ἡ δ' ἐν μεσσάτῳ ἐσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος τοι δρ' ἐσκατα νῆας ἔισας
εἰρυσαν, ἡνορέγ πίσυνοι καὶ κάρτει χειρῶν.

10 ἐνθα στᾶσ' ἥντε θεὰ μέγα τε δεινόν τε

V. 2. φέρη libri quidam Rom.
Eust. 825, 38. — V. 8. Ἕρη-
τος schol. Viet. — V. 11. δρ-

— Ib. Ἀχαιοῖσιν μέγα δὲ σθ. ol.
vulgo. — V. 12. ἀλλκον Vind.
uu. — V. 15. ζώνυμοι Rom.
Eust. 827, 19. — V. 16. ἰδύ-

V. 2. In modorum finibus recte apud poetam describendis
quanta fuerit grammaticorum dissensio, hic locus cum aliis qui-
busdam, ut il. 19, 2. Od. 5, 1 sq., exempli esse debet. Nee
res eo adducta est, ut quid singulis quibusque congruum sit, plene
et accurate perspiciat. Temporū autem praeterito optativus,
etsi, Heynio iudice, alterum usus et ratio subtilior postulanti,
profecto erit aptior, add. Od. 3, 6., ubi vulgatum *κατέργη* Haclei.
aliorumque iussa pariter cessit optativo. Quid vero sit, quid
inter utrumque modum intercedat, luculenter ostendit Quint.
Smyrn. II, 620 sqq.

V. 5 sqq. vid. quae disputavi ad 8, 224.

V. 11. Apollonius in Lexie., nonnisi parte versus allata,
voem adscripsit integrum. Verborum et comprehensionem et
ordinem ex Ven. Vind. aliisque melius institutum tum schol. A.
explicando adiuvat, tum Eust. 826, 61. schol. ad Aristoph.
Acharn. 16. et schol. ad Pindar. Ol. IX, 63. stabilunt, add. 14,
151. hynin. In Ven. 46.

V. 12. Liquidam a Veneto nonquam non ingeminatam Vind.
alihi tueruntur, ut 2, 452. 14, 152. De infinitivo πολεμέσαι et
πολεμέσθαι dixi ad 7, 3.

V. 13 sq. Aristophanes, Zenodotus aliique improbaront, ut
pote ex. Il. 2, 453. temere adsutos. Causam eius iudicii schol. A.
redit. Illic enim Argivos, spe redeundi in patriam ostensa, arma
bellumque detectatos, Nestoris vero atque Ulixis eloquentia in-

ὅρθι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σύνενος ἔμβαλ' ἐκάστῳ
καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
[τοῖσι δ' ἀγαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἡὲ νέεσθαι
ἐν νησὶ γλαφυρῷσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]

- 15 Ἀτρείδης δ' ἐθόησεν, ίδε ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νάροπα χαλκόν.
κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρόεισιν ἐπισφυρίοις ἀραρίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
20 τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξενήγον εἶναι.
πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οῦνεκ' Ἀχαιοὶ[·]
ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆς.
τοῦ δ' ἥτοι δέκα οἷμοι ἔσται μέλανος κυάνοιο,
25 δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δευρὴν

σατο V. W. H. ἐδίσσοντο ol. Et. M. 618, 1., male. — V. 26. οὐτερδαλέος et	Aristoph. — Ib. ποιῶν ol. vulgo Eust. 827, 55. et scholl. BLV. —
---	--

eensos, consilio isto damnato, alaci animo in pugnam videmus proceedentes. Similis ratio quoniam ab his absit, versus illus parum commode repeti testantur. Quibus obloqui nulim, quamquam aliquis ex iis, quae Agamemnon 9, 17 sqq. suadet, non modi contrarium possit dicere, verum etiam nostrum librum, de quo dubitant viri ducti, arctiore quasi vinculo cum prioribus constringere.

V. 15. Ζώννυσθαι et librorum est et grammaticorum, ut Apollonii in Lex. 320., vid. ad 10, 78.

V. 16. Ne quid praeterisse videar, praesertim quoniam forte fortuna ad 1, 428. minus memor fuerim, duos superesse monem lucos, in quibus lectioνē dīσσο Veneti auctoritas praetexi possit, noster et 15, 120. At hi profecto cum aliis, qui repugnant, multitudine comparati aut nullius aut exigui certe sunt momenti, vid. modo nostris simillima 2, 578. 3, 328. 9, 596.

V. 17 sqq. Eadem de re saepius offerri nemo nescit; de Paride legimus 3, 330., redeunt autem 16, 131. et 19, 369., ubi Patroclus et Achilles ad proelium contra Troas ineundum sese accingunt. Zenodotum igitur minus scienter transpositisse singula iterum observat schol. A. ad v. 32.

V. 26. Ad Aristophanis emendationem prope accedit Hesiodos in theog. 825 sq. Consentiuot autem in vulgari pariter atque in praepositione consonis duabus suffulta libri, add. Etym. M. 633, 21. Apoll. in Lex. 511.

τρεῖς ἵκατεροθ', Ἱρισσιν ἑοικότες, ἀετε Κρονίων
ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὡμοισιν βάλετο ἔιφος· ἐν δὲ οἱ ἥλοι
20 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ πέρι κουλεὸν ἦν
ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.

ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦρην,
καλήν, ἦν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἥσαν·

ἐν δέ οἱ ὄμφαλοὶ ἥσαν ἐπίκοις κασσιτέρῳ

25 λευκοὶ, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος κυάνοιο.

τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῷ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,

V. 27. Ἰκάτεροθεν Ἱρισσιν Eust. 827, 56. Ἱρισσιν V. et all. Ἱρισ-
σιν Apoll. in Lex. 369. et He-
sych. II, 69., Ἱρίδεσσιν Z. — | V. 33. πηλὶ et ἥσαν all., vid.
schol. A. — V. 35. λευκοὶ,
ir V. L. ap. schol. A. — V.
36. τῇ δ' En Vind. ed., ut

V. 27. A Zenodoto Erida et Irin perperam confundi observat
schol. A. Irin deam et signum coeleste mensura syllabarum priorum
diversa distingui auctor est Eust. 828, 25. Novit tamen et
alterum, cui fidem et auctoritatem eouciliant Vindd. scholl. BLV.
et Rom. cum sequacibus, neque Apollonium Hesychiumve secus
existimasse initii quidem verisimile est.

V. 28. Eust. 827, 51. ἐπὶ γέρει στήριξεν cum aliis, quantum
aetio, omnibus. Itaque schol. A. scribens: οὕτως Ἰαχώς τὸ στή-
ριξε, respexit, ut opinor, ad 4, 443.

V. 33. Qui πηλὶ ἥσαν dederunt, explieuerunt περιπορείοντα.
Et vero locus concedi nequit, nam a poetæ et usu et simplicitate
abhorret, vulgari adest Eust. 828, 40.

V. 35. Genitivi Thessalici, qui vocatur, elisionem pruden-
ter respui ab intelligentioribus, ut ab Hermanno ad Orph. 721.
Bekkero in cens. I. I. 132., aliis, schol. Venetus aperte docet
hisce: εἰοὶ δὲ οὐ περιπορείον, ἵνα γένηται ἐπίθετον τοῦ καποτεψον,
κακῶς. Ήδος γάρ τότε παρὰ τῷ ποιητῷ τὴν Θεοπαλικῆν ταύτην κα-
λονομήτην γενεῖται εὐφορεῖθας, εἰ μὴ μέσον καλίσιον. εἰ γάρ καλίσιον,
η̄ κοιτη παραλειμματεῖται.

V. 36. Aliis libris et grammaticorum praeceptis convenit
Apoll. in Lex. Heynius e Philostrat. heroie. II, 693. ἴστρι-
φάρωτα commemorat, a quo meliores libri et scripti et editi dis-
sentient; vid. Boissond. ad h. l. Hie autem, aliorum exem-
plis congestis, veteres verbo illa in versus fine posito ornatum
quendam et nitorem quiescisse demonstrare studuit, add. Apoll.
Rh. III, 1214. Callimach. ep. 70, 1.

V. 38. Aristarchus aliquoties patiorem habuit easum secun-
dum, cuius alia postbae videbimus exempla. Codices pariter atque
interpretes in solito subsistunt; vid. Eust. 827, 7. et Et. M.
328, 35.

V. 40. Non modo Ven. et Harlei., sed magistri plurimi, Ar-
istarcheo, ἀμφιστρεψες inelius existimanti, assensum praebuerunt,
etiam, in quorum vel exemplaribus vel ecommentariis obtinuit.

δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἥν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
χνάνεος ἔλειπτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἡσαν
40 τρεῖς ἀμφιστρεψέεις, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυνίαι.
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίγαλον κυρένην θέτο, τετραγάληρον,
ἴππονοριν· δεινὸν δὲ λόγος καθύπερθεν ἐκενεν.
εἶλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δεω, πεκορυθμέναι γαλιώ,
οἵσια· τῇλε δὲ γαλκής ἐπ' αὐτόφεν οὐγανὸν εἴσω
45 λάιπ· ἐπὶ δ' ἵγδουσπισαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἡρη
τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσου Μυκήνης.

passim solet. — V. 38. ἐπ' αἰ- | vulgo. — V. 43. δοῦρα Eust.
τοῦ Ατ. et libr. pauci. — V. | 829, 16., ill. 32. et Rom. —
40. ἀμφιστρέψεις Vindd. et ol. | V. 44. ἀπ' αὐτόθι Viud. quint.

alterum, dum explicant: ἀλλήλαις περιπλεγμέναι, διὰ τὸ ἱρὸς
αὐχένος εἴρας, vid. scholl. Apoll. in Lex. 102. Hesych. I, 308.
Eust. 829, 10. Reets igitur Aristarchi monitis paruerunt.
Utrumque autem mature commixtum esse Sauidas I, 155. et
Lexie. a Bekkero in Aeed.-Graec. vol. I. editum p. 389. ostendunt.
In scholiis denique vulgaribus: ἀμφιστρέψεις ἐξ ἱρὸς στόμα-
τος τοῦ δράκοντος τρεῖς ἐπεφύκεισαν κεφαλαὶ ἀλλήλαις συρπιπλεγμέ-
ναι, vide, anno emendatius sít legendum ἐξ ἱρὸς σώματος.

V. 41. Adfuit totidem verbis 5, 743.; erebrius etiam proximus conspicitur, vid. 3, 337. 16, 138. 15, 481.

V. 43. Quod in ll. 5, 495. 6, 104. 11, 212. οἵσα δοῦρα,
nostro loco et aliis duobus ἄλκιμα δοῦρα, utpote sibi contraria,
scripserit; Wolfio oblicere videtur Bekkerns I. I. 170. At
illum considerate et scienter egisse censeri potest. Primum enim
Venetus et optimi quinque in ea, si qua est, sibi constant discre-
pantia; ne si quid diversi hic illie cernitur, ut nostro loco et in
ll. 16, 139 Romana et postremo loco Viudd. insuper ἄλκιμα
δοῦρα exhibent, ei quum aliorum obnuntuntur testimonia, tum sidem
illis, qui tueri videntur contrarium, ut Vindobon. unus et Eustath.
1050, 17. Deinde pluralis, etsi ferri possit in Iliados I. I., mi-
nime aptus est hic et in Od. 22, 125., ea quidem de causa, quod
proxime instat numerale δίω. Quo vel praecedente vel subse-
quente et Homeri et aliorum nrae eundem nominis numerum sibi
expedit, vid. modo ll. 3, 18. 10, 76. 12, 298. 21, 145. Od. 1.
256. 12, 228. 16, 295. 18, 377. 22, 101. Quint. Smyrn. IV,
588. Itaque duobus aliis etiam locis 16, 139. et 13, 241., ubi
eadem de re sermo est, quod Homeri principes duobus hastis in-
structi in bellum proficiunt solent, dualis, librorum consensu su-
stentatus, erit praferendum. Contra nomen vel indefinitum vel
certo numero non adstrictum pluralem admittit, unde δοῦρα nrae
δοῦρα μελλεῖ, οἵσα, γαλκήρα sexcenties offeruntur; vid. lexi-
eographos.

V. 46. Malorem huius partem cognovimus in ll. 7, 180.

'Ηνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἔκαστος
ἴππους εὐ κατὰ κύσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ;
αὐτοὶ δὲ ποντίες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
50 ϕώοντ'. ἀσθεστος δὲ βοὴ γένετ' ἡῶθι πρό.
φθὰν δὲ μέγ' ίππιῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.
ιππῆς δ' ὄλιγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
ἄρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἡκεν λέρσας
αἷματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὖνεκ' ἐμελλεν

— V. 48. ταργόν id. et edit. | μεθ' ἵππ. Viadd. ol. vulgo et antiquiss. — V. 51. φθὰν δὲ | H. — V. 53. λέρσας Eust. 830,

V. 47 sqq. Idem sunt, qui de Troianis leguntur 12, 84 sq., ubi Vindob. quintus iterum offert τάργον, parum commode.

V. 51. Lectioni Aristarcheae, codicibus numero paucis, auctoritate idonis comprobatae, iam Barnesius principatum detulit, nec veterum doctissimi reiecerunt, ut schol. A. Poll. in Lex. 687. et Hesych. II, 1503. Scholiaстae quidam, φθὰν μέγα et ὄλιγον μετεκίαθον disparia arbitratī, aut prius de tempore, posterius de loco intellexerunt, aut ab hyperbato, quo μέγα participio κοσμηθέντες adiungerent, opem petierunt. Quorum alterum ineptum Graceulorum prodit acumen, alterum a I. H. Vossio, siquidem eius mentem bene assequor, translatum esse miror. At argumentis, ut putant, gravioribus Veneto Aristarchoque occurrunt Clarkius et Heynius, φθὰν δὲ μέγ' ιππήων sermoni vel Homericu vel Graeco concinere negantes. Ex eo enim dici φθάρειν τινά, nec vero τινός, ell. 21, 262. Itaque tritum ac vulgare verius esse existimant, eaque poetae verba reddunt: Ἀpriores autem venerunt eom equitibus ad fossam instructi; equites vero paululum post sequebantur. Qood quomodo intelligere possis, non video. Fac enim pedites priores venisse, eos cum equitibus ad fossam instructos stare non posse patet, sin autem cum equitibus instructi ad fossam steterint pedites, priores eos illis fuisse falsum erit. Inde efficitur aut versum integrum aliena a manu subiectum esse: in quo Heynius, multa molitus, tandem acquiescit; aut praepositionem μετά loco esse movendam. In eius quidem subsidium, quod nescio an schol. Victor, voluerit (nam de re obscura obscurius est loquutus), aliquis obliquit, ιππῆς hoc loco noo equites, i. e. curru vectos, dici, sed eos ipsos, qui, currihos et aurigis relicts, peditum ordinibus sese immiscuerint. Verum enim vero ne haec quidem ratio apta et commoda erit censenda; nam satis ambiguo appallarentur ιππῆς qui nunc pedites sunt, et proxima ambiguitatem istam valde augerent. Quare nihil nobis superesse crediderim, nisi ut Aristarchi sententiam et tueamor et recte explicemus. Iam ut satisfaciam utrique, φθάρειν τινά alteri φθῆται τινός aut parum aut nihil obstat demonstrandum erit. Id autem et per se verisimile est, quod notio comparandi verbo isti insit, et exemplis quibusdam magis confirmatur. Etiam si Homerus recte et scite scripsit in Od. 23, 441 εἰ. φθέσοντας τούτοις πόδες καὶ γούνα καὶ πόδια Η

55 πολλὰς λεφθίμους καγκαλὰς "Διδὶ προῖάψειν.

Τρῶες δ' εὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
Ἐκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Ποντινδάμαντα,
Αἰνείαν δ', ὃς Τρωσὶ, θεὸς ὁς, τίετο δήμιρ,
τρεῖς τ' Ἀντηροφίδας, Πόλυνθον καὶ Ἀγήνορα δῖον,
60 ἵστεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.

"Ἐκτωρ δ' ἐν πολώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντος' ἔισην.
οὐος δ' ἐκ γεφίων ἀναφαίρεται οὐλιος ἀστήρ,

I. et Rom. — V. 56. Θρωσμῷ | schol. A. —
V. — V. 62, αὐλίος V. L. ap. |

ὑπῆρ, add. 11, 51., nemo, credo, negabit, ista et Latine reddi posse: illorum pedes ac genua prius frangentur vestris, et Graece aequae bene dici τούτων πόδες καὶ γόνατα φθόρραι τῶν ὑπερθέρων. Atque his quidem ἐπήνων, quod molestiam creavit, sartum lectumque erit. Sententia vero nulla alia subesse potest nisi hæc: Multo prius venerunt equitibus ad fossam instructi; equites vero modico subsequebantur intervallo. Quæ nemini mira et discordia videbuntur, si reputaverit poetam peditum alacritatem, quam eximiam fuisse testatur, verbis exaggerasse altius. Ceterum schuliastæ Ven. praeceptum dilucidum sano et plauum: φθίνε ὁ Αριστοφός βαρύτερε· καὶ ὅπλον ἔτι ἕγειται μηδετερα γὰρ η δέσμη τε τῇ αντεπέλῃ (Il. 13, 1). Zetē δὲ ἐπὶ οὐρῇ Τρ. 18, male admodum cepit Illeynius, opinatus, Aristarchum φθάσαι δε, quod editt. Flor. et Ald. temere invasit, legendum iudicasse. Quod quam falsum sit, vel me taceante, quisvis unus perspicit. At haec silentio transmissem, nisi videreim, quot quantosque errores praecepta veterum prave intellecta quotidie parent. Ita quum in Il. 21, 186. γγαθε, non eum aliis προστίθενται, sed βαρύτερες ὡς τερπτώρος, i. e. γραῦσα scripsisse dicatur Tyranno, nescio quid reconditi in eo quæsivit nuper Grasshoffius in diar. schol. ann. 1832. p. 981., nova prorsus et inaudita commentus.

V. 53. De vocis spiritu ambigunt grammatici, aliis Κόση, aliis Ἑρόη commendantibus, vid. Lexic. περὶ πνεύμ. Vatkeua-rii p. 215. Et M. 317, 48. et Eust. 830, 17. cll. 991, 21. Non alterum usui, alterum librorum poetarumque consuetudini aptius reor. Ut enim spiritus asper magis legitimus sit, leni ubique fere adsunt codices. Veterum inconstans haud raro nostris fraudi fuit: Ita ex Apoll. Rh. III, 1020. περὶ φύσισιν Ἑρόη Wellauerus, aliis obsequutus, Ἑρόη retulit in iudicem. Equidem a librorum parte stare malo, quum vocali præmissæ voces pleraque spiritum lenem addant. De nominis etymo vid. Buttmann. in Lexil. II, 370.

V. 55. Apollonii Rhodii iudicium exagitaturus καγκαλὰς hic recte edi schol. Victor. annotat. Ille enim idem parum accommodate restituerat in Il. I, 3., ubi cf. scholl. BL.

V. 62. Varietatis a scholiasta adscriptæ mentionem faciunt plures, veluti Eust. 831, 10. Et M. 641, 8. alii. Hectorem vero

παμφαίνων, τοτὲ δ' αὐτὶς ἔδυ νήφεα σκιόεντα·
ώς Ἐκτωρ ὅτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
65 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύσων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
λάμψῃ, ὡςτε στεροπὴ πατρὸς λιὸς εἰγιόχου.
Οὐ δ', ὡςτ' ἀμητῆρες ἐγαντίοις ἄλληλοισιν
δύμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
πυρῶν ἢ κοιθῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
70 ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἄλληλοισι θορόντες

V. 63. ὅτε δ' αὐτὶς Ald. 2. et | νονται Vind. quint. Eust. 831,
antiqq. τότε nunc vulgo. — V. | 47. Εἰλαύντο schol. Theocr. ad
64. ὅτε Rom. — V. 66. ὡςτ' | id. X, 2., peius etiam. — V.
detr. Vind. un. — V. 68. Ελαύ- | 70. Θορόντες editt. antiqq. —

sideri perniciose melius quam Hespero comparari statuunt, add. Apollon. Lex. 517. et scholl., qui provocant ad Il. 22, 26 sqq., ubi nostris similia de Achille, Troiauis infesto, praedieantur. Stellam autem, quam Hesperum vocant, praefer Callimachum, cuius fragmentum apposuit scholiasta, Apollonius commemorat in Argon. IV, 1630 sq., et prius utroque poeta ipse, vid. Il. 22, 317 sqq.

V. 63. Quod et ipse olim conjectura ductus reperi, et Thiersch. in gr. Gr. §. 312, 23, b. suasis, id prioribus iam plausisse, sicuti Rom. et Stephano, nunc didici. Neque Heynius, opinor, vulgaris causam egisset, si totum locum accuratius examinasset. Poeta enim non dicit: τοτὲ μὴ πεμφεῖνται, τοτὲ δὲ δίει, sed τοτὲ μὴ ἀραι. οὐδὲ δαρήσ, τοτὲ δὲ Εὖ ν. ox., i. e. modo pleno splendens fulgore nubila dividit, modo tenebris eorum involvitur, vid. Eustath. 831, 37. Notissima autem est structura, qua, particulis ἄλλοτε vel ὅτε his sibi oppositis, prius omittitur, cf. Passov. In Lex. v. ὅτε ac τοτὲ. Quapropter, nisi cum veteribus nonnullis, quorum decreta refert Eust. 831, 20. ell. 1101, 14., ὅτε et ὅτε nihilo differre statuere malueris, τοτὲ adoptetur, necesse erit; id quod feci.

V. 66. Vide quae notavi ad 10, 154.

V. 67. Adiiciunt Herodian. περὶ λιβ. μον. 43, 5. et Mo-schopul. 82, 10., apud quem ὥστε μητίρες absurde editum legimus.

V. 70 sq. Alterum ex Eustath. 831, 47., cui libri praestabiliores, ut Ven. Vind. et alii accedunt, emendarunt, add. 16, 770; alteri idem locus cum aliis pluribus fidem facit: aberravit ergo a vero scholiasta l. l.

V. 72. Ut praepositionis defectum occultaret, Aristarchus ὑσπείρη, in Ven. translatum, subtilius quam verius induxit, cui grammatici morigeri reddunt illud: ἀμφοτέρων λοκέρων τὴν ἡ μοχη, vid. scholl. Ven. Eustath. contra 832, 1 sqq. dativum, qui liberorum plurimorum erat, illustrat, cumque his aptiorem credidimus. Nam et dil utriusque exercitus aciem exaequare dicuntur,

δέρουν, οὐδ' ἔτεροι μνώοντ' ὀλοῖο φόβοιο·
 ἵσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον· οὐ δὲ, λύκοι ὁσι,
 Θῦνον. "Ἐρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
 οἵη γάρ ἡ αἱ θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 75 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείσατο, ἥπερ ἐκάστῳ.
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 πάντες δ' ἡτιόωντο κελαινερέα Κρονίωνα,

V. 71. δήσαν· οἱ δ' ἦτε schol. | 76. οἴσιν ἢν μ. V., ol. vulgo et
 A. ad II. 19, 222. — V. 72. H. — Ib. καθήσατο ol. vulg.
 υἱόληη ἔχεν V. et Ar. — V. | et ἢν vulg. olim. H. —

vid. Infra 336. 15, 413. et Quint. Smyrn. XI, 238., et satis
 esse dativum simpliciter alia demonstrant, cf. 2, 863. 8, 56. 13, 713.

V. 76. Aristarchi iussu, quem pronominum vim ac postetatem
 certioribus finibus inelusisse scimus, σοῖσιν ἢν μετεργ. tum schol. A.
 tum libri quidam praestabiliores, ut Harl. Lips. un. Vind. et Eust.
 832, 30., adsciverunt, iisque ohtemperavit Wolfius. Quod insti-
 tutum, si veterum magistrorum, iugenii acumine insignium, iudi-
 cito stare placuerit, non vituperabis, vid. Apoll. Al. de pron. 403.
 et de synt. II, 22, 169., epi alterum, ad singulas singulorum
 deorum sedes relatum, ferri possit. At istam Aristarchi Apollo-
 niique rationem I. H. Vossius, harum literarum et studiosissimum
 et peritissimum, gravius impugnavit nuper ad h. in Cer. 153.
 Etenim ille grammaticorum rhetorumque, qui inferioris sunt
 aetatis, decretis motus comicorumque conviciis, quibus Euripi-
 dem, crebrum literae sibilae concursum minus declinan-
 tem, prosciunderent, impulsus brutum istum sonum, quemad-
 modum Dionysius Halicarnassensis eum vocavit, ab Homero,
 poeta suavissimo atque elegantissimo, ter iterari alsonum et paucis
 nefarium dicit. Cuique vero securi existimanti aures hebetes et
 obtusa exprobrat et tanta grassatur severitate, ut octo Iliadis,
 sex Odysseae versibus, sive libri addiant, sive renitantur, ὁ de-
 trahat, et διάνοιαν οἴστι, γροτὸν γορ ίσι, quae nunc oblinuerunt, δ.
 οἴστι, γροτὸν substituant. Communi isti literae infelicissimae
 stragi nonnisi duo, quantum video, poetae loci se subduxerunt
 II. 10, 273. et Od. 15, 111. Sed comicorum facetia plus ponde-
 ris quam conveniebat grammatici tribuisse videntur, nec facile
 adducor, ut Homerum aliosque poetas tanta tamque anxia cura
 ὁ repetitum effugisse credam. Primum enim illud ne potest qui-
 denū evitari saepius, deinde exemplorum multitudine cuintrarium
 probat. Eripuit quidem nobis Vossii fervor ea propemodum
 omnia, quae ex Homero afferre possis, at certe ab illis non ita
 multum absunt vel Odys. 7, 212. τοῦτον κεν τὸ ἀλγεστ τσωσαίρην
 vel Iliad. 5, 474. οἴσι σὺν γύρβροισι καστηνήτοισι τε σοῖσιν, quibus
 multa alia addere licet. Neque id ipsum, quod ex Homero exemit
 Vossius, alii repudiant, vid. Quint. Smyrn. I, 726. IX, 493.
 XI, 491. Oppian. in Cyneg. I, 22, 41.

οῦνει' ἄρα Τρώεσσιν ἐθούλετο κύδος ὁρέξαι.

80 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγεις πατήρ· ὃ δὲ τόσιφι λιασθεὶς τῶν ἄλλων ἀπάνευθε παθέετο, κύδει γαίων,
εἰςορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
χαλκοῦ τε στεφοπήν, διλύντας τ' ὅλλυμένους τε.

"Οὐραὶ μὲν ἡῶς ἦν καὶ ἀέξετο ἵερὸν ἥμαρ,

85 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός·
ἡμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
οὐρεος ἐν βήσσησιν, ἐπει τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μαρρά, ἄδος τέ μιν ἴκετο θυμόν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱερος αἴρει·

90 τῆμος σφῆ ἀρετῆ Δαναοὶ ὥγκαντο φάλαγγας

V. 83. τ' ἀστεροτήν Vind. quint.
— V. 86. δόρκον Vind. ed. Z.
et edit. vulg. — V. 87. ἐπει
τε Vind. ed. — V. 88.
ἄδος V. schol. A. Et. M. 420,

31. ἄδος Ald. 2. — V. 90.
τῆμός σφιν Διαρ. ἄρ. Plutarch.
de aud. poet. VI, 87. — V.
91. τε δ' Ἀγ. ol. vulgo et H.
ἄρ δ' Ἀγ. V. — V. 92. Biā-

V. 79 extrema pars redit bis 12, 174. 15, 596.

V. 81 sq. Clauſus fam prioris de Briareo et Marie vidimus
1, 405. 5, 906, posterior una cum illa adſuit 8, 52.

V. 86. Zenodotum δόρκον et δεῖπτον minus recte distinxisse
aliquoties tradunt interpres Graeci, vid. scholl. ad h. l. et ad
v. 720. Eust. ad II. 242, 21. 1432, 2. Homericum horum nomi-
num usum copiosius persequuntur Nitzsch. ad Od. 4, 60. et
Vossius ad h. in Cer. 128. Ceterum δεῖπτον Ven. Vind. quint.
et meliores suppeditant.

V. 87. Particulam alii aliter scripserunt, ita apud Eustath.
832, 53. ἐπει γ' τε habes. Vulgari tamen operam ferunt Vindd.
duo, Ven. ill. et poeta ipse v. 562.

V. 88. Veteres nec de spiritu nec de mensura nominis ἄδος
concordes esse breviter dixi ad 5, 203. Quod quidem dissidium
tantum est, ut vel iudeo aliis locis aliter sentiant, cf. Eust. 833,
11. et 792, 36. 893, 47. 1400, 35. Adpirationem Aristarchi
fuisse testatur Phavor. 37, 50 sqq., cuius verba ab initio muta-
lata commode supplet Hesych. I, 98. Post Heynii operam huic
nomini eiique cognatis navatam accuratius de eius origine ac poten-
tia quæsivit Buttmann. in Lexit. II, 134. Cui, etsi in reli-
quis accedo, de longa syllabæ prioris mensura minus concedam,
partim ob codicium dissensum, partim quod adverbium ἄδην apud
Homerm aequem atque apud alios sexcenties corripitur.

V. 91. Priorum versus partem, leviter immutatam, habes 15,
353. Utrique eorum, quae supra excitat, et schol. Ven. et
libris Vindd. noto, poetæ usus obesse videtur, cf. 149, 216. 10,
486. 16, 783. Nec secus suadent Vindd. quidam.

κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν, αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Οἰλῆα πληξίππον.

ἥτοι ὅγ' εἰς ἐπων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη·

95 τὸν δ' ιθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεῖ δουρὶ^{νύξ}, οὐδὲ στειράνη δόρυ οἱ σχέδε χαλκοβάρεια,
ἄλλα δι' αὐτῆς ἡλθε καὶ ὀστίου, ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶται·
καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθὶ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

100 στήθεσι παμφαιγοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
αὐτὰρ ὁ βῆ φίτιον τε καὶ ἀντιφον ἐξεναρίζων,
νίσι δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γυνήσιον ἄμιφω,

νορα Ar. — V. 94. ἀρτον Vind. | Vind. ed. ἐπεὶ κλιτὰ τεύχα·
ed. Z. et Aristoph. — V. 97. ἀληγόνα V. L. ap. schol. A. —
λυχέφαλον δὲ Apollonius. — V. | V. 101. βῆ Ιοον Z. Βήρισον vel
98. κεντρητο V. L. ap. schol. | Βήρησον all. —
Viet. — V. 100. περίδυσε

V. 97. Nulla opus est mutatione, cui nee libri addicunt, neque Eust. 833, 141.; adversantur etiam exempla quaedam, velut 12, 185. 20, 399.

V. 98. Veteres interpretes, qui cerebrum sanguine perfusum oppletumque dicunt, poetae mentem probe perspexisse crediderim, quiequid obloquatur Heynius. Nam πλάσσειν inquinare, nec vero quaterē significant. Laudo ergo Vossium priscorum vestigiis iuhaerentem. Minus feliciter suo fungitur munere Passovius in Lex. vœ. πλάσσειν, quippe qui de cerebro sparso cogitet. Quam interpretationem quam alia tum adverbium βῆσον coarguit. Nec multum diversum putarerim id, quod schol. Victor. memorat; illum enim κεκίνητο reperisse suspicor.

V. 100. Rara alique insolita verbi περίδυσε significatio coniecturis ansam dedit. Illis autem nos carere posse scholl. et Eust. 833, 44. ostendunt, vid. Steph. thea. Vol. II, 3151, e.

V. 101. Zenodoti auctoritatem Thiersch. in gr. Gr. §. 159, 2. inscius sequitur. Posidippus aliisque Βήρησον sive Βήρησον in unum conflasse dicuntur, vid. schol. Ven. et Apollon. de synt. I, 66. Illum autem et Aristarchus refutavit, et Apollonius, eo probato, certe Βήρησην fuisse exarandum acutē vidi.

V. 102. Schol. A.: ἐπεὶ τὸ γυνήσιον βῆσον διασταλέσθω· καὶ γὰρ παρέστησον τὸ οὔτοιο χωρίστην, ἀμφω εἰν ἐπὶ δίσποι, καὶ ἀδιαρότορες λατεῖ τὸ οὐράντειον νόθον καὶ γυνήσιον ἄργε. Sed fallitur; sententia enim manet eadem, et plus moretur misericordiae, si quidem Agamemnon ambos spurium et legitimum uno temporis momento oecidisse feratur. Interpunctionem vero grammatici numerorum rationi repugnare animadverbit Gerhard. in lect. Apoll. 229., quanquam operae ei non paruerunt.

εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας· ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευσεν,

"Αντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὃ ποτ' Ἀχιλλεὺς

105 "Ιδης ἐν κυημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
ποιμαίνοντ² ἐπ' ὕεσσι λαβών, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.

δὴ τότε γ³ Ἀτρείδης εὐρυκροείων Ἀγαμέμνων

τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ·

"Αντιφον αὖ παρὰ οὐς ἔλασε ξύφει, ἐκ δ' ἔβαλ ἵππων.

110 "σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῦν ἐσύλαι τεύχεα καλὰ
γιγνώσκων· καὶ γάρ σης πάρος παρὰ νηυσὶ θοῆσιν
εἶδεν, ὅτ' ἐξ "Ιδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς.
ώς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
ὅηδλως συνέειπε λαβὼν κρατεροῖσιν ὄδοῦσιν,

115 ἐλθὼν εἰς εὐρῆν, ἀπαλόν τέ σφ' ἥτορ ἀπηνύρα·

ἡ δ', εἴπερ τε τύχησι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
χραισμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ικάνει·
κραπαλίμως δ' ἥτε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὑλην
σπεύδοντος, ιδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς·

V. 102. <i>ἴόρτα</i> Aristoph. —	Rom. et ol. vulgo. —	V.
V. 104. <i>ὅν ποτ'</i> <i>Ἀχ.</i> Z. — V.	116. <i>τετύχησι</i> Eust. 834, 20.	
105. <i>κυημαῖσι</i> Vind. ed., male.	— V. 119. <i>ἰδρώσασα</i> Vind. ed. —	
— V. 107. <i>δὴ τότε</i> <i>Ἀτρ.</i> editt.	V. 123 et 138. <i>καχόφροος</i> Z.	
antiquiss. — V. 114. <i>ζυνέας</i> — V. 128. <i>σφέωρ</i> editt. antiqu.	— V. 128. <i>σφέωρ</i> editt. antiqu.	

V. 104. *Zenodoteum sequitur Apoll. in Lex. 722.*

V. 105. *Sapientissime afferunt veteres, uti Etym. M. 273, 4, 591, 44. Apoll. I. l. scholl. ad Soph. Tr. 381. ad Aristoph. nub. 644. ad ran. 787. ad Theocr. Id. I, 97. et ad Nic. Al. 256., quo formae poeticae et minus obviae δίδη μ. λ. plurimum fidei additur.*

V. 106. *Zenodotum, de uno Priamidarum cogitautem ideoque ποιηταίροτα pro singulari habentem, notat schol. Ven. hic et ad v. 111.*

V. 107. *Numerorum integratati prospiciant libri.*

V. 108. *Simillima hisce sunt in Il. 4, 528. 17, 606.*

V. 114. *Nulla subest causa, cur versum cunsona duplice oneremus; intercedunt enim libri non minus quam Eustath. 834, 56. Idem certe in Odyssea 14, 383., ubi hinc pulsū adhuc obtinet, utrumque novit, vid. comment. 1764, 20., et add. Quint. Smyrn. III, 27. VI, 288. XI, 463, 483.*

V. 116. *Eustathii discrepantium, a schol. Ven. pariter indicatam, ab aditu prohibebunt ea, quae ad 10, 225. sunt animadversa. Adde, quod libri et Et. M. 499, 11. in vulgari conspirant. Thierschino, cui olim καταναγκαῖα est visa, modum iam nulli esse offensioni, ex eius gr. Graeca §. 329, 1. perspexi.*

- 120 ὡς ἄρα τοῖς οὕτις δύνατο χραισμῆσαι ὅλεθρον.
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸι ὑπ' Ἀργείοισι φέροντο.
Αὐτὰρ ὁ Ηείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
νίκας Ἀντιμάχου δαΐφρονος, ὃς φα μάλιστα
χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
125 οὐκ εἴασγ' Ἐλίνην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ·
τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων
εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὥκτας ἵππους·
ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα,
τὰ δὲ κυκηθήτην· ὃ δ' ἐναντίον ὠρτο, λέων ὡς,
130 Ἀτρείδης· τὰ δ' αὐτ' ἐκ δίφρου γουραζέσθην·
Ζώγρει, Ἀτρέος νική, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποινα·
πολλὰ δὲν Ἀντιμάχου δόμοις κειμήλια κεῖται,
χαλκός τε χρυσός τε, πολύχρυτός τε σίδηρος·
τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατήρ ἀπερείσι' ἀποινα,
135 εἰ γὰρ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νησίν Ἀχαιῶν.
“Ως τώγε κλαίοντε προσανδήτην βασιλῆα

σφῶν Vindd. un. φύγει gramm.
all. — V. 129. *īrartloç* V. L.
ap. schol. A. — V. 130. *Ἀτρε-*
δην δ' ἄρα τούτω Drac. de metr.
poet. 125., 25., male. — V.

132. πολλὰ δὲν ἀγρειοῦ πατρός
κ. κ. V. L. ap. Eust. 836, 26.
in Ald. 2. et antiquiss. — V.
135. ζωὰ Aristoph. —

V. 123. Tzetza in Antehomerie. 158 sqq., totum hunc locum imitatus, Zenodoto tribuit fidem. Homerus autem improborum etiam fortitudini iustum tandem non denegat. Ceterum Aelianus, poetae auctoritatem sequutus, Menelaum et Ulixem solos ista legatione functos esse in histor. animal. XIV, 8. narrat: Tzetza illis de suo, ut videtur, Palamedem, Leamantu, Thesei filium, et Diomedem adiungit comites. Extrema huius versus apposuit Apollon. de adverb. 582, 29.

V. 128. Libri optimi, ut Ven. Vind. quint. et alii plures, σφέας ex Eustath. 835, 29. Romanae illatum, verius habent; τρίγον autem, de quo vid. ad 8, 137., Aristarchi iudicio probatum scimus.

V. 129. Schol. A. observat: οὕτως ἴμητοι. Legerunt ergo alii *īrartloç*, cui non nimis tribuo, cf. 1, 534. 3, 433. 9, 559. 12, 377.

V. 132. Aliis ex locis Eustathii varietatem sumptam esse palebit conferenti 10, 379. Utrumque in Zenodotea, in qua legebatur: π. δὲν Ἀντιμάχου πατρός κ. τ. λ., coaluit.

V. 135. Villoisonius per errorem Aristarchi nomen subiecisse videtur. Hunc enim pluralem duali adiectum minus offendisse aliquoties cognorimus.

μειλιχίοις ἐπέσσιν· ἀμειλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν·

Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχῳ δαῖρονος νίκης ἐστόν,
ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαιον ἄνωγεν

140 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀρτιθέῳ Ὁδυσῆῃ
αὐθι κατακτεῖται, μηδ' ἔξεμεν ἂψ τε Ἀχαιούς·
νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λάθιην.

H., καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὡσε χαμᾶξε
δονρὶ βαλῶν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὑπτιος οὐδεὶς ἐρείσθη.

145 Ἰππόλοχος δ' ἀπόροντες, τὸν αὖ χαμαὶ ἔξενάριξεν
χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμῆσας ἀπό τ' αὐχένα κόψας·

V. 141. μὴ δ' ήτι ἔμεν V. ήτι ἔμεν	σεν Vind. quint.	— V. 146.
all. — V. 142. οὐ π. Z. σφοῦ	πλήξας Ar. et all. — V. 151.	
V. 144. οὐδας ίρει-		

V. 141. Spiritus asper mediae voci illigatos Aristarchi fuit, vid. ad 24, 325. Consociandam autem esse praepositionem verbo non est dubium, vid. Eust. 836, 30 sqq. et Apoll. in Lex. 270.

V. 142. Zenodoti οὐ πατρός, utpote de duobus dictum, improbat Aristarchus, cui grammatici intelligentiores suffragantur, neque Eustath. 836, 38. ab iis recedit. Quo factum est, ut plurimi nostrae aetatis critici Aristarchi rationem amplectentur, vid. Thiersch. in gr. Gr. §. 284, 27. annot. et Nitzsch. ad Od. I, 402., quanquam repugnat Heynus et Vossius ad hymn. in Cer. 153.

V. 144. Quid Aristarchi fuerit, minus appareat, quum schol. A. οὐδας ίρει, Victor. passivum, vulgo lectum, ei adscribat. Hoc, etsi Vind. quintus infra 12, 192. ίρει iterum praebeat, ab hoc loco iisque similibus alienum erit, vid. 7, 145.

V. 146. Schol. Ven. et Victor. quum pluribus tum Aristarcho πλήξας fuisse testantur. Quae si vere sunt relata, illos muoverunt alia exempla, ut 3, 362. 5, 147. 11, 240. 12, 192. 16, 115, 332. 17, 294. Od. 20, 17. At hisce omnibus verbum illud magis quadrat nostris. Itaque vulgare et H. 10, 440. et Vindd., librorum aliorum Eustathiique testimonio 836, 41. satis munitum crediderim.

V. 147. Schol. ad Od. 19, 28. memoria lapsus: ὄλμος δ' ὁς ίσσει βαλὼ — ex hoc loco affert. Libris editis et scriptis concinit Et. M. 622, 55.

V. 151. Nullam, quantum investigare licuit, forma contraetata veteribus movit suspicionem, quae, et librorum consensu tradita et Eustath. iudicio firmata, vid. cumm. 836, 13., nobis supersit. Recentiores demum, Iados studiosiores, poetæ manum ea oblitteratam esse censuerunt. Quibus, etsi medela in promptu sit, obsequi nolim, partim quod alia, de quibus generatione disserit Bekkerus l. l. 1295., nostri similia tum apud Ilomerum tum apud alios epicos existant, vid. Hesiod. op. 248., partim quod ne ἴππας quidem Homeri sermoni consentaneum

ὅλμον δ' ὡς ἔσσενε κυλίνδεσθαι δι' ὄμιλον.

τοὺς μὲν ξασ' ὁ δ', ὅθι πλεῖσται κλονίστο τράλαγγες,
τῇ ϕ' ἐνόρουσ', ἀμα δ' ἄλλοι ἔυκρήμιδες Ἀχαιοί.

150 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγνη,
ἰππεῖς δ' ἵππης — ὑπὸ δέ σφισιν ὥρτο κονίη
ἐκ πεδίου, τὴν ὠρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
χαλκῷ δησώντες. ἀτὰρ κορίνθινον Ἀγαμέμην
αἱὲν ἀποκτείνων ἔπειτ', Ἀργελούσι κελεύων.

155 ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀτδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπίσῃ ὑλη·
πάντη τ' ειλιγόνων ἄνεμος φέρει, οὐ δέ τε θάμνοι

ἴππης ἵππ. II. ex coniect. pro- | et none volgo. — Ib. στρέψει
posuit. — V. 156. πάντη V. | Eust. 838, 2. —

esse appareat. Si quis tamen Ionicum prorsus necessarium existimat, ei altera Heynii emendatio: ίππης δ' ιππης x. i. λ., erit praferenda.

V. 156. Imprudens et aliis, ut fieri solet, curis districtus ad II. 2, 339., ubi πῆ εique finitima de grammaticorum sententia Venetique libri consuetudine Homero restituenda esse dicebam, adverbii πάντη sum oblitus. Id vero eidem legi strictum teneri ratio pariter atque Apollonii praecepta de adverb. 586, 28. ostendunt. Accedit, quod Venet. non nisi his, h. I. et 5, 495., litera subscripta caret. Liceat igitur errorem in libris Iliados prioribus admissum et retractare et eius veniam ab aliis expeliere. — Eostath. I. all. τὸ δέ, inquit, ἄνεμος φέρει, γράπεται καὶ ἄνεμος στρέψει καὶ λοτει τὴν γρασὴν αἵτη προσφευστει τῷ εἰλυγόνῳ. In quo, si recte sentio, episcopus duabus de causis fallitur: primum enim ventorum proprium στρέψει auferit, vid. 5, 499. 8, 549. Od. 5, 420. 10, 501. et alibi, tum id ipsum, quod decescit putat, in adiecto verbo esse perspicitur. Thierschii vel particulam mutanti vel sublunetivum reposcenti, vid. act. Mon. I, 185. et gr. Gr. 322, 7, Hermannus in opusc. II, 575. et ad Viger. p. 913. recte adversatur. Aliam viam, qua erbras istas modorum vicissitudines, quam alias tum maxime in comparationibus Ilomericis oblatas, explicaret, nuper init Grasshoffius in diar. schol. a. 1832. p. 970 sq. Qua vel parum vel nihil omnino profici et alia et hic locus indicare possunt. Tota autem eius ratio tam contorta tamque aliena a rei natura est, ut quid cuique poeta in singulis comparaverit aut comparare volerit, vix dispicias. Haec vera esse vel primum exemplum, quo quasi fundamento nititur, abhude demonstrant. Paris enim, citato gressu Ilectorem fratrem insequentem, in II. 6, 506 sqq. cum equo fortis campum euro perigrante conferri et sua spoule intelligitur et θύη, enī in verso 513. Ερεψέται est oppositum, manifeste declarat. At si cum Grasshoffio ὡς δὲ commate u reliquis seiunxeris, non modo δὲ verso 503. incommodum admodum iterabitur, verom Paris etiam celeriter incedens equo caput attolleuti similis esse

πρόσφριξοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὄρμῆ·
ἀς ἂρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
Τρώων φευχόντων, πολλοὶ δὲ ἔριαυχενες ἵπποι
160 κεῖν' ὅχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δὲ ἐπὶ γαίῃ
κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

"Ἐπτορα δὲ ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,
ἐκ τὸν ἀνδροκτασίης, ἐκ θεοῦ αἴματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·
165 Ἀτρείδης δὲ ἔπειτο σφεδανὸν λαναοῖσι κελεύων.
οἱ δὲ παρ' Ἰλον σῆμα παλαιοῦ λαρδανίδαο,
μέσσον καπ πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο

V. 157. ἐπειγομένου vel ἐπειγο- | 165. Επεισθας Et. M. 738, 24. —
μένη all. — Ib. ὄρμῆν Vind. | V. 166. Ἰλλον Ald. 2. edit. an-
ed. — V. 160. κεῖν' ὅχ. Ald. | tiqq. et codd. pars, male. —
2. et gramm. quidam. — V. 167. καππεδίον ol. vulg. et

dicitur. Vocalis correpta, Heynio molesta, quod εἰλιγάζω ante-
paenultimam solet producere, vid. Il. 20, 492. Hesiod. scut.
Herc. 275., neque Eustathium latet, cf. 1218, 12., neque alio-
rum testimonis destituitur, ut Hes. theog. 692. Nonn. Dionys.
XLVIII., 380., add. Apoll. in Lex. 246.

V. 157. Aristarchum pro accurate sermonis Homericæ sci-
entia iure meritoque ἐπιγέρτεο verum existimasse argumento sunt
Il. 21, 362. Od. 15, 296. 23, 235. Quare in Od. 5, 399. nihil
est dubii, quin ποιήτη εις verbo ἐπιβῆται sit committendum. Eadem
autem de causa ὄρμῆ cum Ven. Vindob. quint. aliisque servetur
oportet.

V. 160. De tenore magistros veteres diversa statuisse exposui
ad 5, 104. Technicum vero, cuius schol. A. meminit, Herodianum
esse, neque, ut Heynus putavit, Dionysium Thracem schol.
Ven. ad Il. 3, 272. approhabit inspicienti hisce: οἵτις Ἡραδιανός
ἐν τῷ β' ποιήματε τοῖ περὶ παθῶν Αἰδύμον. Male vero ibi fer-
tur ποιήματι, quo libri nomen quod fuerit, nemo potest perspi-
cere. Corrige ergo ἐν τῷ β' ὑπορήματι: ita certe et h. l. et
ad Il. 17, 201. Hierodiani illud opus appellatur a schol. Veneto.

V. 165. Apud Et. M. librarii negligentia tam verbum corru-
pit, quam totius glossae ordinem invertit; restituendus erit ille
e schol. Venet., cuius studio parva sunt. Adverbii vero σφεδανὸν
duplicem originem veteres dant; Aristarchus enim subtilius quam
verius, ut Heynus censet, repetit a nomine σφεδόνη, i. e.
funda; alii, ut Eustath. 837, 6., eius stirpem esse dicunt σπεύ-
δω, unde progerminet σπειδανὸν σφεδαρόν. At si σφεδόνη eo
ipso ex fonte trahit ortum, quae Eustath. 948, 67. sententia
est, eodem revolvimus. Apoll. in Lex. 626. ita commentatur:
Σφεδανόν δὲ μητρὶ Ἀπλων οὐληρόν· οὐδὲ δὲ μῆλον ἐπιτεταρμένον.
Horum alterum scribendo ἐπιτεταρμένον prudenter ac vere correxit
Alberti, alterum non minus depravatum esse, quantum scio,
doctorum diligentiam fugit. At nemo, credo, dubitatibit, quin bene

ἴμενοι πόλιος· ὃ δὲ κεκληγέως ξέπετ' αἰτή
Ἄτρειδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀπότους.

170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σχαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
ἔνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμον.
οἱ δ' ἔτι καὶ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὡς,
ἄστε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν τυκτῷς ἀμολγῷ
φάσσαις· τῇ δὲ τ' ἦτι ἀγαγαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

175 τῆς δ' ἐξ αὐχένι τετράζεται λαβῶν κρατεροῖσιν ὄδυνσιν
πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
ὡς τοὺς Ἀτρείδης ἔφελε κρείων Ἀγαμέμνων
αἰτήν ἀποκτείνων τὸν ὄπιστατον· οἱ δ' ἐγένθοντο.

Strab. XIII., 886, b. — V. 168. πόλιας vulgo et II. — V. 169. ἐπαλάσσετο Eust. 838, 35. et ol. vulgo. — V. 170. Ικαρος	Vind. un. et alter in marg. — V. 171. ἕρθα ἄρα Ald. 2. et antiq., male. — V. 178. οἱ δὲ φίβ. H. c. paucis. —
--	--

emendaverim σφοδρόν, si comparaverit Eustath. 1250, 55 sqq. Hesych. II, 132. Phavor. 1718, 34. Ceterum eadem Patroclius est 16, 372., add. 21, 342.

V. 166 sq. Interpretes antiqui quaestionem de locorum situ agitatam plene et intelligenter compoere student. Operam oleumque eus perdidisse existimat Spuhn. de agr. Troi. 30.; aequius iudicat Heyniius et io observatt. ad h. I. et in excurs. ad libr. VI. vul. V. p. 303. Neque ipse crediderim tantam in his inesse difficultatem, quantum Spohnius sibi aliisque obstruxit. De quo explicatius dicam ad II. 22, 145.

V. 168. Attium πόλιας, per omnes libros propagatum, taceite sustulit Wolfius, vid. ad 2, 811. et 20, 52.

V. 169. Augmento tum libri scripti obstant, tum alii plerique testes, cf. 21, 503., ubi totus versus de Achille Troas profugos urgente iteratur: quin Eust. sibl minus constat, vid. I. l. 49.

V. 170. Si Viudd. plus fidel statuendum esset, non absonum putarem Ικαρος, utpote eius rei proprium et peculiare, vid. 9, 354, 6, 237.

V. 175 sqq. Priora duo comparationi nostrae simillimae, qua Menelai virtus illustrior fit, in II. 17, 1625. inserti leguntur. Versum autem 178. supra conspeximus libr. 8, 342., ubi de augmento modo detracto modo præfixo egit. Quo magis mirari sub. t. eos Alexandrinis criticis nullam praebuisse suspicionem, præsertim si consideraveris illorum iudicium de vers. 179 sq. His enim, ut e. rhapsodia, quae Patrocli ἀγωνεῖ inscribitur, temere transfusis, obelum c. m asterisco appingunt. Sed in libro isto ne coniuneti quidem, verum longo intervallu separati reperiuntur, ac prior vix nostri similis, vid. 379, 699. Unde probabile est, quanquam auctores variant, ab Aristophane posteriore solum esse proscriptum. Praeterea in schol. Vict. verbis: Ἀριστοφάνης τοὺς δύο ἀθετεῖ, Ζηρόδοτος δὲ οὐ, extrema mutilata sunt. Excudit enim γράφει, ea in re sollemne.

πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἐκπεσούν ἕππων

180 Ἀτρείδεων ὑπὸ χερσὶ· περιπρὸ γὰρ ἔγγει θῦνεν.

ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμέλλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
ἴξεσθαι, τότε δὴ ὡς πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Ίδης ἐν κορυφῆσι καθέζετο πιδησσῆς
οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπήν μετὰ χερσίν.

185 Ιριν δ' ὥτουντες χρυσόπτερον ἀγγελέονταν.

Βάσκ' ίθι, Ιρι ταχεῖα, τὸν Ἐγεορι μῦθον ἐτίσπει·
ὅφρ' ἀν μέν πεν δρῆ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναλροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀτράχθω

190 μαρνασθαι δῆτοισι κατὰ πρατεοὺν ὑσμίνην.

αὐτάρ ἐπει κ' ἦ δουοὶ τυπεῖς ἦ βλήμενος λῷ
εἰς ἕππους ἀλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγναλίξω
κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,

V. 180. περὶ ποὸ vulgo. — V. 181. ἐμέλλον Harl. Vind. quint. et all. quid. — V. 184. ἀστεροπόντης. — V. 185. διρυτεῖς | Z. — V. 186. φάσκις ίθι edit. antiqq. — Ib. ἐτίσπει vulgo. — V. 187. ὅφρα μέν κεν Vind. quint. ποτῆριν Ar. — V. 185. διρυτεῖς | ὅφρα ἀν μέν καὶ Thiersch. In

V. 180. Praepositiones ab omnibus distractas de more nunc recepto confandas esse Passov. in Lex. v. l. sagaciter animadvertisit. Ac profecto, si ἀπορρό, προπρό, διπρό, ἐπιπρό atque illa cognata iuste vereque scribimus, hic idem exspectari nemo facile negabit, vid. Apoll. Rh. I, 30, 983. III, 453, 1013. et ad II. 4, 138.

V. 181. Parum abfuit, quin cum τρίbus Vindd. et aliis quibusdam reponerem ἐμέλλον. Iris enim ad Hectorem missa, ut Troum fuga sisteretur, effecit. Neque Agamemno paullo post vulneratus ad Ilii muros pervenit. Sed, libris renitentibus, manum cohibui.

V. 184. Aristarchus ἀστεροπόντης et στεροπόντης non tam forma quam potestate diversa existimavit. Quorum unum fulgoris, alterum splendoris proprium habuit.

V. 185. De augmento, paucis locis detracto, generatim dixi ad 8, 398., qui ideum est versus.

V. 186. Imperativi fere oblitterati nullam facit mentionem Buttmanu. in Lexil. 1, 279 sqq. Diligentiores fuerunt Bekker. in cens. 120. et post cum Thiersch. iu gr. Gr. p. 389, 52., in eo modo falsus, quod ἐτίσπει edit. Ut enim οὐκέτε ἐπέλογες, ita στόλης ἐτίσπει legitimum esse non uno loco certum exploratumque redundunt veteres magistri, cf. schol. Ven. ad II. 24, 388. Harl. ad Od. 14, 185. Et M. 343, 3. Iam vero quum forma ista neque sermonis rationi obsistat, et ea bis in Iliade, hic et 14, 470., a Veneto perscripta sit, denique in Odyssea plerumque congruat

δύη τ' ἡλιος, καὶ ἐπὶ κνέας ἵερὸν Ἐλθῃ.

195 Ως ἔγειται· οὐδὲ ἀπίθησε ποδήνεμος ὥκεια Ἰρις.

βῆ δὲ πατέρα Ἰδαίων ὁρέων εἰς Ἰλιον ἰοῖν·

εὗροντες Πριάμοιο δαίμονος, Ἐκτορα διον,

ἔσταότερον ἐν θέσι πολλητοῖσιν·

ἀγχοῦ δὲ ἴσταμένη προσέρηπτη πόδας ὥκεια Ἰρις·

200 Ἐκτορ, νιέ Πριάμοιο, Διὸς μῆτιν ἀτάλαντες,

Ζεὺς με πατήρα προέκει τεῖν τάδε μυθήσασθαι·

ὅφρον μέν κεν ὁρῆς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,

Θύνοντες ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,

τόφρον ὑπέρεικε μάζης, τὸν δὲ ἄλλον λαὸν ἕνωκθε

205 μάργνασθαι δηϊοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

αὐτὰρ ἐπει καὶ ἦ δουρὶ τυπεῖς ἢ βλήμενος Ιφ

εἰς ἐπους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγναλίξει

κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἔϋσσελμους ἀγίκηαι,

gr. Gr. §. 346, 18. — V. 192 | un. Ald. 2. — V. 207. *σοὶ* et
et 207. *ἄλεται* V. grammatical pars. | *οἱ* libr. pauci. — V. 208. *ἀφ*.
et W. — V. 194. *ἴλιος* Vind. | *ἴκε* V., male, vld. 193. —

Harleian., vid. Porson. ad 3, 101, 247. 4, 314. 11, 492. 19,
185. 22, 166. 23, 35., illam reponere non absolum putavi. Nec
minus in aliorum epicorum carminibus passim ita institui rem
lubent libri, velut in Apoll. Rhod. I, 487, 832., ubi Wel-
lauerus citius quam consideratus iudicavit. Quod reliquum est,
alterum etiam *ἴκε* usitatum fuisse indicio sunt Od. 4, 612. et
Thcocr. Id. XXV, 34.

V. 187. Thierschli conjecturam veram commodamque habet
Nitzsch. ad Od. 5, 361., quanquam suam sententiam obscurius
declaravit. At nulla opus est mutatione, vid. Herib. de part. ἄρ
IV, 5. sive in opusc. IV, 190.

V. 192. Grammatici noristum illum, ad verbum *ἄλεται*, *ἄληται*
relatum, aspero instruxerunt. Ea opinio fuit Ascalunitae et Ty-
rannionis, vid. schol. Ven. ad h. l. *ἴκε* impulsi spouxoribus alii,
ut Etym. M. 807, 15., etsi a semet ipso dissentit 59, 13., simili-
lia praecepserunt. Consultius puto alii quidam, velut Eust. 839,
27. ell. 1250, 35. et Etym. Or. 65, 1., *ἄλεται* sive *ἄληται* nori-
stum secundum verbi *ἄλλομαι* esse dixerunt. In quo quum praec-
ter Eustathium Vindd., alii libri et editiones vulgares concie-
nant, spiritum, qui prius cerebatur, revocari, cf. Heyn. ad h. l.
Buttmann. in gr. ampl. §. 114. p. 73. et Thiersch. in gr. Gr.
p. 382, 13.

V. 194. Subiunctivus et librorum plurimorum et Eustathii
est, vid. 839, 20.

V. 201. Rarum dativum τῶν schol. A. testimonium confir-
mat. Erravit ergo Thierschius, qui illum nonuisi in Odyssea

δύη τ' ἡέλιος, καὶ ἐπὶ κνέσας ἵερὸν ἔλθη.

210 "Η μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὥκτει Ἰρίς.

"Ἐκτωρ δ' ἐξ ὄχεων σὺν τεύχεσιν ἀλτο χαμάζε, πάλλων δ' ὀξεῖα δοῦρα κατὰ στρατὸν φέγετο πάντη, ὅτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.

οὐ δ' ἐλείχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταιν Ἀχαιῶν.

215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο γάλαγγας·

ἀρτύνθη δὲ μάγη, στὰν δ' ἀρτίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσ' ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.

"Εσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὄλυμπια δώματ' ἔχονται, δεῖτις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀρτίος ἥλθεν

220 ἦ αὐτῶν Τρώων, ηὲ κλειτῶν ἐπικούρων.

'Ιριδάμας Ἀντηνοφίδης, ηὲς τε μέγας τε δὲ τράψη ἐν Θρήνῃ ἐριθώλακι, μητέρι μῆλων·

V. 210. ἀπέβηστο μαχρὸν Ὄλυμ-

πορ Vind. ed. et all. quid. —

V. 212. δοῦρος Harl. — V. 213.

μαχέσασθαι id. et Vind. quiet.

— Ib. πάρη vulgo. — V. 215.

Ἄργειος δὲ καὶ αὐτὸς V. L. ap.

schol. A. — V. 216. ἐκ δ' Ἀγρύ. Vind. quint. — V. 218.

ἴοπτε Ald. 2. et antiqu., male.

— V. 219. ἀρτίοι Vind. quint.

et Ar. — V. 221. Ἀμφιδάμας

Strabo exc. VII, 510, a. —

reperiunt animadvertisit. Falsum id esse iam olim monui, sed frusta, vid. editionem grammaticae Humericae novissimam §. 204, 4. Attulit autem haec verba Apollon. de synt. II, 21, 159.

V. 212. De duall huic loco minus fiducio disserui ad v. 43.

V. 213. Par discrepantia uno loco e Vindobon., altero ex editto, antiquioribus cunmemoratur in Il. 5, 496. 6, 105. Aoristus tamen meliorum iudicio tutus esse videtur.

V. 215. Schol. A. subtilit: ἐρῶθεν ἐτιπει καὶ αἴτοι. Quae quom Villoianius ad versum priorem allevisset, quomodo sese expediret ex hisce angustiis Heynius ignoravit. Vulgare autem repetitum certimus 12, 415., add. 16, 563.

V. 216. ἐρ δ' Ἀγρύ, hic vindicat Venet., vid. ad v. 91.

V. 219. Aristarchus num ἀρτίοι an ἀρτίος voluerit, pro certo dicere non ausim. Contrarium enim eius, quod sehol. hic prodit, supra vidimus ad v. 94. Quare paene suspicor ἀρτίος Aristarchi, ἀρτίοι aliorum fuisse. Cui conjecturæ eo aliiquid ponderis accedit, quod ἀρτίοι ἥλθεν poetæ proprium est, veluti 2, 185. 6, 54. 11, 231, 594. 15, 548. 17, 8, 257. alibi, ἀρτίοι ἥλθεν raro admodum inveniatur et lis solum locis, qui adverbium requirunt, cf. 7, 180. 17, 67, 69.

V. 221. Errore perquam vulgari Ἀμφιδάμας Strabonia excepta illatum est, vid. Gerhard. leet. Apollon. 6 sq. et ad 23, 87., ubi libri quidam Amphidamanti vice versa subiiciunt Iphidamanta.

V. 222. Librorum lassu Θρήνη Barnesius restituit. Zenodoti

*Κισσῆς τόνγ' Ιθρεψε δόμοις ένι τυτθὸν δόντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανώ καλλιπάρησον.*

225 αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ ἡθῆς ἐρικυδέος ἴκετο μέτρον,
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δὲ όγε, θυγατέρας ἦν·
γῆμας δὲ ἐκ Θαλάμου μετὰ κλέος ἴκετ' Ἀγαῖων
σὺν δυοκαΐδεκα νησὶ κορωνίσιν, αἴ τοι ἔποντο·
τὰς μὲν ἐπειτ' ἐν Περικλήτῃ λίπε νῆας ἔσας,

230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἑών εἰς "Γλιον εἰληλούθει·
ὅς ἣν τότ' Ἀτρείδεων Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἤλθεν.
οἱ δὲ δὴ σχεδὸν ἥσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ιόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Ἴφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην Θώρηκος ἐνερθεν

235 νῦξ· ἐπὶ δὲ αὐτὸς ἔρεισε βαρσίη χαιρὶ πιθῆσας·
οὐδὲ ἔτορε ζωστῆρα παναίδον, ἀλλὰ πολὺ πρὸν

V. 222. Θράγη St. R. — Ib. μητρ. Θηρῶν Z. — V. 223. Κισσῆς οὐκετί Κισσῆς edit. antiqu. — V. 224. ὃς τίκτε Voss. conject. ad h. in Cer. 8. — V.

229. Περικλῆς Vind. ed. et al. vulgo. — V. 230. πέζος λόν V. L. ap. schol. A. — V. 236. οὐδὲ δὲ Ερρέα H. —

μητέρα Θηρῶν haud ineptum censet schol. A. Verum ferac, gregibus infestae, minus quadrant, vid. 243 sqq.

V. 228. Κισσῆς, utpote e synaeresi ortum, interpretes Graeci pariter atque Eustath. 830, 31. Humericum habent, comparantes Ἐρυνᾶς Ἐρυνῆς, Ποδίας Πλοδῆς. Ήσκε Κισσίν, Ησκεβας pater, Euripide teste in Hee. 3. non admiscedus erit, quanquam veteres de eo quaevisisse Eustath. probat hisce: εἰτε δὲ ὁ τοιοῦτος Κισσῆς ὁ αὐτός ἐστι τῷ Κισσεῖ, οὐδὲ Ἐρυνίδης μέμνηται, εἰτε καὶ Ήσκος, οὐδὲν καθ' Ήσκον σχηματισμὸς ἡ τοιούτου Κισσίν Κισσῆς Θιγάντηο Κισσῆς ληγοιτ' ἀν κατὰ σιναλέσιν ἐν προγεγραμμένῳ (emend. προσγεγραμμ.) τῷ ί, — οὐδὲν καθ' Ήσκον πολυπραγμονεῖν. Contra verisimile est Κισσίν, quod editiones antiquiores omnes propemodum obtinet, ex Euripide temere immigrasse.

V. 224. De Vossii sententia quantum sufficit dixi ad 2, 684.

V. 229. Homerum unum idemque nomen sine certa causa variare absonum est. Icereo Περικλῆς, quemadmodum ad 2, 834. demonstravi, praestantius erit altero, quod et libri plerique et scholi aspernantur. Eustath. solus 840, 47. Περικλῆς et Περικλῆς duas fuisse urbes opinatur. Ea vero est, quae ab Artaxerxe, Persarum rege, Themistocli dono data fertur, cf. Eustath. l. l. Plutarch. vit. Themistocli. e. XXIX. Athen. l, 29, f. ibique interpretes.

V. 230. Ηλένη λόν bene convenire alia doeent exempla, velut 4, 231. 11, 721.

ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβδος ὡς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
καὶ τόγε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἐλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λίσ· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
240 σπάσσατο· τὸν δ'. ἀορὶ πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
ὡς δὲ μὲν αὐθὶ πεσὼν κοιψήσατο χάλκεον ὑπνον,
οἰκτρός, ἀπὸ μηνστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
κουριδίης, ἦς οὕτι χάριν ἔδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
πρῶτον δὲ προτὸν βροῦς δῶκεν, ἐπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
245 αἴγας ὁμοῦ καὶ ὅλες, τά οἱ ἀσπετα ποιμαίνοντο.
δὴ τότε γ' Ἀτρείδῃς Ἀγαμέμνων ἐξενάριξεν,
βῆ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
πρεσβυγενῆς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ἥτις εἶ πένθος
250 ὄφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος.

V. 237. μόλιβδος Vind. ed. et ol. | vulgo, μόλυβδος libri pauci. —
V. 239. εἴλκ Eust. 841, 1. | Ib. λίς ol. vulgo et Ar.

— V. 240. σπάσσατο V. et ol. | vulgo. — V. 242, ἀπὸ μν. ἀλ. | Vind. ed. Eust. 841, 28. — V.

V. 237. Longa fuit virorum doctorum disputatio de nomine
μόλιβδος et μόλιβδος, μόλυβος et μόλυβδος, vid. Piers. ad Moer.
Att. 257 sq. Non autem cum Heynio et Brunckio μόλιβδος
poetis epicis auferendum putaverim. In quo non modo libri ple-
riique conveoiont, verum grammatici ipsi, ut Eust. 840, 62. cll.
841, 17. Apoll. in Lex. 59. id ratum faciunt. Praeterea poetarum
epicorum usos haud repugnat, ut Apoll. Rh. IV, 1680.
Quint. Sm. VII, 387. τῆτεθ', ὅπως ἀλεπαδρὸς ἐπ' ἀνθρακίδης
μόλιβδος. Eadem nominius varietas in Anthol. Gr. saepius offertur,
qua de re passim admonet Iacobs., vid. Steph. thes. Gr. ling.
vol. IV, 6221, b.

V. 239. De mensura nominis λίς nemo sere veterum, quo-
rum testimonia diligenter cumulavit Hermann. ad Eurip.
Bacch. 1166., dobitat: plus dissidii fuit de tenore. Aristarchus
quidem λίς, ut Ις, Θίς, φίς, quorum prius pro τίς, hic minus
aptō, apud Eustath. 841, 23. restituendum erit, acnl iossit;
Aeschrio vero, ut λίς adiectivum, in Od. 12, 64. lectum, a
nostro nomine clarius distingueret, λίς praeposuit. Aristarchi vero
instituto paruisse sequiores scholl. Eust. I. l. et Et. M. 567, 7.
tradunt. Göttling. in libell. de accent. Gr. ling. p. 59. annot.
I. Aristarchum erroris convincere studet: qua spe excidit. Pri-
mum Aristarcho opitulatur sermonis ipsius analogia; nullum enim
novi nomen in τίς desinens, quod sit περιστάμενον; deinde illum
λίς, λίνη flexisse Etym. M. neutiquam dieit. Quare quam triplex
cogitari possit ratio: λίς λίνη, λίς λίνη et λίς λίνη, primam earum
futissimam omnium censuerim. Attamen in re dubia almodonna
et ambigua a recepto noluī declinare, praeſertim qui sciam λίς

στῇ δ' εὐρὰς σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
νῦξε δέ μιν πατὴ χεῖρα μέσην ἀγκῶνος ἔνερθεν,
ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.

ἔιγησέν τ' ἄρ' ἐπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

255 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης ἥδε πτολέμοιο,
ἀλλ' ἐπόρονσε Κώων ἔχων ἀνεμοτρέψες ἔγχος.
ἵτοι δὲ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
ἔλκε ποδὸς μεμαώς, καὶ ἀντει πάντας ἀρίστους·
τὸν δὲ Ἐλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης

260 οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, λῦσε δὲ γυῖα·
τοῦ δὲ ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
Ἐνθ' Ἀντήνορος νίες ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆι
πότμον ἀναπλήσαντες ἔδυν δόμον "Ἄιδος εἴσω.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἀλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν

248. ἀριθμητος Apoll. in Lex. | ἀνερυθρός Apoll. in Lex. 121.—
164, 217., perperam. — V. 257. ὄπατρος all., vid. schol.
252. ἀγκῶνος ὑπερθετ. V. L. ap. Ven. — V. 258. π. ἴταλονες
Eust. 842, 20. — V. 256. Vind. un. — V. 263. Ἰραν δ.

infra 15, 275. 17, 109. 18, 318. multorum suffragis probari.
Ceterum minus perspicio, eur Göttlingius grammaticis aliis
Phavorinum adiecerit, qui Eustathii verba, ut solet, de-
scripsit integra. Ut vero hīc aliqua certe veri specie exornari
possit, ita ī sive īv, quod nuperrime obtrusit Homero Ed. Gei-
stius disquishit. Homer. p. 20., pro monstro habendum erit.

V. 241. In Etym. M. 781, 3. ὃ μὴ fertur, id quod seri-
bendi compendium prave intellectum peperisse credo; cum libris
congruit schol. ad Theocer. Id. I, 136.

V. 252. Liber unus apud Heynium discrepantiam, enīus
Eustath. meminit, offert. At commode admovet nostris schol.
A. v. 234.

V. 256. Apollonii verba, quae Villoisonius conjecturā
Inutili sollicitat, allos ἀνεργούς legisse aperte demonstrant.
Illi autem similia tum in scholis, tum apud Eustath. 843,
1 sqq. reperiuntur.

V. 257. Qui nominis originem intuentes ὄπατρος melius iudi-
carunt inciliae coarguntur a schol. A. Enst. 843, 9. et El.
M. 627, 33., illisque congruit Lexie. Valekenaeril περὶ πιερη.
233 sqq.

V. 260. Coonis eadem in Cypseli arca expressam fuisse
auctor est Pansan. V, 19.

V. 264 sq. Ad Hectorem, pari animi vigore ac fortitudine
hostium aciem impugnante, non ita multo post 540 sq. transfe-
runtur. Priuri etiam finitimal sunt 4, 231, 250. 3, 196.; poste-
riorem de Alexandri corpore quovis vulnerum genere lacerato et

- 265 ἦγετε τὸν πόορον τι, μεγάλοισι τε κερμαδίοισιν,
ὅφρα οἱ αἴματα εἰτι θερμὸν ἀνήνοθεν εἶ πάτειλῆς·
αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἴμα;
ὅξεῖαι δ' ὁδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
ὡς δ' ὅτε ἀν ὠδίνουσαν ἔχη βέλος ὄξεν γυναῖκα,
270 δριμύν, τό τε προοίεσι μογοστόκοι Ελλείδνιαι,
“Ἡρης Θυγατέρες, πικρὰς ὠδίνας ἔχουσαι·
ὡς ὄξεται ὁδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο.
ἥσ δίγρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν
νηνσὸν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρος.
275 ἥνσεν δὲ διαπορύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·
“Ω φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ὑμεῖς μὲν νῦν νηνσὸν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἔμετα Ζεὺς
εἰσες Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

Vind. quint. et all. — V. 268. | VIII, III. — V. 270. μογοστόκαιαι ὁδύναι ol. vulgo. — V. | τόκαιas Vind. ed. μογοστόκοις 269. ἢγοι β. schol. Pind. ad Ol. | grammatis. pars. — V. 274.

fracto scite dixit Plutarch. de fortit. Al. II. vol. VII. p. 344.
[T. II. p. 341. A. B.]

V. 267. Leviter immutatus in libri huius fine recurrit.

V. 268. Ad orationem emolliendam particulam a Ven. Vindd. aliisque pluribus servatam nonnulli sustulisse videntur.

V. 269 sqq. Homeri artein et scientiam, quae ad naturae veritatem proxime accesserit, multi et testificati et admirati sunt; nemo fortasse gravius Plutarcho de amor. prol. vol. VII, 931. [T. II. p. 496. D.J.]. Apud quem mulieres fatentur scripta haec esse non ab Homero, sed ab Homerida aliqua, partus dolores experit. Ceterum perperam fertur apud Plutarchum προσάσται, cui et grammatici repugnant et alii testes adversantur, ut Dionys. de art. rhet. C. 11, 9. p. 411. ed. Reisk. Idem vilium, poetarumne an libramorum culpa nescio, passim obseidet posteriorum carmina.

V. 270. Recte et vero, ut existimo, reddit Ernestius μογοστόκοις Ελλείδνιας dolorum eratrices, Aristarchi auctoritati obsequuntus, vid. schol. A. Quas alii nomini isti subliecent potestates, eas a vero abhorrente versus proximus ostendit, etiam non negaverim deas, parturientium dolores moventes, partus etiam praesides esse; modo teneamus id neque in verbo Graeco, si propriam eius vim respexerimus, inesse, neque ullo Homeri Ioeo comprobari. Praeterea Aristarchi rationem confirmant Eust. 843, 60. Apoll. de synt. I, 2, 5. Quo efficitur apud eundem de adverb. 846, 28. ἐπίγονας perperam edi loco παρέχουσα. Illud enim, quod insuper in Et. M. 773, 32. adiicitur, a perversa nominis explicatione trahit originem.

280 Ὡς ἐφαθ· ἡνίοχος δ' Ἰμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τὰ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
ἄφρεον δὲ στήθεα, φαίνοντο δὲ νέρθε κονίη,
τειρόμενον βασιλῆα μάγης ἀπάνευθε φέροντες.

"Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόηστ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,

285 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο μαρφὸν ἀνσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταῖ,
ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς.
οἵχετ' ἀνὴρ ὁριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὐχος ἔδωκεν
Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ιδὺς ἐλαύνετε μάνυχας ἵππους

290 Ιφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὐχος ἀρησθε.

"Ως εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
σεύη ἐπ' ἀγροτέρῳ σὺν καπνῷ ἦὲ λέοντα·
ὡς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦς Τρῶας μεγαθύμους

Ελαύνετε V. et all. — V. 281. | τεροι Ar. — V. 292. αρῆ κά-
άθορτε H. — V. 283. φίρορτε | πψη ol. vulgo. —
vulg. et H. — V. 290. ἴνδρ-

V. 272. Diphthongi elisionem nullo allo, quod noverimus, exemplo suscitataam et alii notarunt et ipse eam ex Homero expellendam senseo. Bentleius singularem ὡς ὅξιον ὁδύνη, cui congroa in libr. de vers. Gr. her. 166. collegi, potioreu habuit. Buttmauno in gr. ampl. §. 30. p. 127. ὡς ὅξια ὁδύναι emendantii assensus essem, si certum synaloephae huius testimonium in promptu esset. Rellqui sicutur poetae, quem verum frustra quæsiverim, vulgare, ab antiquissimis iude temporibus, ut videtur, propagatum. Nam Vindob. Alteri, qui alias vocales concurreentes plene et integre proferre solet, in haec aliusiunc cum reliquis convevit.

V. 273 sq. Da Tydida eadem de causa, quae Agamemnonem impulit, ad naues reiectu mox repetuntur v. 399 sfc., ibique Ven., ut alii, *Ελαύνετε* perscriptum testatur.

V. 283. Pluralis, quo versus clausula sonantior redditur, debetur Ven. Viudd. et Eust. 844, 31., a quo Rom. perperam dissidet.

V. 286 sq. Uterque aliquoties iterator; ac prioris quidem exempla collegi ad 6, 111.; posterior ei adjunctus cernitur 8, 174, 15, 487, 17, 185.: aliorum adhucationibus subiliicit 15, 734, 16, 270.

V. 290. Aristarchus de Troianis fortitudine superioribus intellexit. Sed ὑπέρτερον εὐχος non modo v. 288., eique congruum κέδος ὑπέρτερον 12, 437, 15, 491, 644., commendant, verum etiam libri et Eustath. 844, 53. com Etymol. M. 780, 1. praesidem illi farunt.

V. 293. Numerorum defectum, a Venatio aliisque expletum,

- 295 Ἐκτωρ Πηδαμίδης βροτολογιῷ ἴσος Ἀρηὶ.
 αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἔβεβήκει·
 ἐν δ' ἔπειστι μεμίνη ὑπεραέει ἴσος ἀέλλῃ,
 ἵτε καθαλλομένη λοιπόν τον ὄρίνει.
- "Ἐνθα τίναι πρῶτον, τίναι δ' ὑστατον ἔξενάριζεν
 300 Ἐκτωρ Πηδαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν;
 Ἀστεῖον μὲν πρῶτα καὶ ἀντόνοον καὶ Ὁπίτην,
 καὶ λάλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἡδὲ Ἀγέλαον;
 Αἴσουμνόν τ' Ὑδρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμην,
 τοὺς ἄρ' ὅγι τὴν μητέραν θεούς εἶν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν· ὡς ὅπότε νέρεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 ἀργεστᾶο Νότοιο βαθείη λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρόφι μῆμα κυλίνδεται, ύψοσε δ' ἄχνη
 σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο λωῆς·
 ὡς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' Ἐκτορὶ δάμνατο λαῖν.

V. 297. ὑπερούρος V. I. ap. schol. A. — V. 300. Ἐ. Πρ., βροτολογιῷ ἴσος Ἀρηὶ V. — V. 301. Ἀστεῖον ol. vulgo. — V. 305. Ζέφυρος τέφα ol. vulgo et

H. — lb. στυφελίξει Vind. un. et Eustath. στυφελίξει id. — V. 306. ἀργεστᾶο Νότ. vulgo et Apoll. Lex. 161. — V. 310. Ζέφυρος τέφα ol. vulgo et ἤγιον Vind. quint. —

ignorat Eustathius, vid. commentar. el. 845, 2. 847, 23. et 28., add. II. 17, 281 sq. et II, 414.

V. 297. Nescio, an ὑπερούρος, ex ὑπὸ et οὖρος conflatum, apud schol. A. emendandum sit. Dicit enim nihil differre a vulgari ὑπεραῖ et ventum desuper ingruēntem indicare. Libris concinit Etym. M. 778, 13.

V. 299. vid. ad 5, 703.

V. 300. Iam cognitorius 8, 215. Veneti scriba forsitan oeu-
lis aberravit ad v. 295., eius extrema repetit. Schol. A. non oblitus est alterius.

V. 301. Ἀστεῖος recte et grammaticorum praeceptis conve-
nienter hodie scribitur, vid. Eust. 845, 40. et schol. Ven.

V. 305. Verborum ordinem, qui apud Wolfium est, resti-
tui iusserunt Ven. Vindd. plures all. Eust. 845, 50, 54. et seboll. Comparationem ipsam commode explicant interpres Graeci, di-
centes spectare eam caesorum multitudinem. Nam siue Zephyrus
nubes a Noto conglomeratas dissipet, ita Hectorem densas Danao-
rum catervas, ab Agamemnoni collectas, caedendo quasi rariores
reddere, easque discutere, add. Eust. 846, 3. Recentiores edito-
res, Iliadem Latine interpretati, vel singula verba prave distin-
guendo vel perperam transferendo poetæ mentem obscurarunt
potius quam illustrarunt. Zephyrus enim, qui nubila dimovet,
nullo modo imbreu afferre potest. Unde, schol. vulgaribus obse-
quanti, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων perversissime reddunt: ingenti

310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἦν, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
καὶ νῦ κεν ἐν νῆσσοι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
εἰ μὴ Τυδείδη διομήδει ωκέλετ' Ὄδυσσευς·

Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ᾽ ἐμὲ ἵστασο· δὴ γὰρ Ἐλευχος
315 ξσσεται, εἴ κεν νῆας ἥλη κορυθαιολος Ἐκτωρ.

Τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
ἥτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
ἡμέων ξσσεται ἥδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος ἡς περ ἡμῖν.

320 Η, καὶ Θυμθραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὥστε χαμᾶξε
δονῷ βαλῶν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὄδυσσεὺς
ἄγτιθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῦτο ἄνακτος.
τοὺς μὲν ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπανσαν·
τὰ δ' ἀν' ὅμιλον δόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρῳ

V. 315. ἦ κεν ν. Plutarch. de | ιθᾶς ol. vulgo. Τρωοὺς δὴ βού-
nud. poet. VI, 109. — Ib. ἔλος | λετας eodd. plurimi. Τρωοὺς γε
Viad. quint. — V. 317. στήσα- | βούλετας ἀρ δοῦναι κράτος Vind.
μας id. — V. 319. Τρωοὺς δῆ | ed. —

vortice imbrifero pulsans. Multo melius suo fengitur mu-
nere I. H. Vossius, interpres Germanus.

V. 306. Grammatici diligentiores ἀγεοτῆν adiectivum, Λεγ-
οτῆν proprium esse tradunt, unde h. 1. et in Iliade 21, 334. προ-
πειριστωμένως scribatur necesse est, vid. schol. Ven. Et. M. 136,
26. Eust. 845, 60. et 1238, 51. De ventis antiquorum multi
multa disputatione, cf. praecipue Genellii commentationem: *Über die Windscheibe der Alten*, in Wolf. annal. liter. IV, 461 sqq.
et Göttling. ad Hes. theog. 379., qui de tenore nobis assentitur.
Eiditorum nemo, nisi qui Romauam curavit, veterum decretis mo-
rem gessit.

V. 310. Idem est, quem in Il. 8, 130. legimus.

V. 314. Ad hunc sunt conserenda quae eougessi ad Il. 10, 291.

V. 315. Sunt qui particulam hypotheticam Plutarcho etiam
tribuant.

V. 317. Etsi utrumque apte satis connectitur, vulgare tamen
et ad misericordiam excitandam gravius est, et ad aliorum exem-
plum probabilius, vid. 19, 308. Od. 5, 362.

V. 319. Numerorum ratio et alias easque pravas peperit
emendationes, et ιθᾶς, quod olim erat in vulgaribus, cf. Hey-
nii Observat. et Buttman, in Lex. I, 30 sqq. Plerique libri
et Eustath. 846, 59. ell. 847, 14. βούλετας, cui soli locus est,
particula comparandi adiecta, exhibent. Qua causa motus Butt-
mannus βούλετας iis versibus, qui syllabam primam corripi luhent,
reservandum dicit. Inutilis sane suspicio, si quidem in Veneto

325 ἐν κνοὶ θηρευτῆσι μέγας φρονέοντες πέσητον·
ώς ὅλεκον Τρῶας παλινορμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον "Ἐκτορα δῖον.

"Ερθ' ἐλέτην δίφορον τε καὶ ἀνέρος, δίμου ἀρίστω,
νιε δύω Μέροπος Ηερκωσίου, ὃς περὶ πάντων
330 ἥδες μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παιδας ἔσκεν
στείχειν ἐξ πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὕτι
πειθέσθην· Κῆρες γάρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
τοὺς μὲν Τυδείδης δουρικλειτὸς Διομήδης
θνητοῦ καὶ φυγῆς κεκαδῶν κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
335 Ἰππόδαμον δ' Ὄδυσσες καὶ Ὑπείροχον ἔξενάριξεν.

"Ἐνθα σφιν κατὰ ἵσα μάχην ἱτάνυσσε Κρονίων
ἔξ "Ιδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
ἥτοι Τυδέος νιὸς Ἀγάστροφον οὔτασσε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἴσχιον· οὐδέ οἱ ἕπποι

V. 325. Θηρευτῆσι V. Il. ap. sehol. A. — Ib. πέσοντον Vind. quint. — V. 326. πάλαι ὁρμέω Tyrannio, Eustath. 847, 7. et H. — V. 327. φυγότες sehol.	ad Od. 3, 151., male. — V. 330. οὐδὲ ἵσις V. Ald. 2. οὐδὲ ἵσις St. et all. — V. 331. εἰς πόλ. St. et all. — V. 337. οἱ δ' ἀλλήλ. ol. vulgo et H. —
--	--

Ipsò sit βόλεται, idque sehol. A. probet hisce: η διπλή, ὅτι βόλεται αὐτὴ τοῦ βούλεται.

V. 325. Heynius e sehol. A. parum accurate enotavit Θηρευτῆσι, Quauquam Θηρευτῆς et Θηρευτῆρος in promiseo sunt neque atque ἀγρευτῆς et ἀγρευτῆρος, Θηρευτῆς tamen, vel eanibua vel adolescentibus additum, Hemero et antiquioribus satisfecit, vid. 12, 41. Hesiod. scut. 303, 388. Apoll. Rh. III, 1325. Θηρευτῆρος sunt apud Oppian. Cyn. I, 449. — — ίπει μάλα Θηρευτῆροι Σιγή τέθμιος ἵσι —. Eust. 847, 21. conspirat cum vulgari.

V. 326. Aristarchum cum aliis in unum commississe παλινορμένων auctor est sehol. Ven., eius verba transscripsit Et. M. 648, 33 sq. Ille provocat ad 1, 59., ubi copiosius de hisce compositis disseruerit: at carent illis scholl. nostra.

V. 330 sq. Iduos versus iam vidimus 2, 831 sq., ad quem locum de varietate scribendi breviter dixi.

V. 337. τοὶ, quod ex uno Vratislav. memorat Heynius, et Veneti et Eustath. est, vid. 847, 57.; plerique vero οἱ δ' ἀλλήλους ἀνιχνεύοντες ediderunt, cui congruit 14, 24. Evidem cum Wolfio Veneto parui.

V. 339. Schol. A.: ή καταβοτός οὐδέ οἱ ἕπτοι. Quod verum existimavi cum Heynio et Hermanno ad Orph. 778., neque iuria: vid. 12, 60.

- 340 ἐγγὺς ήσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 τοὺς μὲν γὰρ Θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 θῦντις διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὥλεσσι θυμόν·
 "Ἐκτωρ δ' ὅξην νόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγώς· ἄμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 345 τὸν δὲ ίδων ἁίγησε βοὴν ἀγαθός Διομήδης,
 αἷψα δ' Ὁδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἔοντα·
 Νῶτιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὅβριμος Ἐκτωρ·
 ἀλλ᾽ ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξάμεσθα μένοντες.
 "Ἡ δέ, καὶ ἀμπεπαλῶν προτει δολιγόσκιον. Ἔγχος,
 350 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαστε τιτυσκόμενος κεφαλῆριν,
 ἄκρην καὶ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
 οὐδ' ἕκετο χρόα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλια,
 τρίπτυχος, αὐλῶπις, τὴν οἱ πόρες Φοῖβος Ἀπόλλων.
 "Ἐκτωρ δ' ὡκ' ἀπέλειθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὄμιλῳ·

V. 339. οὐ γάρ αἱ τάποις οἱ. vul-	στίφομεν οἱ. vulgo et Eust. 828,
go et W. — V. 340. ἀάσαστο	14. — Ib. μέροντα Z. — V.
H. — V. 345. τὸν δὲ ίδων	350. κεφαλῆριν οἱ. vulg. et H.
τρόγησεν. V. L. ap. schol. A. et	— V. 354. ἀλεξάθρον Vind.
Eust. 828, 24. — V. 348. ed. —	ed. —

V. 340. Omnes omnino ἀάσατο, Heynius solus, eonsona geminata, ἀάσαστο, vid. ad 9, 537.

V. 342. Prima verba Diomedi dicit Sthenelius 5, 250.

V. 345. Ne ignaviae speciem praeberet Diomedes, alii cor-
 rexerunt τρόγος, alii Diomedem non tam Hectoris adventu quam
 Iovis consilio, Achivis funesto, territum putarunt. Vanas eas in-
 terpretum argutias esse crediderim. Nam, quod ne Achillem qui-
 dem dedecet, Diomedi multo minus ignominiae esse potest, vid.
 7, 115, 12, 231, 15, 436, 466.

V. 346. Vocalis longa στέμματε meliorum consensu dubio exi-
 muntur, ut Ven. Vindd. et aliorum, neque Eustath. ei magnopere
 adversatur, vid. comment. ei. 1267, 44. ad Il. 22, 231., qui ver-
 sus idem prorsus est.

V. 350. Librariorum vitio κεφαλῆρις succurrere studet Hey-
 nius verba ita connectendo: ίδαλε πέτοντι τοι κεφαλῆ κατὰ κόρυθα
 ἄπορη, ut sit ίδαλε τετιτκόμενος, οὐδ' ἀφάμαστεν. Quam rationem
 contortam et parum verisimillem praeter Apollonium in Lex.
 345., cui obloquitur Heynius, labefactant alii, ut Eust. 848,
 46. Suid. III, 481.: funditus eam evertit poeta ipse, cf. 13, 159,
 370, 498, alibi.

V. 354. Vind. mendum eximunt lib. quint. Ven. scholl. ABD.
 Eust. 849, 13. cum aliis grammaticis plurimis, add. 8, 245. 7,
 260. Od. 9, 538.

355 στῇ δὲ γνὺξ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
γαῖης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
ὅφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὥχετ' ἐρωὴν
τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαῖης,
τόφρος· Ἐκτῷ ἄμπνυτο, καὶ ἐψὲ ἐς δίφρον ὄρούσας
360 ἔξελασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
δουρὶ δὲ ἐπαίσσων προσέφηρι κρατερὸς διομήδης·
Ἐξ αὐτοῦ νῦν ἔργα τοῦ θάνατον, κύον· ἡ τέ τοι ἄγχι
ἡλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
φύ μέλλεις εὔχεσθαι ίών ἐς δοῦπον ἀκόντων.
365 ἡ θῆν σ' ἔξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστιν.
νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπείσομαι, δῆν κε κυχεία.
· Ἡ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἔξενάριζεν.

V. 357. τόφρα δὲ T. Herod. πε-	V. edit. antiqu. et H. — V.
ρὶ 45. μον. 34, 35. — V. 358.	365. ἀντιβολήσας Apoll. in Lex.
κατὰ εἰσαγ. V. L. ap. schol. A.,	122. — V. 366. ἡ πον Harl.
ut videtur. — V. 363. ἐρύσατο	— Ib. ἀλη V. L. ap. schol. A.

V. 356. Aeneae quum magis congruere viderentur haec verba in II. 5, 309., versum damnandum putarunt Zenodotus et Aristophanes, simul negantes gravem admodum plagam Hectori esse iniicitam. Vereor, ut haec sufficienter iudici cautio et provido, eoque sublatu precedenter etiam tollendum esse bene monet Heynius.

V. 357. Totidem, quot libris sunt, literis scriptum profert E t. M. 380, 47.

V. 358. De origine verbi ἀπαξ εἰλημένου, καταείσατο, praecepit schol. A. ita: καταείσατο ψιλωτέος· ἀλλο γάρ τοῦ εἴδω ὁ σχηματισμός; alii ad ετυμα εἴηται εἴω i. e. πορείης respiciunt, cf. schol. Ven. ad 12, 103 et 108. 13, 45., add. Eust. 849, 36. Heynius conjectura proponit κατείσατο, quod nusquam conspicitur.

V. 359. Aristarchi fuisse ἐμπνύρθη non credo. Schol. A. ad 5, 697., ubi de eo exposuit, nohni si ait: Εἴ τις διὰ τοῦ ἐμπνύρθη.

V. 362 sqq. Integri sex versus repensuntur in libr. 20, 449 sqq. Quod nulli veterum critieorum suspicionem iniiciasse miror. Neque in schol. ad 8, 299. diversi quidquam hodie obtinet, neque Etym. M. 549, 52. deflectit a recepto. Itaque εἴσι οὖτοι ἐργατῶν est mendum apud Villoisonium.

V. 363. Ven. bie ἐρύσατο, sed in libr. vicesimo ἐρύσσων edit, quanquam schol. A. novit alterum, cf. ad 5, 344.

V. 365. Postremum corruptum esse in Apollonii Lexico l. all. et libri et schol. ad Soph. OT. 164. argumento esse possunt.

V. 367. Ἐπιτίθομαι· ἐπελεύσομαι interpretatur Apoll. in Lex. 285., cf. 20, 454. 21, 424.

- αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡγκόμοιο,
 370 Τυδείδη ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποικένι λαῶν,
 στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροχυμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 "Ιλον Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν Θάρητα Ἀγαστρόφου ἴγριμοιο
 αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναιολον, ἀσπίδα τ' ὥμιων,
 375 καὶ κόρυθα βριαρήν· ὁ δὲ τόξον πῆχυν ἀνελκεν,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκρυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῦ ποδός· διὰ δ' ἀμπερές ίὸς
 ἐν γαῖῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας
 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηῦδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκρυγεν· ὡς ὅμελον τοι
 νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ Θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὗτοι καὶ Τῷωες ἀνέπνευσαν κακότητος,

— V. 368. Εἰπάρχειν Z. V. et | 380. βεβληται V. — V. 381. Ικ
 vulgo. — V. 375. ἀρεῖλκειν vel Θυμὸν ὀλέσσαι Vind. un. Eust.
 ἀρεῖλκε vulgo olim et H. — V. 850, 52. V. L. —
 376. ἔκπεσαι Vind. quint. — V.

V. 368. Schol. A. Zenodoto quod aristotum scripsit vīgo
 vertit. Eo igitur arbitro AWolfius recepti imperfectum, eti
 libri fere concinunt in vulgari. Res quum praesens agatur, scho
 liaстae ac Wolfio, a quibus Heynius non ita multum abest,
 accedo, ut iam supra feci ad 5, 842., ubi vide. Dammii in Le
 xico varietatem istam utroque loco frustra quaesiri.

V. 375. Wolfiom, quippe qui 14, 277. ὑψελκε, hic et 13,
 582. ἀρεῖλκε dederit, inconstantiae atque erroria accusant Göttingug.
 doctr. de ace. serm. Gr. §. 13, 3. et Grasshoffius in diar.
 schol. l. l. p. 103. Neque dubium est, quin vere praecipiant, sed
 dissimilitudinis causa latet utrumque. Ea enim nulla alia fuit,
 nisi quod libri scripti aequo atque impressi ἀρεῖλκε præhent, in
 ll. antem 14, 277. ὑψελκε V. Vindd. allorumque est. Itaque si
 hos sequinur auctores, ἀρεῖλκε scribatur oportet, sicut Aristarcho
 iudicio standum est, ἀρεῖλκε exarari consentaneum erit.

V. 376. Commutari inter se ἔκπεσαι et ἔκφυγε aliо exemplo
 demonstravi ad 2, 266. Ut vero illuc alterum melius erat, ita hic
 ἔκφυγε aptius esse nemo non intelliget.

V. 380. De syuizesi, in primo versus limine obvia, et ipse
 olim dixi de vers. Gr. her. 182., et nuper egit Grasshoff. in
 diar. schol. 961 sq. Thiersch. in gr. Cr. §. 119, 4. et Butt
 maun. in gr. ampl. ll. p. 384. βεβληται vel βεβληται præferunt, cul
 iam prætexi possit Venet. anctoritas, add. Etymol. M. 484, 30.
 At in re satis ambigua inconsiderate agere nolui.

V. 381. Vid. quae de dissimilitudine, iterum obdata, scripsi
 ad 5, 842.

οὗτος σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἴγες.

Tὸν δὲ οὐ ταρθίσας προσέμην κρατερὸς διομήδης·

V. 383. οὗτος σε πεφρίκασι. Vlud. | 385. κέρας ἄγκαλα Vlud. ed. Kast. ed. οὗτος σε πεφρίκασι πεφρίκασι Alexio. — V. | 821, 2. et ol. vulg. κέρας ἄγκαλα

V. 383. De Alexionis sententia schol. A. ad hunc locum commentatur hisce: οὐκέτι ἀνηρχαῖται ἀντιδιαστῆλειν, ὃς οὔτεν Ἀλεξιονός εἶναι τοιοῦτος γάρ καὶ ἀπόλυτος εἶναι. Quae grammatici verba Illustrarius Heynius ait: „potest et luctum cum antecedentibus et absolute dictum accipi.“ At illi nihil proficimus, nec mellora fere nostrae metatis sive grammatici sive lexicographi suppeditant, qui, quid sit ἀντωνύμιο ἀπόλυτον, aut obscurius prudunt, aut rem silentio transmittunt. Quae quam ita sint, veterum praecepta breviter et dilucide pertractare licet. Pronomen vero ἀπόλυτον sive pronomen, cui significatum absolutum subsit, — nam ita quoque dicere posses —, id erit, quid nulli alii personae certae adstrictum vel obiectum solute ac libere effertur. Ko nondum sequitur pronomen eius generis necessario inclinare tenorem, imo retinebit eum, si natura sua inclinationis expers esse videntur, vid. Apollou. de pron. 304, b. Contra si pronomen, cuius accentus sopiri potest, absolute dicitur, id eum in nomine praecedente reilicere conseruaneum erit, vid. Apoll. I. I. Quo fit, ut pronome unum idemque sisdem verbis additum nunc inclinetur, nunc tenore erigitur, sive modo ἀπόλυτον sit, modo nominibus aliis adstringatur. Iudicio esto: II. 3, 446, cll. 14, 328. ὡς οὐτε νῦν Ἰωνατος. Ad quorum primum schol. V. scribit: ὃς οὐτε τύχεται ἀπόλυτος γάρ τοτε. Τοῦ δὲ Λιός δρόθοτοντέον, alteri vero subiicit: οὐτος δρόθοτοντέον ἀντιδιαστολὴ γάρ πρός ἄλλα πρόσωπα. Quibus locis comparatis, quid sit quod inter utrumque intersit, luce clarius patet; add. schol. A. ad II. I, 147. Licet autem idem alio modo et eo paululum diverso proloqui. Ita schol. Ven. ad 8, 16.: ἣς τοι τύχεται ἀπόλυται γάρ νῦν, ad 9, 145. καὶ σε: οὐκέτι ἀνηρχαῖται δρόθοτοντέον. οὐδὲ γάρ ἀντιδιαστολὴ πρός Τριῶν πρόσωπον ἀπολελυμένως οὐτε ἀναγνωστέον. Pronominibus vero absolute dictis estisque ob causam encliticis Apollonius I. I. obiicit ea, quae πρός τε ληφτατα, i. e. personam certam vel definiunt vel alii opponunt, et ideo tenoris immutia esse non possunt. Brevissime ea dicas ἀντωνύμιος ἀριστηράς sive διεσταλτικές, quarum utrumque referri etiam potest ad personam, quam definunt accuratius. Grammatici autem Graeci idem multiplici modo sunt eloquenti. Nunc enim dicunt pronomine ἀντιδιαστέλλοσθαντες τι, nunc ea ἀντιδιαστολὴ τι, nunc διαστιλτικῶς καίσθαι, ἀλληγορεῖν; et Ita porro, vid. schol. Ven. ad II. I, 67, 294. 2, 27, 201. alibi. Ko differunt paululum pronomina simplicia et composita, quae vocantur, vid. Apollon. 304, c. et quas dixi ad II. I, 1t4. tam, si vero haec sunt disputata, Alexionem, quod Tydides Troianis obiectum putarit, pronomen tenore exressisse intelligitur. Cul qui adversabantur eo sunt moti, quod non Diomedes solum, verum alios etiam Achivorum principes, ut Achillem, Troes exhorruerunt. Itaque pronomen ἀπόλυτον, i. e. nullam ad personam hie esse relatione iure existimarent.

V. 383. Ut de veterum controversia plene ac vere existimari

385 τοξότα, λωβητήρ, πέρας ἄγλας, παρθενοπίπα,
εἰ μὲν δὴ ἀντίθιον σὺν τεύχεσι πειρηθεῖης,

Thiersch. in gr. Gr. §. 188, 13. | schol. A. —
— Ib. παρθενοπίπα V. L. ap. |

possit, Apollonii verba, utriusque illorum Interpretatioſſ accoſtmo-
data, praemittenda duxerim. Ille igitur in Lexico Homericō 394.
ita disserit: κέρ̄ ἄγλας εἰ μὲν γλωσσογάρας, ταὶς θριῶν ἀγαλ-
λόμενες κέρας γὰρ τὴν τρίχαν ἀλγεσθεῖσαι, ὃ δὲ Ἀγισταρχὸς κυρίως ἀκούει
τὸ τοῦ βοὸς κέρας, οἷον τὸ κεφάτιον, σιρίγγιον. τὸ γὰρ παλαιὸν
πόρος τὸ μῆτ ἀποτρέψει τὸν ἤχον τῷ αγκύστῳ περιπέθεοδας τοῦτο.
τὸν δὲ Ὁμηρος μηδέποτε εἰρηνέας κέρας τὴν τρίχην. δῆτε τὸν
κέρ̄ ἄγλας, τόξων ἀγαλλόμενε. Iam primum κέρ̄ ἄγλας vitiose scribi
pro vulgari κέρας ἄγλας et Heynius animadvertisit, et glossa ad-
iecta eomprobat. Itaque nee mendum istud remorabitur, neque
ea magno nobis eruat impedimento, quae II. 24, 81. attingunt,
ut pote ab hoc loco aliena. Quibus missis nihil superest, nisi quod
alias κέρας de crine, alias de arco intellexisse ex Apollonii testi-
monio cognoscimus. Eos autem, quibus prius placuit, κέρας numero
plurali edidisse admodum verisimile est. Atque haec quidem opli-
nio omnibus propemodum interpretibus Graecis fuit commonis,
vid. scholl. ABLV. Eust. 851, 39 sqq. Etym. M. 504, 55.
Pollue. II, 31. At plerique eorum adiiciunt simul alteram ratio-
nem, quae et rerum naturae et poetæ simplicitati, si bene iudico,
magis conuenit. Sed si quoasiveris, quo modo tandem factum sit,
ut verbis dilucidis et planis explicationem invenirent artificiosio-
rem, illam ipsam Homerū perspicuitatem criticos in fraudem pel-
lexisse suspicor. Accedit hoc, quod capillorum praestantia, qua
Paris Insignis fuisse dicitur, pervaſata multorumque ore laudata
erat, vid. 3, 55.; denique, quin τοξότα praecedere, proxima ite-
rom ad sagittandi peritiam referre alsonum putarunt. His cau-
sis impulsi singula huius versus ita conneetenda censuerunt: τοξότα
λωβητήρ, κέρας ἄγλας παρθενοπίπα, vid. scholl. BL. et Eust.
851, 43., κέρα vero de capillorum modo sive cincinnis eeperunt.
Ita quidem tradit Eust. I. I. hisce: οἱ δὲ ταῦτα οὐτω ἀγαντίς
φασται καὶ ὡς κέρας τοιτὶν ἡ ἐμπλοκὴ τῶν τριχῶν, καθάπτῃ παρ̄ Ἀθη-
ναῖος ὁ κραύθινος, ὃς τῶν τίγρων καὶ θιγυρῶν ἡν δειγμά, neque
aliter fere Aplon et Herodorus apud eundem narrant: ἐμπλοκῆς
τι γέρος εἰς κέρας τύπον ἀνεπλίκοτο οἱ παλαιοί. Ea interpretum
veterum subtillitas plerisque libris, ut Vindd. Eustath. et editioni-
bus vulgaribus, illata est. At isti grammaticorum acuminis obviam
ivit sanum et incorruptum Aristarchi iudicium. Negavit ille κέρας uu-
quam apud Homerum sive hominum sive animalium indicare crinem —
soerunt enim qui de setis bovinis praecepue illud ī usu fuisse
statuerent — et κέρας ἄγλας, arcu insiguis, reddidit. Elusdem autem
nomen, nisi conjectura fallit, restitueendum est schol. Victorino,
qui interpretatione priure allata, submittit: Ἀγιστοτέλης δὲ ἡ
τοξότος οσπρινόμενη, quae non ita multum distat ab Apollonii
praeceptis. Aristoteles vero, si penes Eustathium 857, 51.
fides sit, poetæ verba secus intellexit. Ex quo sequitur vel Kusta-
thii vel scholiastæ dictis inesse corruptelam. Illoq autem proplus

οὐκ ἄν τοι χραισμησι βίος καὶ ταρφέες λοι·
νῦν δέ μ' ἐπιγοάψας ταρσὸν ποδὸς εὔχεαι αὐτως·
οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάτης ἄφεων·

300 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῦ·
ἡ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὅλγον περ ἐπαύρη,
όξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον ἀνδρα τίθησιν·
τοῦ δὲ γυναικὸς μέν τ' ἀμφιδρυφοὶ εἰσι παρειαί,
παῖδες δ' ὀρφανικοὶ· ὃ δέ θ' αἴματι γαῖαν ἐρεύθων
305 πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἡὲ γυναικες.

“Ως φάτο· τοῦ δ' Ὁδυσεὺς δουρίκλυτὸς ἐγγύθεν Ἐλ. Θῶν
Ἴστη πρόσθ· ὃ δ' ὅπισθε καθεξόμενος βέλος ὥκν
ἐκ ποδὸς Ἐλκ· ὁδύνη δὲ διὰ χροὸς ἡλθ' ἀλεγεινή.

V. 388. ταρσῷ Apoll. in Lex. Hom.
210., male. — V. 389. ὠσεὶ¹
St. ὠσὲ W. — Ib. παῖς ἄφε.
W. — V. 391. ἐπαίρω V. L.
ap. schol. A. — V. 392. αἴψα
vulg. — V. 394. οἱ δὲ

αἴψ. Vind. ed. — V. 395. πε-
ριπλέες Ald. 2., περιπλέες gram-
maticor. pars, πέρι πλ. H. —
V. 397. ὅξὺ V. L. ap. Eust.
852, 43. — V. 398. Ἐλκ· ὁδύ-
το. vulg. —

verum est, quod Eustathius praeter Aristotelem Archilochi testi-
monium excitat. Ab huius autem iurgiis dicendique procacitate
longissime abest Homerus. Quod reliquum est, a viris doctis
ἀλφα ἀγέλα, Aristarchi iudicio sanctum Venetique et aliorum as-
sensu magis etiam firmatum, recte esse receptum liquido patebit.

V. 389. Ven., ut all. et scripti et editi, non solum particu-
las discrevit scienter, verum etiam πάτης, huic loco paene neces-
sariorum, bisyllabum pinxit, vid. Excusa. VI.

V. 392. Forte fortuna apud Eust. 852, 24. βέλος ὅξὺ πλε-
ται legi videtur; nihil enim discrepat ab usitato idem 851, 9.
Heynio quidem haud displicet, sed dispar est ratio in ll. 20, 99.
ἴθυ βέλος πλετεῖ, οὐδὲ ἀπολύτη. Hie vero βέλος ὅξὺ πλετεῖ magis
idoneam puto sequentibus. Extrema in parte egregiam Aristarchi
sive emendationem sive lectionem, cuius meminit schol.: καὶ ἀγέ-
λης ἀνδρα τιθησιν, reposui. Et enim et poetae consuetudo et
versus proximi, quibus intersecti uxori viduata et liberi orbi ad
misericordiam excitandam in scenam quasi producuntur, sunt
praesidio.

V. 395. Aldi errorem Heynius in observationibus iteravit.
Veteres nognisi duo ponunt: vel περιπλέες pro paroxytonum et
compositum, quod Tyrannionis fuisse narrant, vel πέρι πλέες, ut
sibi in vicem adiungantur et αὐτὸν subaudiatur. Eius patronos
Ascalonitam et Alexionem laudat schol. A., quibus ipse adstipua-
tur, ill. 2, 129., neque aliter censet Eust. 852, 41. Heynii
πέρι πλέες ne commemoratum quidem video, idque soloecum ha-
beo, etenim πέρι neque superest neque circum est unquam
potest significare, vid. Valcken. ad Adoniaz. Theocr. v. 130. et

τε διφρον δ' ἀνόρουσ, καὶ ἡμίχωρ ἐπέτελλεν

400 νησοῖν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν· ἥκθετο γὰρ κῆρ.

Οιώθη δ' Ὄδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ

Ἄργειων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος Ἑλλαβε πάντας·

όχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὅν μεγαλήτορα Θυμόν·

"Ω μοι ἔγώ, τι πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἴ τε φέβωμαι

405 πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ὄγιον. αἴ τε κεν ἀλών

μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.

ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο Θυμός;

οἴδα γὰρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀπολύονται πολέμοι·

ὅς δέ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ξνι, τὸν δὲ μάλα γρεω

410 ἐστάμενα κρατερῶς, ἢτ' ἔβλητ', ἢτ' ἔβαλ' ἄλλον.

η ol. vulgo et H. — V. 400. | 408. δ, τὰ κακὰ St., male. —
Ἐλαυν. ὠκέας ἔπους V. L. ap. | 409. τόρδε V. Vindd. Eust.
schol. A. — V. 402. παρέμιμεν | 852, 55. vulg. ol. et H. — V.
V. L. ap. Eust. 852, 47. — | 410. εἰτ' ἕβλ., εἰτ' ἕβ. ἄλλον.
V. 406. ἄλλ. λεούς Harl. — V. | Harl. et Vind. un. —

quaestiuncol. meam de aec. ioclin. particolae περὶ ap. Homer.
eohcedenda p. 10.

V. 398. In augmento, verbo isti ab Aristarcho detracto,
libri fere convenient.

V. 406. Harleiani margo ab aliis non dissidet.

V. 407. cf. quae concessi ad 10, 432. Praeterea versus ex-
stat in schol. ad Eurip. Med. 1038.

V. 409. Cum Alexione, quamquam de eo contrarium plane
tradit schol. Viet., Heynius pro more suo demonstrativum τόρδε
adsecurit; minus considerate, ut et alii existimarent et breviter
exposui ad 9, 509. Recete igitur indicat de ista scribendi varie-
tate schol. A.; dum Tyrannion, qui in eo ab Alexione dissensit,
subscriptit hisce: βαβαστόργα μέτοι τοτές η τοῦ Τυραννίων ἀρά-
γησις. οὐδὲ γὰρ ἔτυχούται.

V. 410. Particulae negotia exhibuerunt iam interpretibus
Græcis, vid. schol. Viet. et Eust. 852, 53. Quorum ille pro
duplici distinguendi modo coniunctiones vel συνεπικτικὲς vel διατε-
κτικὲς esse dicit. Prius si verum habeatur, commate post κελᾶς
interpungendo, quemadmodum vulgo sit, haec erit sententia: εανι,
qui bello excellat, fortiter stare omnino oportet, sive vincatur,
sive viocat. Sin autem posteriorius malueris, distinctione gravioro
ultima a reliquis sunt separanda, ut Ulixis meus sit: oportet
virum, bello egregium, fortiter stare; aut vincitur aut vincit: sive
sicut scholiasta exponit: ο δὲ λόγος, λεχυνῶς ἵσταται δει· η γὰρ
ἔβληθη, η ἕβαλεν ἄλλον. Inter otrunque autem hoc interest, quod
illud totam Ulixis sententiam una verborum comprehensione de-
vincit, hoc Ulixis verba ita discernontur, ut prior eorum pars
causam posterioris contineat. Melius id iudicent scholiasta propte-

"Εως ὁ ταῦθ' ὀρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στήγεις ἥλυθον ἀσπιστάων.
Ἐλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
ώς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες Θαλεροὶ τ' αἰζηὸι
415 σεύσσονται, ὃ δὲ τ' εἴσι βαθεῖης ἐκ ξυλόχοιο
Θήγων λευκὸν ὄδόντα μετὰ γναψητῆσι γένυσσιν.
ἀμφὶ δέ τ' ἀσσονται· ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὄδόντων
γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινόν περ ἔοντα·
ώς ἡσά τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον ἐσσιύοντο
420 Τρώες. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
οὐτασεν ὠμον ὑπερθεν ἐπάλμενος ὀξεῖ δουρὶ·

V. 413. Ηλαν Ald. 2. — Ib.	γένυσσιν Viudd. Apoll. in Lex.
μετὰ σφίσι πῆμα δὲ Ηλαν Z. —	161. Eust. 853, 22. et ol. vul-
V. 415. σεύσσονται Vind. ed. et ol.	go. — V. 417. ἀσσονται V.
γναψητῆσι libror. pars. — Ib.	Viudd. et plurimi, ἀμφὶ τ' ἄσο.

rea, quod particulis sua et propria relinquatur potestas. At non sine aliquo sententiae, viro forti atque animoso dignissimae, lu-
commodo ita rem institutum appareat. Exspectamus enim Ulixem, inter medios Troianos solum relatum, animo quasi praesagire
quae mox evenire videmus, spernere autem pro virtute inieta
turpis fugac consilium. Qua de re nolim deflectere ab eo, quod
omnibus omnino probatur, praesertim quum poeta particulas dis-
junctivas rei, quae in facto esset posita, neque animo tantummodo
sibi informaret Ulysses, commode aptarit, eamque ob causam indi-
eativis sit usus. Ceterum non ideo, si poeta ἦ — ἦ vel ἦ —
ἦται aut dixisset aut dieere potuisse, sententiam clariorem ac ma-
gis perspicuum fuisse futuram, idemque sensit Eustath. 852, 55.:
ὅ δὴ κόμπα διὰ τε τὰς ἱκθύφεις καὶ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ τε συν-
δέσμου πολλὴν διερράβειαν ἔχει, ἐπιτετραμμένην μέντος διὰ τραχυ-
φωνίας ποιητικήν, ἄλλως γάρ εἰχον εἶπεν, ἢ ἕβδητ, ἢ τ' ἕβδαλ' ἄλλον.
De tertia Heynli explicatione, qui scholiastē vitio vertit, quod
ellipsis facillimam Homeroque usitatissimam praeterviderit: si ἢ
ἕβδητ, ἢ ἕβδαλ' ἄλλον, vid. sis Bekkerum in cens. ed. Wolf.
I. l. 137.

V. 413. Zenodoteum seballasta Venetus improbat hisce: ἢ δι-
πλῆ δὲ, ὅτι Συρόδοτος γράψει μετὰ σφίσι, πῆμα δὲ Ηλαν. καὶ
εὐτελῆς γίνεται ἡ σύνθεσις, καὶ, ἡγόνται τὸ λεγόμενον· οὐ γάρ λε-
γει, Λευτοὶ πῆμα τιθέντες οἱ Τρώες, ἄλλα τῷ Ὀδυσσεῖ. Intelli-
gitur ergo eum distinctionem, qua vulgo utuntur, reieciisse, nec
minus Eustath. 853, 13. ambiguum, quod pro diverso inter-
puncto poetae verbis subdit, attigit. Nicanor tameu sensit eum
eo, quod usu receptum et Latini et patril sequuntur interpretes.

V. 415. Subiunctivus in praestantioribus, ut in Ven. Viud.
quinto aliisque, legitur, add. Eust. 853, 21. et Rom.

V. 416. Et adiectivum et nomen variat apud auctores. Illud
γναψητῆσι vel γναψητοῖσι passim profertur, vid. Jacobs. ad Anth.

αὐτὰρ ἔπειτα Θόωρα καὶ Ἔννομον ἔξενάριξεν·
Χερσιδάμαντα δὲ ἔπειτα καθ' ἵππων ἀίξαντα
δουρὶ κατὰ πρότυμησιν ὑπὲ ἀσπίδος ὄμφαλοέσσης
425 νύξεν· ὃ δὲ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
τοὺς μὲν Καστρούς, ὃ δὲ ἄρδη Ἰππασίδην Χάροπον οὔτασε δουρὶ,
αὐτοκασίγρητον εὐηγερέος Σώκοιο.
τῷ δὲ ἐπαλεξήσων Σῶκος κιεν, ισόθεος φάσ.
στῆ δὲ μάλιστας ἔγγυς Ιών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
430 Ωδούσεν πολύσαινε, δόλων ἀτέηδε πόνοιο,
σήμερον ηδοιοῖσιν ἔπεινται Ἰππασίδησιν,
τοιώδες ἀνδρες κατακτείνεις, καὶ τεύχες ἀπούρας·

Eust. I. I. — V. 421. ἐπερθετε | — V. 424. πρότυμησιν grammatis.
μετάλημ. Harl. Vind. un. all. et quid. — V. 430. δόλων αὐτές
Ald. 2. — V. 423. ἀποσορτη | ηδε π. edit. antiqu. — V. 431.
Vind. un. et V. L. ap. schol. A. | Ἰππασίδην V. L. ap. schol. A. —

Pal. 20. et in iud. 1030., huic ὁ unum eximunt multi. At γραμματικὸς Ven. Vindd. et alii plures ubique tueruntur, vid. 11, 669. 18, 401. 21, 41, 359., quibuscum enncinunt grammatici, ut Eust. 854, I. Etym. M. 103, 30.; γέρυνος autem, prouti metrum posuit, Ven. et alii agnoscunt, corunque fidem augent erebra epieorum posteriorum testimonia, ut Apoll. Rh. IV, 830. Quint. Sm. I, 479. II, 576. IV, 560. VI, 250. XI, 30.

V. 417. Particula adversativa, qua libri earent, et ad sententiae concinnitatem utilis et ad numerorum integritatem idonea, in communib[us] est editionibus.

V. 421. Praeter libros quadam scholl. etiam ABL. ἐπερθετε μετάλημ. afferunt, nee minus vulgare eum proximo fungit Ven. Altero vero Vindd. locum constituant, neque illa prius est mutatione. Ἐπάλμενος δέ δ. insuper Tzetz. eleg. in Il. 81, 25. stabilire potest.

V. 424. Nomen πρότυμησιν, ut ἄπαξ τιθημένον, uberior explicant scholl. ABLV. Eust. 854, 19. Apoll. in Lex Hom. 572, medieorum etiam memorea. Vocabulum apud poetas rarissimum ex Homero mutuatos est Quint. Sm. VI, 374 — βάλετ πρότυμησι δουρὶ Βαῖος ἐπέρ πρότυμησι. Ex Townl. Heynius πρότυμησι apponit; schol. Victor. annotat: κατὰ πρόσμησιν διὰ τοῦ στολῆς τοῦ ζ. Quoru[m] alterum ex altero emendandum erit.

V. 425. Leviter iunctatur 13, 508, 520. 14, 452. 17, 315.

V. 430. Ineptum operarum mendum Homerus ipse emendare poterat, vid. Od. 13, 293. 3, 121. 9, 19 sqq.

V. 432. Versum integrum alienum et a rhapsodo suppositum Heynius arbitratur, schol. A. testimonio fretus. Ille autem nonnisi in extrema versus parte haesit: οὐ διπλῆ, inquit, οὐ διαφορές προσέδιδται τὸ ἡμιοτήχιον οὐ γὰρ ἐπιτρέπει τὸ τῆς περιστάσιοις οκυλεῖται. Reliqua scholiastae observatio ad τοιόδε spectat; quo cogito, labem inherenterem. siuo mora sauvabis: verba enim

η κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.

"Ως εἰπὼν οὐτησε καὶ ἀσπίδα πάντος' ἔτσην·

- 435 διὰ μὲν ἀσπίδος ἥλθε φαεινῆς ὅβριμον ἔγχος,
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἥρήειστο·
πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔσεν
Παλλὰς Ἀθηναῖν μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
γνῶ δ' Ὁδυσεὺς, ὃ οἱ οὕτι βέλος κατὰ καιροιν ἥλθεν·

- 440 ἀψ δ' ἀναγωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
"Ἄ δειλ', η μάλα διῇ σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
ητοι μέν ὁ ἔμ' ἐπανσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
σοὶ δ' ἔγώ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
ηματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμένται
445 εὔχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' "Αἰδε κλυτοπάλῳφ.

V. 437. χρόος Ar. — V. 439. ol. vulg. et H. — V. 442. μῆτρας κατακαίριον V. Ar. all. β. | ίμ' Ἰπ. V. Vindd. — V. 450. κατακαίριον vulgo ol. et Apoll. | ὁ Σῶκε, Ἰππ. Ar. — V. 451. in Lex. 388. — V. 441 et 452. βέλος Φ. Z. — V. 452. δύσ- | α δειλ', -Vindd. Eust. 854, 36. μορος, οὐδέ ἄρα Plutarch. con-

sunt haec: Ἐραρεν δὲ τὴν διὰ τοῦ δὲ ἐπέκτασιν προπερισπᾶσθαι, εἰ Εχοι πρὸ τέλους φίσει μηχανήν διὸ σημειούμεθα τὸ τοδε δ' ἐνότε (I. τοιώδες ἄνθρος eum Homero) προπαροξυόμενον. Vitium autem e scribendi compendio, pergeram intellecto, prognatum esse suspicor.

V. 435. Non hoc uno loco certatur, cf. 3, 357, 7, 252.

V. 437. Schol. A.: διτ. χρόος al. Ἀριστράγχον. Ζηροδότεος δέ λοτινή χρόα. Quibus si revera tribuerit Aristarcho genitivum, Zenodoto quartum easum, merito adstipulati sunt Zenodoto editores, vid. 5, 147.

V. 439. Βέλος hastae eomings incusae congruere negarunt, ideoque Aristarchus et plurimae, teste schol. Ven., τέλος κατακαίριον receperunt. Quod explicant: seusit Ulyxes plagam loco minus opportuno substitisse; alii de vitae fine sive morte cogitant. Neutrū satis aptum habet Heynliua, cui assentior. Itaque cum Wolfio, qui Eustathio 654, 35. obsequutus est, βέλος κατὰ καλέοντος ἥλθε τυτος sum; vid. dissertation. de vi et usu praeposition. ἀνὰ et κατὰ ap. Homerum p. 36. Βέλος vero et Zenodoti fuit et librorum multorum, ut Vindd.

V. 441. Vocativi, elisione decurtati, tenorem varias movisse veterum magistrorum lites exposui ad 5, 452. Aristarchus oculis magis quam auribus consulens à δειλῃ et ὁ Σῶκε plene voluit scripta; vid. schol. Eustathius I. I. elisionem tuerit, in tenore sibi parum constans.

V. 442. Utramque particulam oblatam illustrat Eust. 854, 37.

V. 451. Zenodoti acumen et schol. A. displicet et aliis exemplis refutatur; vid. ad 7, 104.

⁷Η, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτις ὑποστρέψας ἐθεβήκει· τῷ δὲ μεταστρεφθέντι μεταφρέτῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὡμῶν μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσπιν ἔλασσεν.
δούπησεν δὲ πεσών⁴ ὁ δ' ἐπεύξατο δίος Ὄδυσσεύς·

450 ⁷Ω Σῶχ', Ἰππάσουν νιὲ δαίφρονος, ἵπποδάμοιο,
φθῆ σε τέλος Θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξαι.
ἀ δὲ, οὐδὲ σούγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ὅσσε καθαιρήσουσι Θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοί
ώμησται ἐρύουσι περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.

455 αὐτὰρ ἔμ', εἰ κε θάνω, κτεριοῦσί γε δῖοι Ἀχαιοί.

⁷Ως εἰπὼν Σάκοιο δαίφρονος ὄθριμον ἔχος
ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὄμφαλοεσσῆς·
αἷμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.

sol. ad Apoll. vol. VI, 445. — V. 455. αὐτὸν ἔπιτις ο. τι. vulgo
V. 453. ὥμησται et δρυοῦσιν | et κτεριοῦσί με δ. Ζ. — V.
grammatic. para. o' ὥμ. ἔργον- | 457. εἶλε V. vulgo et H. —
οι Vind. ed. Barnes. Clark. — V. 458. αἷμα δὲ οὐ οι. Z. —

V. 454. Tyranno, cui fidem habuit Apio, ὥμησται, utpote
ex ὥμος et λαθίο constatum, Homericum putavit; Aristarchus vero
ώμησται ad aliorum normam probavit, vid. schol. A. ad h. l. et
ad 22, 67. Apollon. in Ilex. 727. et Eust. 855, 38. Scholiastae
et Eustath. praecepta in suos rivelos traduxerunt Etym. M.
822, 11. Phavor. 1891, 30. et Philem. ap. Osann. 313,
215 sq. Quod Villosonium, qui hanc glossam ad Apoll. 727.
publici iuris fecit, latuisse miror, Osanno, minus parato ad Phi-
lemonem aggresso, Idem evenit. Inspecto autem Eustathii loco,
medicina, qua Philemon eget, in promptu erit. — Ἐρυοῖσι
Alexio sanxit, repugnantibus aliis, quibus Attica forma in carni-
ne epico molesta fuit: dieunt ergo praesens futuri vleem gerere.
At hodie nemo ignorat ἔργον futurum esse Ionicum. Barnesii
inventum certe Vindob. editio agnoscit. Falso autem ita ferri 15,
361. 21, 67., nostris simillimi, ostendunt.

V. 455. Ulixī, qui Soeo, alītibus praedae futuro, nemet ipsius
honorificissime ab Achivorum exercitu sepiendum opponit,
πετρὴ ἦμ', εἰ κε Θύρω dicendum erat, idque Aristarchi fulse hic
testatur schol. A., eul assentitur Vind. editus. Quo reposito, in
versus clausula xregionōι γε δῖος Ζ. dedi; ita enim integrum sive
Homeri sive Aristarchi manum habebis restitutam, vid. I. H. Voss-
ium ad h. in Cer. 270.

V. 457. Ut alias, ita h. l. Aristarchi auctoritate Ζ. defen-
dit schol. A.

V. 458. Genitivum schol. A. relicit Zenodoti, quem nominis
ἴχος, ut Heynus conciliebat, adiunxisse illum parum verisim-
ile est.

- Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως Ἰδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
460 κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 αὐτὰρ ὅγ' ἔξοπίσω ἀνεχάγετο, αὐτὸς δὲ ἐταίρους·
 τρὶς μὲν ἐπειτὴν ἥψεν δόσον κεφαλὴ χάδε φωτός.
 τρὶς δὲ ἄλιτρον λάχοντος Ἀρητφίλος Μενέλαος·
 αἴψα δὲ ἄροτρον δίαντα προσεμφώνεεν ἐγγὺς ἔοντα·
465 Άλιτρα Διογενές, Τελεμώνις, κοίραντες λαῶν,
 ἀμφὶ μὲν Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἴκετ' αὔτη,
 τῷ Ικέλῃ, ὡς εἰ ἐ βιφάτο μοῦνον ἔοντα
 Τρῶες ἀποτμήσαντες ἐνὶ κρατερῷ ὑσμίνῃ.
 ἀλλὰ ιομεν καθ' ὄμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
470 δεῖδω, μή τι πάθησιν ἐνὶ Τρῶεσσι μονωθεῖς,
 ἐσθλὸς ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
 “Ως εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ”, ὁ δὲ ἄμφι ἔσπερο τούτεος τράνη·
 εὑρον ἐπειτὴν Ὀδυσῆα διὰ φίλον· ἀμφὶ δὲ ἄροτρον αὐτὸν
 Τρῶες ἐπονθ’, ὡς εἰ τε δαργονού θῶες ὄρεσφιν
475 ἀμφὶ Ελαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅντ’ ἔβαλ’ αὐτῷ·

V. 459. Τρῶες δὲ αὖ μεγ. Harl. | W. et altero loco all. — V.
 et all., probante Heynlio. — 470. μετὰ Τρ. Harl. Vind. ed.
 Ib. ἴκετο ίδον ol. vulg. et H. — V. L. ap. schol. A. et Eust.
 V. 461. ἀναγάλετο V. — V. 466. 856, 22. — V. 474. Θῶες Vind.
 ίκετο φωνῇ V. all. plures et nunc ed. — V. 475. διὰ ἔβαλ’ ἄρ.
 vulgo. — V. 467 et 474. ὥστε id. — V. 478. ἐπειδάν Vind.

V. 459. Cum Wolfio, Venet. et melioribus praeceuntibus,
 ὅπως ίδον adoptavi.

V. 461. Vel librarii vel operarum incuria augmentum excidit e Veneto; vid. 5, 442, 600. 15, 728. 16, 710. 17, 108, 129.

V. 466. Codicum multitudine impulsi novissimi quique editores ab eo, quod vulgo legebatur, discesserunt, quanquam, Aristarcho iudice, melius est. Quocum et schol. Ven. et libri quidam, ut Vind. quintus, convenient. His igitur causis motus ad priores me applicui.

V. 467. Particulas cum Ven. Vindd. et aliis discrevi, Eustathio assentiente, qui 856, 19. haec habet: ὡς εἶπερ αὐτὸν μοῦνον
 δότα βιώστο.

V. 474. Rarum neque ullo alio exemplo probatum est ίκετο: Eustath. tamen 857, 18. ίκετον et ίκετη recte dicunt et medium tuerit, ita scribens: τὸ δὲ ἀμφὶ αὐτὸν ίκετο, ή ἀτὶ τοῦ ἀμφηκολού θοντ, η αἰτὸν ἀμφεῖτο, οὐ ταῦτα λατα τῷ ἀμφεῖτον. διόπερ ὑποκαταβάς ήρη· ἀμφὶ Ὀδυσῆα Τρῶες ίκετον ἀμφεῖτον ίκετον. Mutandi vero periculo intercedit Quint. Sm. I, 47. τόσοις ἄροτρον ἀμφεῖτον διέφορον Ηερθεούλεη, add. infra v. 565.

V. 477. Absconum esse δράστη, quod Thierschii olim fraudi

- Ιῷ ἀπὸ νευρῆς τὸν μὲν τ' ἥλυξ πόδεσσιν
φέύγων, ὅφερ' αἷμα λιπόδην, καὶ γούνατ' ὁρώρη·
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὠκὺς ὄστος,
ἀμορφάγοις μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
480 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἥγαγε δαίμων
σίντην· θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
ἄς ὁ τότ' ἀμφὶ Ὁδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἡρως
ἀίσσων φέγγει ἀμύνετο νηλεῖς ἡμαρ.
485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἥλυτε φέων σάκος, ἡύτε πύργον,
στῆ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
ἡτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήιος ἔξαγ' ὄμιλον
χειρὸς ἔχων, εἴως θεράπων σχεδὸν ἥλασεν ἵππους.
Αἴας δὲ Τρῶεσσιν ἐπάλμενος εἶλε δόρυκλον
490 Ποιαμίδην, νόθον υἱόν· ἐπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·
ούτα δὲ Αύσανδρον καὶ Πύρασον ἡδὲ Πυλάρτην.
ἄς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν

quint. Ιπήν δὴ Thiersch. In gr. 483. Τρῶες έποντο edit. vulgar.
Gr. §. 324, 5. — V. 480. *fr* — Ib. πολοὶ Rüm., barbaræ. —
νέμει. γλαφυρῷ Z. — V. 481. — V. 485. post hunc Vind. Alt. so-
ούστιν Elypi. M. 567, 6. — Ib. lus inserit versum ex II. 7,
Τρῶες διετέλεον ἄλλυδις ἄλλος 220. — V. 492. πεδ. δίγτας
Et. M. 69, 8., corrupte. — V. Z. —

suit, ostendit Hermann. In opuse. II, 44. Hodie ne Athenaeus
quidem II, 41, d. contrarium praebet.

V. 478. Vind. quintum particulam potentialem; quam Thier-
schius emendando restituendam putavit, meliorem habuisse patet.
Neque aliud scio exemplum satis tutum, quo subiunctivus vindicetur.
Nam in II. 16, 453. ἐπιειδή, eul Ven. aliquine patrocinantur,
spretum videmus. Quare vel Thierschius verum coniecit,
vel Vindub. quinto obediamus oportet. At, quoniam ἐπὶ certe ad-
mittat subiunctivum, libris Invitis nihil novare ausus sum. Lon-
gissime a vero aberrat Passov. in Lex. v. ἐπιειδή, **θῶες**
δαμάσσεται pro futuro habet.

V. 480. Zenodoti γλαφυρῷ speluncae antrove idoneum censet
schol. A., locis autem silvestribus et saltinis parum congruum.
Libris accedit Apollon. in Lex. Hom. 471. Idem bene profert
λίν 439., de eius tenore iterum querunt grammatici, vid.
ad 239.

V. 483. Vitium priorum, a quo ne Stephanus quidem sibi eavit,
antiquitus invanisse documento est schol. ad Od. 12, 209. Eust.
857, 36., et si hic bis scribat ἔποι 847, 20. et 859, 4., ut libri
iubent.

V. 492. Zenodotii δίγτας sive διμήτας ποδορούν rationem flagi-

χειμάρρονς κατ' ὄρεσφιν, ἀπαζόμενος Διὸς ὅμηρῳ,
πολλὰς δὲ δρῦς ἀξαλέας, πολλὰς δὲ τε πεύκας
495 ἐσφέρεται, πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλλα βάλλει.
ἄς ἔφεπε χλονέων πεδίον τότε φαίδμος Αἴας,
δαῖζων ἐπους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω "Ἐκτωρ
πεύθετ", ἐπεὶ φα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης
οὐδῆς πάρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ φα μάλιστα
500 ἀνδρῶν πίπτε καρφηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὁρώσει
Νέστορα τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήιον Ἰδομενῆα.
"Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὄμιλει μέρμερα φέζων
ἔγκει θ' ἵπποσύνη τε· γίνων δ' ἀλάπαξ φάλαγγας.
οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
505 εἰ μὴ Ἀλεξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡγκόμοιο,
παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
ἴω τριγλώσσινον βαλὼν κατά δεξιὸν ὕμον.
τῷ φα περιδδείσαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
510 αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προεψώνει Νέστορα δῖον".

V. 495. ἀμφύσετος Vind. ed. | ἐπεβήσατο Vind. ed. — V. 519.
ἀφυσετος Tyrannio. — V. 503. | μ. δ' ἔλασι id. Eust. 860, 15.
τεῦρ δ' ἀλ. φάλ. A. — V. 517. | et V. L. ap. schol. A. — V.

tare Thiersehius arbitratur in gr. Gr. §. 232, 46, et 323, 3, repugnante Hermanno in Opuse, II, 47. Praesenti κάτεσσιν et libri farent et Eust. 858, 21., idemque commode exponit schol. A. τὸ δὲ κάτεσσι τὴν τοῦ ὑψοῦς καταφασαν δῆλοι. Nee silentio praetermittendum est versum proximum, cuius sponsores sunt Etym. M. 495, 1. et Apoll. in Lex. 504., vulgari praesidio esse,

V. 495. Aristarcho, ἀφυσετὸν accenti, eoneinunt plurimi, vld. schol. A. Eust. 858, 59. Ἀρεαδ. de ace. 81, 19. Etym. M. 847, 23. et Apoll. in Lex. 181.

V. 496. *Inquit enim et falsam Barnesii conjecturam πεδὸν πότε φ. Άτας prudenter damnat Heynius. Ipse autem, alia praecepsibus, κατὰ πεδὸν χλονέων perperam iungit. Quare et Latinos interpres et Passov. in Lex. v. ἤρετο poetae mentem minus assequitos esse censeo, et si, comparatione perpena, satis plana et dilucida erit. Vix enim dubitare licet, quiū ἤρετο sit ad πεδὸν referendum, χλονέων autem in fugam eonilemena significet, cf. 11, 526, 14, 14. 15, 7. 21, 533. et quod prius attinet versum nostri similimum 22, 168. Vera haec esse, si quidquam aliud, versus proximus ostendet, quoq; quidem poeta, quid sit χλονέων, ita luculentiter describit, ut virorum doctissimorum eritorem manifesto redarguat. Laudo igitur Damningo, qui in Lex.

Ω Νέστορ Νηλιαίδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ἄγρει, σῶν ὄχέων ἐπιβήσεο· πάρο δὲ Μαχάων
βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυμας ἵππους.
ἱητῆρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων

515 [ιούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν].

“Ως ἔφατ· οὐδέ ἀπιθησε Γερίνιος ἵππότα Νέστωρ·
αὐτίκα δ' ὡν ὄχέων ἐπεβήσετο· πάρο δὲ Μαχάων
βαῖν·, Ἀσκληπιοῦν υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος·

μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δὲ οὐκ ἄκοντε πετέσθην

520 νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἐπλετο θυμῷ.

Κεφριόνης δὲ Τρῶας ὁρινομένους ἐνόησεν

“Ἐκτορὶ παρθεβαώς, καὶ μιν πρὸς μῆθον ἔειπεν·

“Ἐκτορ, νῷ μὲν ἐνθάδ' ὄμιλέομεν Δαναοῖσιν,
ἴσχατιῇ πολέμοιο δυστηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

525 Τρῶες ὁρίνονται ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.

Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνων·

εὐρὺν γὰρ ἀμφ' ὕμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
κεῖσθε ἵππους τε καὶ ἄρματα, ἐθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

525. Ἰππος τε κ. ἄλλος Vind. un. | κτῆθ³ Ιππ. Z. — Ib. ἄρματα
ἄνθρας Ib. quint. — V. 528. | το. Vindob. et all. quidam. —

voce ἰφέπω 479. optime transfert: sic hostiliter percurrit
bat campum.

V. 503. Aristarchus, in cuius sententiam iure Alexio et Ascalonita, cohortes ante navalia dispositas intelligit. Falsum id puto, primum quod procul a navibus medio in campo res geritur, deinde genus dicendi ambiguum Homeri, caret auctoritate. Ille quidem persaepe iungit Τρῶας φίλαγγας, τοις Δαρᾶν φίλαγγας, vid. 4, 427, 15, 408., no semel Αθηναῖς φάλ. 2, 558. Nullum jaurem horum Aristarchi rationi concinuit. Itaque praefero vulgare, quod admittunt Eost. 819, 10. Apoll. in Lex. 474.

V. 514 sq. Vel prior vel uterque saepe laudantur a veteribus, ut a Plat. in Symp. 214, b. Stob. in Floril. tit. 101, 1. et ab aliis, quos Heynius nominavit. Veteres critici posteriori, tenui sane et exili, obelum appingunt.

V. 519. Retinui vulgare, quod magis quadrat, vid. ad 5, 366.

V. 520. Vide quae notavi ad 10, 531.

V. 525. Quum libri tum poetae usus, cf. 13, 684. 17, 644. Vindobonenses refellunt.

V. 528. Adverbia loci passim permisicuit Zenodotus, vid. schol. Ven. ad II. 12, 359, 368. Alia ratio subest 23, 461., ubi Aristophanes cum Zenodoto sensisse dicitur. Numerorum vitium, quod Vindob. inquinavit, Ven. ac meliores diluunt.

ιππήες πεζοί τα κακήν έριδα προβαλόντες

533 ἄλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἀσθεστος ὅρωρεν.

"Ως ἄρα φωνήσας ἴμασεν καλλιτριχας ἐπους
μάστιγι λιγυφῆ· τοὶ δὲ πληγῆς ἀλοντες

φίμφ' ἔφερον θοὸν ὄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
στειθοτες νέκυας τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων

535 τέρροντεν ἄπας πεπάλαντο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
ἄς ἄρ' αἱρ' ιππειων ὀπλέων ὁαθάμιγγες ἔβαλλον,
αἴ τ' ἀπ' ἐπισσώρυων. ὃ δὲ ἵετο δύναι ὅμιλον
ἄνδρομεον ὥῆξαι τε μετάλμενος· ἐν δὲ κυδομὸν
ηγε κακὸν δαναοῖσι, μίννυνθα δὲ χάζετο δουρός.

V. 532. εἰ δὲ πλ. Apoll. In Lex. | gr. Gr. §. 179, 83. — V. 539.
405. Suid. I, 88. Eust. 860, 41. | δοῦλοι Ar. — V. 544. ἡς φόβος
— V. 536. ἰππεῖν Thiersch. in | ὠρεας Vind. ed. — V. 545. βά-

V. 532. Grammaticis adversantur codices, ut Ven. Vindd. et
alii plures. λυγγ, a Veneto oblatum, operarum negligentia com-
misiit.

V. 536. Non sine magna veri specie Thiersch. I. I. ἰπ-
πεῖν flagitat. At in tanta, quanta poetarum esse solet, adiecti-
vorum mobilitate, quem libris tum grammaticis obnientibus, quid-
quam novare nolui; vid. Eust. 860, 55. et Et. M. 203, 35. Hoc
accedit, quod sine illa diserepantia redunt hi versus in II. 20,
500 seqq.

V. 537. Brevitate dicendi Interpretes offensi sunt; at illam
iam schol. A. scienter expedivit: οὐ χωριστέον τὸν ἔντης ἐπιφερόμε-
νον· αἴ τ' ἀπ' ἐπισσώρυον ὁ γὰρ λόγος οὐτος, ἂς αἱ φάνδες ἔβα-
λλον, αἱ ἀπὸ τε τῶν ἰππεῶν ὄπλων καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐπισσώρων.
Quod qui minus perspexerunt, copula expulsa, αἱ ἀπ' ἐπισ-
σώρων κατὰ συναλοιήν fuisse in Aristarcheis; Heynius id de-
nomine ἐπισσώρων, cui alii sublecerint ἐπισσούρων, male in-
telligit.

V. 538. Eundem Aristarchum φῆται τε dedisse schol. testator.
Unde Heynius conicit alios habuisse φῆται δὲ μετ., quorum al-
terum certe Vindob., nisi a manu secunda adiectum est.

V. 539. Non tam de lectione quam de explicacione in diversa
abeunt interpretes Graeci, de qua re post Clarkium et Erne-
stium egit, Heynius. Alii enim Hectorē, ne cum Aiace esset
pugnandum, paullulum recessisse potarunt, alii eum a pugna mi-
nimie cessasse. Quorum illud quum vix quadret ad verba singula,
Aristarchus dedit δοράτος: Hector hasta instructus, paullulum re-
cessit. At vereor, ne proxima falsam in sententiam deduxerint
grammaticos. Quare cum plurimis nostrae aetatis editoribus teneo
alterum, cui succurrat schol. A. hisce: ἐπ' ὄλγον, φῆται, τῆς βολῆς
τοῦ δόρατος ὑπεχώρει, ἀττὶ τοῦ οὐδὲ ἐπ' ὄλγον.

V. 543. Primus inservit Wulfius ex Aristotel. Rhet. II, 9.
et Plutarchi, qui ferebatur, libro de Homeri vita c. XXVII.

540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπλεύτη στίχας ἀνδρῶν
ἔγχει τ' ἄσφι τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν·
Λιαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαιμωνιάδαο.

[Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾶθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]

Ζεὺς δὲ πατὴρ Λιανθ' ὑψίζυγος ἐν φύσιν ὥρσεν·

545 στῆ δὲ ταφών, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπταβόειον·

τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὄμιλον, Θηῷν ἔουκώς,

ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.

ώς δ' αἰθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο

ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγριωταῖς,

550 οἵτε μιν οὐκ εἶναι βοῶν ἐκ πίαρ ἐλέσθας

λεπ σάκος ol. vulgo. — V. 546. — V. 547. γοῦν γουνὸς Herod.
δι' ὄμιλον Aristoph. ἀφ' ὄμιλον περὶ μον. ΛΕ. 34, 21., male. —
Plutarch. vii. Pompei. c. LXXII. V. 549. λεπιόντο vulgo. —

sive ex edit. Ernest. p. 211., apud quos praecedenti adhaeret. Quia de causa falluntur Barnesius et Clarkius, rati eum forsitan locum habuisse in II. 17, 99. Praeterea Plutarchus in libr. de audiendis poetis vol. VI, 85. et 128. [T. II. p. 24. C. et p. 36. A.] eum affert his. Ut Wolfius verba scripsit, ita in libro de Homeri vita constituta sunt, apud alios leviter sunt corrupta. Aristoteles quidem τετράστιχος, ὅτε ἀμ. legit, Plutarchus primo loco τετράστιχος, ἦτε ἀμ., secundo τετράστιχος [τετράστιχος] in ed. Steph. et Wyttensb.] ὅτε ἀμ. — μάχην. Nec quisquam defudet aut mirabitur librariorum sive insectiam sive sordiam, vid. Hermann. in opuse. IV, 374 sqq.

V. 544. Vindobonensis, dativo tertiae declinationis iufestior, ἐς φύσιν ὥρσεν incepit correxit; vid. Exeusr. VII.

V. 545. Ordinem verborum transpositum adlustrant Vindd. Ven. alii plures et Eu stat. 861, 2.

V. 546. Plutarcho reddi iubent libri Homericum ἡφ' ὀμ., vid. Sehafer. animadv. vol. V. p. 236. Barnesii ἡφ' ὄμιλον non egemus. Ceterum Plutarchus versus priores duo adiunxit integros, nihil discrepans a libris editis ac scriptis.

V. 547. Extrema pars saepius a veteribus commemoratur, ut a schol. Eurip. ad Ph. 1403. gramm. in Bekker. Aneed. Gr. I, 72, 33. et alia.

V. 548 ac proximos novem Zenodotus spurios habuit. De quo schol. A. sic iudeat: ἡ δεκάη, ὅτε Ζενόδοτος ἀθετεῖ τὸν τοῦτο πόλιν ἀδέκων· — τοις ὅτε τὸν πόλιν λεόντα παραβλέποντες, ιξῆς δὲ ὄρος. Diversitatem comparandi ad diversam Alacim indolem referri scholiasta dicit, leonis enim similem esse pugnandi alacritatem, assimil patiētiam. Heynius recte, nisi fallor, Zenodotum eo, quod tota ista comparatio, patiētissima immutatis, de Menelao iterum legatur in II. 17, 657 sqq., ita statuise auguratur.

V. 549. Imperfectum partim aptum habuit Aristarchus in II. 15, 272., eique congrue plurimi scripsere λεπιόντο, teste schol. Veneto. Neque hoc loco inauditus fuisse videtur aoristus, cuius

πάννυχοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
ἰθύει, ἀλλ' οὐτὶ πρήσσει· Θαμέες γὰρ ἄκοντες
ἄντιοι ἀΐσσονται θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
καὶ οὐ μεντί τε δεταῖ, τάστε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·

555 ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιήστι θυμῷ·

ὡς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
ἥϊε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δίε νησὸν Ἀχαιῶν.

ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ίών ἔβιήσατο παῖδας
νωθῆς, φ' δὴ πολλὰ περὶ ϕόπαλ' ἀμφὶς ἔάγη,

560 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺν λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
τύπτουσιν ϕόπαλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·

σπουδῇ δ' ἐξήλασσαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
ὡς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον νιόν,

Τρώες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι

565 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο.

Ἄλας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο Θούριδος ἀλκῆς
αὐτὶς ὑποστρεψθεὶς, καὶ δροτήσασκε φάλαγγας
Τρώων ἵπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
πάντας δὲ προέργει Θοὰς ἐπὶ νῆας ὄδεύειν·

570 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦντος μεσηγήν

V. 553. *ἀριτον* Ar. Ald. 2. — παῖδες Et. M. 198, 43.; *falso*.
V. 554. *δαιόμ.* schol. ad Aristoph. — V. 561. *βίη* δέ τε ν. Vind.
Vesp. 1352. *κατομ.* *δάδες* et *ρε-*
μεῖ Aristotel. hist. animal. IX.
c. 32 (44). — V. 555. *τετιη-*
σότε ol. vulgo. — V. 558. *ἔβη*. | 561. *βίη* δέ τε ν. Vind.
— V. 564. *τηλεκλητοί* Vind. ed. et nusse
vulgo, *πολιτηγρότες* Ar. — V.
567. *ὑποστρεψεῖς* Vind. ed. male.

vestigium reperio apud Eustathium 861, 35., nostrum μετῆλ-
θον, ἴδως *interpretatum*, Quibus causis impulsus fidem habuit
Aristarcho et Hermanno, quem consule in opusc. II, 49.

V. 553. De Aristarchi iudicio dubitare licet, vid. ad vers.
219. et schol. ad 15, 694. Praeterea adiectum sanum spondent,
tum libri plurimi tom Eust. 861, 37.

V. 554. Aristotelis librari ex glossa, ut videtur, arripue-
runt deteriora, vid. Etym. M. 258, 30. Expulit has sordes
Schneiderus, quanquam κατιμένας δὲ δεταῖ inscio obrepisit.
[Genuinum habet edit. Bekkeri minor.]

V. 555. Vulgatum olim et a poeta manu abhorgere, et libris
melioribus repugnare dixi ad 9, 13.

V. 561. Correxerunt e Ven. Harl. Vind. quinto et multis
aliis, quibus assentitur Eustath. 862, 56.

V. 564. Ald. peius etiam aliis τηλεκλειτοῖς confusione valde
crebra. Ven., ut alibi, τηλεκλειτοῖς confirmat; vid. Exeurs. XI.

ιστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα Θρασιάων ἀπὸ χειρῶν,
ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλῳ πάγεν ὅρμενα πρόσσω,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἰσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

575 Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς νὺὸς,
Ἐύρυπλος, πυκνοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν.
στῇ ἣς παρ' αὐτὸν λῶν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλε Φασιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
ἥπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἰθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.

580 Εὐρύπλος δὲ ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὕμων.
τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδῆς
τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
ἔλκετ' ἐπ' Εὔρυπλοφ, καὶ μιν βάλε μηρὸν ὁστῷ
δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.

585 ἄψ δὲ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐκάζετο Κῆρος ἀλεείνων·
ἥγεντεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς·

'Ω φίλοι, Ἀργειων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
στῆτ' ἐλειχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὺς ἥμαρ
Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ τι φημι

590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἄλλα μάλ' ἄντην

— V. 568. οὗτος δὲ Ald. 2., per-
peram. — Ib. φεύγων V. L. ap.
Eust. 863, 7. — V. 572. ὅρ-
μενα πρ. ol. vulgo. — V. 573.
χρόα καλὸν Viud. quint. χρόα δαλ-

κόντη π. V. L. ap. Eust. 863,
31. — V. 578. Φασιάδην Vind.
ed., male. — V. 583. εἶλκετε π.
'Εργ. Vind. ed. ol. vulgo et H.
χρ. καλὸν Viud. quint. χρόα δαλ. —
— 589. Μάρτος βελ. Z. —

V. 568. Infinitivus testium multitudine satis tutus est; ser-
moni autem Homericō egregie quadrare participium, eius Eu-
stathius meminīt, vidimus ad 2, 668,

V. 572. Spiritum vitiosum Vindd. et Ven. ipse 17, 708. 21,
14. redarguunt; bene igitur egit Barnesius, qui primus dedit
ὅρμενα πρόσσω.

V. 573 cum proxima redit in Il. 15, 316 sq. Illie vulgo
fertur χρόα καλὸν π., cui Ven. Vind. quintus et alii obstant.
Eustath. utroque loco λεπτὸν tuerit, vid. 863, 26. 1017, 44.,
add. schol. ad Pind. Nem. VI, 85.

V. 583. Augmentum abiecit Aristarchus; medium vero certum
reddunt Ven. Viud. quint. et Eust. 864, 21., quanquam hic pro
more suo utiliter augmēto. Eius dissimilitudinis non oblitus est
schol. Vietor.

V. 589. De Zenodoteq copiosius disserui in Excurs. XII,

ἴστασθ' ἀμφ' Άλαντα μέγαν, Τελαμώνιον νιόν·

"Ως ἔρατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οὐ δὲ παρ' αὐτὸν
πλησίοις ἔστησαν σάκες ὥμοισι κλίναντες,
δούρατ' ἀρασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἡλυθεν Άίας,
595 στῆ δὲ μεταστρεψθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων.
ὡς οἱ μὲν μάργαντο δέμας πυρὸς αἰθομένοι.

Νέστορα δὲ ἐκ πολέμου φέρον Νηλῆιαι ἐπποι
ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάορα, ποιμένα λαῶν.

τὸν δὲ ιδῶν ἐνόησε ποδάρης δῖος Ἀχιλλεύς·

600 ἴστικει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγαλήτει νηὶ¹
εἰζορόν πόνον αἰπὺν ίῶνα τε δακρυόεσσαν.
αἴψα δ' ἐταῖρον ἐὸν Πατροκλῆς προσέειπεν
φθεγξάμενος παρὰ νηὸς· ὃ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας
ἔκπολεν ίσος "Ἄρης· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή·

605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος νιός·

Τίπτε μι κικλήσκεις, Ἀχιλλεῦ; τι δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
τὸν δ' ἀπάμειθόμενος προσέειρη πόδας ὡκὺς Ἀχιλλεύς·
Διε Μενοιτιάδη, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ;

V. 593. Ιστορικος edit. antiqu. — V. 594. τῷρ δὲ σχεδὸν ἦλ.
Άίας V. L. ap. schol. A. — V. 597. Νηλῆιαι ἐπποι Ambros.
ap. Buttmann. in schol. ad Od. p. 592. Νηλῆιον all. gramm.

— V. 600. εἰστήκει V. et ol. vulgo. — V. 601. λῶ καταδα-
κριόσσαν grammatic. quidam. — V. 606. χρειῶ Vind. quint. — V. 607. τὸν δ' ἡμείθετ' ίπε-
τα ποδάρης δ. Ἀχ. Viud. ed. et

V. 596. Totidem verbis adest 13, 673. 18, 1.

V. 597. Grammaticei quum Nestorem Nelei equis vehi abso-
num putarent, aut Νηλῆιον emendarunt, aut equos ex eorum,
qui Neleo fuerunt, stirpe prognatos intellexerunt, eodemque modo
5, 222. Τρωτῶν ἐπονος Αeneae equos diei monuerunt, vid. scholl.
BV. et Eust. 865, 1. Ceterum feminineum genus melius esse poeta
paullo post ostendit v. 615.

V. 600. Aristarchi fuit ιστήκει, cf. ad 4, 329.

V. 601. Metaplasmum Homericum aliis exemplis stabilissant
schol. A. et Eust. 865, 31. Illum ob oculos habuit auctor Etym.
M. 481, 26.; utrumque et scholiastam et Eustathium expilavit
Phavor. 965, 31, 37. Colus verbis misere corruptis medicina
petenda est ex Eustathii commentariis. Apollonii glossam in Lex.
374. nou minus depravatam mutilalamque esse facile intelligiur.

V. 606. Heynii scrupulam, quo permotus de nomine χρεὼ
monosyllabo et correpto dubitabat, plene et scienter reuavit
Nauckius ad Choerilam p. 160 sq.

V. 607. Cum Vindub. alii, quos Heynii enumerat, con-
cinnunt.

νῦν ὁτα περὶ γούνατ' ἔμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς·

610 λιπομένους· χρειώ γὰρ ἵκανεται οὐκέτ' ἀνεκτός·

ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Λιὺς φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμου.

ἥτοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχίσον πάντα ἔοικε
τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὅμματα φωτός·

615 ἵπποι γάρ με παρήξαν πρόσσω μεμανῖαι.

"Ως φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθει^θ ἐταίρῳ·
βῆ δὲ θέμιν παρά τε κλισίας καὶ νῆσος Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηλητάδεω ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μὲν ὁ ἀπέθησαν ἐπὶ χθόνα πουλυθότειραν·

620 ἵππους δ' Εὐρυμέδων Θεράπων λύε τοῦ γέροντος·

ἴξ ὀχέων· τοι δ' ἴδω ἀπεψύχοντο χιτώνων
στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἀλός· αὐτὰρ ἐπειτα·
ἢς κλισίην ἐλθόντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.

τοῖσι δὲ τεῦχε κυκεῶ ἐϋπλόκαμος Ἐκαμήδη,

625 τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
Θυγατέρος Ἀρσινάου μεγαλήτορος, ἦν οἱ Ἀχαιοί.

V. L. ap. schol. A. — V. 608. τῷ μῷ sive τῷ μῷ ol. vulgo et H. — V. 610. οὐκ εἰ ἄρ. V. St. ἀνεκτῇ Vindd. duo. — V. 611. ἤριο Ald. 2. c. all. antiqu. ἤριο Ammon. de differ. verbor.

57. — V. 617. βῇ δὲ θρατος V. L. ap. schol. A. — V. 621. οἱ δὲ ίδρων Vind. ed. Eust. 866, 15. ol. vulgo et H. — V. 622. στάρα τε V. et all. στάρα δὲ Vindd. duo. —

V. 608. Vocales vel coalesce, vel abiici pronominis priorem omnes propemodum olim censuerunt: vid. Eust. 865, 51. Et M. 757, 26. Apoll. de synt. II, 21, 60. et de pron. 311, a. Attamen id, quo nunc ultimur, reperitur in uno Vindob.; vid. ad 9, 654.

V. 610. Si a participio discesseris, ad verbum congruit cum lib. 10, 118.

V. 611. Eustath. 866, 11. ἤριο cum optimis quibusque. Fallitur igitur Valckenaerius, dum illum Ammonio concinere refert.

V. 621. Demonstrativo fidem faciunt multi, sicut Ven. Harl. schol. ad Od. 6, 08. et schol. A. hisce: τοι δὲ θρατος, θρι οὐτοι.

V. 622. Nec libri nec grammatici inter se convenient, στάρα τε, quemadmodum Ven. habet, schol. A. praefert, στάρα Vindob. ed., Eust. 866, 16. et schol. Victor. probant. Εἰ quibus schol. adiicit: τε διάκως· διὰ τοῦ τε οὖν η γραμμή.

V. 623 sqq. Athenaeus XI, 492, e. f. recitat.

V. 626. Existat in Et. M. 149, 48., ubi perverse editor θυγατέρες.

έξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
ἡ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροσῆλε τράπεζαν
καλήν, κυανόπεζαν, ἐνέζον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς

V. 628. ἡ σφῶν ol. vulg. et H. — V. 629. κυανόπεζον Vind. quint. — Ib. ἐπ' αὐτῇ Vind. ed. Eust. 667, 9. ol. vulgo et H. — V.

630. ἡ περὶ χρ. Hermann. in annal. philolog. Lipsiens. complement. vol. I. p. 132. — Ib. ποτοῦ δύον Plutarch. in qua-

V. 628. Encliticum esse σφῶν aperte tradit schol. A., enīea legis immemores fuerunt Viudd. Athen. I. i. et Eust. 867, 8., n quo iure dissidet Rom. — Apollon. in Lex. 569. et Ktym. M. 688, 56. προτηλε, separata ἐπι, legisse videntur. Decompositum codices tenuuntur, quanquam neque in Odyssea, neque in Ilia de alias conspicitur. At offertur, significatu paullulum mutato, in hymn. in Cer. 327. et apud Quint. Sm. VI, 231. ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ Ιοὶ ἐπιπροτάλλε.

V. 629. Κυανόπεζον, Vind. quod insidet, falsum erediderim. Epicis enim poetae adiectiva eius generis non nisi feminea dixerunt, etiā iexicographi pierumque secus iudicant. Homeri quidem Θέας δρυγρόπεζη in vulga nota est, eiusque simillima sunt Quint. Sm. III. 101; IV, 172. Nonn. Dionys. VII, 237.; Idem κυανόπε-
ζας Jno vocavit libr. XL, 212. et Auroram XXII, 126. χαλκόπεζη. Finissima hisce sunt Tryphiodori πορφυρόπεζη et ἀχλυόπεζη in illi expugn. 66, 210., vid. ibi Wernickium. Itaque mihi suscipita est Brunckii correctio in epigr. Claudiani Anthol. Pal. IX, 140. [II, 47.] Ηδην γαλκεόπεζον ἐπι προθίροις Ἐλικώνος, olim enim adfuit γαλκεόπεζα [in edit. Claudiani] Gessner. γαλκεόπε-
ζον legitur siue lectionis varietate. Nec aliter edidit Reiskius, secutus du Cangium in Gloss. V. σεκλλον· γαλκεόπεζα. Cod. Vatic. et Lensius. F. I.] Etsi non ignoro ferri id posse ad Ηδην translatum, quemadmodum δίπεζος, τετράπεζος, bipes, quadru-
pes communis sunt generis. Verum qui δρυγρόπεζος dicere ausua-
sit, novi neminem praeter Rufinum in epigr. VI, I. παρθέρος δρυγρόπεζος Λοιπο. — In fine versus ἐπ' αὐτῇ receptum est e Ven. Vindd. duobus et Athenaeo i. l., idque Aristarcho pla-
cuuisse suspicor.

V. 630. Primum videndum erit de praepositionibus, quarum tenorem, si Hermanno auscultaveris, ter inclinemus oportebit, quod adverbii loco positae, respondeant voculis nostris *dazu*, *daneben*. Quo facto certe constantius egeris iis, qui, ut Heynius atque editores priores, medio in versu 631. πάρα δ' ἀλ. i. ἀντῆς scribunt, primo et tertio vulgarem sequuntur rationem. At verbo praegresso, quod in proximis facile repetatur, neminem reterum praepositiones inclinasse et libri et Eustath. 867, 9, 10. nobis persuadent. Quorum iu fide persistare satius duxi, prae-
sentim quum una mutatio alias plurimas exigit, cf. I, 611. 2, 279 alib. Gravius est alterum, de quo quam brevissime et planissime dicam. Fuisse enim scimus qui poculum, a Nestore Machaoni appossum, vulnerato et ei medico plus danui quam salutis attulisse crederent. Iis enim, quae Hecamede, Nestoris famula, com-
missuisse dicatur, vino rubro, melle, caseo et farina rutilus in-

630 χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμινον ποτῷ ὄψον,
ἡδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλαρίτον ιεροῦ ἀκτήν·
πάρ δὲ δέπας περικαλλές, ὁ οἰχοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,

station. sympos. IV. vol. VIII, 658. — V. 631. πάρ δ' ἀλφ.	Harl. et V. I. ap. Eust. 868, 29. — V. 632. εἰχ' ὁ γεραιός St. et ol. vulgo. πάρα Ald. 2. Rom. et H. — Ib. ιερὸς ἀκτῆν	γεραιός Ar. in alt., ut videtur. —
---	---	---------------------------------------

flammarii potius quam sedari affirmarunt; vid. scholl. BLV. et Eust. 872, 32 sqq. Quaestionem illam a veteribus saepe multumque agitataam esse duo alii iusuper scriptores testificantur, Plutarchus in quaestioniib. sympos. IV. I. I. et Plat. de Republ. III, 405. Ille quidem eepam uastarum potius et remigum quam regum obsonium esse tradit; Plato, qui Socratem de mōrbis, aetati heroicæ ignotis et ex aucta temporum posteriorum luxuria ac libidine recessu inventis, disputantem inducit, haec habet: οὐα (ροσημάτων ὄσματα), οἵσις, οὐαὶ ἡν' ἡπ' Ἀσκληπιοῦ. τεκμαρομαῖς δὲ, ὅτι αὐτοῖς οἱ νίστης ἡ Τρούλη Εὐρυπινή τετραμένη ἡπ' οἴνον Πράμνειον ἀλαρίτη πολλὰ ἐπικαθέτηται καὶ τυρόν ἐπικυνθέτηται, ἢ δὴ δοκεῖ φλεγματῶδη εἶναι, οὐκ ἐμβρυφαττο τῇ δούσῃ τινί, οὐδὲ Πατρόπλοιο τῷ θωμένῳ ἐπετίμησαν. Quibus si quis, quod fieri posse non negaverit, efficere voluerit Platonem alia prorsus, atque hodie extant, apud poetam de Machaone et Eurypylo leguisse, is Hermannum fortasse suae sententiae habebit patronum, qui hunc locum et luxatum et interpolatum esse nuper demonstrare studuit in dissertatione de Homeri interpol. p. 9 sq. Evidem in tanta huius rei obscuritate et difficultate nec Platonii nec veterum grammaticorum artificiis multum admodum tribuendum putaverim. Etenim ille vel poetae narrationem ei, quod agebat, accommodare potuit, vel memoria lapsus Eurypylo et Patroclio dare, quae poeta de Machaone et Nestore retulerat. Scholiastas vero et interpretes de Machaonis vulnera nulla alia de causa dubitarunt, quam quod saucio minus salutarem, imo noxium Hecamedae potum iudicarent: vid. Athen. XI, 493, a. schol. ad 11, 610. et 16, 25. Eust. I. I. Ac si quae sunt ab hoc diversa, his plus momenti et ponderis inesse vix erediderim. Machaonem vero, nullo vulnera lacsum, a Nestore e proelio reductum esse, quod Hermannus perquam probabile existimat, Homericorum principum fortitudini ac patientiae minime convenit. Sed haec in praesens sufficient; alla enim, quae quum de ista Machaonis potatione, tum de toto hac rhapsodia adiici possint, silentio trasmittere consultius duco. Ceterum πάρα δὲ κρόμινον apud Platonem alio reperitur loco, de quo mox videbimus.

V. 631. Αρμήτερος ιεροῦ ἀκτῆν Hesiodi est in oper. 466. Apud Homerum autem Eustath. I. I. et schol. V. adsuunt vulgari, dum comparant Il. 5, 499. ιερὰς κατ' ἀλοάς. De etymo nominis ἀκτῆ schol. Homericis obloquitur Göttingius ad Hes. scut. Herc. 490., cui nomen verbale esse videtur, ἄγω, ἀκτός, ἀκτῆ.

V. 632. Schol. A.: διχῶς Αρμήταρχος εἰχ' ὁ γεραιός καὶ ἦγ' ὁ γεραιός.

χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὕτας δ' αὐτοῦ
τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἔκαστον
635 χρύσειαι νεμέθοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἀειρεν.
ἐν τῷ διὰ σῷ κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῆσιν
οἶνῳ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κτῆν τυρὸν
640 κνήστι χαλκείη, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·

V. 635. ὑποπνθμένες τίνει ὑπὸ | ὃς emendat. criticorum antiquo-
ποθμένεο· ἡσαν grammatici qui- | rum. — V. 639. κτῆτο Eustath.
dam. — V. 636. ἄλλος vel ἄλλ' 872, 18. — V. 640. κνήστι

V. 635. De Nestoris poculo, aureis clavis distineto, ansis
quatuor, quarum singulas binac ambierunt columbae, et duplice
fundo instructo, post Aristarchum, e cuius copiis sua haue-
runt scholiastae, Eustath. 858, 61 sq. et Asclepiades Myr-
jeanus apud Athen. XI, 487, aliorum preeceptis non obliiti,
überius disseruerunt. Verum plura restant, in quibus interpretes
discrepant et de tota poeuli fabrie alii aliter sentiunt. Quae
singula exutere longum neque ac difficile est. Itaque satis habeo
observasse Aristarchum et Alexionem editores sequi ὑπὸ πυθμέ-
νες ἡσαν scribendo; aliorum fuerunt ea, quorum supra feci men-
tionem. De quibus testimonium Eustathii certum et manifestum
addam, vid. 869, 6 sqq. διὸ καὶ Ὁμηρος φησι· διὸ δ' ὑπὸ πυθμέ-
νες ἡσαν, ἵνα λέγῃ ἐν δεοῖ μέρεσι λογου, διὸ ὑπὸ τῷ σινθέτῳ ποτηρῷ
οὐδὲ δύο ἡσαν πυθμένες, ὁ φίσει καὶ ὁ πρόσθετος, καὶ μήν ἄλλοι ὡς
ἢ μέρος λόγου τὸ ὑποπνθμένες ἀνηγνωκοῦνται, λέγοντες, διὸ διο
περιστεραὶ ὑπὸ πυθμένεο· ἡσαν, ἡσαν πυθμένεις, ἐκθλιβομένου
τοῦ ἐπῆς δοτικῆς: add. schili. et Apoll. Lex. 680.

V. 636. Veteres magistri, qui quaestiones ex Homeri carni-
nibus propositas solvere poetseque mentem aliis explanare in se
recepérant, ad hunc versum expediendum communalque intelligen-
tiae patefaciendum multiplicem et subtilem diligentiam transtule-
runt. Nam quomodo Nestor senex, annorum multitudine confe-
ctus, poculum, quod alius quidam aegre moveat, sine ulla mole-
stia attollere poterit, ad perspicendum difficile indicarunt. Quare,
ut poetam sapienter et consulto egisse demonstrarent, alii aliam
vel emendandi vel explicandi inerunt rationem ac viam. Harum
argutiarum partem in scholl. Bekkeri et Leidens., quae Val-
ckenarius animadversione, ad Ammon. adierit p. 244., atque in
Eustath. commentariis 870, 31 sqq. superstitem habemus, alias
Athenaeus XI, 493 sqq. subministrat. Iam singula strictim et
breviter recenseamus. Il igitur, qui poetæ succurrere voluerunt,
aut ἄλλος aut ἄλλ' ὃς μὴ proposuerunt. Quae specie diversa, re
et facto sunt congrua. Utrumque enim ad Machaonem, vulnere
gravatum, retulerunt, Homerumque dixisse polarunt: Nestorem qui-
dem senem expedite sustulisse poculum, Machaonem saucium vix
loco movisse. Has vero conjecturas certatim refutant doctiores,
neque ἄλλος ferre poetæ usum, qui, quom de dubius sermo sit,

πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ δὲ ὁ πλισσε κικεῖ.
τὸ δὲ ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίφανο
μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἄλλήλους ἐνέποντες.

Πάτροκλος δὲ θύροισιν ἐγρίστατο, ἵσθιτος φάσ.

645 τὸν δὲ ίδων ὁ γεραιός ἀπὸ Θρόνου ὥρτο φαεινοῦ,
τες δὲ ἄγε χειρὸς ἐλῶν, κατὰ δὲ ἐδριάσσθαι ἄνωγεν.
Πάτροκλος δὲ ἐτέρωθεν ἀναίρετο, εἰπὲ τι μῆδον·

Οὐχ ἔδος ἔστι, γεραιὲ διοτρεφές, οὐδὲ με πείσεις.

schol. A. Et. M. 522, 16. κτῆ- στη Vind. ed. — Ib. Plat. in	δύφω. — Ib. Ισίκ ² ἐπάλ. V. et Vind. un. — V. 644. ἡγ ³ Ιστά- τη. 538. παρὰ δὲ κρόμ. π. τας V. —
--	--

Τερρος sibi expetat, neque ἄλλος, sed ἄλλος flagitari, neque δε μὴ
idem esse atque ὁ πὲρ σινούσιος μὲν recte affirmantes. Athenaei
Interpres insuper negat Machaonem fuisse vulneratum, de quo
ad vers. 630. admonul. Itaque alii acutiores etiam, ut Sosibius,
coius sagacitati Ptolemaeus rex illusissime dicitur, e verso proximo
γέγοντι priori cogitando subicieunt, ita ut poeta dicat alium qui-
dem senem poculum aegre movisse, Nestorem vero sine molestia,
quoniam scolasti. Leideus. Idem acumen Aristoteli dat. Minus
obviae et longius accessitiae aliorum sunt interpretationes, uti
Autisthenis vel Antiphonis (in nomine enim scholia dissident), qui
de Nestore vinoso cogitat hisce: οὐ περ τῆς κατὰ χειρα βαρύτητος
λέγει, ἀλλ' ὅτι οὐδὲ τρεθίσσετο αγρανει, ἀλλ' ἤρεψε ηδώς τὸ
οἶνον, quibus fere congruant quae apud Eustath. 870, 46. le-
guntur, et si paullo ante Nestoris continentium et temperantiam
laudat. Glaucus denique rem ad Nestoris usum et facultatem,
qua poculum, mediis ausis arreptum, dextre et scienter tollere
novit, contulit, neque multum abest ab eius sententia Eustath.
870, 42. Recte utique, opinor, Aristarchos et Ptolemaeus Asca-
lonita, quibus accedunt prudentiores, ut Stesimbrotus, spretis
hisce artificiis, de Nestoris robore et vegeta senectute haec intel-
ligunt. Neque enim poeta Nesturi seni Achillem, Diomedem alias
que, loventute et corporis viribus praestabiles, comparat, sed
tantummodo fatetur aliud quemcunque poculum pondere grave
segre labefactasse, Nestorem vero seuem, quod eius erat robur,
sine labore id sustulisse.

V. 639. In nonnullis Aristarchi editionibus κτῆστη fuisse Eu-
stath. I. l. ex Heraclide Alexandrino, grammatico acuto et dili-
genti, memorie prodit. Nihil vero schol. monent, ac vulgarē
opem fert Etym. M. 522, 14.

V. 640. Ut in alijs iādōs formis grammatici fluctuant, ita
hic dubitasse eos videmus, num κτῆστη an κτῆσται sit anteferen-
dum. Prior enim iis, qui eum Vindob. uno κτῆσται habent, po-
sterius κτῆσται loco, quod e Vindob. quinto Alterus enotat, re-
stituatur necesse est. Iouicum, vero Homeri proprium dilucide
praecepit Eustath. 870, 16., quo cum compara quos memoravi in
libr. de vers. Gr. her. 44. Plato in Ioue e tribus Homeri versi-
bus, editores nonnisi duos permixtos tradont, sua conflavit, vid.

αἰδοῖος, νεμεσητὸς ὁ μι προέικε πυθίσθαι,
650 ὅντινα τούτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὁρώ δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 τῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἴμι· Ἀχιλῆς.
 εὖ δὲ σὺ οἰσθα, γεραιὲ διοτρεφές, οἶος ἔκεινος
 δεινὸς ἀνήρ· τάχα κέν καὶ ἀναίτιον αἰτιόφωτο.

655 Τὸν δ' ἡμείζετ' ἔπειτα Γερήνιος ἵππότα Νέστορα·
 τίπτε τ' ἄρδ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νίας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήσαται; οὐδέ τι οἴδεν
 πλεύθεος ὕσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νησίν κλαται βεβλημένοι οὐτάμενοι τε.
660 βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης·

V. 649. *νεμεσητὸς* Ald. 2. et
 edd. antiq. — Ib. προδῆτη Ven. —
 V. 652. *τὸν δ'* Παος Σεργίω Vind.
 quiut. — Ib. παλινάγγελος V. L.

ap. schol. A. — V. 657. οἴδε
 τος οἴδε Vindd. et ol. vulgo. —
 V. 658. *πλεύθεος* ὕσσ. Vlud. ed.,
 male et corrigunt all. — V.

v. 630, 631. et 640. Versus finem, qui nunc esse solet, agno-
 seunt Vindd. schol. A. et Eust. 868, 59., add. 18, 560. Od. 11,
 28. 14, 77.

V. 649. Editorum socordia ὁ geminum reliquit adiectivo, di-
 ligentiorum studio, ut Rom., Turoebi aliorum, sublatum, neque
 abnuunt libri, velut Ven. Viodd. all. et grammaticei eruditiores,
 vid. Eust. 873, 1. Et M. 814, 16. Ceterum *νεμεσητής*, quum de
 Achille stomachoso et in iram prono acciperent, melius habuit
 Eustath. l. 13 sqq. At reete, eredo, Dammius, eui alii
 plures adstipulati sunt, de Achille pudore ac reverentia digoo
 interpretatur, quo nos duxit praecedens αἰδοῖος.

V. 652. Aristarchus et Alexio scite iungunt πάλιν εἰπεις ἄγγε-
 λος. Romanam πάλιν ἡρέω sociasse, unde Heynus hauserit,
 ignoro.

V. 657. Permutationi non ita rarae occurunt Ven. et alii
 apud Heynium, add. Eustath. 816, 37.

V. 659. Pamphilus οὐταμένος, quod adiunetum sit βεβλημένος,
 perfectum habuit, Aristarcho repugnante, qui praesens esse sta-
 tuit formae οὐτημι, οὐταμι, vid. schol. A. Etym. M. 642, 50.
 et 46, 4. Hodie nemo fere dubitat, quin sit aoristus, cf. Buttm.
 in gr. ampl. 1, 2. p. 203. Rost. in gr. Gr. §. 78. Ann. 6. p.
 249. et §. 84. p. 324.

V. 662. Quod absit a Ven. Lips. Vind. uno et Eustathio,
 neque Nestor Eurypylum vulneratum esse scire potuit, eum in
 dubitationem vocarunt Eruestlus, Heynus, Wolfius; nuper
 autem defendit eundem Hermanus in dissert. de interpol.
 Homer. p. 11. Hoe quidem verum reique consentaneum erit, si
 reliquae viri assagissimae disputationi præbueris assensum. Ut
 res nunc se habet, vix abesse poterit suspicio, quin in alienum

οὐτασται δ' Ὄδυσσεὺς δονρικλυντὸς ἡδ' Ἀγαμέμνων·
[βέβληται δὲ καὶ Εὔρύπουλος κατὰ μηδὸν διστῆ·]

τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἥγανον ἐκ πολέμου
ἴφι ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,

665 ἐσθὸς ἦν, λαταῶν οὐ κῆδεται, οὐδὲ τηλείρει.

ἡ μένει, εἰςόντες δὴ τῆς θοσού ἄγγι θαλάσσης

Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς διτοιο θέρωνται,
αὐτοὶ τε κτεινώμεθ' ἐπισχεφόι; — οὐ γάρ ἐμὴ ίε
ἐσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

670 εἴθ' ὡς ἡθώσιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,

ὡς ὅπότ' Ἡλείοισι καὶ ημῖν νεῖκος ἐτύχθη
ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα,

669. οὐταμέρος τε Pamphilus. | βῆ τε V., non male. — V.
— V. 664. ἀπαὶ γερρῆς ol. vul- | 671. ὡς ποτ' Hl. Ald. 2., male.
go, at obstant libri. — V. 668. | — V. 672. βοηλασίῃν vel ην editt.
ἴροι I; Vind. un. — V. 670. | antiquo. —

Iocum irruerit ille versus e libro 16, 27, ubi eadem, quae Nestor hic narrat, Patroclus Achilli exponit, ut eius misericordiam moveant iramque flectat.

V. 668. Ne possessivum sede depellamus, et libri intercedunt propemodum omnes et Eustath. 873, 50.

V. 670. Totidem verbis leguntur 23, 629. Longa Nestoris oratio, qua Patroclum festinante remoratur, et alidrum peperit dissensum et Nitzschii bhelum, quo in praefat. ad animadverbiā in Odysse. vol. II. p. LXIX sq. centum paent versus inde a v. 665. usque ad 762. notandos censem. Alii modestiores, ut Payne Knightius, aliquanto phoeiores spurious habent; Hermannus denique l. l. scribit: „reliquam Nestoris orationem, quae suam sibi considerationem requirrit, nunc non attinagam: sed cohaerenter omnia recte usque ad finem libri.“ Evidem Nestori, sensi loquaciori temporisq[ue] acti laudatori, non magnopere irascor, praesertim quum alia, si pro rero conditione severius statuere volueris, eiusdem gatrilitatis documenta non magis opportuna existent, vid. sis 2, 336 — 359. 7, 124 — 160. 23, 626 — 650., add. schol. Bl. V. ad v. 678.

V. 672. Schol. A. οὐτως δ/, inquit, ἵρικῶς Αριστομήχος, βοηλασίῃ, quod mendi inveterati βοηλασίῃ, emendando magis etiam deformati, aperit fontem. Et fuit alterum βοηλασίῃ in uno Vindobon. Aristarchi vero a partibus stant libri pariter atque Eustath. 873, 55. coll. 877, 28, ubi sic praecepit: τὸ δὲ ἀμφὶ βοηλασίῃ, ἔχει μὲν τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν βοτικὴ συνταχθεῖσαν οὐρηθῶς τῷ ποιητῇ, καὶ εἴκηπται ἀπὸ τοῦ περὶ βοηλασίῃς. Cuius structuræ tria exemplia adduxit Heynius: 9, 148. 13, 382. 23, 88., multis augenda, ut 3, 70, 157, 254. 12, 421. 16, 633. 16, 526, 563, 647. 24, 108, alii.

τοισθλὸν Ὑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἡλιδὶ ναιετάσκεν,
φύσι τὸν εἰλαννόμενος. ὁ δὲ ἀμύνων ἦσι βόεσσιν
675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἡμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
καὶ δὲ δ' ἐπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται.
λητὰ δὲ ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλήν,
πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πάεια οἰῶν,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
680 ἵππους δὲ ἔσανθάς ἐκατὸν καὶ πεντήκοντα,
πάσας θηλείας, πολλῆσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν..
καὶ τὰ μὲν ἥλασάμεσθα Πύλον Νηλήιον εἴσω
ἐννύχιοι προτὶ ἀστυν γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς,
οῦνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντε.
685 κήρυκες δὲ ἐλίγαινον ἄμ' ἡοῖ φαινομένηφιν
τοὺς ἴμεν, οἵσι χρεῖος ὀφεῖλετ' ἐν Ἡλιδὶ δῆ.

V. 674. φύσει ἔλαιον. Vind. un. —
Ald. 2. — V. 677. ἢκ Πε-
λλού schol. ad Soph. Al. 26. —
Ib. συνελάσσαμεν Vind. ed. —
V. 678. πάεια μήλων Vind. quint. —
— V. 679. τοσούς αἰλ. Vind.
Alter. et edd. antiquiss. — V.

681. ἕπησαν Ald. 2. et antiqu.
ἕπηχος Vind. quint. — V.
683. ποτὲ all. — V. 685. δὲ
λίγ. Vind. ed. δὲ λίγ. Eust.
874, 17. Rom. et H. — V. 686.
ζελεῖς ὀφεῖλ. V. Ar. χρέος ὀφ.
Eust. 874, 14. et ol. vulgo. —

V. 674. Diphthongum falsam et inutilem arguunt libri et scholl., add. Eust. 873, 56. ell. 877, 40. Etym. M. 706, 41. schol. ad Soph. Philoctet. 959. Apoll. in Lex. 589. et alios grammaticos.

V. 677. Vitium, literarum similitudine prognatum, e Sophocelis scholias eximant viri docti; longius etiam aberrant libri quidam scribendo ἐκ πολέμου.

V. 678. Vindobon. quint. in margine appiectum γρ. οἰῶν, quocum vulgo concinunt, neque alter recitat Strabo VIII, 540, b. Homeri versus, add. Od. 14, 101 sq. Ex eo idem Strabo X, 695, c., libris dissentientibus, πάεια μήλων assert. De Homericis nominis δις sive oīc usu vid. ad 3, 198.

V. 679. Perperam corruptum habuerunt Barnesius et Clarkius, quorum alter οὐθόσια, alter συβόσια, τόσοο αἰλ. proposit. Neutro egemus, adsunt enim vulgato libri, Eustath. 877, 46. et Strab. I. l., add. Tollum ad Apoll. Lex. Hom. 612.

V. 681. Rei proprium ὕπησαν libri verum iudicant uua cum Eustath. 873, 62. Quibus faciem praeferentibus iam Rom. Stephan. et alii illud reduxerunt. Vindob. autem quintum glossa invasit.

V. 686. Aristarchus eti dissidet, nolai famen Aristophanem, a quo nunc vulgatum profectum esse ferunt, deserere, praesertim quam poeta, testis gravis ac locuples, ei baud desit, cf. 686, 698, 13, 746. Od. 3, 367. 21, 17. De Atticorum usu docto et accurate disserit Lobeck. ad Phryn. 391 sq.

οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
δαίτερευον· πολέσιν γὰρ Ἐπιοὶ χρεῖος ὅφειλον,
ώς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἥμεν. —

690 ἐλθὼν γάρ ὁ ἔπακνος βίη Ἡρακληίη
τῶν προτέρων ἦτεν, κατὰ δ' ἔκταθψ ὅσσοι ἄριστοι.
δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος νίέες ἥμεν·
τῶν οἰος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὅλοντο.
ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπιοὶ χαλκοχίτωνες,
695 ἥμεας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώντο. —
ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πᾶν μέγ' οἰῶν
εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἡδὲ νομῆας.
καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἡλιδὶ δίῃ,
τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
700 ἐλθόντες μετ' ἄειδλα, περὶ τρίποδος γὰρ ἕμελλον

V. 688. ὅφειλος Vind. quint. V. I.
Eust. 878, 49. et all. —
V. 690. γὰρ ἔπακνος editt. prior-
res et codd. pars. — V. 691.
Ἐκταθψ Vind. quint. V. I. Eust.
874, 22. et Rom. — V. 692.
ἀμύμονες νίέες Rom. et ol. vul-

go. — V. 694. Ἀγαστὸς V. I.
ap. schol. A., ut alibi. — V.
697. χρ. κα τριηκόσαι ἡδὲ Vind.
ed. χρ. κα τρ. Clark. χρ. γε τρ.
Barnes. et H. — V. 698. Ἡλ. γαλγ Viud. quintus. —

V. 688. Aristarchi de sententia ὅφειλος commendat schol. A.
Cuius auctoritas fortasse ad alia etiam, ubi similem animadver-
timus discrepantiam, transferenda est, vid. Eust. ad Od. 1472,
30., et plerumque secus statuunt viri docti, velut Nitzschius
ad Od. 3, 367.

V. 690. Particulam, ab editoribus prioribus neglectam, poe-
tac reddiderunt e librorum consensu, ut Ven. Vindd. et Eust.
874, 21.

V. 691. Iure meritoque Ηεγαῖος ἔκταθψ, quod Venet. et
praestantiorum est, ut passivum defendit; ἔκταθψ grammaticorum
quorundem iuscitia exegitavit.

V. 692. Genitivus, ad Neleum relatus, multorum nitiatur sus-
fragio, sicuti Ven. Vindd. schol. ad Ap̄c'. Rhod. I, 156. et
Eust. 874, 23.

V. 697. Clarkio, qui particula κα interposita numerorum
integritati consulendum putavit, Vindd. assentiuntur; exemplo
vero ad conjecturam firmando parum idoneo utitur, ex Od. 13,
390. deprompto, id quid recte perspexit Ηεγαῖος. Hic quidem,
Barnesio fide habita, γε adscivit, cui, quod opponam, nihil
habeo nisi librorum omnium dissensum, vid. de vers. her. 85.

V. 698. Ἡλίδη δίῃ, ut asperiorem literarum sunum ab Eu-
stathio 879, 31. et notatum et excusatum declinaret, Vindoho-
nenensis liber γαλγ invexit. At margo eius vulgare, in quo libri
et Strab. VIII, 545, b. convenient, adscriptum ostendit.

Θεύσιοθαι· τοὺς δ' αὐτὶ ἄταξ ἀνδρῶν Λύγειας
κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαγήμενον ἐππων.

τῶν ὁ γέρων ἐπίων πεγγολωμένος ἥδε καὶ ἔργων
ἔξελετ' ἀσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλα· ἐς δῆμον ἔδωκεν
705 [δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος πλοι ἴσης].

ἡμεῖς μὲν τὰ ἔκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἀστυ
ἔρδομεν ἵρα Θεοῖς· οὐ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
ἥλθον ὅμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μάνυχες ἐπποι,
παναυδήγ· μετὰ δέ σφι Μολονε θωρήσποντο,

710 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θυσύριδος ἀλκῆς.

ἷστι δέ τις Θρυσσεσ πόλις, αἴστεται κολώνη,
τηλοῦν ἐπ' Ἀλιρειῷ νεάτη Πύλον ἡμαθόεντος·

τὴν ἀμφεστρατόντο διαφέσασ μεμαῶτες.

ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδὸν μετεκίαθον, ἀμμὶ δ' Ἀθήνη

715 ἄγγελος ἥλθε Θέουσ' ἀπ' Ὄλύμπου θωρήσσεσθαι,

V. 706. ἀμφὶ δὲ ἄστε V. Harl. M. 37, 38. — V. 712. ἐπ' Ἀλ.
— V. 707. ἱδομεν V. Vind. ed. — V. 713. φιουσ Vind. ed. — V. 713.
all. ἱρὰ Vind. ed. — V. 709 αἱρψ' ἱστρ. V. Barues. — V.
et 726. πασανθῆ Vind. ed. all. 717. ἰστιμένω Vind. ed. — V.
— V. 711. Αλιττα πόλις Etym. 722. Μινυῆτος id., male. —

V. 705. Ut pote ex Od. 9, 42. male transfusum spuriū ludicra
caut veteres. Ulixem enim praedam bello captam sociis distribuere
vultim: Epeorum vero greges abductos non distribuendos fuisse
inter Pylios, sed singulos quosque acceperisse sibi debitam pecudum
partem. Zenodotus, ut solet, versum omisit.

V. 706. Schol. A.: γράμματα· ἀμφὶ τε ἀστυ, quod, et si Hey-
nius dicitur amplectitur, praferendum erit, si cogitaveris Pylios
Epeis esse oppositos.

V. 707. Inutili et Homero ignotam synaloepham expellunt
Ven. Vind. quint. et optimi quique.

V. 709. De varietate cerebro obvia dixi ad 2, 12.

V. 711 sqq. Haud scio, an Etym. auctor duas urbes, in vili-
cina sitas et a poeta 2, 711. conlunctas, hic iterum memorari
putavit. Accurate et plene de his disserit Strab. VIII, 530., qui
unam modo fuisse civitatem, tempore postero Epitalium dictum,
suspicatur hisce: Τίχα δέ φασι Θρύσση μὲν ἀρχῆθας τὸν πόρον,
εἶκετο δὲ Αἴνη, τὸν Ἐπιτάλιον. Τότε γὰρ ἰσημερόν φίσεται, add.
Eustath. 890, 21 eqq. et II. 2, 592. Versu proximo ἐπ' Ἀλιρειῷ
non modo res postulat, sed omnes omnina, ut Strabo, Eustath.
librique meliores ei adsumit.

V. 713. Praepositionem et verbum melius consociabimus, vid.
ad 6, 461.

V. 717. Typothetas errore accidit, ut Heynius in observavit.
ἴστιμένω Vindob. esse dicaret. Legitor illuc ἰστιμένω, ex adverbio
ἴστιμένω; corruptum. Huius usus frequens est Homero, vid. 8,

έννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδὲ με Νηλεὺς
εἴται Θωρήσσισθαι, ἀπέκριψεν δέ μοι ἵππους·
οὐ γάρ πώ τι μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆτα ἔογα.

720 ἀλλὰ καὶ ὡς ἵππεῦσι μετέποσπον ἡμετέροισιν,
καὶ πεζός περ ἑών· ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
Ἶστι δέ τις ποταμὸς Μινυήσιος εἰς ἄλλα βάλλων
*ηγράθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν Ἡῶ διαν
ἱππῆς Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.

725 ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθίντες
ἐνδιοι ἰκόμεσθ' ιερὸν ὁόσον Ἀλφειοῖο.
ἐνθα Διὶ ὁξαντες ὑπερμενεῖ ιερὰ καλά,
ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποπειδάωνι,
αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαῖην,
730 δόρπον ἐπιαδ' ἐλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέσσιν.

V. 724. ἐπίθετο V. libri plures, ol. vulg. et H. — V. 725. ἕρθε γε Vind. ed. — V. 726. ἕρθεν id. Ald. 2. et V. L. ap. Eust. 875, 13. — V. 727. ὑπερμετέ

V. et all. — V. 729. ἀγελαῖη Vind. ed., inepit, corrigunt lib: quint. Apoll. in Lex. 15. et all. — V. 730. διάκνοντι Z. —

85. 15, 698. 23, 55, 172, 364, 511. 24, 124., Idemque quatter deprehenditur in Odyssea. At adversantur isti libri pariter atque Interpretes, e quibus schol. Victor. τοσημένους, inquit, τὸν λογόν. πρὸς τὸ σημαντόν, add. Eustath. 880, 44., qui in eo atticissimum querit, Homero sane et optimis quibusque perquam familiarem.

V. 724. Codd. plurimi ἐπίθετο, unde recepit Heyanus. Videbonensem tamen nonnulli pluralem habent, Eustath. utrumque que novit, vid. 881, 35 sqq. Singularem in suo exemplari legit schol. ad Arist. Acharn. 26. Poetae sermo numerum utrumque facile concedit, vid. 2, 87, 91.

V. 726. Apud Strabon. VIII, 740, e. ἕρθει, diphthongo remota, bōdie fertur, vid. Tzschuck. T. III. p. 121. Neque Eustath. 881, 5. a communi discrepat. Medium vero nominalis illius syllabam a poetis quum corripi tum produci constat. Priorum quidem mensuram solius Callimachi esse Passor. docet in Lex. I, 726., at vido Apoll. Rhod. IV, 1812. Callimachus autem ipse medium product in fragm. 167, 2.

V. 727. Vocalium diseresis numeri respuunt.

V. 730. Zenodotum e veterum sententia δίκτυον et δόρπος confusisse vidimus ad v. 86. Apollonium, lexici Homerici auctorem, viri docti levitatis et negligenter immerito accusant. Qui quum in lexico scripsisset

— — — — — ἐν τελέσσιν
καὶ πετεκομέθημεν ἐν ἔρεσα — — — ,

καὶ κατεκοιμήθη μεν ἐν ἔντεσ. ν οἰσιν Ἑκαπτος
ἀμφὶ φοάς ποταμοῖο. ἀτὰρ μις ἄθυμοις Ἐπειοῖς
ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες.
ἄλλα σφι προπάροιδες φάνη μέγα τὸ λόγον "Ἄρης.

- 735 εὗται γάρ ηέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαῖης,
σύμφερόμεσθα μάχη Διοῖς τὸ εὐγόμενοι καὶ Ἀθήνη
ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων παῖς Ἐπειῶν ἐπλετο νέκος,
πρώτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, πόμισσα δὲ μάννυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητῆν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὔγειαο,
740 πρεσβυτάτην δὲ θύγατρος εἶχε ἔσανθην Ἀγαμήδην,
ἡ τόσας φάρμακα ἥδη, ὃσα τρέψει εὑρεῖται χθενί.
τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκήρει δονρί·
ηριπε δὲ τὸν πονίγον· ἐγὼ δὲ τὸ δίφρον ὁρούσας
745 ἔτρεσσαν ἄλλων ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
ἥγεμόν τοι πιπήνων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.

V. 732. ποταμοῖο· αἴτιοῦ editt.
antiq. — V. 735. ὡς γαῖας
Hesych. II, 1459. — V. 737

κόμισι Ald. 2, male. — V. 747.
Ἐγὼ ἴνοροντο Vind. ed. et H. ac
posterioris editt. antiq. — V.
ell. 744. Ἀγαυῶν et Ἀγαιοῖς V.
753. Ἰρθα Θεός Eust. 875, 40. —
L. ap. schol. A. — V. 738. δὲ ἀσπιδεος Eust. 881,

librarii eius utrumque permisuerunt et ultimis resectis, καὶ μετανομ. ἐπ τελεσσιν male conglutinarunt.

V. 732. Quod olim serebatur ortum esse putat Heynius e
forma genitivi unitata: ποταμοῦ· σέτραρ, cuius vestigium nullum
licuit reperire.

V. 735. Postremum apud Hesychium depravatum esse reli-
qui testes spoudent. Versus initium his adseripit Etym. M.
298, 54. 786, 32. Quartum vero casum non prorsus esse inauditi-
sum argumentio est Apoll. Rh. I, 1273.

V. 747. Tametsi ἴνοροντο, quod supra v. 146, 217. tultus
sum, minime absonum habendum est, libri tamen atque Eustath. 875, 35. ἐπέροντο, procellae proprium, dubitationis alia eximunt.
Pronominis literam finalē defendunt Ven. Vind. quint. et all.
plures.

V. 748. Eust. 882, 10. ἀμφὶ μοννῖι explicandi causa ad-
iecit: varietatem scribendi inesse valde dubium est.

V. 753. Nullius momenti faciendum est Eustathii θεός,
quod interpreti vel invito excidit, vel pro glossa erit habendum.

V. 754. Veterum iudicia satis ambigua sunt, nec recentiores
certae et verae normae ea ita adstrinxerunt, ut quid sequare facile
sit intelligendum. Olim quidem ἀσπιδ. πεδίον Homeri fuisse ple-
riique censuerunt, hodie contrarium placet, Aristarchο potissimum
arbitro. Quibus angustiis ut emergamus, longiore opus est quaesi-
tione, qua singula grammaticorum decreta conferamus, multilata

αὐτὰρ ἔγων ἐπόρουσα κελαινῇ λαῖλαπι Ἰος·
πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο. δ' ἀμφὶς ἱκαστον
φῶτες ὁδᾶς ἔλον οῦδας ἐμῷ ὑπὸ δουρὴ δαμέντες.
750 καὶ νῦ νεν Ἀκτορίνες Μολίονε παῖδ̄ ἀλάπαξ,
εἰ μή σφι πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
ἐκ πολέμου ἐσάσσε καλύψας ἡρὶ πολλῆ.
Ἐνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.
τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο
755 κτείνοντες τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καὶ λέγοντες
ἄρρενες τοῖς Βουνηρασίον πολυπύρου βῆσαμεν ἐππους,
πέτρης τ' Ὄλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἐνθα κολώνη
κεκληται· ὅθεν αὐτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐταρ Ἀχαιοὶ
760 ἀψ ἀπὸ Βουνηρασίοιο Ηύλονδ' ἔχον ὥκειας ἵππους,
πάντες δὲ εὐχετόωντο θεῶν Διὸς, Νεστορὶ τὸ ἀνδρῶν·
ὣς οὖν, εἰ ποτὲ ἔον γε μετ' ἀνδράσιν.—αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

54. ol. vulg. et all. — V. 755. ἐπὶ Βουνηρασίου Vind. quint. —
κτείνοντες αὐτὸν. Vind. ed., male. — V. 762. ὃς Ιον, εἰ ποτὲ Ἰηρ γε
— V. 757. Ἀλησον ol. vulg. — V. 760. V. et vulgo. ὃς Ιηρ, εἰ ποτὲ Ἰηρ
Ἀλησον V. et all. — V. 760. γε Vind. ed. —

suppleamus, transpositia denique ac corruptis ordinem et medelam
inveniamus. Ea vero provincia, quum et studii diligentiam et
dicendi quandam copiam posset sibi, breviter defungi non possu-
mus. Itaque in Excursu XXI. totam rem plene et accurate per-
tractabo. In praesens autem admonere satis habeo, et si la-
tius fallatur, in universum tamen scienter et bene statuisse Tol-
lium ad Apollon. Lex. 610.

V. 757. Aristarchus nam Ἀλησον an Ἀλησον dederit, pro-
fecto dubium est. Posterior, quanquam schol. discordat, mihi qui-
dem verisimilius est, cf. ad 2, 617.

V. 760. Vindob. quint. praepositionem e vers. 756. male hic
transtulisse nemo non intelligit.

V. 762. Homerum varia imperfecti forma Ιον et Ιηρ, quibus
alias Ἰηρ, Ἰηρ, ητε (ita enim pro vulgari Ἰον emendandum est); Ια
et ἡ Atticō priscae adiungit, Graecae copiae specimen edidisse
Eustath. 883 sqq. refert. Cuius praecepsa, virorum doctorum
sententia probata, Buttmann. In gr. ampl. I. §. 108. p. 551.
impugnavit. Primum enim Ιηρ quum apud Homerum tum apud
poetas alios tertiam, nec vero primam, denotare dicit personam;
deinde εἰ ποτὲ Ἰηρ γε sive εἰ ποτὲ Ἰηρ frequenter ita reperiri in
carminibus Homericis, vid. 3, 180. 24, 426. Od. 19, 315. 24, 289.
18, 268. Eorum igitur memores grammaticos Ιηρ perperam trans-
fusisse ad personam primam, a qua abhorreat. Melius igitur cen-
sat Buttmannus εἰ ποτὲ Ιον γε, id quod Vind. quintus et Li-

οῖος τῆς ἀρετῆς ἀπόνησται· ἡ τέ μην οὐα
πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπει κ' ἀπό λαὸς ὅληται.

765 ὁ πέτον, ἢ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὥδ' ἐπέτελλεν
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
νῷ δέ τ' ἔνδον ἔοντες, ἐγώ καὶ διος Ὅδυσσεύς,
πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἤκουόμεν, ὡς ἐπέτελλεν.

Πηλῆος δὲ τούτων δόμους εὐναιετάσθοντας
770 λαὸν ἀγειρούτες κατ' Ἀχαιδα ποντινθότειραν.

ἐνθάδε δὲ πειθόντες ηρώας Μενοίτιον εὑρόμενον ἔνδον
ἥδε σέ, πάρο δὲ Ἀχιλῆα. φέρων δὲ πιπηλάτα Πηλεὺς
πίονα μηροῦ ἔκατε βοὸς Διὸς τερπικεραύνῳ
αὐλῆς ἐν χόρτῳ ἐχε δὲ χρύσειον ἄλεισον

775 σπένδων αἰδοπά οἶνον ἐπ' αἰθόμενοις ισροῖσι.

V. 764. μετακλαύσεσθαι. Vind. un., — V. 765. ἢ καὶ σοι γε
Mer. Ernest. — V. 767. νῷ δὲ Εὔδον V. Eust. 857, 50. νῷ δὲ
Εὔδον Vind. ed. — V. 768. ὡς
τελείει Vind. un. — V. 770. μνημονίη Εὔδον St. et ultimum oī-

piensis offerant. His impulsū rationibus alii, ut Matth. in gr. I. p. 414., Buttmanus sūdem habeunt, alii vel dubitant vel poetæ verbi medelam circumspiciunt aptiorem, velut Thiersch. in gr. Gr. §. 225, d. εἰ ποτ' ἵνα γε seribendum esse existimat. Hermannus denique, in prefat. ad Soph. OT. p. XV sqq. fusius Homericum usum perseptudinū, ἵνα reiecit, de Buttmanni vero suspicione nihil dirimit, vld. ad 15, 82. Iam vero si Homeri exempla diligentius examinaveris, ηγήσεις τριτae potius, quam primae, convarire personae, fatendum erit. Quo factum est, ut, Buttmanus sūssore librisque certe non prorsus reniteatibus, for adoptarem, cuius fides augetur II. 23, 643., ubi Nestor de invēnīllis aetatis rubore similia praedicat.

V. 765. Operarum vitium, quod Ernesti oculos fefellit, in fauū, quanta uti solent Lipsieuses typographi festinatione, ne nunc quidem remotum est, eti Heynius de eo admonuerit, cf. 5, 197, 9, 252, 264. Maiores nostros in hisce minutiis longe diligenter fuisse ducere potest exemplum Stephanus Bergler, qui ex nitida Amstelaedamensi editione similem errorem, ab Henr. Stephano in vers. 173. relictum, prudenter expulit.

V. 766 sqq. Versus undeviginti, i. e. inde a vers. 767, usque ad v. 785., Aristophanes et alii veterum suppositiois iudicarunt, his quidem ducti causis. Repugnare censent Nestoris verba iiii, quae Ulixes de Peleo Achillem adhortato narrat in II. 9, 254., cum Nestorem atque Ulixem excipiendos fuisse addunt a Peleo, non ab Achille, eius filio, denique orationem tenuem atque exilem, maxime in vers. 181. suspicionem movere. Ad quae singula sigillatim respondet schol. B. horum defensor. Ac primum quidem opernit Nestoris pariter atque Ulixis orationem rebus temporique

σοφῶτες μὲν ἀμφὶ βοὸς ἐπετον κότα, νῦν δ' ἐπειτα στήμεν ἐν προθύροισι ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς, ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἔλων, κατὰ δ' ἐδράσασθαι ἄνωγεν, ξείνια τ'. εὖ παρέθηκεν, ἢ τε ἔινοις θέμις ἐστίν.

780 αὐτὰρ ἐπεὶ τάροπημεν ἐδητύος ἡδὲ ποτῆγος, ἥρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων νῦν ἀμ' ἐπεσθαι· σφῶ δὲ μάλ' ἡθέλετον, τὰ δ' ἀμφῷ πόλλ' ἐπέτελλον. Ηγελεὺς μὲν φ' παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆν· αὖτε ἀριστεύειν καὶ ὑπεροχον ἔμεναι ἄλλων·

785 σολ δ' αὐτὸς ὁδ' ἐπέτελλε Μενοεῖτιος, "Ἀκτορος τιός" τέκνον ἐμόν, γενεὴ μὲν ὑπέρτερος ἐστιν Ἀχιλλεὺς, πρεσβύτερος δὲ σύ ἐστε" βίη δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων· ἄλλ' εὖ σὲ φάσθαι πυκνὸν ἔπος, ηδ' ὑποθέσθαι,

volgo Ferg. V. nūte H. c. Ar. — Ernest. et all., msle. — Ib.
Ib. et 776. βοῶν Vind. ed. — ἡράτην Z. — V. 786. ἕπερ-
V. 781. ὑμᾶς ἄρητε F. Eust. — τατος Etym. M. 225, 34; —
884, 1. ὑμᾶς ἀμ' ἦτι, ut solet, V. 788. ἡδ' ἐπακοῦσα V. L. ap.
Vind. ed. — V. 783. οὐρῷ δέ Eust. 875, 60. —

esse congruum; hunc Achillis iram placare studebat; Iliom eam quodammodo iam sedatam et flexam existimare. Advenas vero ab Achille exceptos comparat cum Telemacho et Mentor, quos in Od. 3, 36 sqq. Pisistratus, Nestoris filius, benigne excipiat opusque admoveat. Quo Nestor praeterea significet Achillem Danaorum principes, quos amore et reverentia olim coluerit, nunc in- iusto habere odio. Ad haec adiicit Menoetius iussu et verbis Patriolum in animum revocari ea, quae officium, Agamemnoni Graecorumque saluti debitum, exigat. Iam si singula, quae Ulixes et Nestor narrant, accuratius perpenderis, dissimilitudinem quondam reperiri nemo negaverit. Eam vero non tantam esse crediderim, ut versibus istis necessario apponeundus sit obelus. Ceterum versus quidam ex horum numero passim afferuntur, sicut v. 774. ab Apollon. in Lex. 178., et in Etym. Or. 161, 26., v. 782. ab Apollon. de pron. 369, c.

V. 771. Venet. Eust. 775, 53. et libri plurimi tum scripti tum editi commode separant ab adverbio particulam.

V. 773. Pluralis βοῶν, in solo Alteri codice repertus, a sententia alienus est, unde Vindob. quintus cum aliis Veneto concinit.

V. 781. Eustath. 875, 58. ὑμᾶς reddit Ionicum ὑμψη, ὑμψη ἄρητε ita commemorat, ut soni asperitatem in eo an- iuadvertis. In aliis libris pronominis alterius nullum est ve- stigium.

V. 784. Iam adfuit 6, 208.

V. 786. Etymol. Magni auctori obnuntur omnes, nee ca- sam video, cur Achilles omnibus aliis superior dicatur.

V. 788. Non satis patet, num Eustath. ἐπακοῦσα pro

καὶ οἱ σημαντευ· ὁ δὲ πεισται εἰς ἀγαθόν περ.

790 ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθεαι. ἄλλ' έτι καὶ νῦν ταῦτα τέποις Ἀχιλῆι δαίφρονι, αὐτὸς πίθηται.

τις δ' οἶδ', εἴ κέν οι σὺν δαίμονι θυμὸν ὥργας παρειπῶν; ἀγαθὴ δὲ παραίσασίς ἔστιν ἐταῖρον.

εἰ δέ τινα φρεσίν ἔστι θεοπροπίην ἀλεῖνει,

795 καὶ τινά οἱ πάρο Σηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ, ἄλλὰ σὲ περ προέτω, ἂμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω Μυριιδόνων, αὐτὸν τι φώς Δαραοῖσι γένηται.

καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμούδε φέρεσθαι, αἴ κι σε τῷ ἵσκοντες ἀπόσχωνται πολέμῳ.

800 Τρῆμες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήιοι νίτες Ἀχαιῶν τερρόμενοι· ὅλιγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. ὃταν δέ καὶ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀντῆ ὕσαισθε προτὶ ἄστυ γεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

“Ως γάτο τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐννι στήθεσσιν ὄρινεν·

805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αλαζίδην Ἀχιλῆα.

ἄλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὁδυσσῆος θεοίο

ἵξε θέαν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε

V. 792. ὄριτις Vind. un. δρλ-
τρε Herm. et Thiersch. — V.
797. ἦν πού τε φ. Vind. un. —
V. 799. εἴσκοντες Ar. — V.

802. φέλα δ' ἀκμ. ol. vulgo. —
Ib. κεκμηότας Vind. ed. — V.
803. ὕσαισθε V. Vindd. duo et
all. — V. 805. βῆ δ' ήρας

legendi varietate habuerit, an interpretandi gratia subiecerit. Quidquid autem verum sit, illum ἐπικούρου, neque ὀπακούσαι, quemadmodum Heynius tradit, nescire eertum est.

V. 790. Inter Ulixis cohortationem Peleo dictum habuimus 9, 259.

V. 792. Subiunetivum dicendi usum atque exemplorum multitudinem sibi poscere Hermann. in Opusc. I, 287. et Thiersch. in gr. Gr. §. 339, 5, h. existimant, eamque enucleatrum, si nostro comparaveris 15, 403, 16, 860; 22, 244. Od. 2, 332. 3, 216., magnam prae se ferre speciem veri non est dissimilans. Verum quoniam neque indicativus optativusve sit inauditus, vid. Il. 6, 357. Od. 14, 120., neque ullus liber quidquam discrepet (Vindobonensem enim illum, qui indicativum habet, non in numerum venire appetit), a mutatione abstinentem fuit. Huc accedit, quod optativus Nestori, non tam imperiose flagitans quam modeste pentent et meliora speranti, bene convenit.

V. 797. Vindobon. adiuvat 16, 39., ubi horum partem tanquam de suo Achilli exponit Patroclus; vnlgare fuit in Il. 8, 282.

V. 799. Aristarcho, quod Νόσω dicatur, εἴσκοντες verius in-

ἥην, τῇ δὴ καὶ σφι θιῶν ἐτετέύχατο βωμοί·
ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
810 Διογενῆς Εὔαιμονίδης, κατὰ μηρὸν ὄστρῳ,
σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ὑέεν Ιδρῶς
ἄμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' Ἐλκεος ἀργαλέοιο
αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
τὸν δὲ ιδῶν φάτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς;
815 καὶ ὁ ὄλοιρυρόμενος ἔπει περόντα προειδύδα·

*Ἄ διλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ώς ἄρ' ἐμέλλετε τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἀσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτε δημῶ;
ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ· ἥρως·*
820 *ἢ ὁ ἦτι που σχήσουσι πελώριον Ἐκτορ' Ἀχαιοῖ,
ἢ ἡδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;*

*Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηῦδα·
οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
ἔσσεται, ἄλλ' ἐν νησὶ μελαίνησιν πεσέονται.*
825 *οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἡσαν ἄριστοι,
ἐν νησὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοι τε*

Vind. ed. — V. 808. elev —	Lex. 161. et gramm. all. —
βωμὸς Vind. ed. — V. 809. <i>ἀπενημένος vulg.</i>	V. 822. <i>Εὐρ. πεπνημένος vulg.</i>
ἀντεβόλησε V. et ol. vulgo. —	ol. et H. — V. 823. <i>οὐκ ήτι V.</i>
— V. 818. <i>ἀργέτη δ. Apoll. in</i>	<i>et Apoll. in Lex. 87. — V. 825. ol</i>

dicant, obviā eunt schol. A. Etym. M. 272, 13. ell. 476, 43., add. Tollum ad Apoll. Lex. 250 sq.

V. 802. Particulam, qua priores carebant, e Roman. assumptis Turnebus, libris suadentibus et ll. 16, 44. concidente.

V. 803. Futuri indicativeum eorum, quia se inaugurarunt, fuisse erediderim. Optativum autem tuerit Eust. 885, 12., add. Vind. quintum et libros alios.

V. 808. Plusquamperfectum verbi *εἶπεν* (eo) Knightius frustra advocat, vid. ad v. 762. et Etym. M. 431, .32.

V. 809. Augmentum huius verbi aliquoties sublatum olim Veneti. ubique inseruit, vid. 13, 210, 246, 16, 790, 847, nee differt Odyssea 10, 277, 11, 416, 22, 360, 24, 87.

V. 818. E grammaticorum interpretatione, qua brevem vocalem a metaplasmo repetendam putareut, ἀργέτη passim obvenire recte perspexit Buttmann. ad schol. in Od. 11, 579., add. Etym. M. 18, 49. 136, 45. Unde factum est, ut ἀργέτη etiam Vindob. margini apponetur.

V. 822. Eurypylum num *πεπνημένος* an *βεβλημένος* hic vocaveris, nou multum refert. Illi tamen libri optimi et Eust. 886, 10. plus fidei conciliant, etsi Roman. vulgares sequitur.

χερσὶν ὑπὸ Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὅρνυται πιέν.
ἄλλ’ ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
μηροῦ δ’ ἔκταιμ’ ὀιστόν, ἀπ’ αὐτοῦ δ’ αἷμα κελαινὸν.

830 νιζ’ ὑδατὶ λιαρῷ· ἐπὶ δ’ ἡπα φάρμακα πάσσε,
ἴσθλὰ, τά. σε προτέ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
ὅν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιότατος Κενταύρων.
ἴητροι μὲν γάρ, Ποδολείριος ἡδὲ Μαχάωρ,
τὸν μὲν ἐνὶ κλισίγησιν ὄιοματε Εὔκος ἔχονται,

835 χρητίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἴητηρος,
κεῖσθαι· ὁ δ’ ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἀρηα.

Τὸν δ’ αὐτέ προσέειπε Μενοιτίου ἀλκιμος νιός·
πῶς τ’ ἄρε τοι τάδε ἔργα; τί φέξομεν, Εὐρύπυλ’ ἥρως;
ἔρχομαι, ὅπερ Ἀχιλῆι δαΐσθοντι μῆθον ἐνίσπω,

840 ὅν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὐρος Ἀχαιῶν·
ἄλλ’ οὐδ’ ᾧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.

Ἡ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
ἐς κλισίην· Θεράπων δὲ ίδων ὑπέρχεντες βοείας.

Ἐνθα μιν ἔκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ

845 ὄξυν βέλος περιπενεῖς, ἀπ’ αὐτοῦ δ’ αἷμα κελαινὸν,
νιζ’ ὑδατὶ λιαρῷ· ἐπὶ δὲ φίλαν βάλε πικρὴν
χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἢ οἱ ἀπάσας
ἔσχ’ ὄδύνας· τὸ μὲν Εὔκος ἐτέρψετο, παύσατο δ’ αἷμα.

μὲν γάρ δὴ Ιανεί Vind. un. — | — V. 835. κρητίζοντα V. — Ib.
V. 828. ἕπεται μὲν σὺ εὖ σάωσον | καὶ αἰτοὺς Et. M. 815, 6. — V.
editt. priscæ. — V. 821. δε- | 838. πῶς ταρ Ιαν. V. x ἄρε
δάκνοθε Z. — V. 832. δικαιό- | Thiersch. In gr. Gr. 852, 5. Ιαν.
τερος Vind. ed. — V. 833. Ia- | Z. — V. 841. οὐδὲ ἀμελημ
τρός μὲν Et. M. 678, 24., male. | Z. —

V. 828. Seribarum incuria tñ, cui oī praecedens aditom spe-
ruit, perpetam illatum esse numerorum ratio docet. Recte igitur
expulerunt, codicem et Apollonii de synt. II, 20, 147. auctoritate
freti.

V. 832. Superlatirum non modo libri, sed scholl. etiam Euripi-
dis ad Phoen. 531. et Soph. ad OC. 281. poetæ vindicant.

V. 836. Ven. operarum sociordia inquinatum esse Apoll. in
Lex. 717. et Etym. M. l. l. ostendunt, etsi ex hoc ipso aliud vi-
tium erit tolleendum.

V. 838. Particulae saepe sunt, de Veneti autem varietate
cf. ad 1, 8.

V. 841. Zenodotl emendationem lenocin et a poetico vigore
alienam ludicrat schol. A. In quo quanquam falli videtur, cf. 8,
330, 13, 419, 17, 9, 697., tamen commune Homericum esse ne-
gari non potest, vid. 13, 97, 114, 118.

I A I A A O Σ M.

Achiris intra monimenta, deorum invidia post redditum diluenda, compulsa, Troum turmae a fossa traiicienda rei difficultate absterrentur. Polydamantis autem horfatu de curribus descendunt et in quinque catervas distributae in hostium castra impetum faciunt v. 1 — 107. Asius solus, eo consilio spreto, eurru ad navale proiectus in Lapithas impingit, ac magna suorum clade ab aditu prohibetur v. 108 — 194. Polydamantem, augurio sinistro obliato, transitum dissuadentem graviter increpat Hector, et exercitum ad Danaorum moenia proprius adducit v. 195 — 251. Tametsi Iupiter Hectoris coepitis favel, Achivi tamen, ab Aiace utroque excitati, Troas fortissime excipiunt v. 252 — 289. Sarpedonis, cum Lyeiis ad Menesthei turrim progresso, Ajax Telamonius et Teucer, hue vocati, ocurrunt, e quibus ille Epiclem, Sarpedonis socium, lapide immisso prosternit, Teucer Glaucum, sagitta percutsum, e proelio abire eogit v. 290 — 391. Nihilominus Sarpedon parte muri revulsa suis aperit viam, Danais hostiles incursus diu et acriter sustinentibus v. 392 — 436. Sed Hector, milites adhortatus, saxi ingentis mole portam perfringit. Quo facto Troes in castra undique irrumpunt v. 437 — 471.

- καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἐπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων Θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων οἱ μὲν δάμεν, οἱ δὲ ἐλίποντο,
15 πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δὲ ἐν νησὶ φίλην ἐς πατριόδ' ἔβησαν
δὴ τότε μητιώντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τεῖχος ἀμαλδύναι ποταμῶν μένος εἰσεγαγόντες,
ὅσσοι ἀλέτην ὄρέων ἀλαδε προρέουσιν,
20 Ἄρησός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδίος τε,
Γρίνικός τε καὶ Αἴσηπος, διός τε Σχάμανδρος,
καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεαι
κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔγραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,

διὰ Λκ. V. Eust. 889, 13 et 36. | V. 20. Καρησός Tyrannio. —
— V. 18. ἀμαλδύναι Etym. M 76; V. 21. Καμαρδός libror. pars. —
25. — Ib. εἰσεγάγόντες Vind. ed. —

stii coniectura. Eustathius, dum 889, 10. διὰ τοῦτο apponit, vel vulgatum ita explicandum pūtavit, vel ei, quo nunc utimur, hauc subiecit interpretationem, cf. ad ll. 19, 213.

V. 11. Aristarchus *Πέλερ* imperfectum *synecopa* ex *Ἐπέλερ* ortum putavit; Zenodotus *syncopa* et *apicopa* usus ἐπει duxit a medio *Ἐπέλερο*. In Vindub. uno et Ven. Ἐπέλε, alius Vind. *Ἐπέλη*: idemque non Venet, tantum, verum etiam Alteri libro restituatur oportet. Hic enim hypothetae in iuria ἐπέλεi praeberet, in Illo ἐπέλε simili negligentia fertur. Vind. quinto ἐπέλε illatum est e verso proximo. Nobis et Aristarcho assentitur Eust. 889, 12. bisce: *Ἐπέλε*, δ τοτις ἐπέλε.

V. 18. Tenoris pravitas et ex Etymologico M. et ex Apollo-
nio eximenda non cernitur in libris.

V. 20. Tyrannio, quod Cyziceni fluvii nomen acount, Καρησός poetæ restitui lussit. Contra eum disputat schol. A., cum Aristarchu Κάρησος tuitus, poetam a quotidiano et communī genitiū sermone passim abesse doceat, additique praeterea obstat Tyrannonia sententiae regulam, quae in nominibus eius generis oxytonis duplex δ flagitet, de qua vide ad ll. 2, 690. et Eust. 890, 1 sqq.

V. 21. Κάμαρδον, δάκτυλος, Αἴλεια et alia iatis similis me-
tricorum quorundam subtilitati originem debere credibile est. Fo-
rum ad normam libros interdum exactos esse non miror, vid.
Mainum ad schol. in Od. ex edit. Buttmann. p. 592. Venetus
et longe plurimi eunsonam geminam vel nunquam vel raro admis-
sum aspernati sunt. Quod semel adiuvuisse sufficiat.

25 ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵε ρόον· ὃς δ' ἄρα Ζεὺς συντεχὲς, ὅρα καὶ θάσσον ἀλιπλοα τείχεα θείην. αὐτὸς δ' Ἐννοσιγαίος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν ἡγεῖτ· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια κύμασι πέμπεν φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσσαν μογέοντες. Ἀχαιοί·
30 λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρῳ οοντον 'Ελλήσποντον, αὐτὶς δ' ἡγόνα μεγάλην ψαμάθουσι κάλυψεν τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι καὶ ρόον, ἥπερ πρόσθεν ἴεν καλλιώροον ὕδωρ.
“Ως ἄρε” ἐμελλον ὅπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων

V. 25. ἐν ἡμαρ grammaticor. emendat. — Ib. vid. V. de H. — V. 26. συντεχὲς V. Hart. Eust. 889, 19. — Ib. ἀλιπλοα grammat. quid. — V. 28. θεμέθλια

θήκε θύρας Phurnut. e. 22. de Neptuno. — V. 32. ἡρφεψ schol. A. — V. 33. ἢγ V. et all. ἢγ scholl. et Eust. — V. 34. ἐμελλον Z. — Ib. Ποσ-

V. 25. Ne deorum maiestas et potentia, quippe qui delendis muris, coniuncta Graecorum npera uno die exstructis, novem insumpsissent dies, nimis elevaretur et minueretur, Crates, Callistratus aliique *fr̄* ἡμαρ emendandum putarunt. At novem dierum mentionem poetæ perquam usitata esse iam veteres obiecerunt; nec minus patet commento eo munitionum Achivarum robur et præstantiam magnifice augeri. Porphyrius, cuius de hoc loco exstat quaestio, novem dies non ad moenia destruenda, sed ad ea diluenda marique immergenda referri, argutius quam verius suspicatus est. Ceterum Callistratus novem diebus semper opponi decimum acute quidem nonnet, nec tamen ei credendum est tenere, vid. II. 24, 107.

V. 26. Aristarchus et Aristophanes συντεχὲς, cuius causam recte agit Wellauer, ad Apoll. Arg. I, 1271., add. Eustath. ad Od. 9, 34. p. 1618. 58. Αἴτιον tenorem in tertia a fine collare bene statuit Alexio cum aliis, vid. schol. A. Eust. 890, 52. Apoll. in Lex. 90. Etym. M. 64, 4. et Arcad. de acc. 42, 10.

V. 28. Neque Iadis proprietati neque orationis suavitati Phurnutius bene consuluit.

V. 30. Aristarchi ἐποίησεν fuisse schol. A. testis est. Alii ergo ἐποίησαν vel ἐποίησεν dedisse violentur.

V. 32. Absolum est ἡρφεψ; Neptundus enim fluvios deduxisse, nec vero eorum cursum reduxisse, traditur, add. Etym. M. 467, 22.

V. 33. In Apollo n. Lexico 384. *KAKΟΠΡΟΟΝ* leviter esse vitiatum literarum ordo indicat. Verbum autem triplici variat modo, neque arbitrii Alexandrini quid sequantur perspicue satis exponunt. Legerunt enim olim vel *ly* vel *λε* vel denique *λερ*, cf. schol. A. Eust. 891, 10. Et. M. I. L et Apoll. Lex. 359. Quorum primum Veneti, medium scholiorum et Eustathii, ultimum denique utriusque et Vindobensium est. Illud, quod raro inveni-

35 Θησέμεναι τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπῇ τε ὁδίες
τεῖχος ἐύδηπτον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάστιγι δαμέντες,
υηνσὶν ἔπι γλαιφυρῆσιν δελμένοι ἵσχανόντο,
Ἐκτορα δειδιότες, χρατερὸν μήστωρα φόβῳο·

40 αὐτὰρ ὅγ', ὡς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο Ἰσος ἀέλλῃ.
ὡς δ' ὅτ' ἀν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν
κάπριος ἱὲ λέων στρέψεται σθένει βλεμεσίνων·
οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
ἀντίοις ἰστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειάς

δῶν V. — V. 35. μ. τ² ἴρο-
νῆ τε H. — V. 38. ἴρογρέψιν libr.
quid. et V. I. ap. Eustath. 891,
28. — V. 40. τοπόσθεν W.
in nov. — lb. ἐμάρνετο Aristoph. —

V. 41. θηρητῆρας V. I. ap.
schol. Viet — V. 43. ἀρτύνα-
της Vind. ed. — V. 44. ἀρτύον
V. I. ap. scholl. et Eust. 891,
42. —

ter, ad Neptunum referas necesse est, idemque plane erit *īs*, in
aliis obvium; *īs* defendant exemplo Odysseae 24, 221., eius si-
milia sunt alia plura, et nominis ῥῶπος adiunctum reddunt ἴρογρέ-
πτο. Praeterea singulari numero inde aliquam commendationem
querit scholista, quod eo poeta antea sit usus. Nihilominus
īs cum fluvia conuenient omnia et aplissimum et optimum ha-
bent: cf. 2, 752. 21, 158. Od. 11, 239.; *īs* tenuius est de aqua-
rum cursu; *īg* vero sive *īs* e. v. 25. perperam traductum.

V. 34. Zenodoti ἡμέλλον barbarum habet schol. A.; mitius exstimat
schol. Apoll. ad Arg. I, 1303., qui id vitium poetis Homero inferiori-
bus commune esse dicit; ne profecto his legitur apud Hesiodum
in theog. 478, 888., etiam de altero exemplo viri docti discepant.
Venet. Ποσεῖδων semper sere scribit, de qua inconstans dicit
Rym. Magni auetor 684, 25. At quom roealis simplex non
modo numeris obstet, verum etiam ex incepta nominis etymologia
profecta esse videatur, nihil erit mutandum, praesertim quoniam
Venet. ipse diphthongum aliquoties admirerit, velut 1, 400. 7,
445. 8, 200. 20, 291. 330. 23, 307. et 24, 26.

V. 35. Particulam geminam Eust. 891, 20. ignorat. Alios
autem dativum μέγγι ἴροντει potiorem habuisse narrat. Is quidem
fuit in Alteri libro, vid. errata ad h. I.; at nominativus pree-
stat, Eustathio iudice, add. 20, 18.

V. 38. Cum maiore librorum parte concinit Apoll. in Lex.
124. vid. Buttmann. Lexil. II, 142 sq.

V. 41. Neutrū Homero esse iuuositatum dixi ad 11, 325.

V. 43. Emendatus haec offert Vindobon. quintus, cf. infra
85. 13, 152, ubi nihil diversi reperitur, et Odys. 14, 460. Ve-
rum autem et sineerum esse participil nominativum alii etiam nos
certiores faciunt, sicut Apollon. de pron. 388. c. et Athen. I,
34. c., quanquam hie poetae verba paullum mutavit.

V. 44. Scholl de his confuse et obscurae praecepint. Num
enim schol. A. ἀρτύον Aristarcho tribuit, Victor. ἀρτύον diuersitas

45 αἰγμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὕποτε κυδάλιμον κῆρ
ταρθεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα·
ταριφέα τε στρέψεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
ὅππῃ τ' ιθύσῃ, τῇτ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
ὡς Ἐκτωρ ἀν' ὅμιλον ἴων εἰλίσσεσθ' ἔταιρον
50 τάφρον ἐποργύνων διαβανέμεν. οὐδέ οἱ ἄποι
τόλμων ἀκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ
χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
τύρει, οὐτ' ἀρ' ὑπερθορέαν σχεδὸν οὔτε περῆσαι

V. 46. ἀγηνορίη alii, ut videtur. | man. histor. animal. VI, 6., cui
— V. 48. ὄπλη vulgo et W. — libri omnes adsanct. — V. 52.
Ib. ιθύας Vindd. Eust. 891, 47. γείλει λοιπότας Vind. quint. Ku-
edict. vulgar. — V. 49. ἄλλασσ. stath. 892, 26. — V. 54. ἀπρά-
V. ἄλλασ. Eust. 891, 49. ell. 892, φίρεες Vind. ed., male. — Ib.
23. — V. 50. διαρήμενα Ae- δια πάσας Aristoph. — V. 55.

ab eo scriptum testatur. Quorum posterius depravatum esse et numeri ostendunt, et venatores aprum circumventum hastis eminus petentes, nec proprius ad eum accedere ausi. Aper contra turmam venatorum perrumpere tentans in ipso conatu interficerit. Itaque ἵσταται, cui Eust. et Athen. II. II. fidem faciunt, necessario debet adesse, ἀποστρατεύεσθαι ne sententia quidem admittat. Qua vero lege ἀντλος et ἀντλον distinguidas putaverit Aristarchus, me nundum satis intelligere fassus sum ad II. 11, 219.

V. 46. Si qui fuerunt, qui ἀγηνορίη seriberent, quod colligas ex schol. A. verbis: ἀγηνορίη οὐτας χωρὶς τοῦ ἡ Ἀρταραχος· τοι γὰρ ἡ ἀγηνορία, eos totum loeum una verborum comprehensione devinxisse sequitur. Nominativo adsanct. schol. A., Eust. 891, 45. et Apoll. in Lex. 28. E quibus illi exempla simillima Heynici obtulerunt, vid. II. 16, 753. et 6, 407.

V. 48. Quam recte iudicaverim de loci adverbiosis, litera subscripta instruendis ad II. 2, 339., et libri sunt indicio, et Eust. ad II. 174, 1. Subiunctivum Ven. munit; ιθύας optativum potius quam futurum esse Heynicus dicit, Inductus Od. II, 590.; verum mecum hic sibi expedit ιθύας, cuius nullum vestigium indagare licuit.

V. 49. Forma non minus quam interpunctio post tempus undevigesimum dubitandi causam intelligentioribus horum rerum arbitris praehuit, vid. scholl. AHLV, et Eust. 892, 23. Ille enim pro spiritus diversitate et a verbo ἄλλομα et ab ἄλλασσα potest repeti. Schol. A. ἄλλον nive ἄλλασσα, ad interpunctum, quod vitiosius habet, tollendum utilius meliusque existimat: contrarium placet eeteris: Eustathius denique, cuius verba Heynium perperam intellexisse coniicie, utroque alludo, nihil dirimit. Gerard. in lect. Apoll. 224. τίλσοντος τιλσών sagaciter divinal. Cui quominus adstipuler, et librorum auctoritate et nomine ἕτα-
ρων minima apte collocato deterreor. Vindobonenses versum utrumque una complexione includunt, quam inedelam omnium et lenissimam et certissimam admovi. Ceterum editi et scripti libri pl-

έρηδη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
55 ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 ὁξεῖν ἡρήρει, τοὺς ἕστασαν υἱες Ἀχαιῶν
 πυκνοὺς καὶ μεγάλους, διῆλων ἀνδρῶν ἀλεωρῆν.
 οὐδὲν δέ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.

60 δὴ τότε Ποντικόμας θρασὺν "Ἐκτορα εἴπε παραστάς·
 "Ἐκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
 ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαίνομεν ὥκεις ἵππους·

Ἅστασαν Viudd. H. et ol. vulgo.
 — Ib. ὑπερθεν δέ τε σκ. Heyn.
 coniectura. — V. 56. Ἅστασαν II-
 dem ferme. — V. 58. Κίνοος ἀρ-
 μα Viudd. duo, editt. antiquiss.

et V. L. ap. Eust. 892, 36. —
 V. 59. καββατῆ sive καμβατῆ Z.
 et Aristoph. — V. 62. τάφρου
 Harl. — Ib. περὶ V. L. ap.
 schol. A. —

rumque feruui ἔλλοσσο, numeris invit. Illi autem duabus de cau-
 zis posthabendum erit alterum: primum quod Hector apro venato-
 rum turba circumfuso et hic illic exitum quaerenti componitur;
 deinde ἔλλοσσο ne congruit quidem sequentibus: propius verum
 accedit Aelianus, qui l. L. εἰλίσσεται suppeditat, unde Gesnerus
 fecit εἰλίσσεθ' it.

V. 50. Haud ineptum puto Aeliani διαβήμεται, cui subsidio
 sunt codex Townlej. et Od. 4, 635.

V. 52. Eustath. duobus, quae supra apposui, tertium addit
 gelatēt̄. At optimum et verissimum est id, quod vulgo fertur.

V. 54. Vind. vocalem longam consona gemina oneravit inuti-
 liter. Barneusius, cui offensioni fuit ἐπηρεργής, ἐπιλόγεις et
 ἐπιλέγεις exegitando poetae laboranti succurrere voluit. Cui
 Ernestius Heyniusque multa multorum testimonia obiciunt,
 vid. in primis Apoll. Lex. 278., quod ad nostrum versum proxime
 respicere scienter et commode animadvertisit Heynus.

V. 55 sq. Spiritum discrepare dixi in Excursu V. ad II.
 2, 525. Quare hic solum addam editores antiquiores, quae eorum
 fuit inconstantia, ultra citroque vagari: ita Aldus bis dedit Ἅστα-
 σαν, Stephanus Ἅστασαν, alii aliter. Meliores vero et libros et
 iudices prudentiores, velut Ven. Eustath. Roman. Etymologici
 magni scriptorem, nobis praetulisse signa uberioris iam exposui.
 In versus clausula, Gerhardio invito, vid. eius lect. Apollon.
 155, ὑπερθεν δ' αὐτὸν reperimus, quod unusquam conspexi. Idem
 ille Heynii coniecturam probat, neque inflecta videtur, libris
 autem omnibus, a mutando erat abstinentum.

V. 62. Ad hunc schol. A. annotat: γράψεται περὶ, Victor. η
 διὰ τάφρον ἐλαύνεται, η ἐπὶ τάφρον, οὐδὲ η διὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ, add.
 Eust. 892, 54. Non satis igitur liquet, num alii ἐπὶ scripserint,
 an διὰ sic reddiderint. Quidquid verum sit, id certe intelligitur
 fuisse qui, quod Troum equites fossam non traicerint, alia vel
 explicandi vel corrigendi fecerint pericula. At augurem non de-
 eo loqui, quod factum est, verum de re a Troib⁹ tentata et sus-

ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάσαν· σκόλοπις γὰρ ἐν αὐτῇ
οὖσες ἔστασιν, ποτὶ δὲ αὐτοὺς τεῖχος Ἀχαιῶν.

- 65 ἐνθ' οὕπως ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι
ἰππεῦσι· στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὄτω.
εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυν κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβριμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
ἡ τ' ἄν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι;
70 οὐνύμουντις ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς·
εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλλωξίς δὲ γένηται
τὸν νηῶν, καὶ τάρρῳ ἐνιπλήξωμεν ὁρυκτῆς·
οὐκέτ' ἔπειτ' ὄτω οὐδὲ ἄγγελον ἀπονέσθαι
ἀψοφόν προτὶ ἄστυ ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

V. 63. ἀν ^τ αὐτής. Vind. un. —	68. ἵετ ^ρ ἀρήγειν Z. — V. 70.
V. 64. περ ^τ δ ^τ αὐτοὺς Viud. duo	ταντίμοντις ol. vulgo. — V. 71.
cum all. — V. 65. οὐλως λοι ^τ	ετ δὲ γ' ὑποστρ. Vind. ed. —
H. et vulgo. — V. 66. ἐπηῆται	V. 74. ποι ^τ Ald. 2. et all. —
Z. et Aristoph. — V. 67. εἰ μ.	V. 75. ἀλλ' ἄγι. τὰς Z. — V.
γὰρ τοὺς π. Aristoph. — V.	76. ἐπὶ ταγγον Vind. ed. — V.

septa facile perspicitur. Quae si perpenderimus, διὰ τάρρουνος
διὰ τάρρου poetæ consilio optime convenire statuemus. Utramque
eum Homeri usus fert, vid. 8, 243. 11, 118. 22, 290. 23,
122. cll. 5, 752. 8, 396. 10, 185. 11, 754.

V. 63. ἡτ^ρ αὐτής, prouti res postulat, τοῦ libri tuerit grammaticus in anecdot. Gr. Bekkeri I, 412, 16.

V. 64. Recte de his me iudicasse puto ad II. 7, 336.

V. 66. Πλευρία parum interesse dicit, utrum ἐπηῆται, an
eum Zenodoto ἐπηῆται elegaria. Neque nego utrumque esse Ho-
meri, vid. infra 337. cll. 13, 114., dativo vero libri ferunt opera.

V. 67 sq. Grammatici variis iterum miscuisse videntur. Nam
primum quod Aristophanicus fuisse dicit alter, alter ad Aristarchum
auctorem transfert; deinde ἡτ^ρ ἀρήγειν omnes habuisse schol. A.
perhibet; Vindob. quintus Zenodoto congruit. Eustath. 892, 63.
consentit vulgaribus, at 893, 6. scribit: Τοῦ δὲ Τρώεσσι βούλετο
τίχηρ, η μάλιστα Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν, ἀράχυτα η προσθήκη.
Quo si quis tertium quartunam aliquid se eruere posse putaverit,
egregie fallitur. Priore enim explicuit grammaticus posterior,
quoniam illi locus relictus est alibi, velut 7, 21. 8, 204. 13,
347. 16, 121. 23, 682.

V. 70. Metri integratati prospicit Venetus ter scribendo τα-
ντίμοντις, vid. 13, 227. 14, 70, idemque, Heynio teste, et alio-
rum fuit; et passim cernitur in Vind. et apud Eust. 892, 64.
893, 8. 928, 60., e quo emendaundus est Phavorin. h. v. Gram-
maticus quidem plerumque ταντίμοντις media productum defendant,
veluti Et. M. 608, 16. Drac. de metr. 70, 1. schol. ad Od. 14,
182., sed eruditiores recte dissident, ut Apoll. in Lex. 481,
vid. Hermann, Et, metr. 43, et Buttmann. ad schol. in Od. 1. all.

- 75 ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἔγων εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφῳ,
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἐκτορὶ πάντες ἐπώμεθ' ἀολλες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 οὐ μενέουσ', εἰ δῆ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
- 80 "Ως φάτο Ποντιδάμας· ἄδε δ' Ἐκτορὶ μῦθος ἀπήμων·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὄχέων σὺν τεύχεσιν ἀλτο χαμᾶζε.
 οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἦρ' ἵππων ἡγεθέντο·
 ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὅρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορα δίον.
 ἥριόχω μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἔκαστος
- 85 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφῳ·
 οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,

79. πεῖραρ Ζ. et Aristoph. — | — V. 85. αὐτ' ἵππι τ. V. I. ap.
 V. 80. ἄδε Eust. 897, 43. Aid. seboi. V. — Ib. ἵππι τάφορος
 2. Rom. — V. 82. ἡρεθόροι Vind. quint. — V. 86. ἀρτύ-
 alii, ut videtur. — V. 83. ἀπο- ράντες Vind. quint. et ol. vuigo.

V. 71. Vind. ed. corrigit liber quintos, assentiente Drac. de metr. 73, 2.

V. 75. Ven. hic ἔγων εἴπων praeter morem exhibet, Heynio adversante, cf. ad 2, 139.

V. 79. Piorali prosunt exempla simillima, velut 7, 402. Od. 22, 33. 41: unde patet Zenodoti Aristophanique iudicium mihi recte vidiisse.

V. 80. Eustath. solus fere 893, 43. cil. 958, 39. ἄδε tanquam Aeolicum tueritur, eumque docem pro more suo sequitur Phavorinus h. v., cuius verbis corruptis medicina petenda est ex Eustathii commenataria. Ven. et hic et 13, 748. spiritum asperum suo comprobat assenso, neque immerito, vid. Etym. M. 16, 39. Apollon. de adverb. 557, 25.

V. 82. Schol. brevia, dum reddunt Homericom ἀπαιροῦντο ἔχομαντο, id, quod supra adscripsi, legisse probabilis est coniectura. Iungit utrumque Etym. M. 421, 1 sqq.

V. 83. Ei, quod hodie receptum est, sponsores sunt Ven. Vindd. Rom. ali. Eustath. nihil dirimit: plus tamen gravitatis inest in nomine πάτες adiecto, cui postea Asius solos oppouitur.

V. 85. Schol. V. adiicit: αὐτ' ἵππι τιδες αὐθα. τὸ δὲ ἀρτύ-
 πάτες καταρτιστης Ἀγλοπαχος. Loci adverbio opus esse nemo non intelliget, Alterum, quorum pertineat, vix assequero. At quum versu proximo Vind. quiutus ἀρτύπάτο offerat, alius, qui verbum finitum pro participio scribendum putarint, Aristarebi auctoritatatem scholiastam obieciisse suspicor. Glossa igitur est κα-
 ταρτιστης, nec vera lectionis varietas, cf. schoii. Bl.

V. 86 sq. Si ἔκαστος, quod in Vind. quinto reperimus, melius

πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.

Οἱ μὲν ἄμ' Ἐκτορὸν ἴσαν καὶ ἀμύμονι Ποντιδάμαντι,
οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἦσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα

90 τεῖχος ὁρεάμενοι κοίλης ἐπὶ νησὶ μάχεσθαι·

καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἴπετο· πὰρ δ' ἄροτρον ὄχεσφιν
ἄλλον, Κεβριόναο χερείονα, κάλλιπεν Ἐκτωρό.

τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ·
τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηλφοβος Θεοειδῆς,

95 νῦν δύνα Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἀσιος ἥρως,

"Ἀσιος Ὑγτακίδης, ὃν Ἀρισθιθεν τέρον ἔππος
αἴθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήνετος.

τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐνὶς πάτερ Ἀγγίσαο,

Αἰνείας· ἄμα τῷγε δύνα Αντήνορος νῦν,

100 Ἀρχελογός τ' Ἀζάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·

Σαυτηδῶν δ' ἡγήσατ' ἀγαλειτῶν ἐπικούρων,

πόρος δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀριήον Ἀστεροπαῖον·

οἱ γάρ οἱ εἰσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι

V. 87. πέρτα κοσμηθ. Ald. 2, per-
peram. — Ib. ἔκαστος Vind. —

παῖς W. — V. 99. ἄμα τῷδε
Vind. un. — V. 101. ἡγείτο
Vind. quint. — V. 106. οὐδέ
νῆας Vind. ed. ἐνεπρόστειν π. r.
plures all. ap. Heyn. — V. 98.

V. 99. ἄμα τῷδε
Vind. un. — V. 101. ἡγείτο
Vind. quint. — V. 106. οὐδέ
τ' ἐφ. vulgo, οὐ γάρ ἐφ. Eust.

892, 64. — V. 108. τῇλέληπτος

fuerit visum, priora cum sequentibus est μὴ ἄμ' Ἐκτορὸν ἴσαν in unum conflenda esse schol. A. dicit. At fallitor et causam inferiorem peius etiam defudit. Apparet enim ex eodem libro ἔκαστος iunctum fuisse cum verbo ἀγαλειτόνῳ sive ἀγαλειτόνῳ. Quod, ut versuum aliqua sit gratia, praeferendum dicit Heynus. Equidem statuerim tum vim tum gratiam longe maiorem retinore quasi
• vulgari. Constat enim poeta similiem literarum sonum studiosius conjectari, vid. Eust. 893, 58. Imperfectum autem certe moniendum fuisse augmento Od. 4, 782, 8, 53. ostendunt. Particulum vero lunge aptissimum esse supra dixi ad v. 43, cf. Apollon. de constr. II, 30, 186. Priura duo v. 87. integra sunt apud Etym. M. 660, 19., ubi parum accurate undecimus liber adscribitur.

V. 90. Vindob. aliquoe huc retraxerunt v. 198. iunctom ei, qui hic praeceedit. Ille vero Troianis, in Argivorum nomena familiis enitentibus, rectius convenient. Medium ab Eust. 893, 61. inservientius indicatum in hac rhapsodin aliquoties reddit, cf. v. 308, 411, 418., multo rarius in aliis, ut 11, 90, 13, 680, 15, 409.

V. 96 sqq. Idem sunt, quos cognorimus, libr. 2, 838 sqq.

V. 98. Voūlium diauersin cum libris plerisque adiiosit Draco de metr. II, 1., vid. Excurs. VI.

V. 99. Vindob. τῷδε πέμπο, cui mares sunt Homeri lectione

τῶν ἄλλων μετά γ' αὐτόν· ὁ δέ ἐπρεπε καὶ διὰ πάντων·

105 οἱ δέ ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυπτῆσι βόεσσιν,
βάν ἢ ἴθὺς λαναῶν λελημένοι, οὐδὲ ἔτ' ἔφαντο
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηνοῖς μελαίνησιν πεσέσθαι·

"Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλεκλειτοί τ'. ἐπίκουρος
βούλῃ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·

110 ἀλλ' οὐχ Ὅρτακίδης ἔθελ' "Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
αὐθὶ λπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νίγεσσι θοῆσιν,
νήπιος· οὐδέ ἄρ' ἐμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
ἷπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν

115 ἄψ ἀπονοστήσειν προτὶ "Ιλιον ἡνεμόεσπαν·
πρόσθει γάρ μιν Μοῖρα δυζώνυμος ἀμφεκάλυψεν
ἔγχει Ἰδομενῆος ἀγανοῦ λευκαλίδαο.
εἴσατο γάρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, τῆπερ Ἀχαιοὶ
ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
120 τῇ δέ ἵππους τε καὶ ἄρμα διῆλασεν, οὐδὲ πύλησιν

Vind. ed. Rom. et nunc vulgo. — V. 115. ποτὶ ^τ Ald. 2. H. — Ib. Λευκαλλορος St. et Vindd. — V. 116. δυε- codd. quidam. — V. 119. νε- ώνυμον V. — V. 117. ἔγχει Ἰδ. σαρρο libr. pars, rīgoro V. et all. —
--

assuetae, melius habebit, vid. 2, 745, 822. 3, 143. 24, 573. Od. 1, 331. 2, 11. 15, 100. 18, 207. 24, 573. Inepit vero statuit schol. A. Antenoris filios Aeneas, Priami Hectorisque rebus inviso, velut custodes apponi, cf. 2, 823.

V. 101. Aoristum, qui offensioni fuit grammaticis, eum Venet. servat Drae, de metr. 10, 23., et si vitiosius etiam ἀγακλυτὸς edit.

V. 106. Reposui οὐδὲ πτ' ἐργοτο a Barnesio coniectura reperium, exemplis firmatum a Bekero I. I. 156., vid. v. 125. 9, 231. 17, 637.; ea augeri possunt aliis, ut 6, 501. 16, 14. 17, 379. Praetera prorsus hemisticchium iterum offertur in Il. 16, 552.

V. 115. Ab initio scite distinxit colo Wolfius, qua de re explicatus olim dixi in observati. ad Quint. Smyrn. Posth. parl. II. p. 1 sqq., add. scholl. BL Eustath. 895, 4. et Dion. orat. LV. p. 287.

V. 116. Neque accusativo neque adverbio locus erit. Venet. igitur, quocum nullus alias congruit, incuria sive librarii sive hypothetica corruptius esse videtur, cf. Tzetzae exeg., ad Il. 90, 25.

V. 117. In Alteri libro Λευκαλλορος prave fertur. Obstant autem longae etiam vocali optimi quique, ut Ven. Vind. quiet. all. et Alter. codex ipse intra 17, 608.

V. 119. Et vocalē et consonātū huius verbi admodum va-

εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μαχρὸν ύχησα·

ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταῖρων
ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.

τῇ δὲ θύεις φρονίων ἐππους ἔχει τοι δὲ ἄμφι ἐποντο-

125 ὁξεῖα κεκλήγοντες· ἔφαντο γάρ οὐκέτε Ἀχαιοὺς

σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νησὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι,

νήπιοι· ἐν δὲ πύλησι δύο ἀνέρας εὑρον ἀρίστους,

V. 122. ἕταιρος Δραeo de metr. | κεκλήγοντες Vind. ed. all. et Ald.
24, 4. et ol. vulgo. — V. 124. 2. — V. 127. δύο ἀνέρες — ἀ-
λλετε' of Vind. quint. — V. 125. φλοτα Z. et Aristoph. — V. 131.

flare nemo nescit, vid. Buttm. in gr. ampl. II, p. 193. ell. I,
384. not. Venet. quidem, qui hoc loco simplici et vocali et con-
sona ultiuntur, in libr. 18, 566. *relaxatio* enim aliis adoptavit; Vind.,
paucis exceptis, *relaxatio*, ut pierumque scribitur hodie, *verbus*
habent. Neque alia Illados exempla normam satis certam pro-
ponunt, vid. ad 13, 186.

V. 122. Commode comparat schol. A. II. 21, 531 sqq. Geni-
tivus, eti eumunes libri ἕταιρος olim prescriptum habuerunt,
Ven. Vind. quinti et aliorum assensu tatus est. Eundem melio-
rem existimarent Steph. et Vind. ed., in quo ἕταιρος legimus.

V. 124. Adverbium *ἰθὺς* num participio *φρονέων*, an verbo
ἴγε sit adiungendum, veteres in ambiguo relinquunt, vid. schol.
A. et Eust. 895, 51. Tametsi hoc sit usitatius; illud tameu quo
natur habere Heynus dicit. At vereor, ne Eustathii in-
terpretatio cum vulgari potius concinat ratione, quandoquidem et
exempla et eius interpretatio vix aliter iubent, atque explicare
solent plerique. Nam si Humerus semel dedit in II. 13, 135. οὐδὲ
δέ *ἰθὺς φρονέων*, μήπασσαν δὲ πάλισσα, breviter et minus plene
idem dixisse censemus est, quod alibi verbo motus adiecto dilata-
tur, neque ab ista Graecorum breviloquentia nos abhorremus,
vid. 8, 118. 11, 95. 20, 336. 22, 243, 248. Melius igitur et sci-
tius referunt *ἰθὺς* ad verbum veteres interpres, veluti scholl.,
add. Od. 2, 301. 17, 33. 23, 207. 24, 241.

V. 125. Alii κεκλήγοντες, i. e. κεκλήγωντες. Vulgari tamen
opem ferunt quoniam libri, ut Venet., tum grammatici, vid. schol.
A. et Eust. 894, 52., qui hoc et eius similia ex Syracusanorum
dialecto repetunt. Plus etiam ponderis aliis poetae exemplis ace-
dit, cf. 16, 430. 17, 756, 759. et Buttmann. in gr. ampl. §.
III. ann. 1.

V. 127. Ex eo, quod Zenodotus et Aristophanes dualis patroni
fuisse dicuntur, Aristarchum pluralem legitimum existimasse con-
cili potest. Illi vero vera seq. ἔπειδον et, quod magis miror,
v. 128. κατέχειν, ubi dualis prorsus absonus videtur, edidisse per-
hibentur.

V. 130. Alii, teste schol. Viet., ex II. 2, 746. πλοῦς ὑπερθύ-
μοιο Κρονίου Κανελόνα sublecerunt.

V. 131 sqq. Veteres, suspicione de hisce semel excitata, va-
rin eneandandi explicantive pericula fecerunt. Minus enim sibi
conscientiam putardit, quod Lapithae, qui versu 131 sq. ante

υλας ὑπερθύμους Λαπιθάων αλχητάων·

τὸν μὲν Πειριθόου νία, κρατερὸν Πολυποίην,

130 τὸν δὲ Λεοντῆα, βροτολογῆ ἵσον "Ἄρην"

τῷ μὲν ἄρσε προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων

ἴστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνος,

αἵτ' ἄνεμον μίμουσι καὶ υετὸν ἥματα πάντα,

φίλησιν μεγάλησι διηγεκτέσσος ἄραριται·

Θηράστ V. et Vind. — V. 132. | lb. ἀε ὅτε δρ. Vind. ed. —
Ιούσασ Vind. ed. H. et all. —

portas constituisse dicuntur, v. 141 sqq., soos cohortati, in Troum
catervas munitiones et moenia succedentes e vallo portisque pro-
rumpunt. Quo et rel gestae ordinem turbari et ineptiam quandam
subesse crediderunt. Itaque alii, sicut Hephaestio, duplē car-
minis huius recensionem temere confusam permixtamque esse cen-
suerunt, alii singula transponendo loci affecti medicinam quae-
verunt. H̄i igitur cum verso 130. versum 141 of δ' ἥτος εἰώς μὴ
δύκην. Αχ. et subsequentes duodecim usque ad vers. 153. proxime
economiserunt. His vero praemissis v. 131. τῷ μὴ ἄρα προξ.
usque ad vers. 140. subiecerunt, addito v. 154. of δ' ἄρα χειρα-
δίοις κ. τ. λ. Quod artificium tantum abest, ut perturbatione, si
qua est, occurrat, ut magis etiam somma imis miscat. Primum
enī v. 153. et 154., quorum alter alterum supplet, longo inter-
vallo separantur; porro iidem, quos v. 143. pugnam cientes vide-
mus, iterum ad portas stare perhibentur v. 131 sqq.; denique v.
137 — 140. male divelli a proxime instantibus, quae arcto com-
prehenduntur vinculo, appareat. Plus igitur acuminis Hephaestio
prodit: ille enim vel novem versus 131 — 140., vel tredecim v.
141 — 153. proscribendos censuit. Quibus electis, Lapitharum
filios vel ad portas stare vel suos intra vallum cohortari sequitur,
neque nuue ante vallum et portas obviam eunt hostibus, nunc in-
tos suorum animus accidunt. Horum alterum utrum si nobis
fuerit eligendum, prius praeferamus necesse est. Prioribus enim
expulsis, duxc illos, quos in portarum limine remansisse poeta
narrat v. 120 sqq., nihil omnino memorato dignum geaserunt.
Aliud remedium, quo nec versus trauspooendi nec quidquam rese-
candum esset, excogitasse sibi visus est Porphyrius. Dicit enī
poetam v. 141. redire ad ea, quae prīns gesta foerint. Quod ut
illustret alio exemplo, Iliados affert initium, ubi v. 1 — 5. Achil-
li iram malorum Graecis inimicorum causam et originem fuisse
poeta tradit, quanquam inde a versu septimo demum uberior ex-
ponat, unde ira ista fuerit profecta. Heynius, nodum in seirpo
quæsivisse veteres ratus, Polypoëtem et Leconteum intra castra
versari et, conspectis Asii turmis, in eas intreri docet. Hoc au-
tem modo scrupulum, qui in veteram insederit animis, nequa-
quam eximi intelligitur. Nam profecto II, qui extra portas erant,
non poterant codem temporis momento intus suos adhortari mil-
ites. At si quid video, nulla opos est nec transpositione nec
singularem proscriptione; poeta enim quae ab istis Achivoram

- 135 ὁς ἄρα τὰ χείρεσσι πεποιθότες ἡδὲ βίηψιν
μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν "Ἄσιον, οὐδὲ" ἐφέβοντο.
οὐ δ' ιδὺς πούς τεῖχος ἐνδιητὸν βόας αὖταις
ὑψόσ' ἀνασχόμενῃ ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
"Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὁρέστην,
140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θώνα τε Οἰνόμαόν τε.
οἱ δ' ἥτοι εἴως μὲν ἐνκήμιδας Ἀχαιούς
ῶρνυν ἔνδον ἔοντες ἀμίνεσθαι περὶ νηῶν
αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο λαζή τε φόβος τε,
145 ἣ τὸ δὲ τῷ ἀτέξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
ἀγροτέροισι σύεσσιν ἕοικότε, τώτ' ἐν ὅρεσσιν

V. 136. οὐδὲ φέβ. V. H. et all.
— V. 137. αἵας vel αἴας gram-
mat. quidam. — V. 139. Iape-
vōr iid. — V. 140. Ἀκάματα
Eust. 895, 26. Rom. et ol. vul-

go. — V. 141. οἱ δῆτος Harl. et
all. apud Heyn. — V. 142. ὅρ-
ηνος V. H. et ol. vulgo. — Ib.
δέοτας Vind. quint. — V. 144.
πόνος τε Vind. quint. — V.

principibus deinceps fuerint acta, ita contraxit, ut grammaticis
singula queque cum pulvrisculo exentere solitis, obscuritatis ali-
quid superesset. Ordinem vero rei hunc sere fuisse erediderim:
Graecos fugatis in partis subsistunt Lapithae profugos e pugna
servaturi: quibus receptis, dum Troes et longinquo propius ace-
dunt, ad suos conuersi imperatorum funguntur officio, eosque ad
rem strenue fortiliterque gerendam exentant. Troianis vero iamiam
impetum facientibus crampunt vel cum lecta militum manu, vel,
quod propius verum est, soli, militibus saxa et tela in hostes de-
super mittentibus confisi. Possunt etiam cum Vindob. quinto et alii
quibusdam v. 142. σόριας scribere: quo quidem restituto, non tam
de ducibus, quam de exercitu dueum, qui extra statant, voelibus
et obtestationibus confirmato erit cogitandum. Huic vero conatus
Aristarebi obstat auctoritas, qui eum plurimis nominativum tuitus
est. In hinc versus 131. πυλάων iam novit schol. A.

V. 136. Libri sere omnes detrahunt augmentum, Eustath.
tamen 895, 51. Wolfio assentitur, vid. ad 8, 342.

V. 137. Litigarent veteres existimatores tum de accentu tum
des piritu nominis αἴος, vid. schol. A. Cuius verba, ut recte dispi-
cias et labes quoadam eximas, hic sublieiam: αἴας, inquit, βαριθο-
νοῦσας οἱ πλάσιαι, Νείκης δὲ ὀξύει διὰ τὸ μεταφραζόμενον, ἐπει-
καὶ τὸ ἔργος οὔνοματα, εἰργται δὲ περὶ τῶν τοιωτῶν, οἵτινες
πρὸς τὰ μεταφράζομενα τὰς λέξις τοιοῦται. ὁ δὲ Ἀσκιλωνίτης βαρι-
νεται. Χρή μέροις γυναικεῖς, οἵτινες λαζίς η λέξις οὐδὲν γάρ εἰς
οὐδὲν λέγεται καθηπόδην διαιτίλλεται, τῇ αὖ διφθόγγῳ κατὰ τὴν ἡμετέραν
διάλεκτον παραληγόμενον, τοσογένες λαζίς διὸ οὐδὲ ἀντιπαρούσεσιν
λέγονται. Ιωνες δὲ μετριψυτόρηται, ἐπεὶ καὶ τὸ ταῦτα ἐμαρτύρετο. καὶ τὸ
Τριάνθος κτήριον ὄνομα καὶ τὸ φαῖνος περὶ Ἀλκμάνην. In his ναῦος

ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δίχαται κολοσυρτὸν ίόντα,
δοχμώ τ' ἀσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὑλην,
πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὁδόντων

- 150 γίγνεται, εἰσόκε τις τε βαλὼν ἐκ Θυμὸν Ἐληται·
ώς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς
ἄντην βαλλομένων· μάλιστα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο
λαοῖσιν καθέπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν.
οὐ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐνδιμῆτων ἀπὸ πύργων
155 βάλλον ἀμυνόμενοι σιφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων
νηῶν τ' ὀκυπόρων. νιγάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε,
ἄστ' ἄνεμος ζαῆς νέγεα σκιόεντα δονήσας
ταρφείας κατέχενεν ἐπὶ χθονὶ πουλυθοτείψῃ·

146. Ἰσκότες, τώτ' ἐν οἱ. vulgo. — V. 153. λάρος Z. — V. 157.
οἵ τ' ἐν Vind. un. — V. 158. τις βαλὼν Ald. 2, falso. — V. — V. 158. ταργεῖτας Dionysius
151. ἐν στήθεσσι vulg. olim. — Thrax. —

emendes necesse est, vid. Aread. de acc. 37, 7. τὰ διὰ τὸν αὐτὸν
διατίλλεται ὁ ξύνεται, ταῦτος αὖτος ὁ ξηρός. Quae verba et ipsa gra-
vissima etiam laborare perspicitur: primum enim βαρύτερα, deinde
αὖτος corrigatur oporet, add. de nostro Etym. M. 174, 34. 203,
4. et Moschopul. 67, 23. De spiritu quaerit et Etym. M.
loco priore et Eustath. ad Il. 23, 1304, 5 sqq., isque asperum
vere, ut puto, Atticorum esse refert.

V. 139. Heynius in observationibus Ἰάμενος et Ἰάμενος
perperam edit: utrumque enim est oxytonum. Illud vero Aristarchi
nomine vindicat Etym. M. 463, 31.; Ptolemaeus Ἰάμενος et
Ἰαμενός pro varia origine dici posse statuit, altero a verbo ιάσθαι,
altero a ιέναι repetito, add. schol. Ven. ad v. 193.

V. 140. Άδάμαντα Venet. cum plurimis, vid. Heyn. Nec
dubitare permittunt 13, 562, 759, 771.

V. 142. Augmentum χρονικόν, quod vocant, eum Wolfio
retinui, quamquam ὄργνον plurimorum fuit. ὄργνον et Vindd. et
ὄργνον commendare videntur.

V. 146. Dualis metro accommodatior in Ven. Vindd. plurimis
et apud Eust. 896, 29. legitur.

V. 151. Ταμεῖτι στήθεσσι et στήθεσσι librarii non ita reli-
giose distinxisse videntur, illud tamen libri et plurimi et optimi
praebent.

V. 153. Zenodoteo minus respondent ultima: ἡδὲ βίηφιν.

V. 157. Non grammatici culpa, sed librariorum, credo, fe-
stinatione ὡς Apollonii lexicon occupavit. A vulgari, quod sanissimum est, nihilo recedit Draco de metr. poet. 44, 1.

V. 158. Schol. A. ita praecepit: ταρφείας Άρσεταρχος ὁ ξένος
ὧς πυκνάς· ὁ δὲ Θρᾷξ Διονίσιος ὄρμως προερέπετο τῷ ταχέιτι,
πυρὰ τῷ ταρφείᾳ ἀρσετικόν, οὐ πολλαὶ ησαν χρήσεις παρὰ τοῖς πα-

ώς τῶν ἐκ χειρῶν βίλεα ὁτον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 ἡδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφὶ αὐτὸν ἀντεύν
 βαλλομένων μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὄμφαλόεσσαι.
 δὴ ὃς τότ' ὥμωξέν τε καὶ ὡ πεπλήγετο μηρῷ
 "Ἄσιος Ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστῆσας ἔπος ηὔδα·"

Ζεῦ πάτερ, ἦ ἕτοι τον καὶ σὺ φιλοψευδῆς ἐτέτυξο
 165 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἡρωας Ἀχαιοὺς
 σχήσειν ἡμέτερούν γε μένος καὶ χεῖρας ἀπότους.
 οὐ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ηὲ μέλισσας
 οἰκία ποιήσωνται ὄδῳ ἐπι παιπαλοέσση,

V. 159. *βίλε*^τ Ηέρος Ald. 2. Rom. et ol. vulgo. — V. 160. *ἄριφραν-* ον grammat. quid. — Ib. *ἀλ-* τερον Vind. uo. — V. 161. *βαλ-* λόμενα vulgo. — V. 162. καὶ

ἐπεκλήγετο Vind. quint., male. — V. 167. ἡδὲ μέλισσας Vind. ed. et ol. vulgo. — V. 168. ποιήσονται Rom. et Eust. 897. 47. — V. 171. οἴδ' οὐδὲ Ar.

λαῖοις καὶ παρ^τ Ὄμήροις, καὶ δῆλον, δι τὸ ἀναλόγως μὲν ἀναγνώσκει
 ὁ Θρᾷς, ἐπεχρατησάς δὲ ἡ Ἀριστείρχουν. Haec integra in suum translatu-
 lit usum Etymologici magni scriptor 747, 20, add. schol. Ven.
 ad II. 19, 357. Si Homericum et antiquissimorum pervestigave-
 ris sermonem, Dionysium, dum omnia ad nomen unum referret,
 vere existimasse appareret. Aristarchus autem nonius latitum dupli-
 cem ταρρῆς et ταρρεῖος posuit. Atqui ad illum pertinet ταρρῆς,
 epitheton sagittarum, vid. II. 11, 387. 15, 472. Od. 22, 246. et
 δρόγυρα ταρρέα in II. 11, 69., nec minus ταρρέα aliquoties dicitum pro adverbio, velut in II. 12, 47. 13, 718. 22, 142. Od. 8,
 879.; hulus nulla alia sunt vestigia, nisi hoc loco impressa, 19,
 357. ταρρεῖαν ταρράδες et lb. ταρρεῖαν κόρυθες, quae tenore in paen-
 ultimam translato facile exigas ad normam commonem. A qua
 sententia non alienus fuit Buttmann. in gr. ampl. §. 64. 3.
 ann. 2. Libris vero renitentibus, ab Aristarcho desiscere nolui.

V. 159. Romanæ et prioribus quum libri et schol., tum Ευ-
 στάθ. Ipse 897, 8. fidem detrahunt.

V. 160. Fuisse qui verbis duobus in unum conflatis, περιττο-
 pos redderent, schol. Viet. testatur; minus commode, vid. Eust.
 897, 14. Apoll. Lex. 177. Od. 5, 142. Eustath. I. I. ἀύτερ
 ἔγοντος ἀύτου, quorum posteriore prius voluit explicatum, vid. ibid.
 20, 59.

V. 161. Ex Aristarchi praecepto βαλλομένων restitui, vid. 9,
 574. 12, 152, 289, 339.

V. 167. Perpetus confusione ἡδὲ μέλισσας erat substitutum.
 Dislunctivam preferendam esse et suus quemque sensus dñebit,
 et insuper ei adsunt testes locupletes, ut Ven. Viod. quint. e. alii
 duobus, Eust. 897, 47. et Apoll. in Lex. 61.

V. 168. Coniunctivum, haud dubie verum, Venetus, qui mul-
 torum instar est, tuctur. Futurum; etsi Heynius tolerandum

- οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
170 ἔνδρας θηρητῆρες ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 ὡς οἴγ' οὐκ ἴθέλουσι πυλάων, καὶ δύ' ἔόντε,
 γάσσασθαι, πρὶν γ' ἡὲ κατακτάμεν, ἡὲ ἀλῶναι.
 "Ως ἔφετ", οὐδὲ διὸς πεῖθε γρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 "Ἐκτορὶ γάρ οἱ Θυμὸς ἐρυύλετο κῦδος ὁρέξαι.
175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἱμάχοντο πύλησιν·
 ἀγραλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὃς, πάντ' ἀγορεῦσαι.
 πάντη γάρ περὶ τεῖχος ὁρώμει Θεσπιδαὶς πῦρ
 λαίγον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀγρύμεροι πέρ, ἀτάγκῃ
 νηῶν ιμάντο· Θεοὶ δ' ἀπαχειτο Θυμὸν

— Ib. *λόττες* Vind. ed. — V. 172. *χάππαθαι* id. et Apoll. in Lex. 703. — V. 177. *πάττη* nunc *vulgo*. — V. 179. *γηρέντα* Ald.

2. et all. antiqu.	Ib. <i>λαπηχάτο</i>
eaedem praeter Rom.	Ib. <i>Θημό</i>
Rom. e. all. —	

tenseat, in coeque Eustath. l. l. cum multis consipiret, alienissimum esse sequentia demonstrare possunt.

V. 171. Aristarchi ὡς οἴδ' οὐκ ἰσχ. fuisse non crediderim. Illud enim, pronomine demonstrativo iam praemisso, parum cungruit, vid. 17, 746.

V. 172. Sibilam dolicem Venet. hic et alibi bene tuctor.

V. 175 sqq. Antiqui harom rerum iudices, Aristophanes et Zenodotus, sex versus spurios habeyerunt; Aristarchus, ut videtur, septimum adiecit. Cul et Wolfio fidem habui, quoqoam Pius illorum rationes studuit refolare. Intelligitur enim Troianos, fossa nondum operata, vix potuisse ab omni parte circumfusos proelium et pugnam movere. Deinde unam fuisse portam, equis patente, aperte ostendit Il. 7, 439. Quare, si vel maxime Pius concederemus alias etiam fortes campum versus Graecis patuisse, illas tamen πύλας vocandas fuisse negandum erit. Recete igitur statuisse videntur il, qui a dissecuasta haec supposita ceuserent, facta ad similitudinem illorum, quae infra 15, 414. leguntur.

V. 177 sq. Ignis lapideus quonodo intelligendos sit, veteres arbitri sedulo quaesiveront. Alii, quos Stephanos sequitur, per hyperbaton λύτορον ad τεῖχος referunt, alii de igni lapidum in situ eliso cogitant, alii Troas in Achivorum munitiones facibus armatos irruisse ceusent, alii denique pugnantiam ardorem eo nomine significatum volunt, cf. schoil. et Eust. 898, 27 sqq. Incendium postea demum Troianos Hectoris iusso Achivorum variis inferre, vid. 15, 718., Aristarchos obiecit. Acute quidem Bentleius ex aliis ἀδόξοις restituendum esse iudicavit: at in loco magnae suspicioni olimoxio ab emendando erat abstinentum. Si quid vero sapio, πῦρ de pugnantium φύτι et impetu est accipiendum.

V. 179. Verbi diphthongum, a Stephano restitotam, praeter Rom. Ven. Vindd. Eust. 898, 60. et Etym. M. 46, 10. poetæ vindicant. Dativum olim lectum ex Homer. usu recte respuant testes plurimi.

180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι τῆσαν.
σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.]

"Ἐνδ' αὖ Πειριθόου νιός, κρατερὸς Πολυποίης,
δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρήμου·

οὐδὲ ἄρα χαλκείη κόρυς ἐσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ

185 αἰχμὴ ιεμένη ὥντες ὁστέον· ἐγκέφαλος δὲ
ἔνδον ἄπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·

αὐτὰρ ἔπειτα Ηύλωνα καὶ Ὁρμενον ἐξενάριξεν.
νιὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅσος Ἀρηός,

'Ιππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρα τυγχάσας.

190 αὗτις δ' ἐκ κολεοῦ ἐρυσσάμενος ξύφος ὀξὺν
Ἀντιμάχην μὲν πρῶτον, ἐπαλξας δι' ὄμιλον,
πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὑπτιος οῦδει ἐρείσθη·
αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ιαμενὸν καὶ Ὁρίστην,
πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

195 "Οφρ' οἱ τοὺς ἐνάριξον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,

V. 185. αἰχμὴ χαλκείη V. et vul- | νιός Rom. et antiqu. quaedam,
go. λεμένη Vindd. duo. — lb. male. — V. 190. ἐρυσάμενος
διὰ πρὸ ol. vulgo. — V. 186. Ald. 2. Rom. all. — V. 192. | ἐρείσθη Vind. quint. — V. 198.
δάμασσε Vind. ed. — V. 188. ἐρείστη Vind. quint. — V. 198.

V. 185. Non modo libri quatuor, Vindd. duo et totidem apud Heynium, αἰχμὴ λεμένη offerunt, sed idein Homerus ipse sibi reposcit, cf. Il. 20, 398 sq., add. 15, 543. 20, 279. 21, 70. Alia vero aliorum est ratio, veluti 4, 461. 5, 282. 6, 11. 8, 495. 16, 118. 17, 310. 20, 474., in quibus omnibus αἰχμὴ χαλκείη bene commodeque dicitur. Ne quis vero putet vocabulum repetitum, quod librarius in fraudem induxisse videtur, mihi molestum fuisse, neque Homorum neque alios id maguopere vitasse moneo. Ultima cum versu proximo et vidimus et explicuimus Il. 97 sq.

V. 188. Nominativum, inepte immixtum, ne Vindobonenses quidem tuerantur. Unus enim illorum, qui ita praecepit, alia manu corrigitur.

V. 192. Activum minime ferendum esse dixi ad Il. 11, 144.

V. 198. Futurum toti sententiae magis conduit, eique et libri adsumt et Eustath. 899, 27.

V. 201. Aristarchus ὑψηλέτης bene et prudenter habuit verum, cf. 8, 42. Alii ὑψηλέτης, veluti τιμῆς τιμῆτα voluerunt, vid. 9, 608. 18, 475. Grammaticorum principi assentiuuntur schol. A. Eust. 899, 53. et Etym. M. 486, 7.

V. 204. Inclinandum esse pronomen εἰτὸν Heynus et alii negarunt; quibuscum faciunt Vindd. Eust. 899, 52. et edit. priores. Sed contra stant, schol. A. narrante, Herodianus et Apollonius, vid. eius libellum de pron. 293, n. 337, c. idem.

τόφροντι οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορὶ κοῦροι ἐποντο, οἱ πλεῖστοι καὶ ἀριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα τεῖχός τε ὁρίζειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.

οἱ δὲ ἦτι μεριμνοῖσον ἐφεσταύτες παρὰ τάφρῳ.

200 ὅρνις γάρ σηιν ἐπῆλθε περηφέμεται μεμιῶσιν, αἰετὸς ὑψηπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔργων, φοινήντα δράκοντα φέρων ὄνυχεσσι πέλωρον, ζών, ἐτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὕπω λήθετο χάρομης· κόψε γάρ αὐτον ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρῇν,

205 ιδνωθεῖς ὀπίσω· ὃ δέ ἀπὸ ἔθεν ἡτε χαμᾶξ
ἀλγήσας ὀδύνησι, μέσῳ δέ ἐτι κάββαλ' ὄμιλῳ·
αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοῆς ἀνέμοιο.

Τρῆνες δέ ἐδήγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὅπιν
κείμενον ἐν μέσσοισι, Λιὸς τέρας αλγιόχοιο.

210 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστάς·
Ἐκτορ· ἀεὶ μὲν πάς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῆσιν

ἥπησι καὶ ἐνιπρῆσαι εἰ. vulgo. — μῆτρ Plato In Ion. 539, 6. —
V. 199. Ἰπταδίτες Vind. quint. — V. 207. Ἐπετο πνοῆσι ἀτ. id. I.
V. 201. ὑψηπέτης grammaticor. I. — V. 211. ἐπιπλήσσεις Vind.
pars. — V. 206. ἰγκάββαλ' ὅ- quint. —

que pluribus aliorum testimoniali confirmavit Hermann. de emend. rat. Gr. gr. p. 82 sq. Ex quibus efficitur Heynii coniecturam κόρη ἐπιπλήσσεις falsissimum esse. Aliter visum est Hermanno in opere. I, 331., quem coufer.

V. 207. Cum libris plerisque Dionys. Haliearn. de compns. verb. πνοῆσι ἀρέψου. Apostrophus, cuius nullam video utilitatem, abest a Vindd.

V. 208. Versus, cui in elausola una mora deest, iam veterum interpretum diligentiam exercelt. Metrii quidem illum mensurae defectum triplicem fuisse censem; unde tria licentiae huius constituant genera, prouti syllaba brevis vel versus initium vel medium vel ultimam eius partem oecupavit. Primi quidem generis versum ἀκέφαλον, secundi λαγαρόν, tertii μελοντορ appellarent, cf. de vers. Gr. her. 185. et Athen. XIV, 632. sq. Syllabam vero brevem longe rite recte-fungi et ipse docui I. I. et Wolf. in praef. ad ed. nov. p. 70 sq. ostendit. Ceterum ob eam, quam dixi, causam ἀπεισῆσιν attulerunt veteres poetae verba, cf. Etym. M. 37, 6. Drae. de metr. paet. 138, 24. Mosehopul. 47, 6. et alios. Monuit de huc verso et omnino de versibus μετορθοῖς Weiebertus in Fragm. poet. lat. p. 64.

V. 211. Praepositiones confusas foisse schol. A. indicat hisce: ἐπιπλήσσεις, οὗτας διὰ τοῦ π, add. 23, 580.

έσθλα φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν
δῆμον ἔοντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐν βουλῇ,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀξεῖν·

- 215** τοῦτον αὖτ' ἔξερέω, ὃς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
ἀδε γὰρ ἐκτελέσθαι ὄτοματι, εἰ ἐτέον γε
Τρωσὶν ὅδ' ὅρνις ἡλθε περησέμεναι μεμαῶσιν,
αλετὸς ὑψιπέτης, ἢντιν' ἄριστερὰ λαὸν ἐργων,
220 φουνήντα δράκοντα φέρων ὄνυχεσσι πέλωρον,
ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέντε, πάρος φίλα οἰκι' ικέσθαι;
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν δοῖσιν.
ὡς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
ἔησόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
225 οὐ κόσμῳ παρὰ ταῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
χαλκῷ δημόσουσιν ἀμυγόμενοι περὶ νηῶν.

V. 214. *αἴδος* V. L. ap. schol. | A. — V. 215. *τοῦτον δ' αὖτ' Εἰ.*
vulgo, H. W. — Ib. *ἄριστον* | V. L. ap. Eust. 900, 59. —
V. 216. *μὴ εἴσομεν* Etym. M. | Eust. 901, 22. Hesych. I, 931; et si perperam fertur apud eum
449, 14. Apoll. in Lex. 246. —

V. 218. *ὅρνις ἐπῆλθε* vulgo et | W. — V. 224. *αἴδοντες* Vind.
un. — V. 227. *δημόσωνται* H. c. | libris aliquot. — V. 230. *τὸν*
δ' ἡμεῖρες^τ Εἰπετα μέγας κορυφ. | Eustaq Z. — V. 231. *Ποιητο-*

V. 218. *Ἄριον* bene reddit Herodianus apud schol. A. δημό-
την, quod sequuntur Etym. M. 265, 10. Apoll. in Lex. 222.
Eust. 901, 22. Hesych. I, 931; et si perperam fertur apud eum
δημότων.

V. 214. Minime quidem abhorret a poetae consuetudine *αἴδος*,
vid. I, 159, 6, 416., at librorum consensus ei obstat.

V. 215. Adversativa supervacanea caret Ven. et Lips.; eam
igitur eliciendam fuisse apparet, vid. ad 7, 345.

V. 218. Aristarchi *ὅρνις ἡλθε* versum reddit numerosiorent
ergo recepi, et si nomen revera corripit ultimam in Il. 24, 221. ill.
Apoll. Rh. I, 204., vid. de vers. Gr. her. 50 sq. Utrumque vero
ὅρνις ἐπέρχεται τινες et ἐργεται τινες et dici potest et dicitur, cf. Od.
20, 242. 15, 531, et 160, 525.

V. 221. Biayllabum ζωὸν ubique scribitur, neque schol. A.
ad Il. 16, 445. nostrum, ut Heynius narrat, respxit locum,
sed ad Il. 5, 886.

V. 227. Quo certius quae augur praedicit sunt eventura,
eo melius erit futuri indicativus, a Ven. Vindd. et aliis nobis
traditus, vid. Hermann. opuse. IV, 39.

ώδε χ' ὑποχρήναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
εἰδεῖη τεράων, καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.

- 230 Τὸν δ' αὐτὸν προσέφη κυρυθαίολος Ἐκτωρ·
Ποντιδάμα, σὺ μὲν οὐκέτι ἐμοὶ φίλα ταῦτα ἀγορεύεις;
οἶσθα καὶ ἄλλον μῆθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
εἰ δ' ἔτιον δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
τέξας δὴ τοι ἐπειτα θεοὶ φρένας ἀλεῖσαν αὐτὸλ,
235 ἡς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαῖθεσθαι
βουλέων, ἀστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
τύνη δ' οἰωνοῖς ταυνυπτειγύεσσι κελεύεις
πειθεσθαι τῶν οὕτι μετατρέπομεν, οὐδὲ ἀλεγκτῶ,
εἴτε ἐπὶ δεξὶ λασι πρὸς Ἡῶ τὸν Ἡέλιον τε,
240 εἴτε ἐπὶ ἀριστερὰ τούτη ποτὲ ζόφον ἡρόεντα.
ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῆ,
ὅς πᾶσι θυητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀράσσει.
εἰς οἰωνὸς ἀριστος, ἀμύνεσθαι πιρὶ πάτρης.

δάμαν Z. et Chamaleo. — Ib. | ἡτεῖτο δ. — ἡτεῖτο δηρ. Thiersch. in gr. Gr. §. 353. 3. ann.,
τεῖχος Et' Iu. H. et vulgo. ol. — | — Ib. ἐπιδέξιοι Ιωατι Ald. 2. et
V. 233. εἰ θεορ Ambros. ap. | libr. pauci. — V. 243. ἀμύνα-
Büttm. schol. ad Od. p. 593. — | σθας Eust. 902; 19. schol. ad
— V. 238. μετα τρεπομεν, οὐδε | Ἀλ. V., male. — V. 239 sqq. Eur. Phoen. 907. Rom. —

V. 231. De vocativo diverse statuerunt antiqui. Zenodotus quum *Pontidam* fuisse dicatur, vid. schol. ad 14, 450., alterum Aristarchus auctore legi verissimum est, cf. schol. A. Eustath. 902, 6. et Constant. Lascar. gramm. Gr. 235, 22. Eadem Paris dicit Antenbri 7, 357 sqq.

V. 233. Copulam vix abesse posso dixi ad 7, 350., eademque V. Vindd. et aliorum suffragiis comprobatur.

V. 239. Thiersehii coniecturam ab edito prohibent prae-ter libros grammatici, velut Apoll. in Lex. 319. Et M. 412, 47. schol. ad Od. 2, 174. et 8, 21., quanquam hic quidem vitiose sunt poetae verba profert. Neque apte comparaveris II, 410., vid. ea, quae illic disputav.

V. 243. Nobilissimae poetae sententiae memores fuerunt plarimi et scriptores et viri rerum gestarum splendore eximii, ut Epaminondas apud Diodor. Sicul. XV, 52., Pyrrhus apud Plutarch. vit. Pyrrh. c. XXLX, Cicero ad Attic. II, 3, add. Aristotel. rhet. II, 21. Stobaei serm. tit. XXXIX, 18. schol. ad Eur. Phoen. 702. Hi autem omnes ac singuli concinuant eum vulgari.

τίπτε σὺ δεῖδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;

245 εἶπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινώμεθα πάντες
νησὸν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·
οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος, οὐδὲ μαχήμων.

εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεις, ηὲ τιν' ἄλλον
παρφάμενος ἐπεισσιν ἀποστρέψεις πολέμοιο,

250 αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν δλέσσεις.

"Ως ἀρα φωνήσας ἰγήσατο· τολ δ' ἀμ' ἔποντο

ἡχῇ θεσπεσίγη· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
ῶρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὁρέων ἀνέμοιο θύελλαν,

ἥ ό' Ιθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν

255 θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ "Ἐκτορὶ κῦδος ὅπαζεν.

τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν

ἔγγυνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.

κρόσσας μὲν πύργων ἔρουν, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
στῆλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἂρ' Ἀχαιοὶ

V. 244. τίπτε σὺ δὴ δεῖδ. Apoll. de | τιν' ἄλλ. Vind. un. — V. 249.
adverb. 559, 21., ἀμέτρως. — | ἀποστρέψεις vulg. et ΒV. — V.
V. 246. περικτεινώμεθα V. et | 258. ἕριπον V. — V. 259. ἐμόχλεον
vulgo. — V. 246. ὑπ' Ἀργείων | Vind. quint. Et. M. 592, 28.
Z. — V. 248. ἀφέξεις, εἴτε | Apoll. Lex. 419. — V. 261. αὐ

V. 244 sq. Excitavit hos versus Stobaeus tit. VIII, 4.,
qui et ipse περικτεινώμεθα cum plerisque edit. At composito ei,
al singula accusativus inspexeris, vix illa fides erit addicenda.

V. 249. Tenui vel nullo prorsus discriminé ἀποστρέψειν et ἀπο-
στρέψειν sciunguntur. Hoc autem Ven. Hart. aliorum plurimorum
et Eustathii est, vid. eius commentar. 903, 30. Quorum iudicio
permotus Heynius recepit. Wolfius ἀποστρέψεις eum vulgaribus
tutus est, neque id alienum ab epicorum sermone haberi potest,
vid. II. 20, 109, 21, 339. Apoll. Rh. I, 681, in quibus omnibus
ἀποστρέψειν significat avertere aliquem sive aliquid. Genitivo ad-
iecto ἀποστρέψειν τινά τινος, avertere aliquem ab aliqua re, de-
prehenditur in Quint. Smyrn. Posthom. VII, 106, VIII, 490.
XII, 566.; Homericum enim exemplum, quod II. 20, 256. præbet,
incertum est. Contra ἀποστρέψειν τινά est retrovertere, vid.
II. 10, 355. 15, 62, 22, 197. Apoll. Rh. I, 1132 ἀποστρέψειν τι-
νά τινος, reverttere aliquem ab aliquo loco, ut apud
Qulut. III, 48. Intelligitur ergo Hectorēn Polydamanti minari,
si quem ab impetu castrorum auguriis revocaverit.

V. 258. Simplex vocalis hic, 15, 356, et et 361. Veneto et
aliis quibusdam satisfacit. Vindd. scholl. B.I. Eust. 903, 2. Etym.
M. 372, 28. diphthongum ad syllabam producendam utilē et ne-
cessariam exaltimaruunt, quamquam aliis contrarium placuisse ad-
dunt.

- 260 πρώτας ἐν γαιῃ θέσαν ἔμεναι έχαστα πύργων.
τὰς οὐγ' αὐλέρουν, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
φήξειν. οὐδέ τούτη παταναοὶ χάζοντο κελεύθουν·
ἄλλ' οὐγε φίνοισι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις
βάλλον ἀπ' αὐτάνων διήσους ὑπὸ τεῖχος ίόντας.
- 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἰαντε κελευθιώντες ἐπὶ πύργων
πάντοσε φοιτήτην, μένος ὅτρύγοντες Ἀχαιῶν·
ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέσσον
τείχεον, ὅντα πάγχυ μάχης μεθιέτα ἴδοιεν·
"Ω φίλοι, ἀργείων ὃς τ' ἔξοχος, ὃς τε μεσήεις,
270 ὃς τε χερειότερος" ἐπεὶ οὖπω πάντες ὄμοῖοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ· τοῦτον ἐπλετο ἔργον ἀπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγτώσκετε. μή τις ὀπίσσω
τετράφθια προτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἄλλὰ πρόσσω τεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
275 αἱ κα Ζεὺς δώμοις Ὄλύμπιος ἀστεροπιητής

Iouos V. Vindd. Rom. et vulg. | dem 904, 8. cl. 28. — V. 273.
ol. — V. 264. αὐτέρων Vind. ed., | ἀκούων Vind. quint. vulgo ol. et
male. — V. 265. κελευθιώντες | H. — 274. ἄλλα πρόσω Ιεσθε
ἴστη π. V. L. ap. Eust. — V. | Vindd. Eust. 904, 24. et vulg
266. φοιτήτην V. L. apud eun- | ιεσθε H. —

V. 259. Tollius ad Apoll. l. l., grammaticorum testimonio
fretus, diphthongum *εὐ* germanam habet. His autem non magnam
admodum hinc in rebus statuendam esse fidem nemo ignorat. Sae-
pissime enim recunditis et poetica trita ne quotidiana substitue-
runt. Praestat igitur auscultare Ven. Vindd. Eustath. 903, 2.
et aliis.

V. 265. Versus proximus in eam opinionem adduxit veterum
nonnullos, ut Aiacis per murorum planas Incendeutes sisterent.
Idem infra v. 277. προβάντες emendandum putarunt. Nihil autem
vitiosi subesse bene animadvertisit Eustath. 904, 27, add. Etym.
M. 512, 17.

V. 266. Eustathius vocalem *η* communem et legitimam
esse dicit, eique libri plurimi et optimi ferunt opem, pauci de-
flectunt ad diphthongum, Iados recentioris propriam.

V. 273. Iterum, ut plerumque sit, ποτὶ et ποτὶ fluctuant:
hoc Vindd. Heyn, et Wolf. sequuntur, illud fuit in Ven., Eu-
stath. commentariis 904, 23., Rom. et aliis. Simili levitate
ἀκούων et ἀκοίνας feruntur. Aoristus a Ven. perscriptus, quamquam
schol. A. praesentis meminit, Aiacis censilio magis respondet, vid.
23, 452.

V. 274. Heynius non tam de librorum iusu, quam praelu-
dicata opinione aliisque participi exemplis motus frōthē intulit.

νείκος ἀπωσαμένους δηλους προτὶ ἄστυ διεσθαί.

“Ως τώγε προβοῶντε μάχην ὕδρυνον Ἀχαιῶν,

τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαῖς
ῆματι χειμερίῳ, ὅτα τ' ὠρετο μητίετα Ζεὺς

280 νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφανσκόμενος τὰ ἡ κῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὅσρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὄρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
295 κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα^{εἰλύαται καθύπερθ'}, ὅτ' ἐπιβρίση γ Διὸς ὅμβρος·

V. 276. νίκος Ar. et Herodian.

— V. 277. ὡς οἴγε Vind. un. —

Ib. προβάσσει V. L. ap. schol. A. —

V. 278. πίπτων Vindd. plures,

Draco de metr. 102, 21. vol-

go et W. πίπτων lib. unius ap. Heyn. — V. 280. πι-

γασκόμ. Vind. ed. — V. 281.

κοιμήσας et κοιμήσας eodd. para-

et V. L. Eust. 904, 54. — Ib.

ἀσπερον Vind. ed. Eust. 904, 49. —

Ib. καλύψο; Vind. quint. 4 V. 283.

λωτεῦντα Ar. — V. 285. ἄλλα δὲ

πάρτα schol. A. — V. 286. εἰλύ-

Verum quidem est ἑρός semper et ubique recipiendum esse, sed Κερθείς librorum omnium suffragio tutum est. Praeterea ἑρός aut versu ineunte aut vocali proxime antecedente, vid. 18, 291, 15, 543, 16, 382, ponit solet. Hisce de equali Veneto et Wolfie obtemperavi.

V. 276. Fictum videtur a grammaticis νίκος, et si idem pas-
sim reperitur in Herodoti Musis, ab editoribus spretum et repudiatum, v. e. VI, 42. VII, 225.

V. 277. Idem, qui v. 265. emendarunt, hic, ut sibi conve-
niat utrumque, προβάσσει proposuerunt. Schol. A. in quibusdam
commentariis ita ferri narrat, et Apoll. in Lex. 566. ex Apionis
interpretatione eius mentionem facit.

V. 278. Subiunctivo comparando aptiori fidem addunt Ven.
Vind. un. et Cant., quibus eum Heynus moarem gessi.

V. 280. Bis plene et recte adiicitur ab Apollonio, Archibilio
Silla, vid. eius Lex. Hom. 896, 553., cil. Etym. M. 673, 49.

V. 281. Eustath. 905, 7. 981, 49. et ad Od. 1408, 40.
κομὴν Homeri, κομῆτεν posteriorum esse observat crudite et
vere. Ille quidem Aeschy. sept. contr. Th. 3. Eun. 796. alibi
utitur; Sophocles et Euripides promiscue ponunt utrumque, vid.
Euripiδis Indices et lexic. Sophoceum a Schneidero conditum.
In eodem versu Ἐριπεδον Aristarcho, ἀσπερο Massiliensi tribuant.
Hic eum nivibus melius concinere iudicaverim.

V. 283. Grammaticis dissentientibus, quid quisque legerit,
vix certo definitus. Nam quod scholl. AV. Aristarcho et Massi-
liensi λεπτῶν dant, id aliqua ex parte refutat Eust. 905, 17.,
λεπτῶν Massiliensem habuisse testatus. Cui quem et libri as-
senimus praebant et grammatici adstigulentur, viri docti λεπτῶν

ως τῶν ἀμφοτέρων λίθοι πατῶντο θαμειαῖ,
αλλὰ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αλλὰ δὲ τὸν Τρῶων ἐς Ἀχαιοὺς
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πᾶν δοῦπος ὁράει.

- 290 Οὐδέν ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδημος Ἐκταρ
τείχεος ἐρόγνησαντο πύλας καὶ μακρὸν ὅχη,
εἰ μὴ ἄρ' νιὸν ἐὸν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ἀρσεν ἐπ' Ἀργειοῖσι, λεονθ' ὡς βουσὶν ἔλιξιν.
αὐτίκα δέ ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἐσχετο πάντος ἔσην,
295 καλήν, χαλκείνην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
ῆλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοειας ὁράψε θαμειὰς
χρυσείγες ὁρθοῖσι διηνεκέσιν περὶ κύκλων·

ταὶ V. εἴλυται H. εἴλυται Viud. quint. εἴλυται Eust. 904, 54. all. — Ib. ἐπιβρέπεις Vindd. duo. — V. 287. ἀμφοτέρωθε V. L. ap. Eust. 904, 56. — V. 288. ταὶ δὲ ἐς Bentlei. — V. 293.	εἴλητος V. — V. 293. ἐπίλατος V. Ar. — V. 296. ἐξήλατος Βτ. Z. — V. 297. χρυσεῖς Ald. 2. St. — Ib. περίκυκλος V. L. ap. schol. A. —
--	---

anteferendum esse recte statuerunt, vid. Apoll. in Lex. 571. Etym. M. 511, 2.

V. 284 sq. Ultima prioris verba exhibet Etym. M. 166, 45., posterioris initiom Apoll. in Lex. 554.

V. 286. Grammaticos nec de tenore nec de tempore consensisse scholl. et Eust. 904, 54. oll. 905, 24. osteodunt. Nam vel εἴλυται, ut contraetum ex εἴλυται, vel εἴλυται, a verbo εἴλυται deducit, putarunt. Editores consideratos agendo εἴλυται, quod schol. A. et Viodd. plures vindicavit, iore revocarunt. Obiicit quidem Heynus luogam vocalis anicipitis membroram, sed fallitur, vid. 29, 352. Arat. Ph. 432. Nie. Al. 18.

V. 287. Haeserunt interpres in verbo πατῶντο, lapides valare negantes. Adversatur Eust. 915, 27., qui potestatem propriam sece et commode stabilire videtur Il. 13, 140., add. schol. ad Theocr. id. VII, 26.

V. 295. Aristarehi lectionem scholiastae et Eust. 905, 64. pluribus student comprobare. Mentionem enim faciunt eis pēl Alaeis septemplicies et similiūm, quae de Achillis scuto, Vulcani opere, 18, 481. 20, 270. narrantur. Apposuisse sufficiat schol. Victor. verba ita praeceplientia: δαούρτον τὸ ἐξήλατον καὶ ἀριθμόν. Quae quoniam manea et obseura videantur, Bekkerus de suo subiectit ἐδικτύον. Haud scio an medicina leuior sequor ac melior sit: δασ. τὸ ἐξήλατον καὶ ἀριθμόν. Obviam eunt Aristareho Zenodotus et Nicanor, cui prudenter accedit Eustathius, qui haec habet: ὃ καὶ Ὁμήρως ἀρέσκειν φαίνεται, ἐπυπολογικῶς ἐπαγγόντι τὸ· ἦν ἄρα χαλκεὺς Ἡλαστήρ, vid. Il. 5, 63. 6, 201. 9, 266, 271, 562. 13. 482. Grammatici alii utramque commemorant interpretationem, velut schol. brev. et Apoll. Lex. 271.

V. 297. χρυσεῖς ex Ald. secunda ad alias propagatum libri-

τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τιτάσσων,

βῆ ἢ λιμεν, ὥστε λέων ὀφεσίτροφος, ὃς τ' ἐπιδευής

300 δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἡ θυμὸς ἀγήνωρ

μῆλων πειρήσοντα καὶ ἐξ πυκνὸν δόμου ἐλθεῖν·

εἴπερ γάρ χ' εὐρησι παρ' αὐτόρι βώτορας ἄνδρας
σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,

οὐ δά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο διεσθαι,

305 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἡ ἡρπαξε μετάλμενος, ἵε καὶ αὐτὸς
ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῖς ἀπὸ χειρὸς ἀκοντεῖ·

ἄσ φα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν
τεῖχος ἐπαΐσαι, διά τε ὁρᾶσθαι ἐπάλξεις.

αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἰππολόχῳ·

310 Γλαῦκε, τῇ δὴ νῷ τετιμήσθα μάλιστα

ἔδρη τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείους δεπάτεσσιν

ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσόρρωσιν,

καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, ξάνθοιο παρ' ὅχθας,
καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

315 τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἔοντας

V. 301. sīc V. — V. 302. πα-
ρανύραφε Eust. 906, 9, male. —

V. 303. δούρασι id. ib. Rom. et
all. — V. 305. ἀλλ' ὁ γὰρ ἡ

ἄρη. Vind. ed. mendose. — V.

311. κρέασιν τ' ἡδὲ πλ. nunc

vulgo et W. — V. 318. ἀκλα-
ρυνόραφε Eust. 906, 9, male. —
εἷς libror. pars et ol. vulgo. —
V. 303. δούρασι id. ib. Rom. et
all. — V. 320. οἶνος ὁ Κ.
ἄρη. Vind. ed. mendose. — V.

Ald. 2. Rom. St. — V. 322.

311. κρέασιν τ' ἡδὲ πλ. nunc

et pl. δῆ Plutarch. vit. Hom. p.

facessere iusserunt. Eust. 405, 50. pro more suo surrogavit quo-
tidianum χρυσελαις γάζιδ. In versus fine schol. A. περὶ χίλιον, quo
libri utuntur, Ascalonitae fuisse testificatur.

V. 301. Schol. A. εἰς γράφτας καὶ το.

V. 303. Enatath. diligenteriorum δούρασσα esse ipse fateur.
Heynius certe δούρασσα, ut γονάσσα, emendandum iudicat. Sed
ne hoc quidem Homerium haberi posse vidimus ad 9, 488.

V. 311. Ut alibi feci, ita hic etiam ex librorum auctoritate
verba constitui. Nec dissident optimi quique, ut Ven. Vind. Eust.
906, 25. Plutarch. sympos. probl. I. vol. VIII, 438. [T. II. p.
617. a.]

V. 318. Ακλητέ Aristarchi nomine commendant, quanquam
schol. Bekkeri et Villoisonii differunt, vid. Eust. 907, 50.
Sed de horum adiectivorum formatione uberioris quaeramus in Ex-
curs. XXII. Grasshoffius enim, qui in diar. schol. a. 1832.
sect. II. p. 973 sqq. ea de re egit, nonnulla minus feliciter expre-
divit.

V. 320. Particula copulativa communi librorum gaudet assensu.
Sub versus finem cum Wolfio verba segregari, cf. ad 4, 230.

έσταμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιθολῆσαι·
ὅφρα τις ὁδὸς εἴπη Λυκίων πύκα θωρηκτάων·
οὐ μὰν ἀκλητῆς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουστ τε πίονα μῆλα,

320 οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιτρέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἵς
κευθλή, ἐπεὶ Λυκίουσι μέτα πρώτοισι μάχονται.

Ὥ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε
αἱὲ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτῳ τε
κεσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοῖμην,

325 οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνευραν·

νῦν δ' — Κύπης γὰρ Κῆρες ἐμεστάβιν θανάτου
μυρίαι, ἀς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδὲ ὑπαλύξαι —
ἴσμεν, ἡὲ τῷ εὐχός δρέξομεν, ἡὲ τις ἡμῖν.

“Ως ἔρατ· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ·, οὐδὲ ἀπίθησεν.

330 τὰ δ' ίθὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.

Τοὺς δὲ ίδων όίγησ· νιὸς Πετεῶδο Μενεσθεύς·
τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἵσαν κακότητα φέροντες.
πάπτιμεν δ' ἀρὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ίδοιτο

367. ap. Gal. — Ib. φυγόντες | κῆδος Ald. 2. St. et ol. vulgo.
Vind. ed. Rom. all. — V. 321. — V. 330. εἰδῆς V. I. ap.
Γαραθας Ald. 2. Ισεσθ', οὔτε schol. Lips. — Ib. ἄγοντες Vind.
Rom. — V. 325. οἵτε κε σε uu. et all. —
στέλλ. vulgo. — V. 328. ηὲ τῷ

V. 322. Egregiam poetæ sententiam dignis laudibus effert
Plutarch. sive quicunque auctor est libelli de vit. et poes. Homer. 5, 19. Causalem vero codd. præferunt, ac plures etiam
duali adsonit, et si φυγόντες præter Viadobonensem atque alios
quosdam Plutarctus agnoscit.

V. 328. Numerorum mendum a Barnes. sublatom libri igno-
rant, ut Ven. Vindd. all., quibos congruunt schol. A. Eust. 908,
18. Oratio abruptior efficit, ut, schol. A. narrante, poetæ as-
suuerent versum sequenteum: δώσει ἀποκτίμενος κλυτὰ τεύχα καὶ
δόργον μαχόν. Nihil eo ineptius absurdiusve singi cogitarique po-
test.

V. 330. Glossam pro varietate arripuit schol. Lips. Dualem
autem Aristarchi fuisse perhibent.

V. 333. Controversiam duplice ex interpunctione ortam pla-
nissime exponit Kustath. 908, 42. hisce: Ιστέορ δὲ, διε καὶ ἔρ-
τεύτοις κεῖται τόπος ἀμφιβολος ή διποδιαιστολῆς, τὸ πάπτητε οὐδὲ
πύργον Ἀχαιῶν εἴ τιν' ίδοιτο ἡγεμόνων. ή γὰρ πάπτητεν ἀρὰ πύρ-
γον τοῦ τείχους οἱ Μεγαθεύς, εἴ που ίδοι Ἀχαιῶν τιτα, η πάπτητεν
ἀρὲ πύργον Ἀχαιῶν ἦρουν ἀρὰ παράτιτην πυκνήν, εἴ πως ίδοις τῶν τινα

ηγεμόνων, δρεις οἱ ἀρὴν ἴτάροισιν ἀμύνας·

335 Λέσσος δὲ ἐνόηστος Λίαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
ἴσταότας, Τεῦχρον τε, νέον κλισίηθεν ίόντα,
ἐγγύθεν· ἀλλ' οὕπως οἱ ἔην βώσαντε γεγωνεῖν·

V. 334. Άρης Dorvillia vann. | ed. ἀμύνας lib. quint. — V.
crit. p. 489 sq. — lb. ἀμύνη 337. οὕπως of Ηρα Vind. ed. —
Eust. 908, 50. Rom. ἀμύνει Vind. | lb. γεγώνειν Ptolem. Ascalonit.

ἡγεμόνων, add. schol. A. Et vero alleram rationem poliorum ex-
stimatorum, quod v. 332. τῆχος Ἀχαιῶν eonectuntur, sedem habent
plerique, ut Stephanus, Heynius, Wolfius. Atli, in quo-
rum numero sunt Nitzschius ac Vossius, Ἀχαιῶν εἰ τις
ἴδοιτο ἡγεμόνων complectuntur, priore versus parte a posteriori
separata. Huic autem Homeri perspicuitas repugnat, nec πάντας
οὐδὲ ἄρα π. bene et recte transferri potest eum Vossio: tur-
rim ab umni parte oculis lustravit; nihil enim aliud erit,
nisi per turrim circumspexit. Turrim autem Menestheus
Ipsius intelligamus necesse erit, e qua quidem dueem alium, eius
auxilium imploraret, cernere potuit Atheniensium dox, aed per
eam circumspiciendo profecto neminem vidisset. Quao quum ita
sint, ἄρα πύργοις Ἀχαιῶν iungamus oportebit, ut Menestheus per
turrim, i. e. per Achivorum munitiones prospiciens pugnae solem
sibi quiescisse dicatur. Hene igitur veteres singula commis-
serunt, minus scite πύργοις Ἀχαιῶν of Graecorum aeie in murs dis-
posita ceperunt, indueti ll. 4, 334. Vix enim probabile est poe-
tam versibus duobus sibi proxima quanm idemque nomen ita vari-
asse, ut obscuritatis et ambiguitatis luce argueretur. Quarta de-
cimque explicatio, quam olim tentavi in dissert. de vi et usu praeposit.
ἄρα et κατὰ ap. Homerum p. 10., nunc displicet: primum quod
verbum ἀνταντατερεν dubium admodum et suspectum est, deinde
aristiosior ea est et magis eontorta, quam quae in poetis nostri
simplicitatem eadat.

V. 334. Nihil, quantum investigare potui, libri discrepant.
Idem vero quum alibi, uti in ll. 14, 485. 18, 100., Άρες aut
ipsi substituant, aut Aristarchum id suo comprobasse iudicio in-
terpretes Graeci affirment, Άρης Dorvilius l. l. proposuit. Qua-
de re accurius agamus ad 14, 485.; hic monuisse sufficiat pro-
xime ad nostrum accedere 16, 512. 24, 489. Od. 2, 49. 17, 538,
22, 208. ac nobiscum sentire Heynius, Tollium ad Apollou.
Lex. 158 et Göttling. ad Hesiod. scut. Here. 29. Ceterum opta-
tivum Menesthei oratio sibi flagitat.

V. 337. Aristarchum γεγώνειν, Ptolemaeum γεγώνειν voluisse
narrant interpres. Eustath. 908, 63. Illud Homericum, hoc
recentiorum case docet. Neque discordes sunt grammatici intelli-
gentiores, velut Apollon. in Lex. 203. Etym. M. 224, ll. all.

V. 340. De hoc versu et eius sententia nou prius certi ali-
quid pronuntiare possumus, quam quid dissimilitudinis obtine-
rit, diligenter et accurate cognoverimus. Nam vero triplicem
fuisse Heynius ac plerique autunant; nādāς γάρ ἐσφύγετο, quam

τόσσος γὰρ κτύπος ἦν, αὐτὴ δ' οὐρανὸν Ἰλεν,
βαλλομένων σακέων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν,
340 καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὺς δὲ κατ' αὐτὰς
ἰστάμενοι πειρῶντο βίῃ ὅμησαντες ἐσελθεῖν.
αἷψα δ' ἐπ' Λιαντα προτει κήρυκα Θοώτην·

— V. 338. ἔκεινον. Vind. ed. — | 13. ἐπέχετο Z. V. I. apud eund. et
V. 340. πᾶσαι γὰρ ἐπέχετο si- scholl. Vind. Ald. 2. et antiqu. —
ve ἐπέχετο ol. vulgo et Eust. 909, | V. 342. Λιαντα Z. Rom. —

tanquam Aristarcheum vulgares sequuntur editiones, πᾶσαι γὰρ ἐπέχετο sive ἐπέχετο, a grammatis enotata et nuper repositam, et πᾶσαι γὰρ ἐπέχετο, quae Vind. Ald. sec. et antiquorum Vossii tulit plausum. Hanc Zenodotum ratam habuisse schol. A. tradit hisce: έάν γαρ ηργηται ἐπέχετο, τὸ πρὸ αὐτοῦ πᾶσαι γραφέθω. ἐπέχετο δὲ ή ἀντή δηλορότι, add. Eust. 909, 12. πᾶσαι γὰρ ἐπέχετο, ἡ κρέδος δηλαδὴ ἤγουν ἐπορεύθησεν οἱ Τρῷες. Quod re quidem et veritate eodem pertinet, paullum tamen a priore differt. Quemadmodum autem a verbo ἐποχομας ἐπέχετο numero plurali et potestate activa dici possit, neque alii demonstrarunt, neque ipso assequor. Illi autem lectioni gravis exsultit adversarius Aristarchus. De quo schol. A. tradit ita: οὐρας Ἀριστρεχος, πάσαις γὰρ ἐπέχετο. διτι πᾶσαι ἀτι τοῦ ὄλεας· οὐ γαρ ησαν πολλα πέλαι, ἀλλα μία. τὸ δὲ ἐπέχετο διὰ τοῦ ἡ καὶ σὺν τῷ ι, εἰος ἐπικεκλημένας ησαν ἤγουν ἐπέχετο. Hoc quidem, ut vidimus, in alias transiit recentiores. At quam Venet. ipse πᾶσαι γὰρ ἐπέχετο habeat, idque Aristarchi fuisse diserto admoneat, illum nominativo usum esse probabilis admodum erit suspicio. Eam vero egregie adiuvant Etym. M. 657, 27. Et: Oriou. 53, 12. et Apollon. in Lex. 295., qui omnes ac singuli πᾶσαι γὰρ ἐπέχετο ex Aristarchi arbitrio nobis reliquerunt. Quibus Eustath. 909, 54. de verbi quidem significatione accedit, sed πᾶσαι ει vitio communi, quod Zenodoti et Aristarchi ratio, in unum temere confusa, peperisse videtur, tanquam verum et legitimum tacetur. Haec si vere et commode disputavimus, nounis duplicitem scribendi varietatem superesse appareat, Aristarchi ac Zenodeti. Priorem vero, cui praeter editores Tollius ad Apoll. Lex. p. 753 sq. et Larcherius ad Oriou. I. I. patrocinantur, poetæ narrationi eo accommodatiorem esse, quo elarius strepitus tumultusque excitati causam indicit, facile perspicitor. At nuva movetur quaestiu de stirpe verbi ἐπέχετο sive ἐπέχετο. Veteres quidem, ut ἀρούρεις recludere, ita ἐπέχετο, unde proficiscatur ἐπέχετο, ocludere esse dicunt. Verum ea opinio neque exemplis neque argumentis potest confirmari, vid. Heynii observati. et Buttinaun. gramm. ampl. II, 1, 142. Ille autem a verbo ἐπίκειο deducit, quo posito i subseriptum iure aberit. Ceterum Schneideri Lex. Gr., ad quod nos remittunt thesausr. Graec. Ling. Stephan. editores Britannici, neque accurate neque emendate de his praecepit.

V. 342 sq. Zenodotus bis. editores plerique semel v. 343. dualem sunt anplexi. Singularis autem utriusque accommodatur est, quod Menestheus quae dixerat versu sequente quasi retrahat.

"Ερχεο, διε Θωῶτα, θέων Αἰαντα κάλεσσον·

ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὅχ' ἄριστον ἀπάντων
345 εἴη, ἐπεὶ τάχα τῆδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.

ώδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἱ τὸ πάρος περ
ζαχορηῖς τελέθοντι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

εἰ δὲ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νείκος ὄρωρεν,
ἄλλαι περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Λίας,

350 καὶ οἱ Τεῦχρος ἄμ' ἐπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.

"Ως ἔφατ· οὐδ' ἄρα οἱ κήρους ἀπίθησεν ἀκούσας·

βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

στῇ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἴθαρ δὲ προσηύδα·

Αἰαντ', Αργείων ἡγήτορες χαλκοχιτώνων,

355 ἡνώγει Πετεώ Λιοτρεψίος φίλος νιός

κεῖσ' ἔμεν, ὅφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον·

ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὅχ' ἄριστον ἀπάντων
εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.

V. 343. Αἰαντε οἱ. vulgo. — V.

346 et 359. τοπάρος περ Vindd.

St. W. — V. 348. κάκεῖσε et

v. 359. κεῖσε γαρ Z. κάκεῖθε

Vind. un. — V. 349. ξιω μέ-

γας Τελ. Apoll. de pron. 231,

α. — V. 350. ἄμα σπέσθω

Vind. un. ἐπέσθω Vind. ed. —

V. 352. βῆ δέ λέπας κατὰ λαὸν

Vind. quint. κατὰ τεῖχος V. L.

ap. schol. A. — V. 353. στῇ

δέ ἄρετον ήτος Αἰάντ. Eust. 909,

31. Ιθαρ Apoll. in Lex. 360. —

V. 356. ἀντιάσητε Vind. ed. —

Praeterea idem fuit in Vindd., perperam enim edidit Alterus Αἰαντε. Aincem vero Telamonium, utpote Menestheo familiareum (fuit enim Salamnius), solum nominari scholl. IL tradunt, laudata veritate, qua poeta ipsam naturam ad vivum quasi expresserit: ξιω δέ, inquit, ταῦτα καὶ τυγχάνεις ἀληθεῖας, τηγερ ἄκρως ἀπομιμεῖται ὁ ποιητής.

V. 348. Ζευδοτομ adverbia loci parum accurate distinxisse aliquoties vidimus. Illic κάκεῖσε adscivit et ὡδε locum indicare statuit, ut recte obseruat Heynius. Mendum enim schol. Ven. verbis inesse manifestius declarant ea, quae ad versum 359. ab eodem sunt adscripta: η διπλῆ περιεστηρινη, δι Ζευδοτομος γράπετε κεῖσε γαρ έρωτας, οὐδὲ ίγνως εἰς έκεινον τόπον· δει γαρ ίτι τείχηρ τοι τόποι. διό δι γράπετε οὐδε· τὸ γαρ λεγόμενον ιστιν, οὐτως ισεράρηστας, οὐσιε χρειαν έχειν ημεῖς ομηραζεις. Aristarchum autem de adverbii huius significations Homericas sic paecepisse idem refert interpres ad IL 2, 271. 15, 513.

V. 349. Vel Apollonius erravit, vel librarii eius falsi sunt, vid. eandem de constr. I, 12, 41. et 37, 74.

V. 350. Ven. Vind. quint. et alii praestantiores ἐπέσθω scribi ludent, cf. Ex curs. X.

V. 352. Pugnae intra Graecorum munimenta commissaræ prae-

ώδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τὸ πάρος περ
360 ζαχρηῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὅρωρεν,
ἀλλά περ οἶος ἵτω Τελαμώνιος ἀλκιμος Αἴας,
καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὐ εἰδώς.

"Ως ἔφατ·" οὐδὲ ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

365 αὐτὶς Ὁιλιάδην ἔπεια πτερύνεντα προσηύδα.

Αἴαν, σφῶι μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
ἐσταότες Δαναοὺς ὁτρύνετον ἵτι μάχεσθαι.
αὐτὰρ ἡγὼ καὶ εἰμι, καὶ ἀντιώ πολέμοιο·
αἷψε δὲ ἐλεύσυμαι αὐτις, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπαμύνω.

370 "Ως ἄρα φωνῆσαις ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἥσ κασίγνητος καὶ ὅπατρος·
τοῖς δὲ ἄμα Ηανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
εὗτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἴκοντο
τείχεος ἐντὸς λόντες, ἐπειγομένοισι δὲ ἴκοντο.

V. 358. τεύξεται id., falso. —
V. 364. ὡς φάτο· οὐδὲ ἀπίθ. Id. — V. 365. αὐτίκε· ἄρ· Ἄλ. Z. — V. 366. σφῶι μὲν id. — Ib. δὲ κρατ. Λυκομήδ. Ald. 2. et antiqq. — V. 367. ἐσταότες

^{Ἀχαιοὺς} Vind. ed., perperam.
— V. 368. κτιθ· εἰμι Z. Vind. ed. — V. 369. ἐπατέλλω V. L. ap. Eust. 909, 35. — V. 371. ἥσ V. et all. — V. 374. ἐπατέλλω Barnes. cum libr. pauclis. —

positio παρὰ optime congruit vid. 1, 34, 327. 9, 182, 657. 11, 617, 605. 13, 167, 208.

V. 353. Eustath. I. l. ἐπὶ noviter et inusitate dictum existimat, sive cum verbo sive cum nomine eponitetur. Nec vero ignorat alterum, cuius similia praebet Od. 2, 39. et 20, 281. II. 17, 707. eadem, libris iterum discordibus.

V. 356. Vind. quintus in duali concinuit aliis.

V. 357. Ad II. 13, 694. schul. A. Zenodotum legisse tradit: δὲ οὐκ Ἰλιάδηρ, vid. ad 2, 527.

V. 366. Zenodotum et libri et grammatici refutant, vid. Apollon. de pron. 284, a. 327, b., qui articulum ab editionibus quibusdam inutiliter et moleste insertum respuit.

V. 369. Eust. I. l. ἐπάρ τὸ τοῖς ἐπατέλλω ἡ ἐπαρύω: illud autem aliunde temere hoc immigravit, cf. ad 10, 63.

V. 371. Bisyllabum Eustath. 909, 37. Apollon. in Lex. 503. cum scriptorum parte et editis agnoscunt.

V. 374. Barnesius ut idem verbum, in versus utriusque fine possum, semel depelleret, e pauclis restituit ἵκαρον. Levitate pari vel simili multa alia in poetarum Graecorum carminibus mutata et emendata sunt parum eaute. Homerus enim non admidum raro cum vi quedam idem vel nomen vel verbum duobus versibus addit velut clausulae. Indicio sunt Iliados exempla haecce:

375 οὐ δ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῆ λαλαπτὶ ἴσοι,
ἴφθιμοι Λυνίων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' ἀὐτῇ.
Αἰας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Σαρπιήδοντος ἑταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
380 μαρμάρῳ ὀχριόεντι βαλὼν, ὃ ἡσα τείχεος ἐντὸς
κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξεῖν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ἔτια
χείρεσσ' ἀμφοτέρης ἔχοι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
οἷοι νῦν βροτοὶ εἰσ'· δ' δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας·
Θλάσσει δὲ τετράγαλον κυνέην, σὺν δ' ὁστέι ἀραξεῖν
385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· δ' δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἔοικώς
κάππεις' ἄτρ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὁστέα θυμός.
Τεῦχος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἰππολόχοιο,
ιῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
ἡ δὲ γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.

V. 379. Ὁὐκλῆα μηγάθ. Apoll. in Lex. 595. — V. 380. ὀχριόεντι Eust. 910, 9. et ol. vulg. — V. 382. χειρὶ γε τῇ ἐπέρη φέροις V. Vindd. Eust. 910, 10. et ol. vulg. χειροῖς ἀμφοτέροις

φέροις ἀν. St. χειροῖς ἐπ' ἀμφοτέρης Eros Ald. 2. et all. — V. 383. δ' δέ μιν ἔτια πάλλε κατοῖς V. Iu. ap. schol. A. — V. 384. θραύσεις δέ οἱ V. L. ap. diversi apud alios conspicimus.

1, 191 sq. 2, 527, 697. 4, 70, 250. 5, 358. 10, 116, 473. 12, 431. 16, 230. 18, 221, 500. 21, 41. Multo crebris etiam verba leviter inflexa duobus versibus ita subiunguntur, ut 1, 162 sq. 336. 2, 85. 4, 414, 483. 5, 236, 276, 444. 7, 146 alibi.

V. 379. Apollonius a poetae manu aberravit, nihil enim diversi apud alios conspicimus.

V. 380. Praeserendum esse ὀχριόεις vidi mus ad 4, 518.

V. 382. Multiplicem scribendi varietatem, editorum grammaticorumque arbitrio auctam, diligenter enueleavit Heynius. Vulgaris quidem, ad similitudinem v. 462, effectae, Ven. et libri plurimi adsunt, sed Aristarcheam, ne quid Aiacis robori detrahatur, a schol. Veneto probatam Heynius ac Wolfius restituerunt. Neque eius ignarus est Eustath. 910, 26.; Vindd. autem duo et alii pauci ita scribi ludent. Unde a schol. A. χειροῖς ἀμφοτέροις proferente literulam abesse cognosci potest. Stephanus versum procedit syllaba una numeros excedentem, cui medentur Clarkius et Ernestius, χειροῖς ἀμφοτέροις φέροις ἀνήρ amplexi. Nihil aliud tanquam de suo Gerhard. in lect. Apoll. p. 110. proponit, nisi quod Eros et ἀμφοτέραις tueretur. Illud autem praestare alteri non sponte appetit. Quod reliquum est, vocalis dative pluralis elissa neque Aristarcho molestia fuit, nec nos remorari poterit, vid. Exeors. VII. §. 2.

V. 383. Ex aliis petita sunt a scholiasta Venet. adscripta, cf. 5, 204. 12, 449. 20, 287.

300 ἀψ. δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθὼν, ἵνα μὴ τις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀθρῆσει, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.

Σαρπῆδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπιόντος,
αὐτίκ' ἐπει τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
ἄλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δονῷ τυγήσας

305 νῦξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔχος· ὁ δ' ἔσπόμενος πέσε δουρὴ
πορνής, ἀμφὶ δὲ οἱ βράχες τεύχεια ποικίλα χαλκῷ.

Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλῶν χερσὶ στιβαρῆσιν
Աχ', η δ' ἐπειτο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεν
τεῖχος ἐγνυμώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.

400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦχρος ὁμαρτήσανθ'· ὁ μὲν ἱφ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἄλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι δαμείη·
Αἴας δ' ἀσπίδα νῦξεν ἐπάλμενος· οὐδὲ διαπρό

<p>Eust. 310, 14. — V. 385. δ'</p> <p>δ' ἀρετῆρι Ald. 2. — V. 386.</p> <p>άπ' ἐνεργός V. I. apud schol.</p> <p>A. — V. 391. ἀθρῆσει all.</p>	<p>Επιτ' ἐτ St. — V. 395. δ'</p> <p>ἐπάλμενος Vind. ed. — V. 401.</p> <p>στήθεσι V. Vind. et ol. vulgo.</p> <p>— V. 403. δαμείη V. — V.</p> <p>404. η δὲ διαπρό vulgo et W. —</p>
--	---

V. 384. Poetieum pedestri Eustathius mutavit.

V. 385 sq. Quae in Ald. secunda est, ea corruptela Apollonii etiam Lexico p. 163. insidet; particulam Homerus sibi met ipsos reponcit, cf. 16, 342 sq. Ex eo vero loco ἐνεργός insulte traductum esse intelligitur.

V. 388. Neque hyperbato, ad quod schol. Eust. 910, 63, Vossius et alii confugunt, neque emendatione Bentleii „ἐπεσσύμενος“ egemus. Optime rem proœuravit Stephanus tertendo: „sagitta irruente m percutit a muro alto,“ vid. ad 16, 511., ubi structura lata copiosus erit illustranda.

V. 391. Fuere qui ἀθρῆσει, utpote ex ἔμα et δράω, i. e. δράω, ducunt, aspirarent. His canonem, quo id fieri velatur, schol. A. apponit, cf. Lexic. περὶ πτερυ. 214.

V. 393. Scholl. ABL., particulam τα ex Homeri consuetodine abundare rati, ὥγως, i. e. ἡμπτεῖ, οὐ, quo alii utebentur, ὥγως iure meritoque censuerunt aplius, vid. Apollo. Lex. 500.

V. 395. Vitium Vind. edito adpersum liber quintus eximit. Eustath. 911, 1 sq. ex Homero Xenophontem proferisse eruditæ et vere animadvertisit. Locus est in Cyri discipl. VII, 3, 8.: καὶ ἄμα θεῖουτο αὐτὸν, καὶ η χειρ τῷ τερροῦ ἐπηκολούθησεν.

V. 401. Eust. 911, 8. Rom. et un. Vind. ex correctione στήθεσι, vid. supra ad v. 151.

V. 404. Communes libri η δὲ διαπρό ex II. 7, 261. Aristarchi οὐδὲ διαπρό, cuius schol. A. mentionem facit, cum Heynio

403 ἥλυθεν ἐγχειη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.

χώρησεν δ' ἄρα τυτὸν ἑπάλξιος· οὐδ' ὅγε πάμπαν
χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἔβλεπετο κῦδος ἀρέσθαι.

πέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλέξαμενος Λυκίοισιν·

"Ω Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὡδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;

410 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ιηθίμῳ περ ἔντι,

μούνῳ ὁ ἡξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηνσὶ κέλευθον·

ἄλλ' ἰφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τε ἔργον ἄμεινον.

"Ως ἔφαθ'"· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλήνη
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουλητέρον ἀμφὶ ἄνακτα.

415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φύλαγγας
τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.

οὔτε γὰρ ιηθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο

τείχος ὁ ἡξάμενος θέσθαι παρὰ νηνσὶ κέλευθον·
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο

V. 406. χώρησεν V. — Ib. οὐδὲ | — V. 412. ἰφομαρτεῖτος V. Vindd.
γε πάμπαν Vind. ed. — V. 407. Ald. 2. all. — Ib. πλεόνων δέ
τελέσθεντο V. L. ap. schol. A. ἰθού- τοις ἔργον vulgo. — V. 416. δέ
λετο schol. Viet. — V. 408. οὐδὲ γαλερεία Vind. ed. — V.
Πλεξάρη, V. — V. 409. τί δ' 420. ταπερώτη W. — V. 421.
ἄρ' ὡδε Vind. ed. Clark. II. all. | οἱ δ' ἦσαν ἀμφ' οὐδεὶς Apoll. in

erat recipiendum, quod Iupiter Parcas a filio avertisse dicitur, cf. 21, 164.

V. 406. Ven. easu potius quam consilio pluralem offert, mi-
nus commodum.

V. 407. Aristarehi recensiones ἔβλεπον, teste schol. A., Λε-
δετας vitiosius etiam Vind. quintus.

V. 408. Ven. Ηλίσσων et Ηλίσσων promise tradit, Ηλίσας et
Ηλίσαρης spiritu leni semper instruit, vid. 12, 467. 13, 204. 17,
283, 728. 23, 466. Aliis vero repugnantibus, nulla idonea causa
potest cogitari, cur eius inconstantiam sequamur, praesertim quoniam
adversentur technici, vid. Lex. πτερὺν πτερύ, 217. Eust. 692, 23.
Nee vero me lajet dissentire quosdam, cf. Et. M. 228, 42. et
Damm. Lex. Hom. h. v.

V. 409. Nescio, unde arripoerint editores quidam adversanti-
vam; nam τί τ' ἄρ' ὡδε libri scripti omnes paene atque ex editis
plerique, ut Ald. 2. Steph. Rom., prodenter tueruntur.

V. 412. Dualis e duobus aliis locis, ubi eo recte equorum
higae compellantur 8, 191. 23, 414., hue venit. In quo etsi plu-
rimi concinunt, melius tamen poetæ sententiae consuluerunt Vind.
un. Eust. 911, 32. Rom. Steph. et alii: de vocalis ambiguitate
vid. Excurr. XII. In versus autem fine δέ τοι sive δέ τι mihi
etiam alienum et corruptum videtur; neutrum enim loco communis
aptum est. Qua de causa, aliis praeceuntibus, πλ. δέ τε ἔργον ἄρ-

- 420 τείχεος ἄψισται, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
 ἀλλ' ὡςτ' ἀμφ' οὐροῖσι δύ' ἀνέρες δηριάσσοντο,
 μέτρο' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνω ἐν ἀρούρῃ,
 ὃτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἵσης:
 ὡς ἄρα τοὺς διτερογονούς ἐπάλξεις· οὐ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν
 425 δήσουν ἀλλίλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισῆα τε πτερόεντα.
 πολλοὶ δὲ οὐτάζοντο κατὰ χρόα τηλεῖ χαλκῷ,
 ἥμεν δὲ τεφρέθεντι μετάφρενα γυμνωθείη
 μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὸς ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν
 ἐξάδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τούρων καὶ Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' οὐδὲ ὡς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' ἔχον, ὡςτε τάλαντα γυνὴς χερνῆτις ἀληθῆς,
 ἷτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴδιον ἀμφὶς ἀνέλκει,

Lex. 518. — Ib. δηροσαντος Εἰγμ. M. 642, 34. — V. 423. ὀλίγη δὲ χώρη Ζ. — Ib. περὶ Ιων Vind. ed. π. οἰκητος Apoll. Lex. 722. — V. 425. δήσουν edit. antiquiss. et V. L. ap. Eust. 64. —

911, 59. — V. 428. ὅτιο V. ol. vulgo et II. ὅτιο W. — Ib. γυμνωθέντες Vind. quint. — V. 430. πάντη δὲ ἦ Tyrannio. — V. 433. ὀλίγης in Apoll. Lex. 64. —

vere et commode, ut puto, restitui, cf. Heyn. et Hermann. ad hymn. in Ven. 86.

V. 421. Meaduse scribere et Apolloium et Etymologie. magnum intelligitur. Sylburgius quidem δηριώντο emendabat apud Ktymol., cuius exemplum est in Odys. 8, 78. Praestat autem vulgare, cf. Apollou. Arg. II, 89. et II, 21, 767.

V. 423. Sine ulla controversia Zenodotum legitur in II. 17, 394. Agri vero limitibus constitueundis iusgis quadrat ὁ χῶρος, neq; quidquam differunt et libri et grammatici, velut Kust. 911, 47. Apoll. in Lex. 722. Zenodotum vero ad corrigendum impulisse videtur περὶ Ιων. Quod quum aliis etiam offensae esset, περὶ Ιων Vind. ed., libro quinto aduersante, περὶ οἰκητος Apollon. I. I. adiunxit. Neotrum admittendum erit: huic vero causam pruebuerit finitima quedam, vid. II. 23, 496, 639.

V. 428. Zenodolem ὅτιο Homeri colorem referre schol. A. testatur. Bene igitur Wolfius præstulit, quanquam accentu usus pravo, ab omnibus fideliter propagato, cf. II. 15, 664. Od. 2, 114. Neutrius generis ὅτιο est apud Apollon. I, 466. II, 412.

V. 430. loci significatio quum adverbio πάντη insit, Tyrannionis conjecturam inutilem habet schol. A. Aristarchus autem δῇ coniunctionem et existimavit et existimare potuit, vid. Apollon. de coniunct. 517, 4. Errat igitur Heynianus, dum δῇ, a Clari- klio et Ernestio desideratum, illius fuisse opinatur.

V. 433. Grammaticos δια τινες ὅτι γυνὴ habuisse Heynianus

- 435 Ισάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἀρηται·
ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ίσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε,
ποίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἐκτορεῖ δῶκεν,
Πριαμίδη, ὃς πρῶτος ἐγήλατο τεῖγος Ἀχαιῶν,
ἥψεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς·
- 436 "Ορυνσθ", ἱππόδαμοι Τρώες· ὁγήννυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.
"Ως φάτ' ἐποργύνων· οἱ δὲ οὐασι πάντες ἄκονοι,

V. 435. ἀεικέα et ἀμεμφέα p. | vid. schol. Bultm. ad Od. p.
V. l. ap. schol. A. — Ib. 593. — V. 438. ἀνίλλατο Vind. | quint. — V. 440. ὁγήννυσθε te id. — V. 441. ἐνίετε id. ἐνίε- | τε Vind. ed. — V. 442. οὐς | Ιρατ' ἐποργ. V., male. — V.
— V. 437. ἀπλάγτατο Ambros.,

memoriae prodit, nūgis istis rejectis. Quod quid sit, paucis in-
quadrare operae pretium est. Etymolog. Igitur magnum, cui
illud acceptum refert, p. 835, 23. ita praecepit: 'ὅτε χερῆταις γυ-
νῆ· ἀρὲ τοῦ καθάπτερ. ἔχει δὲ τὸ εἰς τοὺς γὰρ ὠψεῖς ἀποβολῆ
τοῦ σ., καὶ κράνει τοῦ ω καὶ ε., φτε. Ηαεc ad nostrum pertinere
versum Kuleneamplius in notis ad Eym. Magn. a Sturzio
vulgatis p. 1074 sq. pariter censuit, Eustathii ad Il. 117, 40.
usus testimonio, ut antea Heynios fecerat. Loquitur ibi epi-
scopus de particulis comparativis ἡντα et εἰντα hisce: οὐχ ἡντον δι
τοῦ εἰντα καὶ ἡντα πολλικῶν ἐπιδόματα παραβολικῶν τὸ φύσις ἀρὲ τοῦ
καθά τοὺς τεχνικοὺς· καὶ τὸ φτε., οἷον ὡτα χερῆταις γυνῆ, ἡγουν
ὡς χερῆταις, δέ τοι τυπειή κατὰ τὴν Ὄμηρικην ἕρμορ. Quibus
præmissis eandem, quam Etymologus descripsit, Herodiani
regulam subiicit. At si haec Homeri verba attingunt, mirum pre-
fecto est, quod neque Etymol. 808, 39. neque Eustath. 912,
26. adverbii istius rarissimi sunt memoræ. Multo igitur verisimilius
erit aliud atque Homerum circumspicere auctorem. Eum
autem lyricum aliquem esse ex Eustathii dictis, quae Heynios
miratur, divinare potes. Quam coniecturam ad veritatem proxime
accedere duo Apollonii Alexandrini testimonia manifesto ostendunt, vid. de synt. II, 21, 156. et de pron. 321, b., ubi sic
fertur: ὥτε χερῆταις γυνᾶ οὐδὲν προμαθωμένα. Horum ultima
foede corrupta an in integrum restituī possint, eo incertius est,
quo minus patet, cui poetarum debeantur. Me enim nescire ingenue fateor, nec Bekkerus quidquam animadvertis. Lyricorum
vero esse φτε sive ὥτε certum est, vid. Boeckh, in not. crit. ad
Pind. Olymp. XI, 90. Apud Homerum autem nihil diversi fuisse
insuper monstrat Apollon. Lex. 631. Quodsi idem lexicogra-
phus I. I. ξεψ et p. 94. ἀλήτης pro vulgarī ἀληθῆς suppeditat, ea
librariorum menda esse crediderim. Neque eum Tollis in priore,
nec cum Heynio in posteriore abstrusi quiddam et reconditi
quaesiverim, cf. Villosionum ad h. I. Hesych. I, 227. et
Zonar. I, 119.

V. 435. Graecum quodammodo et feminae probae siue indu-

Ιθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀστέρες· οἱ μὲν Φειτα
χροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.

445 "Εκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶν φέρεν, ὃς ὁ παντάνω
ἴστηκε πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεν
όξης ἦν· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρας δήμου ἀριστῷ
φηδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδεος ὀχλίσσουσαν,

ολοι νῦν βροτοι εἰσ· ὁ δέ μιν ὅτα πάλλε καὶ οῖς.

450 [τόν οι φλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]

443. Μήνυσαν Ait. 2. — V. 444. | V. 447. δῆμος vel δῆμφ ἀρίστω
Ἐπει Λιός Ιαίνος αὐδήν Z. — | edit. antiqu., perperam. — V.
V. 446. ίστηκει οι. νυιγο. — | 448. ἡφ' ἄμαξαν Vind. ed. et
Ib. πρόσθει, πρ. Vindd. et ol. | ali. — Ib. δχλίσσουσαν Vind. ed.
νυιγο. — Ib. πρυμνοςπαχύς | δχλίσσουσαν οι. νυιγο. — V. 450.
V. L. ap. Eust. 913, 40. — | Κρόνου πάις H. et ill. —

striae aptum, quod schol. A. compiemoravit, nihilominus ut emendatoris cuiusdam Inventum spernatur oportet, vid. schol. et Eust. 913, 58., pluribus vulgare persequutus. Idem confirmat Dionysii Halicarnassensis locus alius, e quo argumentum peti potest recte nos statuisse ad v. 433.

V. 438. Porphyrins neutins quam verius ἤγιατο α σάλω, σα-
λών deducendum putavit. Eo spectat scholiasti brevis: τὰρ μὴ
διάσως ἤγιατο, τὰρ δὲ ψάλως ισάλευσιν, cf. Eust. 913, 7. et infra
ad 16, 558.; quod sobtilitatem istam peperit.

V. 440. Adversatiram codiebus longe plurimis cognitam ad-
iuvat Eust. 913, 10.

V. 444. Iovis nomen quod proximum est et vox adhortantis
ab omnibus audita traditor, veteres in eam venerunt opinionem,
ut non Heelorem, sed deorum patrem laquatum esse statuerent.
Haec fortasse inepta dies, at credita esse schol. Ven. ad v. 440.
ostendit hisce: ἡ διπλῆ, ὅτι ἵν τοῦ Διὸς τοῦτο φῆσιν, οὐκ ἡτ
"Ἐκτωρος" διὸ καὶ πλήρεykes ὡς φάτ' ἴποτρόνων κ. τ. λ. Haud scio,
an Zenodotus eius rei fuerit auctor: certe id indicare videntur
ea, quae novasse fertur. Aristarchus aliquantum modestior Hectoris
voem, Iove adiutore, totam Troum aciem penetrasse censuit, si
bene satis intelligo schol. Viet. verba: Άρισταγος ἵνει Διὸς Υγρι.
Superstitioni paene anili Eustath. 913, 12. prudenter fidem
denegat.

V. 446. Augmentum excmisso Aristarekum dixi ad 4, 329.
In proximis πρυμνὸς παχύς opponi sequentibus ὑπερθεν δῆμς ἦν,
ideoque superiora illa arctius esse copianda schol. A. et Apoll.
in Lex. 575. monent, cf. ibi Villoison. Alii idem clariss signi-
ficantι πρυμνοςπαχύς coniunctum dederunt, teste Eustathio.

V. 448. Nomen Ionicum ἄμαξα adspicari vetant eruditiores,
cf. ad 7, 426. Sibillam autem ingeminandum esse argumento sunt
Ven. Vind. quint. ali., add. 24, 567. Od. 9, 242. 23, 188.

V. 450. Quod Hectoris rim elevat, spurius indicatur ab Ari-
stophane et Zenodoto, nec pronomen apte satis ponit Heynius

ώς δ' ὅτε ποιμὴν ἡταν φέρει πόκον ἀρσενὸς οὐδὲ
χειρὶ λαβὼν ἐτέρη, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει·

ώς "Ἐκτωρ ιθὺς σανίδων φέρει λᾶσαν ἀειράς,
αἴ φα πύλας εἰρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραριάς,

455 δικλίδας, ψυηλάς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὁχῆς
εἶχον ἐπημοιβοῖ, μία· δὲ κληῆς ἐπαρήρει.

στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς λῶν, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβάς, ἵνα μή οἱ ἀσανδρότερον βέλος εἴη.

φῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λιθὸς εἴσω
460 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδὲ ἄρ' ὁχῆς
ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη

V. 451. φέρει vel φόρει all., ut
videtur. — V. 452. ὀλίγον δέ
μην volgo et W. — V. 457.
αἴ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν λῶν V. L.
ap. schul. A. — V. 459. φῆξε
δὲ τοῦ ἀμφ. libr. quidam. —

Ib. n. δ' αὐλαία Vind. quinat.
— V. 461. ἄλλη φύλη Porphyrii
apud schol. E. ad 12, 9. ex edit.
Villoison. — V. 462. λάσος ὑπό^τ
φ. Tyrannio. ὑπάλ φ. Vindd. V.
δὲ τοῦ ἀμφ. libr. quidam. —

yldit. Ne vero πάτις cum illo reemplamus, Ven. Vindd. omnesque
omnino intercedunt.

V. 451. Schol. A.: οὗτος διὰ τοῦ ἐ φέρει. Ergo alii vel φέ-
ροι, ab Heynia e Towul. enotatum, vel φόρει habuisse videntur.
Horum autem neutrum convenit.

V. 452. Heynius, adversativa relecta, libris optimis, ut
Ven. Vindd. et Eustath. 913, 52., morem gessit. Quorum
auctoritate impulsus idem tenui.

V. 457. Quod pro varia lectione schol. A. nobis apponit, id
ex aliis depromptum esse suspicor, vid. Od. 20, 128. 21, 124,
149. 24, 178, 493. Il. 6, 375., et eius affinita Od. 17, 413, 466.

V. 459. Libris optimis et plurimis concinit Etym. M. 443, 4.

V. 461. Porphyrius, nisi librarii vel hypothetae peccarunt,
mente poetæ minus intellecta diversa permiscauit, vid. Od. 5, 71.
6, 138. ill. Il. 13, 279. Od. 6, 369. 9, 458. 11, 385. 14, 35.

V. 462. Tyrannioni, cuius ratio paullo contortior est, ad-
versatur schol. A. Nihil enim impeditre dieit, quominus iungamus
ὑπὸ φύλης ΛΘΟΥ. Verum id habent Eust. 914, 9. Etym. M.
552, 67. schol. ad Soph. OC. 196., e quibus duo posteriores in
vocali simplici congruent Veneto.

V. 464. Eust. 914, 49. ita commentatur: ἀγηλωσαι δὲ, ὅτι
εὐκελέ ἀγαλαστον εἰλῶν τον "Ἐκτωρ, δησο οὐ πρὸς ἀνατον ἦν τῷ
ηγωῖ, ἀνατοις ἰτέραις τὴν τοιαύτην φωτίζει τίκτην, φαλιμόν τε αὐτὸν
εἴπων καὶ λέπτων χαλκῷ καὶ σμερδαλέον καθ' ἐτέρην γραφήν.
κ. τ. λ. Habuerunt ergo alii αμερδαλέος, vulgatum autem iuetur
M. 13, 192.

V. 465. Aristarehi manum, a qua facile aberrare poterant,
restituendam putavi, vid. schol. A., quamquam optativum a poetae
usu non alienum esse constat, vid. Hermanni. in opuse. IV, 168.

V. 468. Porphyrii haustum est ex Od. 2, 423. 19, 419,

λᾶος ὑπὸ φιτῆς. ὁ δ' ἄρ' Κεθορε φαίδιμος Ἐκτωρ
νυκτὶ θοῦ ἀτάλαντος ὑπώπια λάμπε δὲ χαλκῷ
σμερδαλέῳ, τὸν ξεστο περὶ χροῖ δοιὰ δὲ χερσὶν
465 δοῦρ' θήγεν. οὐ κέν τις μην ἐρύκακεν ἀντιθολήσας,
νόσητι θεῶν, ὅτ' ἐξῆλτο πύλας πυρὶ δ' ὅσσα δεδήει
κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον
τεῖχος ὑπερβαίνειν τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο.
αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
νῆας ἀνὰ γλαιψυφάς ὄμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

L. Eust. 914, 9. et editt. pars.	Ιονιάνος vulgo et W. — V.
— V. 464. σμερδαλέος V. L.	468. διερύκοντος ἀκονσαν Porphy.
ap. Eust. 914, 49. — Ib. τὸν	I. I. διερύναντος all., ut videtur. —
Iota Hermann. ad h. in Ven.	V. 470. δὲ φύρηθεν H. e pau-
86. — V. 463. οὐκ ἂν τις μ.	eis.

cuius nullum vestigium in Iliaide apparet. Noristum, qui inventatur 10, 356. 15, 744., praeputisse nonnullos indicate schol. A.: ὀτρύνοντες οἵτις διὰ τοῦ δὲ ὀτρύνονται.

V. 471. Ultimus versus reddit in Il. 16, 296.

N A C H R I C H T.

Um mehrfachen Anfragen und Irrungen zu begegnen, bemerken wir wiederholt, dass neben dieser Ausgabe des Homer noch eine kleinere erscheint, die ausser dem Texte nur die Var. Lect. enthält, mit Weglassung der Annotat. crit. Diese letztere, wenn sie auch in ihrem Umfange die Gränzen der Bibliotheca Graeca überschreitet, glaubten wir bei einer neuen Textesrecension den Gelehrten um so weniger vorenthalten zu dürfen, da der Mangel derselben bei der Wolfischen Ausgabe so schmerzlich empfunden und bitter beklagt wird.

Die kleinere, ganz für Schulen geeignete Ausgabe des Homer wird erst nach Beendigung der Ilias, deren Druck ununterbrochen fortgesetzt wird, ausgegeben.

Gotha im Juni 1833.

Hennings'sche Buchhandlung.

**Verlags-Bücher der Hennings'schen Buchhandlung
in Gotha.**

Rost, Dr. V. Chr. Fr., Griechisch-deutsches Schulwörterbuch mit durchgängiger Bezeichnung der Quantität zweifelhafter Sylben. 8te durchaus vermehrte und veränderte Aufl. 2 Thle. gr. 8.

3 Thlr. 12 gr.

— Elementarwörterbuch der Griechischen Sprache, hauptsächlich zum Behuf des Auswendiglernens und zur Beförderung eines leicht fasslichen Ueberblicks der griechischen Wortfamilien in etymologischer Folge. gr. 8.

1 Thlr. 8 gr.

Wüstemann, Dr. E. S., Professor in Gotha, deutsch-lateinisches Handwörterbuch für Schulen. 2 Bde. gr. 8.

3 Thlr.